

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the entire cover is a photograph of a young couple. The woman, with long blonde hair, is wearing a white, open-knit cardigan and is leaning her head against the man's shoulder. The man has dark hair and a beard, and is looking off to the side. They are both smiling slightly. The background is a warm, golden sunset over a body of water.

The Way We
SCORE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TIA LOUISE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SKOR YAPMA ŞEKLİMİZ

BRADFORD ÇOCUKLARI

TIA LOUISE

TLM PRODUCTIONS LLC

[OCEANOFPDF.COM](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

[The Way We Score](#)

[Çalma Listesi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32 Sonsöz](#)

[Çarpıştığımız Yol Önsöz](#)

[Dokunma Şeklimiz](#)

[Bölüm 1](#)

[Tia Louise'in Kitapları](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Skor Yapma Şeklimiz

Telif Hakkı © TLM Productions LLC, 2025

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır.

Kapak tasarımı Lori Jackson Design tarafından yapılmıştır. Fotoğraf Wander Aguiar tarafından çekilmiştir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının ve yazarın önceden izni alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla - elektronik, fotokopi, mekanik veya başka türlü- iletilemez.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SKOR YAPMA ŞEKLİMİZ

TIA LOUISE TARAFINDAN

Aşkımızın sonsuza dek süreceğine söz vermiştik. On yıl sonra, iki küçük mavi çizgi skoru belirleyebilir.

zirve yapan çocukları duydunuz mu?

Aşk hayatımla tanış.

Garrett Bradford, dokuzuncu sınıfta birbirimizi gördüğümüz andan itibaren benimdi.

O zaman bile, **parlak mavi gözleri, geniş bir sırtışı ve ellerini çok iyi kullanan 1.80 boyunda kaslı bir dağ** gibiydi.

O lisenin futbol yıldızıydı, ben de dans takımının kaptanıydım. Hikaye kitaplarındaki klişeler gibiydik... ta ki öyle olmayana kadar.

Şimdi o ligin en ünlü hücum oyuncusu ve ben de düğmeli, son derece profesyonel bir avukatım.

Dans günlerim sona erdi ve **dikkatle kontrol ettiğim hayatım** darmadağın oldu. Kısırlık evliliğimi öldürdü, ya da ben kendime böyle söyledim. Kısırlık ve aldatan bir eski sevgili.

Ve Garrett Bradford'u unutamamam.

Küçük kız kardeşinin düğününde geçirdiği pervasız bir gecenin **sadece bir yeniden birleşme**, hayatın daha mutlu olduğu zamanlara doğru bir yolculuk olması gerekiyordu.

Altı hafta sonra, pozitif gebelik testine bakıp *"Bu nasıl oldu?"* diye merak ediyordum.

Garrett hayatını elden geçirip **küçük kasabamıza geri taşınana** ve her gün gelip ayaklarıma masaj yapana, kusarken saçımı tutana ve tüm doktor randevularıma benimle gelene kadar tek başıma olduğumu anladım. Durumumuzun bir bitiş tarihi var, tıpkı yıllar önce olduğu gibi. Tabii bu küçük skor oyunu değiştirmez ve kaybettiğimizi düşündüğüm **ikinci şansı bize vermezse**.

(THE WAY WE SCORE) küçük bir kasabada geçen, lise aşklarının yeniden bir araya geldiği, mesafeli, ikinci şansı olan bir spor romantizmi,

Kazara hamilelik, koruyucu bir Baba Ayı, ebeveynlerden sevgililere, her zaman sendin ve aile hisleri buldu. Aldatma yok. Uçurum tehlikesi yok. Üçüncü perdede ayrılık yok.)

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

"Always Gonna Be" - Dan + Shay "If I
Could Change Your Mind" - HAIM
"Fireball" - Pitbull, John Ryan
"Sin Wagon" - The Chicks
"Under My Skin" - Nate Smith
"Chasing After You" - Ryan Hurd, Maren Morris
"Wildflowers" - Miley Cyrus
"Shivers" - Ed Sheeran "Steal
My Girl" - One Direction
"Lifetime" - Justin Bieber
"Be My Baby" - The Ronettes "Don't
Give Up On Me" - Andy Grammer
"a thousand years" - Christina Perri
"I Don't Want To Miss a Thing" - Aerosmith "Unsteady"
- X Ambassadors
"Work It" - Missy Elliott "LEVII'S
JEANS" - Beyoncé, Post Malone
"Easy Silence" - The Chicks

[Spotify'da buradan dinleyebilirsiniz.](#)

OceanofPDF.com

Kahramanlarının çok uzun boylu, çok yakışıklı, büyük bir kişiliğe ve daha da büyük bir kalbe sahip olmasını tercih eden kitap kızları için.

Ve bara çıkıp kışını sallamaktan korkmayan. Dans etmeye hazır mısın?

"Kibar olmama zamanı gelene kadar kibar ol."
-James Dalton

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Garrett

"Y Hâlâ o kitabı mı okuyorsun?" Küçük kız kardeşim Dylan lisemizin iki binasını ayıran çimenlikte yanıma çöküyor. "Bir aydır okuyorsun."

"Bunun daha ilginç olacağını düşündüm, bilirsin, canavarlar ve her şey." *Frankenstein*'ın ince ciltsiz kopyasını elimde çevirerek inliyorum. "Sadece düşünceler ve duygular var ve çok sıkıcı."

İlkbahar geldi, ancak Alabama'nın güneyinde öğleden sonraları serin olmak için yılın henüz başındayız - yani hava 80'lerin ortasında ve hafif bir kıyı esintisi var. Sırtımı muhtemelen yüz yaşında olan yayvan bir canlı meşeye dayamışım ve etrafımızı saran iki katlı tuğla binalara bakıyorum.

Güney tarafında yedinci dokuzuncu sınıfa kadar olan sınıflar, batı tarafında ise ikinci sınıftan son sınıfa kadar olan sınıflar yer almaktadır.

Dylan birinci sınıfını bitiriyor ve çok üstün davranıyor. Orta düzey bir hapishanenin en üst basamağında, tekrar en alta inmeyi bekliyor.

En tepedeyim, son sınıftayım, notlarım ne olursa olsun, takıma katıldığım ve onları ulusal şampiyonalara götürdüğüm sürece bana bedava yolculuk verecek üniversitelerden teklifler alıyorum.

Hatta bazıları bana el altından anlaşma teklif ediyor.

Ama bunların hiçbirisi önemli değil. Tuscaloosa'ya gidiyorum, orada Alabama Crimson Tide'ın hücum yan hakemi olacağım.

Elindeki kapı durdurucuya bakıyorum. "Ne okuyorsun?"

"En yeni Ejderha Aşıkları kitabı." Altın rengi, girdaplı harfler ve özenli kenarlıklarla kaplı siyah kitabı ortasına kadar açarak biraz ürperdi. "*Hiç* de sıkıcı değil."

Sıska kitabımı onunkinin yanında tutuyorum ve o şimdiden benim okuduğumun iki katını okumuş. "Kahretsin, Dee. Seni bu kadar inek yapan ne? O şeyle üzerime gelseydin, kaçardım."

"Ben inek değilim!" Omzumu olabildiğince sert itiyor ama kıpırdamıyorum.

Dylan 1.80 boyunda ve yaptığı bale dansları yüzünden sırlıklam halde yaklaşık 15 kilo ağırlığında. Yemek yemeyi bırakmazsam ben de 1.80 boyunda ve 250 kiloyum.

Yemek yemeyi asla bırakmam.

"*Frankenstein* 200 sayfa mı ki?" Gözlerini kısarak bana baktı. "Pısrık."

"Ben sen ve Zane gibi değilim. Okumayı sevmiyorum."

"Sanırım doğru kitabı bulamadın." Dizlerinin üzerine çöküyor ve her zamanki gibi heyecanlanıyor. "Okumak kafanızdaki filmler gibidir, sadece herkesin nasıl ses çıkaracağına ve görüneceğine siz karar verirsiniz ve-"

"Her neyse."

Küçük bir kahkaha atıyor. "Yakında mezun oluyorsun. Sadece DNF yap." "Neymiş o?"

"Bitirmedi."

"Ne? Ben dönek değilim. Bu işi bitireceğim." İnce kitabı kaldırdım ve sayfadaki her kelimeyi yavaşça okudum. "Çok mızmız."

Hiçbir şey insan zihni için büyük ve ani bir değişim kadar acı verici değildir...

Omuz silkerek, sanırım bu bazı insanlar için doğru, ama ben her zaman akıntıya karşı kürek çeken biri oldum.

Ve ailemiz, birkaç yıl önce annemizin ölümüyle başlayan bazı zorlu değişikliklerle sarsıldı. Bu çok acı vericiydi ama onun kanserden acı çekmesini izlemek daha çok acı verdi.

O büyük dalga boyunca birbirimize tutunduk. Sonra babamız kısa bir süre kırık bir kalpten öldü, ancak oldukça açık kronik belirtiler vardı.

travmatik ensefalopati ya da CTE, "futbol hastalığı". Annem ölene kadar onun için ne kadar çok şey yaptığını fark etmemiştik.

Hiçbir zaman resmi olarak teşhis konmadı ama babamız yıllarca Teksas Mustangs'in yıldız oyun kurucusu olarak görev yaptı. Emekli olup küçük ailesini sahildeki bu küçük kasabaya taşımadan önce pek çok darbe almıştı. En küçük iki kardeşim henüz doğmamıştı bile.

Her ikisini de bu kadar hızlı kaybetmek, bizim de burada yaşadığımız 5. Kategori bir kasırgada hayatta kalmaya çalışmak gibiydi. Küçük topluluğumuz her zaman olduğu gibi etrafımızda toplandı ve ailemizin fırtına dalgası boyunca bir arada kalmasına yardımcı oldu.

Babam hayattayken futbol mirasını tüm oğullarına aktardı, bize oyunu öğretti ve elinden geldiğince bize kapılar açtı. En büyük kardeşimiz Jack, Teksas'ın yıldız oyun kurucusu olarak onun yerini aldı.

Şimdi orada, ama üç eyalet uzakta olsa bile, evdeki en küçük kardeşlerini hızada tutmayı başarıyor.

En büyük ikinci kardeşimiz Zane'e büyük takımlar talip olurken ben de üniversiteye hazırlanıyorum. Küçük kardeşim Hendrix, Dylan'dan sadece bir yaş büyük ama oyun sevgisi konusunda babama en çok benzeyen o. Kendini beğenmiş küçük bir pislik, ama altın gibi bir kalbi var, bunu da iç çamaşırlarını uçuşturan bir çalının arkasına saklıyor.

İyi ki ihtiyacı olduğunda onu uyandırmak için ben varım.

Hendrix küçük bir çocukken kafasını yastık olarak futbol topuna koyup uyurdu. Şimdi benimle birlikte lise takımımızın bir yıldızı ve birkaç yıl içinde Tuscaloosa'da bana katılacağını umuyorum.

O çok iyi bir sıkı uç. Hücum hattını birlikte çalıştırmak çok eğlenceli. Ben bir açıklık yaratıyorum, o da gol için koşuyor. Dylan'ın sırtı bana dönük ve sayfaları iki kat daha hızlı çeviriyor.

. Uzun kumral at kuyruğunu çekmek üzereydim ki, midemden ayak parmaklarıma kadar bedenimi ısıtan sesi duydum.

"Geldi!" Olivia "Liv" Bankston başının üzerinde büyük, beyaz bir zarf tutarak kaldırımda koşuyor.

Çilek sarısı saçları omuzlarının etrafında yumuşak dalgalar halinde dalgalanıyor ve imza rengi olan kiraz kırmızısı bir tenis elbisesi giyiyor. Saçları ve teni bu kadar açıkken yakışmayacağını düşünebilirsiniz ama o her zaman gerçekten görünüyor.

Birinci sınıftayken ona aşık olmuştum, takım kampından döndüğünde boyu 10 santim uzamıştı, her yeri kıvrımlıydı ve bacakları

günler.

Tamam, geriye dönüp baktığımda şehvete kapıldım, kabul ediyorum. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyorduk ama o hiç böyle görünmemişti. Kısa bir süre sonra beni fark etti ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu.

O zamandan beri birbirimizden ayrılmadık, her şeyimizi, tüm ilklerimizi, tüm umutlarımızı, tüm hayallerimizi ve korkularımızı paylaştık. Annemi ve babamı kaybettiğimizde Liv'den başka kimse beni ağlarken görmedi. Beni kollarına aldı, şakağımdan öptü ve serin elleri ve sıcak bedeniyle beni yatıştırdı.

Kimse beni Liv gibi rahatlatamaz.

Biz klişe, basmakalıp futbolcu erkek arkadaş ve dans çizgisi kaptanı kız arkadaşız. Kendimi bu kızla evlenirken görüyorum ve iyi hissediyorum.

Kayarak durup önümüzde dizlerinin üzerine çöküyor ve Dylan da aynı hızla ayağa fırlayarak kız arkadaşımın elinde ne olduğunu görmek için eğiliyor.

"Bu büyük zarf." Liv'in ela gözleri kocaman. "Bu iyiye işaret, değil mi?"

"Öyle diyorlar." Dylan onun omzunda, kahverengi gözleri heyecanla kırışıyor. "Aç şunu!"

"Ne oldu?"

"Umarım bu benim seçmelere davet edilmemdir, ki bu da aslında kabul edildiğim anlamına gelir. Üniversiteye kabul mektubumu geçen hafta aldım."

Zarfin üstünü yırtarken ince bedeni kollarımın arasında kalsın diye öne doğru kayıyorum. Kıpırmızı A logosunu görmeyi beklerken kaşlarımı çatıyorum. Onun yerine mor ve altın rengi görünce kafam karışıyor.

Sayfalar çıktı ve o kadar hızlı zıplıyor ki, uzun sarı saçlı, beyaz tek parça bir mayo giymiş, önünde mor renkte pırıl pırıl altın bir pırıltı olan bir kızın parlak fotoğrafını kaydetme şansım bile olmuyor.

"İşte bu!" diye bağırıyor, bir aşağı bir yukarı zıplıyor, yüzü gözyaşlarıyla parlıyor. "Bu benim davetiyem!"

Dylan da ayağa kalkmış, onun yanında bir aşağı bir yukarı zıplıyor, kolunu tutuyor. Liv ablama sarılmak için eğildiğinde boyu on santim daha uzun.

"Bir dakikadan uzun olmayan bir video seçmesi göndermem gerekiyor..." Şartları okuyor ama benim kafam çok karışık.

"Sıçramayı değiştir, arabeski değiştir..." Dylan da onunla birlikte okuyor. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim. Piruetler kolaydır."

"Sizin için kolay, Bayan Balanchine."

"Bayan Balanchine diye biri olduğunu hiç sanmıyorum." Dylan'ın burnu kıvrışır ve gülerler.

"Bu LSU için." Kaşlarım çatıldı ve altımdan bir halı çekilmiş gibi hissettim. "Neden Altın Kız olmak için seçmelere katılıyorsun?"

Liv kocaman gözlerini kırıştırarak bana bakıyor. "Çünkü üniversiteden sonra Mustangs'in profesyonel amigo takımına katılmak istiyorum."

"Öyleyse bir Crimsonette ol."

"Garrett." Çenesi geri çekildi ve palyaço okuluna gitmesini önermişim gibi yüzünü buruşturdu. "Altın Kızlar, SEC'deki en iyi, en tarihi hassas dans grubu."

Dudaklarım tiksintiyle kıvrılırken midem bulanıyor. "Ama bu LSU."

Dylan geri çekilip kitabını almadan önce Liv'elini sıkıyor ve benim ruh halimi hissettiğinden eminim. Bizi yalnız bırakıyor.

"Craig'le buluşmam lazım. Bu öğleden sonra antrenman yapmamız gerekiyordu."

Görüşürüz Liv. Görüşürüz, Grizz."

Grizz. Grizzly'nin kısaltması, çünkü ben bir ayıyım. Ama ayı gibi hissetmiyorum. Az önce tekmelenmiş bir köpek gibi hissediyorum. Çok sert. Nefesim kesildi ve kendi kız arkadaşımın üniversite hedeflerini bilen son kişi olup olmadığımı merak ediyorum.

"Bunu ne zamandır planlıyorsun?" Sesimdeki kafa karışıklığını ve acıyı duyuyorum.

Liv bana göz kırpmıyor, güzel ela gözleri kocaman ve yalvarıyor. "Kasım ayında tüm devlet okullarına başvurdum ama Grizz, ne yapmak istediğimi biliyorsun. Bu hiçbir zaman bir sır olmadı."

Uzanıp parmağımı yanağında gezdiriyorum, çilek rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına atıyorum. Avuç içleri göğsümdeydi ve ellerimi beline götürerek onu kendime yaklaştırdım.

"Baton Rouge'a gitmek istediğini hiç bilmiyordum."

"Benimle gelebilirsin. Takım seçme şansın var."

Neredeyse gülecektim. "Tigers için oynayamam. O adamlardan nefret ederek büyüdüm."

"Onlardan nefret etmek zorunda değilsiniz. Bu sadece futbol."

Sanki *Alacakaranlık Kuşağı*'ndayım. Sanki son dört yılımı bir şeye inanarak geçirdim ve uyandığımda herkesin tamamen zıt bir şeye inandığını keşfediyorum.

Liv o kadar uzun zamandır hayatımın bir parçası ki kendimi onsuz hayal bile edemiyorum.

"Peki ya biz?" Sesim yumuşuyor. "Beni sevmiyor musun?"

Onu kollarımda tuttuğum her anı düşünüyorum. Dudaklarını yalayıp yuttuğum zamanları, dilimde vişneli dudak parlaticısının tadını düşünüyorum. Uzun bacaklarıyla belime sarılışını, kamyonetimin şoför koltuğunda oturuşunu, sert bir meme ucunu ağzıma alırken güzel saçlarının etrafımıza dökülüşünü düşünüyorum. İkimizin birbirimize sımsıkı sarılışımızı düşünüyorum, o benim sikimin üzerinde parçalanırken ben kendimi onun sıcak bedeninin derinliklerinde kaybetmişim. O kadar çok kez ki, sayısını unuttum.

Bunun ötesinde, onunla birlikte bir battaniyeye sarılıp tüm arkadaşlarımızla birlikte şenlik ateşinde olmayı, ev sahibi takımımız için tezahürat yapmayı, büyük maçlara hazırlanmayı, eve dönüşü, eyalet şampiyonlarını düşünüyorum.

Kulağıma *fısıldayan* yumuşak dudaklarını düşünüyorum, *seni seviyorum...* O her zaman benim sonsuzluğum oldu.

"Elbette, seni seviyorum." Gözleri ellerine kayıyor ve hızlı hızlı göz kırpmıyor. "Sadece dört yıl. Eğer gerçekten birlikte olmamız gerekiyorsa, bunu uzun mesafeli olarak da yürütebiliriz."

"Ama bu en iyi dört yıl." Sesim yumuşak, yalvarırcasına. "O anıları sensiz yaşamak istemiyorum."

Gözlerini benimkilere dikeyyor ve bu çok acıtıyor. Küçüklüğümden beri hayalim -ya da daha küçük bir insan, çünkü hiçbir zaman gerçekten küçük olmadım- Tide için oynamaktı. Siyah-beyaz kazayağı ve kıpkırmızı bir evde büyüdüm. Hayali her zaman bir dansçı olmaktı. Dylan'ın hayalleri gibi değil. New York ve Amerikan Bale Topluluğu. Hayır, benim kızım bir gösteri yıldızı olmak istiyor. O vahşi ve seksi.

Beni terk ediyor.

Elini kaldırarak serin avucunu yanağıma dayıyor. "Söz veriyorum, bu işi başarabiliriz. Sadece yapabileceğimize inanmamız gerekiyor."

İnanmak istemiyorum. Çok çalışmak istemiyorum. Onu hep yanımda istiyorum. Gitmesine izin vermek istemiyorum.

Çenemi düşürüyorum, bunun beni bir çocuk gibi gösterdiğini biliyorum. "Elbette yapabileceğimize inanıyorum. FaceTime yaparız, ararız, mesajlaşırız ve ne gerekiyorsa yaparız."

"İkimiz de çok meşgul olacağız, sen antrenmanlar ve maçlarla, ben de antrenmanlar ve maçlarla." Gülümsemeye zorlarken dudakları titriyor ve göz kırptığında yanağına kristal bir gözyaşı çarpıyor. "Bunu yapabileceğimize inanmalısın Garret. Eğer bize inanmazsan..."

Boğazıma bir ağırlık saplanıyor ve elimi saçlarının arkasına atıp onu kendime çekerek sıkıca sarılıyorum.

"Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim Liv." Sesimde kalınlık var.
"Eğer bu başarabileceğimiz anlamına gelmiyorsa, ne gelir bilmiyorum."

"Teksas'ta Jack ve bana katıldığında birlikte olacağız. Sadece kısa bir süre için."

Sadece kısa bir süre için.

Birbirimize söz verdiğimiz şey buydu.

OceanofPDF.com

Olivia

Günümüz

Mont Blanc kalem sert beyaz sayfaların üzerinde yumuşakça kayıyor. Boşanma kararının son sayfasına kararlı bir yazıyla *Olivia Cherry Bankston* olarak imzamı atıyorum.

Ağır hissediyorum. Özgür hissediyorum. Bunun bitmesi için çok hazır hissediyorum.

Boşanma avukatım Mason Clark'ın yüz ifadesi benimkiyle aynı ciddiyette. "Burada ilk..."

Talimatlarını uyguluyorum, kısa hatta hızlı bir *OCB* ekliyorum ve bunun gerçekliği karşısında duygularımı dışa vuruyorum. Kesinlik.

"Ve burada..." Sayfayı çeviriyor ve ben bir kez daha karalıyorum. "Ve işte dostum, hepsi bu. İşin bitti."

"İşte bu " Doğrulurken, süslü kaleminin kapatıyorum ve ona geri veriyorum.

Hayal kırıklığı, başarısızlık ve kızgınlık, hepsi göğsümde düğümleniyor. Altı ay boyunca "bunun olmasına nasıl izin verdim" ve "buraya nasıl geldim" sorularını tekrarlayıp durdum.

Uzun ve zorlu bir yoldu ve sonunda kabullenme noktasına geldim. Bir hata yaptığımı kabul ettim. Elimden gelenin en iyisini yaptığımı kabul ettim ve bunun asla doğru olmayacağını kabul ettim, özellikle de eski sevgilimin başka kadınlarla yattığını öğrendikten sonra.

"Başındayken asla sonunu düşünmezsin." Sesim sakın ve hafızam dört yıl önce Warner Oberon III ile evlendiğim güne geri dönüyor.

Ekim ayında alışılmadık derecede sıcak bir gündü ve ailesinin Mountain Brook'taki malikanesinde çoğunlukla arkadaşları ve ailesinden oluşan büyük bir topluluğun önünde durduk.

Ben beyaz dantel giymiştim. O ise pudra mavisi bir takım giymişti. Nem alışılmadık derecede yüksekti ve ben rahatsız, sıcak ve kaşıntılıydım. Kalabalığa baktım ve anneminki dışında tanıdık tek bir yüz bulamadım. Ağlaması hiç durmadı.

Midemdeki huzursuzluğu görmezden gelerek Warner'ın gülümsemesine odaklandım. Az önce bir anlaşma yapmış gibi görünüyordu.

"Sanırım değil." Eşyalarını sakince toplarken Mason'ın ses tonunda tecrübeli bir boşanma avukatının alaycılığı var. "Yine de neredeyse yarısı sona eriyor."

"İstatistik olmaktan nefret ediyorum."

Ama Warner için sadece bir başka başarılı satın alma olduğum konusunda hep endişelenmedim mi? Aşk onun için hiçbir zaman denklemin bir parçası olmadı. Benim için öyle miydi? Elbette bir noktada onu sevdim.

Mason yüzümü okuyor ve omzuma sıcak bir el koyuyor. "Dur." Gözlerimiz buluşuyor ve devam ediyor. "Hiçbir şey değişmedi Liv. Sen hâlâ akıllı, başarılı bir avukatsın ve bu sadece hayat yolundaki bir tümsek."

Gözlerim kısıldı. "Bir şişlikten daha önemli hissettiriyor."

"Bir haftada bu vakalardan kaç tanesini ele aldığımı bilseydiniz, buna takılmazdınız. Kabullenir ve yüzmeye devam ederdiniz."

"Üzgünüm, bu benim ilk boşanmam." Ses tonumda alaycı bir ifade belirliyor ve hukuk ofisimin penceresine doğru yürüyorum.

Roma'nın ateş ve demirci tanrısı Vulcan'ın mızrağını meydan okurcasına gökyüzüne doğru tuttuğu anıtın tepesinde yer aldığı Kızıl Dağ'a bakan muhteşem bir Birmingham manzarasına sahibim. İri yarı, sakallı, baldırı çıplak yaşlı bir tanrı, silahını yere bırakmayı reddediyor, bunun yerine onu gökyüzüne kaldırıyor. *Size meydan okuyorum yıldızlar.*

Boğazımdaki düğüm, gerçekte neyin yasını tuttuğumu merak etmeme neden oluyor. Warner Oberon'la tanıştığımdan beri başarısızlık üstüne başarısızlık yaşadım.

Eşliğe terfi edememek, kısırlık sorunlarımızı keşfetmek, beni aldattığını keşfetmek ve şimdi burada yeni imzalanmış boşanma kağıtlarıyla durmak.

En kötü noktadayım ama savaşıma isteğim çok güçlü. Beni küçük düşürdü ama kazanamayacak. Ben başarısız değilim.

Gözlerimi yanağımdaki sıcak gözyaşını hızla siliyorum.

Mason koyu kahverengi deri postacı çantasını omzuna kaldırıyor. "Bu bir alışma süreci ama bence ortalık yatıştığında doğru kararı verdiğini anlayacaksın."

Neredeyse gülecektim. "Ne yaptığını öğrendikten sonra tek kararı ben verdim."

"Warner Oberon senin gibi biri için bir kayıp değil." Mason devam ediyor. "Kendini toparlayacaksın. Bahse girerim şehrin dört bir yanında seni aramak için uygun zamanı kollayan uygun erkekler vardır."

"Çok tatlısın." İçim içime sığmıyor. "Bunları imzalamasını sağlayacak mısın?" "Evet, ben hallederim." Kapıya doğru ilerliyor. "İmzasını alacağım.

ve bunu hakime sunun. Altı aydır ayrısınız, bu yüzden bir sorun olmayacaktır. Annenize iyi bakın, arkadaşınızın düğününün tadını çıkarın ve geri döndüğünüzde yeni bir başlangıç için hazır olacaksınız."

"Teşekkürler Mason." Kapıda durduğu yere gidip elimi uzatıyorum. "Sen iyi bir arkadaşsın."

"Ve sen akıllı, yetenekli bir kadınsın. Hayatta kalmayı başaran birisin. Kimsenin sana farklı bir şey söylemesine izin verme."

"Doğru." Başımı sallıyorum, bir kahkaha atıyorum.

"BEBEKLERİMİ ÖZLEDİM." Annem yürütecinin koluna ağır ağır yaslanmış, beyaz dantel perdeli küçük mutfak penceresinden dışarı bakıyor. "Onları beslemeyi, onlarla konuşmayı, küçük gıdaklamalarını dinlemeyi özledim."

Bir haftadır evdeyim ve midem hâlâ çok gergin. Tüm Bradford klanı Dylan'ın düğünü için şehre akın ediyor, bu da geldiğimden beri burada saklandığım anlamına geliyor.

Yine de, tüm çabalarımın rağmen, elbette ilk sinsi girişimimde Garrett'a rastladım. Ailesinin restoranı Cooters & Shooters'daydı. Annemin canı Dylan'ın baharatlı yemeklerini çekiyordu, ben de sipariş verdim. Çömeli

Bilardo masalarının yanındaki gölgelerde, dans eden insan kalabalığının arkasında, sanki alnımda bir işaret feneri varmış gibi beni fark etti.

Tüm odayı dolduran kişiliğiyle üzerimde yükselerek nasıl olduğumu sordu. Tereddütlü bir sesle iyi cevabını vermiştim ama bu tam olarak doğru değildi.

Sonra çok iyi görüldüğünü söyledim. *Öyleydi.*

Çok fazla etkileşime girmeden uzaklaşmayı başardım, ancak gecenin geri kalanında telaşlıydım. Yatağımda uyanık bir şekilde onu düşündüm, her kelimesini analiz ettim, benim hakkımda ne düşündüğünü merak ettim - eğer beni düşünüyorsa bile.

İyi görünüyor. Her zamanki gibi görünüyor, iri, güçlü, yakışıklı... kare çene, günlerce süren kaslar. Bilen bir sırtış, büyük eller, dolgun dudaklar. Beni hala ona çeken çekimi reddettim. Yıllar geçti. Artık hepsi bitti.

Yalanlar. Hâlâ orada.

Barın üzerinde Craig'le dans ediyor, her zaman yaptığı gibi kalçalarını oynatıyordu. Bu kadar uzun ve iri birinin garip olacağını düşünürsünüz. Bir tür Frankenstein canavarı gibi ortalıkta dolanacağını düşünürsünüz. Yanılırdınız.

Garrett Bradford kalçalarını itiyor ve vücudunu günahkâr olması gereken bir ritimle hareket ettiriyordu. Bardaki her kadın dudaklarını yalıyor ve onun çalışmasını izliyordu. Anıların saldırısı beni sert bir şekilde vurduğunda midem sıkıştı. Sırtına tırmandığımı, kollarımı geniş omuzlarına doladığımı hatırladım. Yüzümü boynuna gömdüğümü ve ılık narenciye ve sabun kokusunu çektiğimi hatırladım. Onun büyük kişiliğini hatırladım, onun Gülmek, onun her şeyi büyük boy.

Garrett Bradford bana kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. O ilişki patladığında kendimi hiç bu kadar kırılmış hissetmemiştim.

Alçak bir hırıltı çıkararak kendime geçmişî eşeleminin bir anlamı olmadığını hatırlatıyorum. Hayat devam ediyor ve geriye dönmek sizi sadece başladığınız yere geri getirir. Daireler çizerek koşmuyorum.

Annemin küçük evinin oturma odasında dururken, maun sehpanın üzerindeki çerçeveli bir fotoğrafı kaldırıyorum. Lisedeyken, tatbikat takımının kaptanıydım. Altın desenli, kraliyet mavisi payetli bir body, kalın, çıplak bir tayt ve taba rengi dans ayakkabıları giyiyorum.

Saçlarım o zamanlar moda olduğu üzere dümdüz ütülenmiş, duruşum mükemmel ve kameraya bakmak için boynumu yeni kırmışım gibi görünüyorum. Gözlerim parlıyor ve yüzümdeki gülümseme lazer keskinliğinde, kırmızı dudaklarım mükemmel derecede parlak.

Yanında da üniversitedeyken çekilmiş bir başka fotoğrafım var, önünde büyük mor ve altın renkli bir fil olan beyaz LSU Altın Kızlar üniformamla. Bu da başka bir aksiyon fotoğrafı ve ellerim iki yanımdaki kızların bellerinde. Burunlarımıza kadar hassas tekmelerimizi atmaya hazırlanıyoruz.

Eskiden olduğum bu kızı incelerken kaşlarım hafifçe çatıldı. O zamanlar çok emindim. Nereye gittiğimi ve oraya nasıl ulaşacağımı çok iyi biliyordum. Ne istediğimi biliyordum ve onu elde edecektim.

En azından ben öyle düşünmüştüm.

"Benim daha yeni bir resmime ihtiyacın var." Çerçeveyi el işi bir örtü üzerindeki yerine geri koyuyorum.

"Hukuk firmanızın web sitesindeki beğendim." Annem mutfaktan arıyor.

Ortaklarımla aynı gün çektiğimiz profesyonel vesikalıklardan bahsediyor. Açık gri bir pantolon giymişim ve beyaz gömüğümün düğmelerini boynumdan açmışım. Odaklanmışım, ciddiym, dudaklarımı zar zor kaldırıp Mona Lisa gülümsemesi.

"Çok resmi." Başımı sallayarak bunun en iyi yaklaşım olabileceğine karar verdim. En azından altı aydır kullandığım yaklaşım bu -koruyucu, profesyonel, sınırlar. "Senin için bir tane almaya çalışacağım."

Yürütecine yaslandığı yere gidiyorum, hala pencereden telle çevrili kümese bakıyor. Küçük, sevimli bir tavuk kümesi ve kendi yaptığına eminim.

Çerçevesi beyaza boyanmış ikiye dört sağlam bir yapı. Teneke çatının tepesinde bir horoz kulesi var ve bana yanlara yerleştirilmiş ferforje tırmanma çerçeveleri ve bitkilerle dolu büyük çiçek saksılarıyla bir çocuk oyun evini hatırlatıyor.

Solgun, etli plumeria dantelli eğrelti otlarıyla karışıyor ve altı özel tavuktan oluşan bir grup, köpeklerden, rakunlardan, opossumlardan ya da diğer yırtıcı hayvanlardan korunmak için ranza gibi kutularda tünüyor.

"Doktor sadece eğilip bükülme, beslenme ve temizlik işlerini senin yapmaman gerektiğini söyledi. Yine de benimle gelebilir ve ben tüm yaparken onlarla konuşabilirsin." Elimi onun doku yumuşaklığındaki elinin üzerinde kaydırıyorum. "Yine de dikkatli olmalısın. Kümesin etrafında dolanırken düşmedin mi?"

"Hayır, Gladys'in oturduğu köpekti. Çılgına döndü, Henny Lane ve Mother Clucker'ı rampaya kadar kovaladı. Onu yakalamaya çalışıyordum ki takunyam bir sandığın altına sıkıştı."

Nasıl olduğunu göstermeye çalışır ve neredeyse dengesini tekrar kaybeder. "Yavaş ol." Kolunu tuttum. "Benim nöbetimde düşersen hiçbir bahanemiz kalmaz."

Dudakları büzülüyor ve gümüş rengi başını sallıyor. "Aşağıya inmeyeceğim."

Annemin her zaman koyu kıvıll saçları vardı, ama şimdi hepsi gümüş rengi. Kıvıll saçları boyamanın bir anlamı olmadığını söylemeyi sever. Ben bilemem. Benimkiler hep çilek *sarısı-pembe* oldu, onun deyiimiyle bakımı o kadar da zor değil.

"O lanet köpek olmasaydı ilk seferinde aşağı inmezdim," diye homurdanmaya devam ediyor.

"Bu iyi, çünkü artık kadar genç değilsin."

Bu yüzden iyileşmesi bu kadar uzun sürüyor. Ben Birmingham'da üç saat uzaktayken onun düşüp bacağını kırdığını bilmek çok zordu. Buraya gelene kadar geçen her mil, her dakika sonsuzluk gibi gelmişti.

Her şeyi yeniden düşünmemi sağladı.

Arka kapıdaki kısa merdivenlerden inmek için acele etmiyoruz. Çocukluğumun geçtiği ev, sadece iki yatak odası ve bir banyosu olan küçük bir sahil kulübesiydi.

Ben , annem bunun bizim için yeterli olduğunu söylediler. İhtiyacımızdan fazlasını istemek onun gözünde açgözlülüktü.

Kasabanın tüm topraklara ortaklaşa sahip olan ütöpik halkçılar tarafından kurulduğu düşünüldüğünde, bu çok eski bir Newhope tavrı. Bu tutum, eski toprakların ölmesi ve zengin genç çiftlerin el değmemiş kıyı toplumuna akın etmesiyle hızla kayboluyor.

"Bu kümes benim yatak odamla aynı büyüklükte." Hafifçe takılıyorum.

"Ve altı tavuk barındırıyor." Annem gurur duyuyormuş gibi çenesini kaldırıyor. toplumsal tutumluluk.

"Sadece üç tavuğunuz var sanıyordum." "Tavuk matematiğini sorgulama. Olur böyle şeyler."

Gözlerim kısılıyor ve dilimin ucuna gelen espriyi tutuyorum. Kaç tane tavuğu olduğu umurumda değil, çünkü belli ki onu mutlu ediyorlar.

Birinden saklanıyor olsam bile buraya dönmek beni mutlu ediyor. Kokular, körfeze vuran suyun sesi, komşuların ve arkadaşların gülümsemeleri, tanıdık yollar ve patikalar, hepsi ağrıyan içime merhem oluyor.

Bu bana uzaktan çalışmak, hatta daha çılgınca bir şey yapmak, kendi dükkanımı açmak, vasiyetler ve mülkler yapmak ve basit bir taşra avukatı olmak gibi her türlü fikri veriyor.

Büyük şehri unut. Ortak olmaya çalışmayı unut. Bu bana ne getirdi? Bir sürü para ve bir sürü kalp ağrısı.

"Sanırım o köpek Henny Lane'i gerçekten üzdü." Annem bastonuna ağır bir şekilde yaslanmış, en sevdiği küçük beyaz tavuğunu işaret ediyor. "Son iki haftadır garip davranıyor."

Söz konusu tavuğun uzun, beyaz tüyleri neredeyse rüzgârda uçuşan saçlar gibi görünüyor. Kocaman beyaz yelesinin altında yüzü küçücük ama gururlu.

"Bana iyi görünüyor." Annemin kolunu dürtüyorum. "Şu ifadeye baksana. Sanırım adını ünlü bir Beatles şarkısından aldığını biliyor."

Biz yaklaştıkça tavuk gagasını bir o yana bir bu yana sallıyor.

"Gerçekten Liv." Annem alay ediyor. "Bunu nasıl bilebilir ki?"

Annem benim espri anlayışımı hiç anlamadı.

"Hey, Henny." Küçük kuşu nazikçe kollarıma alırken ses tonumu yumuşatıyorum. "İyi misin, küçük kız? Artık her şey yoluna girecek. O kötü yaşlı köpek gitti."

Ben onu kolumun altına alırken tavuk alçak bir gıdak gıdak sesi çıkarıyor.

"Eskiden en iyi katmanlarımdan biriydi." Annemin sesi kederli. "Şimdi ayakta duruyor ve ufka bakıyor."

"Belki de fiyortlara özlem duyuyordur."

"Ne?" Annem çenesini geri çekerken burnu kırışıyor.

Bunun bir Monty Python göndermesi olduğunu açıklamak üzereydim ki, sokaktan evin etrafına uzanan kaldırımından yüksek ve neşeli bir ses bizi selamladı.

"Merhaba, Bayan Plum! Merhaba Liv!" Dylan Bradford bir elinde cam bir tabağı dengede tutarken diğer elini sallayarak zıplıyor. "Bütün henniler bugün nasıl?"

"Dylan!" Annem ağlıyor, gülümsüyor ve el sallıyor. "Burada ne işin var?"

"Pekala, sana anlatacağım." Dylan kapıda duruyor ve kolunun altında kahverengi bir kağıt torba olduğunu fark ediyorum. "Bir makale okuyordum ve tavukların acı biberi sevdiğini söylüyordu! Buna inanabiliyor musun? Kapsaisin tadını alamıyorlar ve görünüşe göre biberler onlar için gerçekten iyi."

Dylan' hayatım boyunca tanıdım ve onu gördüğüme her zaman memnun oldum. Arkasından temkinli adımlarla yaklaşan dev, midemi yerinden oynatıyor.

Garrett kız kardeşinden bir karış daha uzun ve çok daha geniş. Elleri kot pantolonunun ceplerinde ve üzerinde kaslı göğsünü ve kaslı kollarını saran lacivert bir henley var.

Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor ve vücudumda elektrik çarparak kalbimin bir tavşan gibi çarpmasına neden oluyor.

"Onları beslemen için bütün artıklarımı getirdim." Dylan ölümcül acı biber sevgisini paylaşmak için her zaman çok heyecanlıdır. "Henny Lane'in kendini pek iyi hissetmediğini duydum. Belki ona biraz moral verirler?"

"Şey, bilmiyorum." Annem yürütecini çeviriyor, kapıya doğru ilerlerken dikkatlice engellerin üzerinden kaldırıyor. "Neyin var bir bakayım. Paylaşmak istemeyebilirim."

Dylan memnuniyetle uyuyor. Annemin acı biberi ne kadar çok sevdiğini biliyor, benim aksime.

Torbayı açıp salladı. "Siyah Macar, poblanos, jalapeños, birkaç kırmızı habaneros ve bir serrano'nun uçları ve sapları var."

"Aman Tanrım!" Annem kapıda, Dylan'a küçük piknik masasında katılabilmek için yürütecini eşiğin üzerinden kaldırıyor.

İlk aşkım olan adamla yüzleşmek için tavuklarla baş başa kaldım. Geçmişimi, umutlarımı, korkularımı taşıyan adamla. Tüm lise hayallerimin yıldızı.

Bir yudum yutuyorum ve arka planda kaybolmak için elimden geleni yapıyorum, boş tavuk kutularını incelemekle çok meşgul görünmeye çalışıyorum. İki büyük Cochin yuvalarında duruyor ve Henny Lane'i yuvasına geri götürüyorum. Parmaklarımın titrediğini görebildiğini sanmıyorum.

"İyi misiniz Bayan P?" Garrett'ın sesi saf sıcaklıkta ve bedenim geriliyor. "Umarım tüm kızları kontrol etmek için peşlerine takılmamda bir sakınca yoktur."

"Garrett Bradford, kapımız sana her zaman açık!" Annem yüksek sesle haykırıyor. "Seni bir rakun yaşından beri görmemiştim."

"Biliyorsun, rakunlar sadece iki ya da üç yıl yaşar." Garrett'ın kaşları, sanki onun hayallerini yıktığı için özür diliyormuş gibi kırışıyor. "Yani sanırım o eski deyiş yanlış - tabii bir süredir yaşamadığını *kastetmiyorsan*."

"Öyle mi?" Annem kaşlarını çatıyor. "O sinir bozucu küçük hırsızlar her zaman üç yıldan daha uzun süre ortalıkta dolaşıyor gibi görünüyor."

"Şimdi çıplak bir köstebek faresi otuz yıl yaşıyor." Kadının ince kolunu tutuyor ve yürüteçle kare bir kaldırım taşının üzerinde manevra yapmasına yardım ediyor.

"Garrett Bradford!" Onu azarlıyor ve koluna küçük bir şaplak atıyor. "Sana asla fare demem, özellikle de *çıplak olanına*." *Çıplak* kelimesini fısıldıyor. "Bu çok onursuzca."

Homurdanmamak için alt dudağımı ısırıyorum. Garrett, Newhope'ta benim şapşal espri anlayışımı her zaman paylaşan ve fazla ciddi anneme zor anlar yaşatmayı seven birkaç kişiden biri.

Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Bu kadar uzun süre.

"Adil olmak gerekirse," diye devam ediyor, "rakunlar çıplak ya da giyinik farelerden çok daha iyi değiller."

"Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" Dylan zıplayarak anneme küçük avludaki yavaş yolculuğunda yardım ediyor. "En sevdiğim süslü tavuğumun daha iyi hissetmesine yardım etmek için buradayız, çıplak fareler ve rakunlar hakkında konuşmak için değil!"

Bir kahkahayı yutarken başımı eğiyorum. Annem Dylan'ın cam güveç kabı ve kahverengi biber torbasının beklediği masaya doğru ilerlemesine yardım etmesine izin veriyor.

"Olivia, Henny Lane'i buraya getir de bakalım biber yiyebilecek mi?" Annem arkasını dönmek için duraklıyor, çırpınan ellerimi ve kıvranan midemi fark etmemiş gibi görünüyor. "Garrett, Olivia'ya yardım edebilirsin... Oh!"

Yürütecisi katlanıyor ve ben zavallı annemin tekrar yere düştüğünü görünce tavuk yataklarının arkasından fırlıyorum.

"Anne!" En üstteki tavuk ranzasından yere kadar uzanan rampanın etrafından dolanmaya çalışırken neredeyse düşüyordum.

Sonra bir su oluğuna bastığımda neredeyse bileğimi çeviriyordum, yalak takla atıyor ve her yere, bacaklarıma ve ayaklarıma su sıçratıyordu.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, ellerim düşüşümü engelleyecek bir şey bulmak için havada uçuşuyor.

"Sakin ol!" Garrett'in iri elleri beni yakalıyor ve kendi bacağımı kırmadan önce beni havaya kaldırıyor.

"Tuttum seni!" Dylan annemi belinden tutuyor ve yürütecini yeniden açıyor. "Sakin olmalısınız Bayan Plum!"

Annem başını iki yana sallıyor ve yavaşça masanın yanındaki banka doğru eğiliyor. "Ne zaman bu kadar sakar oldum bilmiyorum."

"İyi misin?" Garrett'in sesi alçak, güçlü elleri üst kollarımı kavırıyor.

Beni sanki bir bez bebekmişim gibi kaldırıyor, ki 1.80 boyumla kesinlikle değilim. Dengemi yeniden sağladığımdan emin olana kadar bırakmıyor.

"Teşekkür ederim... Evet, iyiyim." Ellerim pazılarında, bir adım geri çekiliyorum, gözlerim sulanıyor ve kulaklarım kıpkırmızı oluyor.

"Sanırsın bir komedi gösterisi yapıyoruz!" Annem oturduğu yerden ağır bir kahkaha atarak sesleniyor. "Belki de şu rampayı kaldırmalıyız Liv. Bence orada bir tehlike var."

"Sanırım haklısın," diye mırıldanarak dağınık mekâna göz gezdiriyorum. "Burası tam bir tehlike yuvası."

Parmaklarım tel örgü duvara takılıyor ve sıılsıklam olmuş ayağımdaki suyu silkelediğimde tamamen telaşlanıyorum.

"İhtiyacınız olursa eşyaları taşımanıza yardım edebilirim?" Garrett kafasını bu küçük barınağın çatısına çarpmamak için eğilmek zorunda kalıyor.

"Sorun değil, ben yaparım." Eğilip plastik su yalaklarını düzeltiyorum. "Bunları yeniden doldurmam gerek."

"Bu konuda kesinlikle yardımcı olabilirim." Gülümsüyor.

Başımı sallayarak, olduğum sakar, nemli dağınıklığa bakıyorum. "Teşekkürler."

Kısa bir süre garip bir sessizlik oluyor ve Dylan ayağa fırlayarak cam tabağı masadan alıyor. "Bunu buzdolabında saklasak iyi olur; siyah fasulye, mısır ve pirinçle doldurulmuş ve üzerine rendelenmiş peynir eklenmiş poblano biberleri. Endişelenme Liv, poblanolar hiç de acı değil."

Annem bir an tereddüt ediyor, gözleri benden Garrett'a doğru kayıyor ve Dylan'ın önerisinden memnun görünüyor.

"Kulağa çok lezzetli geliyor, taze sıkılmış limonatam da var." Annem tekrar ayağa kalkıyor. "Garrett ve Liv tavuklara bakabilir. Bak bakalım Henny bu biberlerden birini yiyecek mi Liv!"

Annem yavaşça arka kapıya doğru ilerlerken Dylan da ona ayak uyduruyor. "Ama ona ne kadar vereceğimi bilmiyorum..." İtiraz etmeye çalışıyorum.

"Yemliği doldurduğunuzdan emin olun ve istiridye kabuklarını unutmayın."

Bununla birlikte, kısa basamakları tırmanıyorlar. Paravan kapı çarpıyor ve ben küçük kulübede, kaçınmak için elimden gelen her şeyi yaptığım adamla kalakalıyorum.

Garrett boğazını temizliyor ve plastik yalağa bakıyor. "Bütün işleri bize bırakman çok sinsiceydi."

Mavi gözlerini kırıştırarak bir nefes veriyorum. "Kaza geçirdiğinden beri sanki İngiltere Kraliçesi'ymiş gibi bana emirler yağıdırıyor. Sanki ben

el pençe divan durmak için buraya geldi."

Boğazında derin bir kahkaha gümbürdüyor ve midemi sıkıştırıyor. Çok tanıdık geliyor. Lisede dört yıl beraberdik. Üniversitede dört yıl, acı bir şekilde ayrı düştük. Ama tam burada, sadece eskiden ne kadar mutlu olduğumu hatırlayabiliyorum.

"Şimdi sana yardım etmek için buradayım." Dönüp bahçe hortumunun dekoratif olması için tasarlanmış siyah metal bir tekerleğin etrafına sarıldığı evin yan tarafına izliyorum.

Solmuş kot pantolonu, liseden beri hiç değişmediğini fark etmekten kendimi alamadığım poposunu sarıyor. Kare şeklinde ve sıkı ve kaslı kalçaları pantolonu biraz esnetiyor, tam kıvamında.

"Teşekkürler." Ters yöne dönüp kümesin diğer tarafındaki kare şeklindeki ahşap yem kutusuna gidiyorum.

Tavuk yemliğini yeniden doldurmak için bir kepçe ile birlikte içinde bir torba öğütülmüş istiridye kabuğu bulunur. Yemlik, üstünde bir oluk bulunan piknik masası gibi tasarlanmıştır. İsrafi önlemek için yüksek kenarları vardır.

Ben yiyecekleri hazırlarken, istiridye kabuklarını dağıtırken ve altlıklarını kontrol ederken Garrett su yalaklarını dikkatlice doldurmak için hortumla geri döndü.

Çok geçmeden işimiz bitiyor ve ellerimiz kalçalarımızda, etrafta cıvıldaşarak yemek yiyen küçük kuşları izlemeye koyuluyoruz.

Bazılarının bana küçük alpakaları hatırlatan yumuşak tüyleri varken, diğerlerinin siyah veya kahverengi düz tüyleri ve dantelli görünmelerini sağlayan beyaz uçları vardır. Yumurtalarının rengi açık maviden koyu kahverengiye kadar değişir ve genellikle günde yaklaşık bir tane yumurtlarlar.

"Bunlar çok süslü tavuklar." Garrett bahçe hortumunu tekrar tekerleğin etrafına sarmayı bitirdiği yerden yavaşça geri yürür.

"Annem sana farklı cinsleri söyleyebilir." Gözlerimi tavuklardan ayırmıyorum. "Hepsinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. En son buraya geldiğimden beri yenilerini ekledi."

Garrett küçük evin dışında duruyor ve elini ensesinde gezdirmek için uzanıyor. "Sadece düğün için mi buradasın?"

"Muhtemelen annem biraz daha güçlenene kadar kalacağım." Ona bakarken burnum kırışıyor. "Sen mi?"

"Bilmiyorum." Kolunu indiriyor ve botlarına bakıyor.

Tavuklar gıdıklıyor, gagalıyor ve rüzgâr tüylerini karıştırıyor. Annem ve Dylan'ın ne yaptığını merak ederek eve bakıyorum. Pencerede durup bizi gözetlediklerini hayal ediyorum.

"Bu çok garip." Garrett'in sesi kısık. "Aramızdaki şeyler hiç garip olmamıştı."

Omuzlarımı silkiyorum. "Her şey değişir." "Bu kadar değil. Bu yeni bir şey ve ben bundan hoşlanmıyorum." "Ben de pek sevmedim."

Henny Lane yemek için yuvasından çıkmamıştı, ben de onu samanların üzerinden kaldırmak için yanına gittim. Alçak sesle, telaşlı bir şekilde gıdaklıyor ve ben de onu piknik masasına taşıyorum. "Bakalım biber yiyecek mi? Dylan onların her derde deva olduğunu düşünüyor."

"Onu tutmamı ister misin?" Ben yaklaşırken elini kaldırıyor.

"Elbette." Küçük kuşu dikkatlice ona uzatıyorum ve masaya gidiyoruz.

Onun yanında pelüş bir oyuncak gibi kalıyor ve kese kağıdını açıp içine bakıyorum, biber kırıntıları birbirine karışmış. İçine uzanmak yerine poşeti eğip birkaç parçayı silkeliyorum. Tırnaklarıma kapsaisin yağı bulaşmaması gerektiğini iyi biliyorum.

"Merhaba, Bayan Lane." Garrett tavuğu yüzüne doğru tutuyor.

"Oh!" Elim kolunu kavramak için dışarı fırladı. "Onu gözlerine çok yaklaştırma."

Kaşları çatılıyor ve mizah bakışlarını daraltıyor. "Sence gözümü oyar mı?"

"Ne yapacağını bilmiyorum."

"O bir havalı tüfek değil Liv." Yine de onu biber artıklarının beklediği masanın yanına indiriyor. "O küçük tatlı bir kuş."

"Annem tuhaf davrandığını söyledi." Koyu kırmızımsı yeşil bir ucu tavuğa yaklaştırmak için bir çubuk kullanıyorum.

"O Henifer Lawrence değil." Başını sallıyor. "Ya da Henifer Aniston bile değil."

"Ne...?" Henny Lane'in biber yığınının dikkatle incelemesini izliyordum ama bu sefer beni yakaladı.

"Yani, eğer oyunculuk için ödül veriyorsak."

Gülümsemem sıkılaşıyor ve başımı sallıyorum. "Çok gürültücüdür. Bir oyuncudan çok şarkıcı olabilir."

"O grubun Yolko Ono'su." Kendimi daha fazla tutamayıp bir kahkaha atıyorum, bu da onun gülümsemesine neden oluyor. "Bu daha iyi."

Ses tonu gurur ve sıcaklık karışımı ve göğsüm sıkışıyor. "Beni her zaman güldürdün."

"Bunun en iyi ilaç olduğunu söylerler." Ayağa kalkıp ellerini birbirine sildi. "Ev ziyaretleri konusunda sorunum yok ama sen daha sık gelmelisin."

Yabancılık çekme. Burası senin de memleketin." Tek gözümü kısarak ona bakıyorum. "Tamam."

Neden hâlâ gerginim bilmiyorum ama evet demek iyi hissettiriyor. Eskiden kim olduğumu hatırlamak iyi hissettiriyor. Belki de hâlâ öyleyimdir?

"Geri dönmeliyim." Evin önüne giden patika boyunca geriye doğru yürüyor. "Belki bir gece restoranda görüşürüz."

Bakışlarım yüzüne, gülümsemesine, geniş omuzlarına ve dar beline takılıyor. Bir atlet gibi kendinden emin hareketlerine.

Başımı sallıyorum. Belki de.

OceanofPDF.com

Garrett

Liv hala çok güzel.

Onu o tavuk kümesinde, kırmızı elbisesi içinde güzel ÇİLEK Sarışın saç düşmek etrafında onu omuzları, o aptal sıraların arkasında kendini olabildiğince sıkarak... Bir süreliğine nasıl cümle kuracağımı unuttum.

Annesiyle konuşarak kendimi toparlamak zorunda kaldım. Bayan Plum'ın tanıdık bir tarzı var. Her şeyi çok ciddiye alıyor, bu yüzden onunla dalga geçmek çok kolay.

Onu yürüteçle mücadele ederken, daha yaşlı ve kırılgan görünürken görmek zordu ama Dylan iyileştiğini söyledi. Sadece yaşı nedeniyle daha uzun sürüyor.

Bacak kırmak asla iyi bir şey değildir. Ben de bunu birden fazla kez yaşadım, bu yüzden o yaşlı kadınla empati kurabiliyorum. Yine de gözleri parlıyordu ve kararlıydı. Bana haddimi bildirmeye hazırdı, tıpkı beslediği o telaşlı küçük tavuklardan biri gibi bahçede dönüp duruyordu.

Liv'in her zamanki meydan okuması. Çelik manolyalar, hiçbir şey onları edemez. Ama Liv'in moralini bozan bir şey var ve bu sadece

Ben.

Bana çok fazla pas kaçırmış bir alıcıyı hatırlatıyor. Onun Cesareti kırılmış, moral verici bir konuşmaya, aklına koyarsa neler yapabileceğini hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi bakıyor. Neler yapabileceğini gördüm. Ona hatırlatabilirim.

"Dylan'la çıkmak istediğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" Logan beni şimdiki zamana geri getirdi.

Evden radyo istasyonuna doğru, körfez boyunca uzanan geniş beton yol boyunca yürüyoruz. Sorduğu soru beni neredeyse güldürüyor. Küçük kız kardeşime aşık olduğu o yaz ayı çok uzun zaman önceydi.

"Nasıl unutabilirim ki?" Kaşlarım çatılıyor ve ona bok atmaktan kendimi alamıyorum. "Senin gibi bir oyuncu bana Newhope'taki en iyi kızla çıkmak istediğini mi söyledi?"

Liv'i saymıyorum tabii ki.

"Ben asla bir oyuncu olmadım."

"Yine de küçük kız kardeşimden bahsediyordun."

"Ve ne yapacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu." Elini kirli çenesine sürterek gülüyor. "İsteseydin kıcıma tekme basabilirdin."

"Hâlâ olabilir." Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor ve arkadaşşıma bakıyorum.

Logan ve ben birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, iki yıl önce ona konuşma yapmak zorunda kalmamın bir nedeni de buydu. Gerçek şu ki Dylan'ı herkes sever. Eğer ona zarar verseydi, bir numara alıp kıcını tekmelemek için sıraya girmem gerekirdi.

"İyi ki bana hiç sebep vermedin."

"Liv'in nesi var?" Mavi gözlerini bana diyor ve ben boğazımı temizliyorum.

Göğsümde bir gerginlik var ve bu, tarihimin yeniden ziyaret etmek istemediğim bir sayfası. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Evet, biliyorsun." Omzumu itiyor. Beni hareket ettirmiyor.

Korsanlar'da birlikte oynarken Logan ve ben iyi yağlanmış bir makine gibiydik. O geniş alıcıydı, ben de pası engellemeye ya da onu indirmeye çalışan her oyuncuyu yere seren hücum yan hakemiydim.

Rekorlar kırdık. Eğlenceliydi, profesyonel kariyerimin en iyi yıllarıydı. Bana lisedeyken Hendrix ile çaldığım zamanları hatırlattı, hayatımın bir başka altın dönemi.

Sonra kız kardeşimle tanıştı.

Şimdi bir spor radyosu sunucusu ve yapımcısı, oyundan emekli oldu ve bir hafta içinde evleniyor.

"Liv'le ne oldu?" Beni rahat bırakmıyor ve ben de yürümeyi bırakıyorum.

Canlı meşe ağaçlarından oluşan bir koruluğa ulaştık ve belediye gölgeye güzel bir ahşap bank yerleştirmiş. Hava henüz çok sıcak değil, ben de oraya gidip oturuyorum. O da aynısını yaparak beni takip ediyor ve körfezin karşısındaki bariyer adalarından birine doğru giden bir tekneye bakıyoruz.

"Bunu uzun zamandır düşünmemiştim." Sesim sessiz. "Bunu düşünmek istemedim."

Logan'ın kara kaşları çatılıyor ve kare çenesi geriliyor. "Seni aldattı mı?"

"Ne? Tabii ki hayır." Öne doğru eğilip kollarımı bacaklarımın üzerine koyarak ve ellerimi kavuşturarak bir ses çıkarıyorum. "Liv her zaman gerçek maviydi. En azından ben bunu nihayet kafamı kıcımdan çıkardığımda fark ettim. Çok geç olduğunda."

"Peki ne oldu?"

"O LSU'ya gitti. Ben Bama'ya gittim."

"Ne?" İnançsızlık ses tonunu kesiyor. "Buna bir an bile inanmıyorum. O eski rekabetten daha fazlasıydı."

Çenemi indirerek enseme ovuyorum, tüm suçluluk ve utancı yeniden hissediyorum. "Evet, bundan daha fazlasıydı." *Hem de çok daha fazlası.*

"Ne kadar daha?"

Boğazım kurudu ve ağrıyor. "Annemle babam gibi olacağımızı düşünmüştüm. Aynı okula gittiler, birlikte mezun oldular, evlendiler, bebekleri oldu. Ben profesyonel olduğumda Liv'in de benimle geleceğini düşünmüştüm."

"Senin için aynı şeyleri hissetmedi mi?"

Ellerim önümde kenetlendi ve başımı öne eğdim. Onun istediğini biliyorum. Birlikte kalmak istiyordu ama benim futbol kariyerim için hayallerinden vazgeçmek istemiyordu.

"Gittiğinde çok incindim. Planlarımız konusunda aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum ama değilmişiz. Her zaman yanımda olmasını istedim ama o kendi işlerini yapmak istedi."

"Ne gibi şeyler?"

Çenemi kaşıyarak yavaşça nefes veriyorum. "Lise boyunca gözümü sadece bir üniversiteye dikmişim. Alabama'daki tek üniversite

futbol."

Logan'ın dudakları bükülür. "Yanlış hatırlamıyorsam Alabama'da iki SEC takımı var."

"Ciddi bir futboldan bahsediyorum."

Gülüyor, iki elini de havaya kaldırıyor. "Yani mi?"

Gözlerimi körfeze kaldırıyorum ve başımı sallıyorum. "Benim için her zaman böyleydi."

"Tek gerçek aşkın olabilecek şeyin arasına bir futbol rekabetinin girmesine izin mi verdin?" Şaka yapıyor ama hiçbir fikri yok.

"Ondan daha kötüydü." Midem sıcak bir gerilim topuna dönüştü. "Birlikte kalmaya çalıştık. Uzun mesafe yapmak istedi ama lanet olsun, çok iyiydi. Onu o daracık üniformayla sahada görmeliydin. Her erkek onu istiyordu."

"Ama o senindi."

Göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyor ve parmaklarımı kapalı gözlerimin üzerine sürüyorum. "Biraz asabi olabildiğimi fark etmişsindir."

"Sen değil." Ses tonu alaycı. "Sen tanıdığım en iyi adamsın."

"Büyümek için çok zamanım oldu."

"Bu kadar büyümeden önce ne iş yapıyordun?"

Nefes alarak sırtımı dikleştiriyorum, günah çıkarıyormuşum gibi hissediyorum. "Aptalca şeyler yüzünden kavga etmeye başladım. Kıskançtım ve bir adam vardı... Onun peşinden çok koştu. Çok yakınlarmış gibi büyük bir oyundan bahsediyordu."

"Takımda mıydı?"

"Bando kaptanlarından biriydi, bu yüzden birlikte çok zaman geçirdiler. Birlikte çalıştılar, birlikte seyahat ettiler. Altın Kızlar bandoyla gider." Çenemi kaldırıp suya bakıyorum. "Ben hiç orada olmadım, o yüzden ne yaptıklarını bilmiyordum."

"Ondan bir bando şefi yüzünden mi ayrıldın?"

"Daha kötüsü." Ellerimi kavuşturup başımı sallıyorum. "Ona bir ultimatom verdim."

"Vay canına." Logan ellerini kalçalarında gezdirerek kısık bir sesle nefes veriyor. "Dylan, Liv'in her zaman Teksaslı amigo kızlar, Amerika'nın Sevgilileri için dans etmek istediğini söyledi. Bunun ortaokuldan beri hayali olduğunu, duvarlarının her yerinde posterlerinin olduğunu söyledi."

Boğazımı temizleyerek koltuğumda kayıyorum. "Evet, ve her şeyi kendimle ilgili yaptım."

Bunu şimdi on dokuz yaşına göre çok daha iyi anlıyorum." Logan başını sallıyor. "Bu berbat bir şey."

"Bir de bana sor." O eski utanç içimi burkuyor. "Ne kadar kötü batırdığımı fark ettiğimde, her şeyi bastırmaya çalıştım. Önemi yokmuş gibi davranmaya çalıştım. Arkadaşları ve sosyal medya aracılığıyla onu takip ediyordum ve o adamla hiç birlikte olmadığını gördüm. Hayatına devam ettiğini gördüm. Dans etmek için Teksas'a gitmedi. Onun yerine Cumberland'da hukuk fakültesine gitti."

"İyi okul."

"Evet." Acı bir kahkaha atıyorum. "Kendimi onun mutlu olduğuna ikna ettim ve hayatıma devam ettim. New York'a taşındım ve bir daha arkama bakmadım."

Logan profilimi inceliyor. "Bunca zamandır sadece doğru kızı bulmaya çalıştığımı sanıyordum. İlk aşkını asla unutmadığını bilmiyordum."

"Fark etmez. Geri dönüşü yok." "Kim demiş?"

"Herkes öyle diyor."

"Buna inanmıyorum. Kesinlikle geri dönebilirsin." Sesi yükselir. "Aslında, bence hâlâ orada bir şeyler olup olmadığına bakmamak aptallık olur. Sen buradasın ve bekarsın. O burada ve bekâr..."

"Benimle bir daha o yola girmeyecek." Utanç göğsümü sıkıyor. "Ona güvenmeliydim. Ona nasıl hissettiğimi anlatmalıydım. Onunla konuşmalıydım ama gurur yaptım. Onu incittim. Kötü bir şekilde."

Liv'in o güzel yeşil-elma gözlerindeki yaşları asla unutmayacağım. O geceyi ve bana kalbini kırdığımı söylerken yumuşak saçlarında esen rüzgârı asla unutmayacağım. Gerçek şu ki onu sadece incitmedim.

Evet, bunu hiç
atlatamadım. "O zaman
şimdi konuş onunla."

Başımı sallayarak avucumu inceliyorum. "Artık çok
geç." "Öyle mi?"

Bana hayatından memnun olduğunu söyleyen bir şekilde iyimser. Her şey yolunda gidiyor ve her sorunu mümkün olan en iyi sonuca sahip bir çözüm olarak görüyor.

Kız kardeşimin onu bu kadar mutlu etmesine sevindim ama geçmişte ne kadar kötü şeyler yaptığımı anlamıyor.

"Evet, artık çok geç."

"Bana bir iyilik yap." Omzumun üst kısmını kavramak için uzandı. "Dene."

"Bana ne hazırladığını söyle." Dylan şeffaf gözlükler ve plastik eldivenler takıyor ve Cooters & Shooters'ın mutfağındaki büyük, metal çalışma masasının önünde dururken uzun, siyah saçları kafasında yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Bu akşam küçük kız kardeşim balayına gitmeden önce son Dare Dish'ini hazırlıyor ve acil durumlar için toplu olarak satın aldıkları küçük vanilyalı dondurma kaplarının üzerinde servis edilmek üzere Yabankmersinli Trinidad Akrep sosu hazırlıyor.

Düğün öncesi bir ikram olması gerektiğini söyledi ama Trinidad akrepleri Scoville ısı ölçeğinde Carolina Reaper'ın hemen altında, en üstten ikinci sırada yer alıyor. Bir tanesini yemenin midenizdeki kasların spazm geçirmesine neden olabileceğini okumuştum.

Denemek için sabırsızlanıyorum.

Minik meyveler kırmızı ve pörsümüş; bir tanesinin kenarından dikkatlice uzun bir şerit kesmesini izliyorum.

Craig odanın diğer ucunda, ağzını ve burnunu bir havluyla kapatmış, bir yandan da telefonundan bir şeyler okuyor. "Nacho peyniri soslu ızgara poblanos, Muhammara..."

"Muha ne?" Dylan'ın kaşları çatılır.

"Muhammara," diye bağıyor. "Közlenmiş kırmızı biber, ekmek kırıntısı, ceviz ve nar ekşisi."

"Közlenmiş *kırmızı* biber mi?" Dylan'ın sesi yükselir. "Kırmızı *çan* gibi Biber mi? Onlar sayılmaz bile!"

"Ve sen de kendine onun yardımcı şefi diyorsun." Hayat boyu arkadaşımız ve eski karşı komşumuzun durduğu yere doğru yürüyorum.

"Kendime asla Dylan'ın yardımcı şefi demedim. Neden yüzümde bir havluyla buraya kadar geldiğimi sanıyorsun? Şeytan'ın meyvesine dokunmayı sevmiyorum!"

Omzunu dürterek gülüyorum. "Şeytan'ın dingiline bile dokunursun."

"O biberlerden biriyle aynı etkiye sahipse hayır." İnanmayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırıyorum ve dudakları bükülüyor. "Tamam, bu düşünce ilgimi çekti."

"Çünkü sen sapık bir orospu çocuğusun."

Parmağını yüzüme doğru tutuyor. "Kolayca dikkatim dağılır."

"Siz ikiniz iğrençsiniz," diye burnunu çekiyor Dylan, dikkatli bir şekilde dilimlemeye devam ederken. "Bana tuzak kurdu," diye savunuyorum.

Craig gülmemek için kendini zor tutar. "Bundan Clint'e bahsetmeyeceğim. İlişkimizin bu noktasında bu onun için biraz fazla olabilir."

"Clint'i daha yakından tanımalıyım, senin için doğru kişi olduğundan emin olmalıyım." Kaşlarını çatıldı. "Henüz dolaptan çıkmadı mı?"

"Düğünde bana eşlik edecek." "Bu iyi bir başlangıç."

Bir elini kaldırıp beşlik akarak kız kardeşime dönüyor. "Benden seni idare etmemi istedin, ben de sana söyledim, gözlük ve plastik eldiven takmamı gerektiren hiçbir tarif hazırlamıyorum, Tehlikeli Kız."

"Bu Dylan Danger." Logan, hemen arkasında ağabeyim Zane ile birlikte odaya giriyor.

İkili her Perşembe Logan'ın radyo istasyonunda bir spor programı sunuyor ve Logan ve Dylan Meksika'da balayındayken önümüzdeki iki hafta boyunca tüm gün boyunca bölümleri önceden kaydediyorlar.

Logan burayı yeni acı biber tarifleri keşfedebilmek için seçti. Burası onun acı biber tutkusunun doğduğu yer. Birkaç yıl önce bir lise son sınıf gezisine refakat etmiş ve takıntılı bir şekilde geri dönmüş.

Yumruğunu Dylan'ın at kuyruğuna doluyor ve bir öpücük alabilmek için onu çekiştiriyor. Bu onların standart selamlaşmasıdır ama Dylan'ın koruyucu kıyafetini görünce tereddüt eder.

"Beni , değil mi?"

"Bu gece olmaz." Göz kırıyor, öpmek için dudaklarını uzatıyor. "Ama hiçbir şeye dokunma."

Onu kısaca öpüyor ve Craig'in diğer tarafında durmadan önce iki elini kaldırıyor. Bu iki pısırik sadece kapsaisin yağını düşününce kar taneleri gibi eriyorlar. Düşündüm de, Olivia da hep böyleydi.

"Dondurmanın üzerinde servis etme fikri hoşuma gitti." Kız kardeşimin ocaktaki büyük tencerede kaydattığı koyu mavi sosu incelerken Zane'in sesi alçak çıkıyor.

Doğranmış biberleri dikkatlice içine atıyor ve yavaşça karıştırıyor. "Şenlikli ve dondurma ısıyı azaltmaya yardımcı olacak, böylece daha fazla insan deneyebilecek. Ayrıca, yaban mersini ve limon suyu kapsaisinin azaltacaktır."

"Kusura bakmayın geciktim!" Yazlık garsonumuz ve Dylan'ın en iyi arkadaşlarından biri olan Allie, askıdan bir önlük kaparak mutfağa giriyor. "Sen

Bu gece dışarıda ne kadar kalabalık olduğuna inanamazsınız! Kaptan Vanilya'nın bir süreliğine yönetimi devralacağını biliyor olmalılar."

Craig'e dirsek atar ve Craig burnunu çeker. "Ben pek vanilyalı sayılmam."

"Bahse girerim tek acı biber tarifiniz bile yoktur. Göster bana."

"Göstermeyeceğim." Craig'in ses tonu savunmacı ve Dylan bir kahkaha atıyor.

"Yok."

"Biliyordum!" Allie ağlıyor.

Okul yılı boyunca Allie lisede kütüphaneci olarak çalışıyor ve kız kardeşimin lezzetli ve tehlikeli acı biber geceleri duyuldukça daha da yoğunlaşan Cesaret Geceleri'ne yardımcı oluyor.

Şimdi yaz tatili olduğu için restoranda tam zamanlı olarak çalışacak.

"Yeterince elimiz olmadığından endişeleniyorum." Allie restorana açılan çift kapıdan içeri bakıyor. "Belki de giriş ücreti almalıyız?"

Dylan yemeklerini ücretsiz olarak servis ediyor, ancak Dare Gecelerinde bar satışlarındaki artışla küçük maliyeti fazlasıyla telafi ediyoruz. Tekrar gelen müşterilerden bahsetmiyorum bile.

"Giriş ücreti alamam!" Dylan'ın burnu kırıışıyor. "Her Perşembe gecesi dudaklarını eritmeye çalışmam yeterince kötü zaten."

"Yardım edebilirim." Bir önlük kapıp başıma geçiriyorum. "Ne yapacağım?"

"Dondurma kaplarının kapaklarını çekin." Dylan büyük bir kâse dolusu ateşli yabanmersini sosunu kaldırıyor. "Hiçbirinizin bu şeye dokunmasını istemiyorum. Uzmanlar sadece bu gece, Allie."

"Mükemmel bir şarkım var." Craig kapıya doğru ilerliyor. "Benimle dans etmeni bekliyorum, Grizz! Ne kadar yardımcı olduğun umurumda değil."

Kaseyi tekerlekli bir arabaya aktarırken kız kardeşimi fark ediyorum ve mutfak kapısına yöneliyoruz. Biz dışarı çıkarken kalabalık tezahürlara boğuluyor, ortalığı balonlar ve flamalarla süslemişler. Birkaç kişi ellerinde *Tebrikler* ve *En İyi Dilekler* yazılı pankartlar tutuyor ve küçük kız kardeşim yürümeyi bırakıp gözlerinden yaşlar akarken ellerini kaldırıyor.

"Ah, hepiniz!" diye bağıyor. "Ne yaptınız siz?"

"Gözlerine dokunma!" Allie ağlıyor, bir mendil kapıyor ve gözyaşlarını onun için siliyor.

Rachel, kardeşime doğru uzanan Bayan Gina'nın kolunu tutuyor. "Bayan Gina!" Dylan'ın sesi çatlıyor. "Bunun olacağını biliyor muydunuz?"

"Neler olduğunu anlamıyorum!" Bayan Gina gülüyor, kör gözlerini tavana kaldırıyor. "Tek bildiğim bunu hak ettiğin. Herkese çok fazla neşe veriyorsun."

Kız kardeşim başını yaşlı kadının omzuna yaslıyor. "Ellerim biber suyuna bulandı, yoksa seni sıkardım."

Liv annesinin Dylan'ı kucaklamak için arkalarına geçmesine yardım ediyor ve içim daralıyor. Yanına gidip eski günlerdeki gibi onu kollarımın arasına almak istiyorum. Logan'ın söylemem gerektiğini söylediği her şeyi ona söylemek istiyorum.

Ama henüz onun hikayesi hakkında yeterince bilgim yok. Sanki önemli olan tek şey benmişim gibi hayatına buldozer gibi dalamam. Eskiden yaptığım gibi.

Ben yeni yürümeye başlayan bir çocuk değilim, onun da duyguları ve bir hayatı var. Bunların hepsi hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Bu sefer her şey benimle ilgili değil.

"Bunu tatmak için sabırsızlanıyorum." Bayan Plum Dylan'ın önündeki kâseyi işaret ediyor. "Bu koyu mor renge bayıldım. Dondurma üzerine mi?"

"Bu düşünceni unutma." Dylan parmağını kaldırdı, kahverengi gözleri parlıyordu. "Allie sana bilgi verecek."

Liv'in burnu kıvrıyor ve gülüyor. "Bu çok eğlenceli. Buraya son geldiğimde her yer bir dans partisine dönüşmüştü!"

"Hadi yapalım şunu." Craig omuz hizasında, kıvrıkcık sarı peruğuyla, *Grease*'den "Sandra Dee" şarkısını söyleyecekmiş gibi görünüyor.

Anons sistemine gidiyor ve ben onun kulağına eğiliyorum. "Yakın dur."

Yeşilimsi kahverengi gözleri kocaman kırpışıyor ve ben de kız kardeşimi takip ederek soğutucularda dondurma, kaşıklar ve peçetelerle dolu uzun bir masaya gitmeden önce ona göz kırpıyorum.

Allie zaten orada, her zamanki duyuruyu yapmaya hazırlanıyor.

"Pekâlâ millet, bu gece sadece uzmanlara özel!" Allie'nin konuşmasını alkışlar böldü ve o da elini kaldırarak onlara el salladı. "Trinidad akrebi şaka değil, ama bu gece müstakbel gelin ve damadın şerefine, vanilyalı dondurma üzerine servis edilen özel bir yaban mersini-kireç sosumuz var. Laktoz intoleransınız varsa, bir dilim domatesin üzerinde deneyebilirsiniz. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama gerçekten çok güzel. Ve çiftin şerefine, barda bir alana iki tane Fireball shot'ımız var. Hadi yapalım şunu!"

Işıklar yanıp sönen, gökkuşağı disko girdaplarına dönüşür ve Craig müziğe başlar. Pittbull'un "Fireball" şarkısı ve kızlarla birlikte bir anda bara çıkıyor, kalçalarını sallıyor ve kıcını sallıyor.

Dylan'ın yanındayım, minik vanilyalı dondurma kaplarının üstlerini koparıyorum ve o da aynı hızla üstüne bir tutam Yabanmersinli Trinidad Sosu döküyor. Allie onlara tahta bir kaşık ve bir peçete uzatıyor ve müşteriler dans ederek uzaklaşıyor.

Rachel, Bayan Gina'yı restoranın arka tarafında, gürültüden uzak, en sevdiği kabine götürürken kardeşim Zane de onu takip ediyor. Yaşlı kör kadına sarılmak için eğilmeden önce başının yan tarafını öpmesini izliyorum.

Rachel'in kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Rachel'in gözleri parlıyor. Dudaklarını büken memnun gülümseme iyimserliğimi körüklüyor. En düşünceli ikinci ağabeyimi bu kadar mutlu görmek harika. Sakatlığının ardından onun için endişelenerek geçirdiğim onca geceden sonra, bu uzun zamandır beklenen bir şeydi.

Dudaklarını öpmek için parmak uçlarında yükseliyor ve o da odayı geçerek havuz alanına doğru ilerliyor. Sanırım şimdi yanlarında tuttukları küçük kardeşi Edward'ı kontrol etmeye gidiyor. Bazı özel ihtiyaçları var ve Dare Night'ın tüm gürültüsü ve partisi onun için biraz fazla yoğun.

Dylan koluma dokunup parmak uçlarına kalkarak kulağıma bağırdığında bir fincan dondurmaya daha uzanıyordum. "Sanırım şimdilik bu kadar yeter!"

Dikkatim odaya dönüyor, sıra yok ve cehennemden gelen biberi denemeye cesaret eden cesur müşteriler dikkatli ısıkrılar alıp ağızlarını yelpazeliyor, izliyor ya da dans ediyor. Dylan haklı. Sadece partiye katılmak için gelenlerin sayısı düşünüldüğünde, giriş ücreti aptalca olurdu.

Kızların Fireball shot'larını vanilyalı dondurma kaplarının üstlerini söktüğümüzden daha hızlı sattıklarından bahsetmiyorum bile.

The Chicksten "Sin Wagon" başlıyor ve botlar tepiniyor.

Craig bana bağıyor. "Buraya gel!" Kafamı kaldırdığımda kızlarla birlikte Tanrı'ya şükretmek ve cephaneyi dağıtmak için kışını salladığını görüyorum.

Bir elimi kaldırarak odayı tarıyorum ve Liv'i Bayan Gina'nın standında, yaban mersinli ateş soslu dondurmasının ikinci fincanını yudumlayan annesinin başında görüyorum.

"Seni ve Liv'i tekrar birlikte dans ederken görmek için neler vermezdim anlatamam." Dylan elindeki plastik eldivenleri dikkatle ters çevirip barın arkasındaki çöpe atıyor. "Siz ikiniz odayı ateşe verebilirdiniz. Benim pişirebileceğim her şeyden daha ateşliydiniz."

Bir kakhaha atarak, sözlerinin midemde yarattığı dalgalanmayı bastırmaya çalışıyorum. "Liv'le yıllardır dans etmedim."

"Eminim nasıl olduğunu hatırlıyorsundur."

Barın arkasındaki lavaboya gidiyor ve bir küvet hindistancevizi yağı çıkarıp parmaklarına ve tırnaklarına sürmesini izliyorum. Gözlerim tekrar arka kabine kayıyor ve bu kez Liv'in gözleri benimkilerle buluşuyor.

Dudaklarında dikkatli bir gülümseme beliriyor ve ayaklarım bana söylenmeden beni ona doğru götürüyor. Ayak sesleri, şarkılar ve arasında odayı geçiyorum. Masalarına geldiğimde, üzerlerine çıkmamak için .

"Merhaba hanımlar, size bir şey getirebilir miyim?"

"Garrett Bradford, sana garsonluk mu yaptırıyorlar?" Bayan Plum kolumu sıkmak için uzandı.

"Yardım teklif ettim ama heyecanlanmayın. Garsonluktan pek anlamam. Hala tat alma duyunuz varken size içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

"Ben güvendeyim!" Bayan Gina gülerken ellerini sallıyor. "Bu kadar baharatlı yemek için çok yaşıyım. Hayatta kalamayabilirim!"

"Kaç yaşında olduğunun bir önemi olduğunu sanmıyorum." Liv onun yanına doğru eğilir. "Ben de içmiyorum."

"Onların hepsini yedim!" Bayan Plum elini önündeki üç boş dondurma kabına doğru sallıyor.

"Benimkini yemedin!" Rachel ağlıyor ve ben de biber suçunun iki ortağını incelemek için yana doğru eğiliyorum.

"Mor dudaklar." Sanki olayı çözmüşüm gibi başımı salladım. "Ölü bir hediye."

"Ne!" Rachel'ın gözleri büyüdü. "Onlar...?" Hasarı incelemek için telefonunun kamerasına dokunur. "Olamaz! Zane beni böyle göremez. Bütün üzümlü Kool-Aid'i içmiş gibi görünüyorum!"

Bayan Plum sadece güler. "Etkilemem gereken kimse yok. Sadece bittiği için üzgünüm."

Daha yakına eğilerek ağızımın kenarından konuşuyorum. "Eminim sana biraz daha bulabilirim."

"Yapar mısın?" Oturduğu yerde zıplıyor, gözleri Noel'deki küçük bir çocuk gibi parlıyor.

"Kardeşim Liv'i dansa mı davet ediyor?" Dylan arkama geçip kollarını boynuma doluyor.

"Ahh," diye ayağa kalkıyorum ve o da dizleriyle belimi kavrayıp sırtıma biniyor. "Bırak beni, ölüm perisi!"

Ona bir kocaayak gibi vuruyorum.

"Lütfen Liv'le benim için dans et!" Dylan'ın başı yana eğilir. "Tıpkı eski günlerdeki gibi olacak."

"Liv'le birlikte dans mı ettiniz?" Rachel'in gözleri açılıyor ve benden Liv'e bakıyor.

Liv'in yanaklarının kıpkırmızı olduğunu ve sanki saklanmaya çalışıyormuş gibi Bayan Gina'nın yanındaki vinile gömüldüğünü fark ediyorum.

"Burada bensiz parti mi veriyorsunuz?" Allie koşarak Rachel'in arkasındaki kabine dizlerinin üzerinde tırmanıyor. Dirseklerini koltuğun arkasına koyup öne doğru eğildi. "Ne kaçırdım?"

"Görünüşe göre Garrett ve Liv bir çeşit dans ikilisi!" Rachel Disco Inferno'nun tınıları arasında bağırıyor.

"Ne?"

Dylan hâlâ sırtımda olduğu yerden, "Onları görmeliydin," diye mırıldanıyor. "Johnny ve Baby gibiydiler. Çok ateşliydi."

"İsa'ya yer bırakmadıklarını mı söylüyorsun?" Allie'nin kaşları çatılıyor, ela gözleri parlıyor.

"Sadece İsa *gerçekten* çok zayıf olsaydı." Dylan gülüyor.

"Ben Baby'den daha iyi dans ederim." Liv biraz daha dik oturuyor, kırılmış görünüyor. "Yapacak mısın?" Dylan'ın tüm vücudu sırtımda daha yükseğe zıplıyor.

"Bu kadar yeter." Elimi uzatıp kaburgalarını dürtüyorum, bu da onun ciyaklayıp üzerimden atlamasına neden oluyor. "Liv benimle dans etmek istemiyor."

"Buna inanamıyorum." Dylan eski sevgilimin yanındaki kabinin kenarına oturdu. "Dans etmeyi seviyorsun, tıpkı benim gibi. Dans ederken ne kadar mutlu olduğunu hatırlıyorum."

"Dans etmeyi uzun zaman önce bıraktım." Liv'in gözleri kucağına kayıyor.

"Ama neden?" Dylan'ın sesi yumuşaktı ve eski prima balerin küçük kız kardeşimin, zorlanmadıkça çok sevdiği bir şeyden vazgeçebileceğini düşünemediğini biliyorum.

"Bu çok , kadın düşmanı bir alan." Ses tonunda bir keskinlik var.

Küçük kız kardeşim tereddüt ediyor, sonra burnunu kırııştırıyor. "Avukatlık yapmak gibisi yok."

Liv'in dudakları bükülüyor ve gözlerini şakacı bir şekilde kısıyor. "Touché."

"Oh, Liv." Dylan koltuğunda kayarak ona sarılıyor. "Seni gülümsetecek, bunu biliyorum."

Ona bakarken göğsüm sıkışıyor. Liv'i kollarıma alıp eskiden yaptığımız gibi müzik eşliğinde sallanmaktan daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum ama ona bir şey yapması için baskı yapacaksam lanet olsun.

"Ne düşünüyorsun?" Gözlerini tereddütlü bir soruyla benimkilere dikti.

"Kimsenin boğazını kesmiyorum ve kadınlara karşı son derece saygılıyım."
Yeşil gözlerini deviriyor ve gülerek başını sallıyor. "Nasıl olduğunu
hatırlasam bile."

"Eminim hatırlıyorsundur."

Eminim bir sürü şey hatırlıyordur.

OceanofPDF.com

Olivia

W öğütme.

Garrett bir elini belime koyuyor ve diğer eliyle de saygıdeğer bir pozda elimi kavıyor. Kaslı omzunu tutuyorum ve ayrılıyoruz. İsa için aramızda bolca yer var.

Dylan ve Craig'in bunun gerçekleşmesi için işbirliği yaptıkları açık, çünkü tüm popüler disko şarkıları şüpheli bir şekilde değişti. Artık Pitbull, Chappell Roan ya da Donna Summers yok. Onların yerine yavaş dans eden, kalp atışlarını hızlandıran country var.

Şu anda Nate Smith'in "Under My Skin" şarkısı eşliğinde ilerliyoruz. Gözlerim Garrett'ın göğsüne sabitlenmiş durumda ve iri eli benimkini nazikçe tutuyor. Beni zorlamıyor. Aslında Dylan'ın ısrarından o da benim kadar rahatsız olmuş görünüyordu.

Ona kızgın değilim. Dylan, büyürken ne kadar yakın olduğumuz için benim küçük kız kardeşim olabilirdi ve spektrumun farklı uçlarında olsak bile ikimiz de dansçıydık.

New York'taki American Ballet Company'ye giden yolda klasik eğitim almış bir balerindi - ta ki bir kaza kariyerini sona erdirene kadar.

Amerika'nın en büyük profesyonel amigo takımına girmeyi hedefleyen hassas dans hattı ve tatbikat ekibi kaptanıydım. Ta ki perde arkasında çok fazla şey görene kadar.

Yine de dans etmeyi severdik ve Dylan çok nostaljiktir. Tabii ki bizi burada istedi.

Şimdi kulaklarımda uğuldayan kalbimin sesini boğucu şarkıdan daha yüksek sesle dinliyorum. Sırtımın ortasından aşağı kayan boncuk boncuk teri düşünüyorum. Yıllar önce atlattığımı sandığım bu kollarda olmayı düşünüyorum.

Onları unutmuş değilim. Hâlâ güvende hissetmemi sağlıyorlar, sanki iyi olacaktım gibi.

Garrett bütün gece bu restoranda güzel poposunu gösteren kot pantolonu ve geniş göğsünü zar zor örten önlüğüyle dolaştı. Giydiği taba rengi Cooters & Shooters tişörtünün kısa kolları pazularının üzerinde acı verici bir şekilde geriliyor ve ona bir bakış atıyorum, ancak mavi gözleriyle karşılaştığımda göğsümden ayak parmaklarıma kadar bir şok yaşıyorum.

Dolgun dudakları dikkatli bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve daha yakına eğiliyor. "Bu iyi mi?"

Çenem kalkıyor ve konuşmadan önce başımı sallıyorum. "Dylan çok tatlı. Sadece eski günleri özlüyor."

Sadece büyük boy ortağımda farklı bir şeyler var. Ayrı kaldığımız yıllar içinde ne kadar değiştiğini hissedebiliyorum. Biz lisedeyken Garrett, Jack ve Zane'in gürültücü, şamatacı, küçük kardeşiydi. Üç yıl sonra Hendrix ve ardından Dylan doğduğunda bu statü sona ermişti ama Garrett bu statünün yerleşmesi için yeterince uzun süre en küçükleri olmuştu.

Aklından geçeni söylemekten asla korkmazdı ve ben onun büyük kişiliğine aşık oldum. Onunla ilgili her şeyi seviyordum; gülüşünü, küstah korkusuzluğunu, kendine güvenini, istediğini elde ettiğini... Ta ki bana dönene kadar.

Ta ki Baton Rouge'daki o geceye kadar.

Boğazımda bir düğüm oluşuyor ve çenemi indiriyorum. Şarkı değişiyor ve Ryan Hurd'un "Chasing After You" şarkısı başlıyor. Odada bir onay sesi dalgalanıyor ve etrafımızın şehvetli slow dansçılar tarafından sarılması uzun sürmüyor.

İtip kakıyorlar ve Garrett nazik bir çekişle beni göğsüne kadar yaklaştırıyor. Karşı koymuyorum. Gözlerim kapanıyor ve bunu sorgulamıyorum bile. Bırakmak ve beni yönlendirmesine izin vermek çok kolay.

Garrett'ın vücuduna karşı müzikle hareket etmek gerçekten bisiklete binmek gibi. İki ölçü ve ben yıllar önce olduğumuz yere geri dönüyorum.

önce. Her fırsatta birlikteydik, dokunuyorduk, dans ediyorduk, hiç bırakmayacakmışız gibi tutunuyorduk.

Kalçalarımız aynı anda hareket ediyor ve bedenlerimizin hatırladığı eski bir aşk şarkısı gibi sallanıyoruz. Temiz tutuyoruz, ama bir şarkı öncesine göre çok daha yakınız.

Yanağım göğsüne yaslanıyor ve müziğin bizi yönlendirmesine izin veriyoruz. Narenciye, sabun ve anıların kokusu beni büyülüyor ve ben buraya yaralı annesine bakmak için kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp gelen üzgün kadın değilim. Ben eskiden her şeye sahip olan o kızım.

Ben tam olarak ne istediğini ve oraya nasıl ulaşacağını bilen kızım. Ben o kadar şiddetli seven bir kızım ki, bunun elinden kayıp gideceğini hayal bile edemezdi.

"Senin peşinden koşmayı seviyorum..." Garrett'ın harika bir sesi var ve göğsümde bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Okuldayken bunu hep yapardı. Ben sırtına atlardım, o da beni taşıyarak ve şarkı söyleyerek yürümeye devam ederdi. Ben de ona eşlik ederdim, eğer duyabiliyorsam armoni yapardım. Ne kadar güzel bir altın olduğumuzu düşündüğümde beni gülümsetiyor.

Bu kadar iyi, bu kadar temel, bu kadar gerçek bir şeyi asla unutamazdım.

Şarkı bitiyor ve ben bir rüyadan uyanır gibi geri adım atıyorum. Gözlerim yükseliyor ve onunkilerle buluştuğunda o da benim kadar etkilenmiş görünüyor.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin? Dışarısı çok güzel." İri eli hâlâ benimkini tutuyor, ben de başımı sallıyorum.

"Elbette."

Cesetlerin arasından geçip arkadaki küçük çocuk oyun alanına açılan paravan kapıya doğru ilerlerken fark etmiyorum bile. Körfeze bakıyor ve çitin dışında aşağıya kadar inen küçük bir kumsal var.

Beni dürttü ve çıkarken iki tane Corona longneck aldığını gördüm. Barı geçerken almış olmalı. Buraya sahip olmanın avantajları, diye düşünüyorum kendi kendime.

"Teşekkürler." Alırken ona bakarak gülümsedim.

"Susamış olabileceğini düşündüm."

Hiçbir fikri yok.

Su sessizce kıyıya vuruyor ve gözlerim gökyüzüne dikiliyor. Siyah ve tam ortasında sarı bir dolunay dalgaları gümüşü uçlarla boyuyor. Gökyüzünün yıldızlarla dolu olduğuna eminim ama çok fazla ışık var.

Onları burada görmek bizim için kirlilik. Kasabanın güneyindeki merada olsaydık durum farklı olurdu.

Kumun sonuna ulaşana kadar koyun kenarı boyunca yavaşça yürüyoruz. Devasa bir kütüğün suya doğru uzandığı ve arkasında daha kalın yaprakların olduğu noktaya ulaşıyoruz. Muhtemelen kasırgalardan birinden arta kalmıştır ama sağlam çalılar daha uzağa gitmemizi engelliyor.

"Otursana." Elimi tuttu ve ben de onun yanına, kütüğün üzerine oturdum.

Su kaplumbağalarının gün boyunca güneşlenmek için buraya çıktıklarını sanıyorum. Restorana isimlerini veren üç kaplumbağanın da aynı kaplumbağalar olduğunu tahmin ediyorum. Onlara ne isim vermişti? Burnumdan bir kahkaha yükseliyor.

"Ne?" Oturduğu yerden bana bakıyor.

"Ben de tam Snappy, Happy ve Earl'ü düşünüyordum."

"Oh." Bir yudum alıyor ve homurdanarak gülüyor. "Kimmie bu adamları seviyor." "Jack'in küçük kızı mı?"

"Evet. Jack bekâr bir baba ama bu işte gerçekten çok iyi."

"Her zaman öyleydi." Onun ciddi ağabeyini düşünüyorum.

Jack, ebeveynleri öldüğünde ortaya çıktı ve bu çılgın çocuk grubunun dizginlerini elinde tuttu. İyi bir ağabey gibi onları yakınında tuttu. Her zaman her şeyde çok iyiydi.

Garrett birasından bir yudum daha alıyor. Hava şu anda birbirimize söyleyebileceğimiz tüm kelimelerle ağırlaşıyor. Son Kez'den bu yana ilk kez birlikte olmuyoruz ama ilk kez yalnız kalıyoruz. Nereden başlayacağımı bilmiyorum.

İlk konuşan o oldu. "Neden buraya tek başına döndüğünü merak ediyordum."

Biramın etiketini karıştırıyorum. Direkt konuya girmek gibisi yok. "Tek değilim." Şişeyi indirip ona göz kırpmıyorum. "Ben buradayım. seninle."

Bir kahkaha attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Son baktığımda evliydin. Şimdi yüzük takmıyormuşsun gibi görünüyor."

Aşağıya bakıp sol elimin parmaklarını açarak üçüncüyü inceliyorum. O kadar uzun zaman geçmiş ki, güneş çizgisi bile yok. O hatanın izini bile taşımıyorum.

"İşler yolunda gitmedi."

"Gerçek bir ezik olmalı." Alçak sesle cevap veriyor, aldığı bira yudumunda neredeyse kayboluyor.

Tek gözümü kısarak arkadaşımı inceliyorum. "Onu tanıyorsun bile."

"Hayır, ama seni tanıyorum. Olivia Bankston asla pes etmez. Yüzde 120'sini verir ve kaybedilmiş bir dava olduğundan emin olana kadar pes etmez."

Alaycı ya da yargılayıcı değil. Son sözlerinde bir pişmanlık var, sanki o da benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi. Sanki bunca zaman sonra ne kadar çabaladığımı anlamış gibi.

"Hamile kalamadım." Kelimeler ağzımdan o kadar hızlı dökülüyor ki, onları durduramıyorum.

Dudaklarıma bastıran ağır misketler gibi. Şu eski müzikal *My Fair Lady* gibi.

"Ne?" Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor.

"Özür dilerim." Elimle ağzımı kapatıyorum.

"Hayır, özür dileme. Burnumu sokmaya ya da bana anlatmanı sağlamaya çalışmıyordum..."

"Tabii ki değildin." Başımı sallıyorum, içimi döküyorum, durduramıyorum. "Hamile kalamadık ve ben de doğurganlık tedavisi görmek istemedim. Bunun evliliğimize bağlı olmadığım için olduğunu söyledi ama öyle değildi."

"Kulağa tam bir pislik gibi geliyor." Garrett'ın ses tonuna bir hırıltı giriyor ve neredeyse onu bunun için seviyorum.

"O haklıydı. Bedenimi tüm o zor, masraflı çileye sokmak istemedim. Sonsuza dek benim olacağından emin olmadığım bir adamdan bir bebek yapmak için tüm o zor, duygusal çalışmaları yapmak istemedim." Elimdeki şişeye bakıyorum. "Bu yüzden işimi suçladım. Ortak olmak istiyordum. Şirkette yeni yeni yer ediniyordum ve ciddiye alınmak istiyordum."

"Bunda yanlış bir şey yok."

"Ortaklığı Graham Turgison'a verdiler." Gözlerimi kırpmıştırarak ona bakıyorum. "Muhtemelen yakında bir aile kurmak isteyeceğimi ve ortak olmanın gerektireceği fazladan mesai ve iş yükünden kurtulmaktan memnun olacağımı söylediler."

Garrett başını sallıyor ve alçak sesle ısıklık yapıyor. "Bir torba dolusu sık... Kahretsin Liv, bu berbat. Özür dilerim."

"En iyi tarafı da haklıydım." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Şehrin her yerinde yatıp kalkıyordu."

"Tanrım..." Garrett ellerini kalçalarına bastırıyor. "Bu adamdan nefret ediyorum." "Tabii ki beni suçlamaya çalıştı. İsteddiği için olduğunu söyledi. ve ben ona hiçbir şey vermem."

"Şimdi bu adamdan gerçekten nefret ediyorum. Paketlemedi mi?"

"Hayır, ama endişelenme." Elimi kaldırıyorum. "Test edildim ve bana ömür boyu sürecek bir ayrılık hediyesi vererek durumu daha da kötüleştirmedim."

"Tam bir pislik," diye sessizce öfkeleniyor.

Kendimi zayıf ve bitkin hissediyorum, sanki bu bilgiyi uzun zamandır saklıyormuşum ve sonunda bırakmışım gibi. Her zaman güvенеbileceğimi bildiğim adama bıraktım. Bunu duymayı hak etmeyen adama.

"Bunu senin üzerine yıktığım için özür dilerim." Sesim kısıldı ve yanaklarım ısındı. "Az önce tüm bunları neden söylediğimi bilmiyorum."

İri bir el benimkini kaplıyor ve sıkıca kavıyor. "Çünkü seni önemsiyorum Liv. Sırların benimle güvende. Her zaman da öyle oldu."

Şişeyi kaldırıp biradan uzun bir yudum daha alıyorum. Doğru, ama yine de yaltaklanıyorum.

"Evliyen CYBE testi istemenin ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musunuz? Her şeyin berbat olduğunu kabul etmek gibi bir şey. Alnınıza kocaman bir *ezik* damgası vurmak gibi."

"Sen ezik değilsin Liv, ezik olan senin eski puştun." Dudaklarımdan bir huff sesi çıkıyor ama o haklı. Tartışmayacağım. "Utanmana gelince, eminim o hemşire bunu düşünmemiştir bile. Lanet olsun, bizi her zaman test ediyorlar. Bu sadece başka bir gün."

"Bu bana göre değil."

Yine sessiziz, ikimiz de kollarımızı bacaklarımıza dayamışız, ayaklarımız kumda, suya bakıyoruz.

"Yani bitti mi?" Endişeli mi yoksa sadece meraklı mı anlayamıyorum. "Evet, şehirden ayrılmadan önce son belgeleri imzaladım."

"Özür dilerim."

"Sesin üzgün gelmiyor."

"Tamam, o pislikten boşandığın için üzgün değilim. Birmingham'a gidip onun kışını tekmelemek istiyorum."

Boğazımdan bir kahkaha patlıyor ve biramı yudumlarırken öksürüyorum, geçmesini beklerken elimle ağzımı kapatıyorum. "Bunu görmeyi çok isterdim."

"Böyle bir adam için fazla zekisin." Birasından bir yudum alır. "Onun liginin çok dışındasın."

"Oh, mi?" Burnumu çekiyorum, hissetmiyorum.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve yüz ifadesi değişiyor. Daha önce gördüğüm sıcaklık, özen, gururlu, hatta belki biraz sahiplenici bir şeye dönüştü.

Bana uzun zaman önce yapmayı bıraktığımız bir şeyi hatırlıyormuş gibi bakıyor. Kaşlarını indiriyor ve içim karıncalanarak canlanıyor. Bir şey hatırlıyorum.

Böyle bir bakışın beni onun kucağına tırmanmaya yönelttiği zamanlardı. İstedığımızı yapmanın, sokağın etrafında yürümek kadar kolay olduğu zamanlardı.

"Geri dönsek iyi olur." Ayağa kalkıp elini uzatıyor. "Annen muhtemelen nerede olduğunu merak ediyordur."

Öyle olduğundan şüpheliyim. Eminim ki beni her zaman favorisi olan Garrett Bradford ile kapıdan çıkarken gördü ve gecesini tamamladı.

Yine de haklı. Burada daha fazla yalnız kalamayız.

Bacaklarımı iterek ayağa kalkıyorum. "Haklısın. Geri dönsek iyi olur. Geç oldu."

Ben hızlı yürüyorum ama o bana ayak uyduruyor. Gariplik ortadan kalktı ama sanırım bunun iyi bir fikir olmadığı konusunda aynı fikirdeyiz.

Geniş yemek alanına açılan paravan kapıya geri dönmek uzun sürmüyor. Kalabalık azalmış, sanki yerleşme zamanının geldiğini biliyorlar. Ne de olsa bugün Perşembe gecesini ve Cooters & Shooters bir aile restoranı, bar değil. Haftada sadece bir kez böyle çılgınlık anları yaşıyor.

Garrett, paravan kapıdan geçip ailemizin etrafında gülümseyen, gülen bir çember oluşturduğu açık odaya adım atmadan önce kolumdan tutuyor. Rachel'in kardeşi de orada ve hepsi çok rahat ve huzurlu. Çok tanıdık ve ev gibiler.

Tereddüt ederek yüzümü ona dönüyorum ve o da parmağını çenemin altına koyarak gözlerimi kendisine doğru kaldırıyor. "Başını dik tut, Cherry. Dibe vurduğunda, gidebileceğin tek bir yol vardır."

"Kürek olmadığı sürece."

Başını sallayarak kıkırdıyor. Mutlu ve heyecandan karnıma ağırlar giriyor.

Bana dokunuyor, beni incitecek herkese kızıyor... kalbimin derinliklerinde onun için hala saklanan ateşi körüklüyor. Hiç sönmeyen bir ateşin acı veren titreşimleri.

Bu duygudan korkuyorum ama onunla savaşıyorum. Etrafımızdaki havada dolaşıyor ve biliyorum ki bırakmam için sadece zayıf bir an gerekecek.

OceanofPDF.com

Garrett

"H İşte buradasın. Bir arama ekibi göndermek zorunda kalacağımızı sanıyordum." Küçük kardeşim Hendrix aile kalabalığının arasından sıyrılıp elimi tuttu ve beni kucakladı.

Küçük kardeşim diyorum ama bunun tek nedeni benden neredeyse üç yaş küçük olması. Hendrix Los Angeles'ta 1.80 boyunda bir rock yıldızı ve inanın bana, tüm kızları elde etmek için bunu nasıl kullanacağını biliyor.

Eğer küçük kardeşimin kafası biraz daha büyürse, ona batıracak bir iğne arıyor olacağım. İyi haber şu ki, babamızdan bir sürü şey var, bu yüzden hepimiz arasında en iyi oyuncu o. Daha da iyi haber, içinde ayaklarını yere basmasını sağlayacak ve ona biraz yürek verecek kadar annemizden de var.

"Hendrix sonunda geldi!" Dylan öne atılarak onu belinden yakalayıp kucaklıyor.

Sadece gülüyor ve başını okşuyor, bu da onun ciyaklamasına ve geri çekilmesine neden oluyor. Bu ikisinin arasında on sekiz ay var ve yemin ederim, annemiz bir kız bebek sahibi olmakta bu kadar kararlı olmasaydı, benimle dururlardı.

Yapmadığına sevindim ama evde iki küçük bebeğin olması oldukça çılgıncaydı.

"Balayım bütün hafta burada, Newhope'ta ailemle birlikte geçirmek olabilir mi?" Dylan Hendrix'e sanki onu yıllardır görmemiş gibi sarılıyor, ki sanırım bu neredeyse doğru.

Geçen Noel'den bu yana evine ilk ziyareti.

"Hayır." En yakın arkadaşımın Trinidad akrep biberi yutmuş gibi görüldüğü yere bakıyorum. "Bruh, neredeyse Logan'a anevrizma geçirtiyordun. Sonunda radyo istasyonundan biraz izin alıyor."

Logan durduğumuz yere doğru yürüyor ve kız arkadaşını kollarının arasına alıyor. "Hepsi Zane sayesinde. Sonunda rahatça gidebileceğim bir yere geldim."

Uzun boylu, sessiz ağabeyimiz her zamanki gibi memnun bir gülümsemeye bizi izliyor. Rachel'ın küçük kardeşi Edward, elinde gri bir kediyle onun yanında duruyor. Bayan Gina onu yavruyken Dylan'a vermişti ve şimdi restoranda artık yiyerek ve fare oynatarak yaşıyor.

"Annemi bulmam gerek." Liv'in sesi sessiz ve gidecekmiş gibi dönüyor.

"Bekle!" Dylan benden önce onun elini yakaladı. "Yarın akşamki bekârlığa veda partime gelir misin? Burada olacak ve çok eğlenceli . Sadece Rachel, Allie, ben, sen ve Raven'la tanış! Raven, bu benim kız kardeşim Liv Bankston."

"Merhaba, pratik kardeş!" Dylan'dan biraz daha uzun ama Olivia kadar uzun olmayan bir kız öne doğru adım atıyor. Güzel kıvrımları var ve kahverengi saçlarının ön kısmında altın rengi röfleler var. "Ben Raven Gale."

Liv gülüyor. "Memnun oldum, Raven."

İkisi el sıkışır. "İstersen bana Rave diyebilirsin. Takma isimleri test ediyorum."

"Bu çok eğlenceli, siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Dylan'la birkaç yıl önce mezuniyet gezisine refakat etmiştik ve birbirimizden çok etkilenmiştik. O zamandan beri biber tariflerini değiş tokuş ediyoruz."

"Yeni gelenle tanışmadım." Sohbet ettikleri yere doğru yürüyorum. Raven ensesini tutuyor ve sırtarak gözlerini kısarak bana bakıyor. "Dostum, Boyun ne kadar? Hiç bu kadar iri biriyle tanışmamıştım." "Altı-dört, ama takımda benden daha iri adamlar var."

"Ne kadar yediklerini hayal bile edemiyorum." Pırıl pırıl kahverengi gözleri altın renginde.

"Burada olmana çok sevindim!" Dylan onun beline sarılır. "Umarım bunu yapmak senin için bir rahatsızlık olmamıştır."

"Şaka mı yapıyorsun? Burada olduğum için çok mutluyum!" Raven ağlıyor. "Bana restorandan ve Dare Nights'tan bahsettiğinden beri ziyaret etmek istiyordum. Çoğunu kaçırdığım için çok üzgünüm."

Dylan'ın eli Raven'ın eline kayar. "Gel de kardeşim Hendrix'le tanış. Koridorda birlikte yürüyeceksiniz. Hendrix, bu Raven."

Hendrix, Zane ile saçma sapan konuşuyor ve arkasını döndüğünde gözleri parlıyor. Şaka yapmamak için tüm gücümü harcıyorum. Bu çocuk bir pencere camı kadar şeffaf ve gördüğünden hoşlandığını söyleyebilirim.

Biri Raven'ı uyarmalı çünkü iyi bir kıza benziyor. "Çok havalı bir isim."

İki elini de onunkilerin etrafına koyarak o külot düşüren sırtış. Hatta bir de göz kırpmıyor. "Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın, Raven?"

Gerçekten onu sürükleyip götürmek üzereydim ama o beni şaşırttı.

"Bana Rave de." Çenesini kaldırıyor ve saçlarını bir meydan okuma dokunuşuyla geriye doğru sallıyor. "Ben bir meteoroloji uzmanıyım, bu yüzden fırtınaları kovalarım."

"Şaka mı yapıyorsun?" Sesi yükselir. "Herkes tahliye etmelerini söylerken kasırgada ayakta durmaya çalışan zavallı muhabirlerden biri misin?"

"O benim!" Başını sallıyor, gülüyor ve başını eğiyor. "Bir keresinde az kalsın okyanusa düşüyordum, ama anlayacağın gibi beni devirmek o kadar kolay değil."

Vücudunu işaret ediyor ve sanırım sopa figürü olmadığı için saatte 100 mil hızla esen rüzgara dayanabileceğini söylemeye çalışıyor. Bence iyi görünüyor. Tam benim kadar iri bir adamın bir kasırgaya dayanabileceğinden emin olmadığımı söyleyecektim ki Jack, Allie'nin oğlu Austin ile içeri girerek dikkatimi dağıttı.

Allie'nin gözleri parlıyor ve onu karşılamak için atlıyor. "İşte benim adamım! Okul nasıldı? Ekstra antrenman nasıl geçti?"

Austin omuz silkiyor, utanarak odaya bakarken bir ses çıkarıyor. Tam bir ergen çocuk.

Onu son gördüğümünden beri boyu uzamış ve kilo almış. Demir pompalıymış gibi görünüyor. Üniversite basketboluna hazır gibi görünüyor.

"Böyle yapma." Jack çocuğu dürttüğünde sesi zar zor duyuluyor.

Bunun beni nostaljik yapmasına şaşırdım. Ailemiz öldükten sonra Jack'in bize kaç kez rehberlik ettiğini hatırlıyorum. Sanırım Zane hariç hepimize. Yaşları bu tür şeyler için çok yakındı.

"Özür dilerim anne." Austin öne doğru bir adım atıyor ve eğilerek minyon annesine sarılıyor. "İyiymiş. Koç Jack bana çok yardımcı oldu."

"Tamam!" Ona ek bir bilgi vermemiş olmasına rağmen, aya asılmış gibi gözlerini kırıştırıyor. "Aç mısın? Thomas'ın ızgarada hamburgerleri var ve Dylan dondurmanın üzerine sürmek için bu lezzetli baharatlı yaban mersini sosunu yaptı. Keyfine bak."

Uzanıp Jack'in saçını karıştırmaya çalışıyor ama Jack dönüp mutfağa doğru gidiyor. Bir şey söylemek istiyorum ama Jack ilgileniyor.

"Gerçekten iyi gidiyor." Sesi alçaktı ve Allie'ye sıkı bir gülümseme verdi.

"Bu çok iyi!" Allie kolunu bara yaslayarak en büyük ağabeyimin önünde parmak uçlarında yükseliyor.

Onun her sözüne kilitleniyor, bir tutam saçını kulağının arkasına kaydırıyor ve alt dudağını hafifçe ısıyor. Aralarındaki gerginlik buradan bile hissediliyor, ama en büyük ağabeyim tamamen işine odaklanmış durumda.

"Bence QB-1 olmaya hazır."

"Oh, Jack!" Allie'nin nefesi kesilir. Elleri kenetlenir ve onları burnunun köprüsüne doğru kaldırır. "Ona karşı çok iyisin."

Yemin ederim, eğer ağlarsa.

"Çok yetenekli." Ağabeyim elini çenesinde gezdiriyor. Bir lise futbol koçu olarak duygusal ebeveynlerle uğraşmaya alışkın ama yine de. "Austin iyi bir çocuk. Çok çalışıyor ve talimatları iyi alıyor."

Ona göz kırpmıyor ve ben onları birbirine itmek istemenin verdiği acıyla inlemek üzereyken Liv'in uzaklaştığını fark ediyorum.

Kahretsin. Onunla arabasına kadar yürümek istiyorum.

Gruba dönerek küçük bir el sallıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum Rave. Kasırga hikayelerinden bazılarını bana sakla."

"Yapacağım!" diye sesleniyor ve ben de Liv'in annesinin yürütecisi yerdeki kapı eşiğinin üzerine koymasına yardım ettiği yere doğru koşuyorum.

"Bu kadar çabuk döneceğini düşünmemiştim," diye mırıldandı Bayan Plum telaşla. "Rujun hâlâ yerinde."

Liv'in kaşları çatılır. "Bu gece ne olacağını düşündüğünü bilmiyorum."

"Rachel ve Bayan Gina'yı eve bırakayım da ikiniz biraz baş başa vakit geçirin diye düşünmüştüm ama ben daha baharatlı yaban mersini sosu alırken gittiler."

"Kaç tane içtin?" Liv usulca azarlıyor ama yaklaştığını görünce hızla gözlerini kaçırıyor. "Boş ver, seni eve götürmem gerek. Yorgunsun."

"Yorgun değilim." Bayan Plum'ın sesi uykuya ihtiyacı olduğunda Kimmie'nin sesine benziyor ve Liv'in annesinin ona bir hizmetçi gibi davrandığına dair söylediklerini hatırlayarak kıkırdamadan edemiyorum.

"Siz hanımlara biraz yardım edebilir miyim?"

"Oh, hayır, sorun değil-" diye başlıyor Liv ve keşke yine benden uzaklaşıyormuş gibi hissetmeseydim.

Yaşadıklarından dolayı çok kızgınım ve benimle konuşurken kendini güvende hissetmesini istiyorum. Değiştiğimi ve ona son birkaç yıldır uğraştığı palyaçolar gibi davranmayacağımı bilmesini istiyorum.

Ya da üniversitedeki palyaço gibi.

"Bu çok hoş olur, teşekkürler Garrett." Bayan Plum elini koluna koyuyor ve kızına açıkça başını sallıyor. "Karanlık bir otoparkta neyin pusuya yatmış olabileceğini asla bilemezsiniz."

"Bir opossum ya da rakundan daha fazlası olduğundan şüpheliyim ama o çakılları bu şeyle idare etmek senin için kolay olmasa gerek."

Sinirli bir şekilde nefes veriyor. "Bu yürüteçten kurtulduğuma sevineceğim." "Bu ikimiz için de geçerli." Liv eşyalarını taşıyarak ilerliyor.

-Annesinin çantasını ve kazağını.

Eteğinde kiraz deseni olan güzel kırmızı bir elbise ve askılı bir tür küçük bale ayakkabısı giyiyor. Onu, kendi adını taşıyan meyvenin imza renginde fark ettim. Bütün gece gözlerimi onun güzel yüzünden, yumuşak saçlarından ya da hüzünlü gülümsemesinden ayıramadım.

"Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin." Annesinin yıllardır kullandığı altın rengi Lincoln Towncar'ın önünde duruyorum. "Evinize yürümem hiç zamanımı almaz."

Lisedeyken bunu hep yapardım. Hava karardıktan sonra onun penceresine tırmanır ve şafak sökmeden gizlice dışarı çıkardım. Hatırladıkça midem sıkışıyor ve Liv'in hâlâ hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Acaba onun için de ağrıyor mu?

"Arayacağız!" Bayan Plum şarkı söylüyor ve sanırım beni arayacaklar.

"Teşekkür ederim, Garrett." Liv koluna dokunmak için uzandı. "Her şey için."

Kulağa çok kesin geliyor. "Bütün hafta sonumuz var. Dylan'ın planladığı bir sürü eğlenceli şey var."

"Tamam." Başını salladı ve sürücü kapısına gitmeden önce annesini arka koltuğa oturtmama yardım etti. "Düğünde görüşürüz."

"Önce seni görmezsem." Bu şekilde gitmesine izin vermek istemiyorum.

Neyse ki yemi yuttu. Sevimli, kalkık burnu kırışıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bu cevabı hiç anlamadım. Bu benden kaçacağın anlamına mı geliyor?"

Hafif bir kakhaha atarak başımı sallıyorum ve başparmağımı yanağında gezdirmek için uzanıyorum. "Ben değilim. Senden asla kaçmam Cherry. Seni arıyor olacağım."

Yanakları kızarıyor ve kapıyı açmak için aşağı bakıyor. "İyi geceler, Garrett."

Gitmesine izin vermek için geri çekiliyorum ve ona usulca iyi geceler diliyorum. Onlar gittikten sonra birkaç dakika boyunca otoparkta durup arka lambaların sönmelerini izliyorum. Midem sıkışıyor ve bunun iyi bir gece olup olmadığına karar veremiyorum. Bu son bir veda mıydı yoksa özlem dolu bir veda mı? Nasıl emin olabilirim?

Restorandan kakhahalar yankılanıyor ama içeri geri dönmek istemiyorum. Bunun yerine dönüp tepeye, Dylan ve Logan'ın şu anda yaşadığı ve düğün için kalacağım aile evimize doğru yürüyorum.

Zane ve Rachel da kısa bir süre onlarla birlikte yaşadılar ama şimdi Edward'la birlikte biraz daha kuzeyde, Bayan Gina'nın evine yakın bir yerde kendi evleri var.

Tam kapıya ulaşmıştım ki cebimdeki telefonum çaldı.

HENDRIX

Liv'e geri mi dönüyorsun? Siktiğimin A'sı! Ona şu BDE'yi ver.

JACK

BDE nedir?

HENDRIX

G'nin fazlasıyla sahip olduğu bir şey. Allie'ye seninkini ne zaman vereceksin? Bunu izlemek gerçekten acı verici.

JACK

Bununla başlama.

Artık kimse BDE diyor mu?

JACK

Beni Google'da aratma.

HENDRIX

Yapmalılar. Bize Liv'den bahset.

Söyleyecek bir
şey yok.

ZANE

Big Dick Energy.

JACK

Bu hala iyi mi?

ZANE

Öyle olsa iyi olur, yoksa Grizz'in başı
belada.

HENDRIX

Neden Liv'den hiç haber yok? O harika biri. Birlikte ne kadar mutlu
olduğunuzu hatırlıyorum.

Çok şey yaşadı.

ZANE

İyileşmesine yardım et.

Bunu senden duymak çok
güzel.

ZANE

Hey, ben neden biliyorum.

LOGAN

Tanıdığım ve sevdiğim Grizz nerede? Yakalayın şu
kızı!

HENDRIX

Kadını mı istiyorsun? Kadını sen al.

LOGAN

Üç Amigo!

HENDRIX

Ve G benim aptal olduğumu
söylüyor.

ZANE

Nasıl yapıldığını unuttun mu? Sana bir şema çizmemi ister
misin?

Hey, Z? (orta parmak emoji)

JACK

Seni durduran ne?

İhtiyacı olan şey bu değil ve bunu tekrar mahvetmeyeceğim. Ben değiştim.

Sohbet sessizleşiyor ve yatmaya hazırlanmak için üst kata çıkıyorum. Enerji damarlarımda dolaşıyor ve uyumayacağımdan eminim. Tek istediğim onu tekrar görmek. Kollarım ona sarılmak için ağrıyor ve acısını öpmek, ona her şeyin eskiden nasıl olduğunu hatırlatmak istiyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, bundan biraz daha fazlasını yapmak istiyorum. Yıllar önce sahip olduğumuz kimyaya hala sahip olup olmadığımızı görmek istiyorum. *Seni seviyorum* dediğimiz zamanlar.

Telefonum titriyor ve ekrana bakıyorum.

JACK

Nasıl yardımcı olabiliriz?

Sakin ol. Yarın gece Logan'ı dışarı çıkaracak mıyız? Düşünden önce kafayı mı bulduracağız?

ZANE

Evet, kızlar yine barda kızlar gecesi yapıyorlar.

HENDRIX

Çarpmak zorunda .

LOGAN

Dylan bundan nefret edecek.

Dylan bunu atlatacaktır.

OceanofPDF.com

Liv

"W Daha fazla mor içecek ister misin?" Allie, Everclear ile karıştırılmış üzümlü Kool-Aid olduğundan emin olduğum bir galonluk sürahiyi taşıyarak aramızda dans ediyor.

Bir yudum aldım ve boğazımdan mideme kadar kavruldum.

"Ben!" Rachel elini kaldırıyor.

"Oh, ben de!" Dylan el sallıyor, ben de gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Yarın bir koridorda yürümek zorunda olduğunu unutma." Hafifçe not ettim. "Öğleden sonraya kadar olmaz-İyi düşün Dylan!" Rachel onu tutuyor Şerefe.

"Bayan G'nin yerinde altın saatler çok güzeldir. Ya öğleden sonra ya da sabahın erken saatleriydi ve ben bu ekibi tanıyorum."

Allie gerçek New Orleans kadını gibi tam orada. "Kesinlikle bir tane daha içiyorsun. Bu senin bekarlığa vedan!"

"Tören boyunca kusmadığım sürece sorun yok." Allie ona ağır bir bardak verirken Dylan elini gözlerine götürüyor.

Sonra benim Raven'ın yanındaki bar taburesinde oturduğum yere doğru atladı.

Bütün günü annemin tavuklarıyla ilgilenerek, yumurtaları toplayarak, yiyecek, çakıl ve suları olduğundan emin olarak geçirdikten sonra, beni neredeyse kapı dışarı etti.

"Kısa bir yürüyüş mesafesinde. Araba kullanmanıza gerek yok," diye emretti. "Arkadaşlarınla iyi eğlenceler."

"Eğleneceğim ama araba da kullanabilirim." Geri dönmeye çalıştım ama beni dışarıda tuttu.

"Eğer araba kullanacaksan sorumluluk sahibi olmalısın." Annem başını salladı. "Eve erken gelmek zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Ya da hiç!"

Gözlerim kısıldı. "Neden odadaki tek yetişkin benmişim gibi hissediyorum?" "Bilmiyorum ama kes şunu. Genç ol ve eğlen."

Kapıyı üzerime kapattı ve omuzlarım düştü. Başımı salladım ve döndüm, beni buraya, arkadaşlarıma ve küçük, yakın arkadaşların bekârlığa veda partisinin sıcaklığına getiren kısa mesafeyi yürüdüm.

Dylan, üzerinde altın *Bayan Logan Murphy* yazan bir kuşak takıyor. Başında bir taç var ve Allie ona üzerinde *Sonsuza Kadar Aynı Dick* yazan bir düğme iliştiriyor.

Yemek yapmasına izin verilmediği için hepimiz pizza ısmarladık. Rachel bir soğutucu bira getirmişti ama mor içkiden birkaç yudum alınca barın arkasındaki buzdolabından bir şişe suya uzandım.

"Sen gerçekten fırtına avcısı mısın, Rave?" Rachel barın üzerine eğilmiş, yeşil gözlerini grubumuzun en yeni üyesine dikmiş.

Rachel'ın sarı saçları sırtında kırıxık dalgalar halinde, üzerinde siyah bir tayt ve uzun kollu, nane yeşili bir kazak var. Ben de aynı şekilde rahatım ama kot pantolon ve kısa kollu kırmızı bir tişört giyiyorum. Saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor ve annem beni kapıdan dışarı itmeden önce yüzümü yeni yıkamıştım.

"Yani, *Twisters*'daki gibi değil." Raven'ın pembe dudakları bükülür. "Yine de çok eğlenceli görünüyor."

"Eğlenceyi nasıl tanımladığınıza bağlı." Allie kulağıma eğildi, ben de omuz silktim. "Hiçbir zaman gözüpek biri olmadım."

"Körfez kıyısında bir iş bulmaya çalışıyorum," diye devam ediyor Raven. "Buralarda, havanın gerçekten yoğun olduğu bir yerde olmak isterdim. Atlanta hava durumu açısından çok basit."

Dudaklarım çatılıyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Logan sana yardım edebilir." Dylan'ın sesi düşünceli. "Aslında sadece spor radyosu yapıyor ama televizyon kanalında birilerini tanıyor olabilir."

"Gerçekten mi?" Raven onun elini tutuyor. "Bunu çok isterdim! Burada hepinizle birlikte olduğumu hayal edebiliyor musunuz?"

"Çok eğlenceli olurdu ama şimdi gerginim." Dylan yüzünde buruk bir gülümseme beliriyor. "Kimseyi tanımıyorsa seni umutlandırmak istemem."

"Yani, sormaktan zarar gelmez." Raven omuz silkiyor. "Önemli olan düşünmek."

"Bu gece kasırga yok - Dylan Kasırgası olmadığı sürece!" Allie dans müziğini açarak bizi tekrar rayına oturtuyor. "Balayı için nereye gideceğinizi bize söylemeye izniniz var mı yoksa bu bir sır mı?"

"Bu bir sır, benden bile!" Dylan sandalyesinden zıplıyor, kahverengi gözleri dans ediyor. "Tek bildiğim Meksika'da asmadan acı biber toplayabileceğim bir yer olduğu ve şefin bana yeni tarifler öğreteceği."

"Balayında yemek pişirmek mi?" Allie'nin burnu kıvrılır. "Kulağa hiç eğlenceli gelmiyor. Yemin ederim, bu insanların tatilde yemek yaparken çektikleri videoları paylaşmalarını anlamıyorum. Ev yapımı ravioliyle ilgili bir paylaşım daha görürsem-"

"Huysuz olma!" Dylan onu dürtüyor. "Yeni biber tarifleri bulmayı sevdiğimi biliyorsun. Bence Logan'ın şikayet etmemesi çok tatlı."

"Çok tatlı." Rachel elini sallıyor. "Şimdi oyun zamanı! Bu gece çok iyi oyunlarım var."

"Bana şu oyundan bahset." İçkimden bir yudum alıyorum ve Raven bara yaklaşıyor.

"Daha önce de oynamıştım," diyor. "Sik-Evlen-Öldür. Üç seçeneğiniz var ve bunları sıralamanız gerekiyor."

"Sadece biz zorlaştırıyoruz." Rachel çantayı karıştırıyor ve küçük plastik bir kum saati çıkarıyor. "Karar vermek için sadece bir dakikan var. Çırpınmak yok."

"Bir dakika yeterli bir süre olmalı" diye başlıyorum.

"Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?" Allie'nin kaşları çatılır ve bilerek başını sallar. "Önce ben gideceğim. Hazır mısın?"

Dylan kâğıtları dağıtıyor, Rachel da elinde kalemlerle hemen arkasında. "Yazın, böylece herkes konuşmaya başladığında unutmazsınız."

"Hazır mısın?" Dylan'ın gözleri parlıyor ve kalemlerimiz düzeliyor. "Kör adam, sağır adam, dilsiz adam. Başlayın!"

Rachel kum saatini ters çevirir ve kumlar dar kısımdan süzölmeye başlar.

"Vay be." Tabureme geri oturdum. "Bu zor bir soru."

Etrafıma bakıyorum ve dördü de cevaplarını hızla karalıyor. Buna inanamıyorum. Kalemimin ucunu çiğneyerek yazmaya başlıyorum ki Allie bağıyor. "Zaman doldu!" ve kalbim yerinden fırladı.

"Kahretsin, ödümü kopardın!" Bir kahkaha attım. "Daha başlamadım bile."

"Giderken karar ver. Dylan, ilk sen kalkıyorsun."

Dylan burnu kırışırken parmağını çiğniyor. "Kör adamı becer, dilsiz adamla evlen, sağır adamı öldür."

"Ben de tam olarak bunu koymuştum!" Diğer üçü birden ağlıyor ve ben arkama yaslanıyorum.

"Ciddi misin?" Kollarımı kavuşturarak boş çarşafıma kaşlarımı çatıyorum. "Daha başlamamıştım bile!"

"Gel, sana göstereyim." Dylan elini koluma koydu. "Kör adamı becerirsin çünkü o göremez, bu yüzden duygusal algısı yüksektir, bu da onu yatakta gerçekten iyi yapar."

"Ama neden sağır adam değil?"

"Sağır adam inlemeni duyamaz." Allie sanki bu çok açılmış gibi başını sallıyor. "Doğru noktaya vurup vurmadığını nereden bilecek ki?"

"Dilsiz bir adamla evlenir misin?"

"Tanrım, keşke dünyada daha fazla dilsiz adam olsaydı." Raven mırıldanıyor. "Düşünsene!"

Üçümüz de ona bakıyoruz ve sonra Allie daha fazla mor içki koyarken kahkahalara boğuluyoruz.

"Buna içerim!" Bardağımyı kaldırıyorum ve hepimiz alkışlıyoruz. "Yine mi gidiyoruz?"

"Duh!" Rachel çakırkeyif başını sallıyor. "Daha yeni . Benimkiler en iyisi."

Çantasını karıştırıp bir not defteri çıkarıyor. "Hazır mısınız? 2000'lerin TV yıldızları... Adam Brody, Jared Padaleki, Chad Michael Murray. Başla!"

Burnum kırışıyor. "Hepsini geri atıp tekrar deneyebilir miyiz?"

"Senin sıran geliyor." Rachel burnunu çekiyor. "Şimdi git!"

"Benden bu kadar!" Allie ağlıyor.

Kalemim hâlâ kâğıdın üzerinde duruyor ama omuz silkiyorum. "Öldür, öldür, öldür ile devam edebileceğimi sanmıyorum."

"Korku filmi gibi," diye haykırıyor Raven. "*Cesetler, cesetler, cesetler!*"

"Bu nasıl?" Allie hemen konuya giriyor. "Adam'ı becer, Jared'la evlen, Chad'i öldür.

Haksız mıyım?"

Dylan'ın burnu kırıdır. "Jared'i öldürürdüm. O kadar sinir bozucuydu ki *Gilmore Girls*."

"Ama o *Supernatural*'da Sam'di!" Rachel tartışıyor.

"Jensen Ackles kadar iyi değil. Neden o karışımında değildi?"

Tam tartışmaya başlayacaktık ki parmağımı kaldırdım. "Yapabileceğimiz bir şey var. Şimdi aklıma geldi. Hazır mısınız?" Herkes başıyla onaylıyor.

"Robert Pattinson, Taylor Lautner, Billy Burke. Başlayın!"

"Ew, sapıkça." Allie gözlerini oynatıyor. "içine bir baba katmak."

"Kimi seçeceğini biliyorum," diye mırıldanıyor Dylan nefesinin altından ve Allie onu yanından itiyor. "Oh, Zaddy..."

Dylan kaşlarını sallıyor ve Allie ciyaklıyor. "Kapa çeneni!"

"Zaman!" Bir parmağımı kaldırıyorum. "Kim benimle?"

"Her şey tehlikede Liv. MFK arkadaşlığın gerçek sınavıdır."

"Taylor'ı sik, Robert'ı öldür, Billy ile evlen!" Kalemimi masaya fırlatıp iki elimi zaferle havaya kaldırıyorum ama sadece Allie bana beşlik çakıyor.

"Ciddi misin?" Grubu inceliyorum. "Kimi öldürüyorsunuz?"

"Robert'ı ben öldürdüm!" Rachel'ın gözleri parlıyor. "Ama Taylor'la evlendim."

"Yine de o bir bebek!" Tartışıyorum. "Billy daha olgun."

"bir bebek değil ve bahse girerim dayanıklılığı da vardır. Ne de o bir kurt adam." Rachel'ın gülümsemesi yaramazca ve Allie çığlık atıyor.

"Rachel çok sapık! Önce piercingli penis istedi, sonra Jason Momoa'yı istedi, şimdi de kurt adam istiyor. Seni aldığında değişiyor mu yoksa kurt formunda mı kalıyor?"

Rachel'ın yanakları alev aldı. "Bilmiyorum. Her iki durumda da,

hâlâ o." "Tamam, sıra bende." Allie oyuna devam ediyor.

Gülüşmeler, çığlıklar ve tartışmalar arasında zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Oyun sayesinde kaynaşma konusunda haklılar. Çok fazla mor içki içtim, Dylan daha fazla atıştırmalık alırken sallanıyor ve ben burada gerçekten çok mutluyum. İşten o kadar geri kaldım ki Birmingham'a döndüğümde masamın görüneceğini düşündükçe ürperiyorum.

Sonra Birmingham'a neden geri döndüğümü merak ederek içimi çekiyorum. Aynı anda üç telefon birden çaldı ve etrafıma baktığımda Dylan, Rachel ve

Allie ekranlarına dokunuyor. Raven ve ben bakıştık.

Raven gülerek, "Vay canına, daha önce de FOMO yaşamıştım ama bu bir üst seviye," diyor.

"Bir de bana sor. Biz havalı değiliz."

"İşte," dedi Raven. "Bana numaranı ver Liv, sana mesaj atayım."

Biraz homurdanarak öne eğildim ve ona uzattım. Numarasını yazıyor ve hemen bana bir mesaj gönderiyor. Telefonumun ışığı yanıyor ve aşağı bakıp ne gönderdiğini gördüğümde sırtıyorum.

RAVEN

Çok güzelsin. Eminim satrançta da iyisindir.

Hızlıca cevap verirken parmaklarım ekranın üzerinde uçuşuyor.

Hava durumu konusunda gerçekten iyisin. Bahse girerim bütün fırtına isimlerini biliyorsundur.

"Aman Tanrım! Şunlara bak!" Dylan ağlıyor, alaylarımızdan habersiz. Durduğumuz yere doğru koşarak bize bir mesaj gösteriyor Zane.

ZANE

Logan iki ateşli sarışından kucak dansı alıyor.

Yüzündeki üçgen *Oynat* düğmesine basıyor ve müzik *çalmaya* başlıyor. Gözlerim açılıyor ve neredeyse bakmaya korkuyorum.

Logan yüzünde çok rahatsız bir ifadeyle bir sandalyede oturuyor, ama herkes tezahüratlara ve kedi çığlıklarına boğulduğunda, görmek için daha yakına eğiliyorum.

Elbette, altın rengi, metalik seksi pantolonlar ve parlak beyaz saten üstler giymiş iki sarışın onu kuşatıyor. Biri sandalyenin arkasında dönerek başını göğsüne yaslıyor. Öndeki diğeri ise bacaklarına biniyor ve müzikle birlikte ona doğru zıplayarak yaklaşıyor.

Kaşlarım çatılıyor ve bir kadın için garip bir şekle sahip olduklarını fark ediyorum. Belleri kavisli değil ve omuzları çok geniş... ve birinin sakalı var.

"Bunlar Craig ve Garrett!" Çığlık atıyorum.

Perşembe Cesaret Geceleri'nde barda dans ettikleri zamanki sarı peruklarını takıyorlar. Craig Logan'ın arkasında, ellerini Logan'ın göğsünde aşağı yukarı kaydırıyor ve Garrett parmağını dudaklarına götürerek naz yapıyor.

Logan'ın elleri kalkıyor ve onları iterek kaçmaya çalışacak gibi görünüyor.

Garrett onu durdurmakta gecikmez. "Dokunmak yok! Kurallar böyle!" Sahte kadınsı bir ses kullanıyor ve hepimiz çığlık atıp gülüyoruz.

Garrett'in dizleri bükülür ve Logan'ın kucağına oturmaya çalışır ama başarılı olamaz. "Üzerime oturma, seni koca maymun!" Logan bağırır. "Bacaklarımı kıracaksın!"

"Kaba!" Garrett'in yüz ifadesi kırgındı ve hemen doğruldu, kışını Logan'ın yüzüne doğru sallamak için döndü.

Hâlâ tezahürat yapıyoruz ve ben gözlerimdeki yaşları siliyorum. "Aman Tanrım, onu seviyorum." Bunu kahkahalarla nefes verirken söylüyorum ve oda sessizleşiyor.

Etrafıma bakıyorum ve dört çift göz beklentiyle bana bakıyor.

"Bu bir ifade!" Ağlıyorum. "Ben sadece onun espri anlayışını sevdiğimi söyledim!" "Oh, elbette. Bu bir ifade. Havalı olmayın." Dylan'ın sözleri ve duvara tosladığını anlayabiliyorum. "Ama eğer gerçekten onu *seviyorsan*, bu da sorun olmaz."

Bana doğru sertçe eğiliyor, ben de Rachel ve Allie'ye bakıyorum. "Düğüne gelemediğinde hepimizin başı derde girmeden müstakbel gelini eve götürsem iyi olacak."

"Temizleyeceğiz ve restoranı kilitlemek için anahtarlarım var." Allie kâğıt tabakları topluyor.

"Yardım edebilirim!" Raven kalan pizzaları toplamak için etrafta dolanıyor. "Evde kalıyorum, o yüzden sorun değil."

"Siz ikiniz eve nasıl gideceksiniz?" Allie ve Rachel'in yürüme mesafesinde oturmadıklarını düşünerek duraksıyorum. "Kimseyi bir yere bırakmam gerektiğini sanmıyorum."

Allie boş bardakları toplamadan önce, "Her şey yolunda," diye el sallıyor. "Austin bu gece şaperonluk görevini üstlenmeyi kabul etti. Sadece ona mesaj atmam gerekiyor."

"Eddie'yle bizim evde takılıyor." Rachel ekliyor. "İzliyor *Pool Sharks*."

"O halde." Dylan'ın kolunu omzuma atarak el sallıyorum. "Yarın hepinizle Bayan Gina'nın evinde görüşürüz."

Yarı küçük kız kardeşim uyandığında kapıdan çıkmış tepeye doğru gidiyorduk.

"Olamaz!" Çenesini kaldırıp karanlıkta etrafımıza bakıyor. "Bekârlığa veda partimde uyuya mı kaldım?"

"Hayır! Sadece jet yakıtını biraz fazla kaçırmışsın." Cooters & Shooters'tan Bradford ailesinin evine giden yol, yere yakın küçük ışıklarla aydınlatılmış beyaz çakıl taşlarından oluşuyor.

Eve vardığımızda, bahçe süslerini incelerken onu duvara yaslıyorum. "Ben gizli anahtarı alırken orada kalabilir misin?"

"Artık kullanmıyoruz." Başını sallıyor. "Logan özel bir şifreli kilit taktı. Şuna bir bakın."

Parmağını kaldırarak bir kapağı geri çeviriyor, ardından altı rakam girmeden önce tuş takımının üzerinde daire çiziyor.

"Sanırım bu kadar." Mırıldanıyor ve umarım gizli anahtar hâlâ çalışıyordur, kilit sürgüsünün tatmin edici sesi bize haklı olduğunu söylüyor. "İşte, gördün mü? Başardım."

Ses tonu biraz şaşkın ve ben de kolumu tekrar beline dolayarak onu içeri götürürken gülüyorum. "Kas hafızası."

"Birçok gösteride bana yardımcı oldu." Başının üzerinde bir parmak sallıyor. "Bahse girerim sen de."

Beni mutfağın karşısındaki misafir odasına yönlendiriyor ve ben kapıda duruyorum. "Buradan sonrasını sen halledebilir misin yoksa benim yardımımı mı ihtiyacın var?"

"Sanırım buldum." Yatak odasının girişinde durduğum yere dönmeden önce tam bir daire çiziyor. "Keşke şehirde olacağını bilseydim. Senden nedimelerimden biri olmanı isterdim."

"Gerçekten sorun yok." Burnuna dokunarak gülümsüyorum. "Bunu sana karşı kullanmayacağım."

"Garrett ile koridorda yürüdüğünü hayal et."

Midem bulanıyor ve boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Bu ilginç olurdu."

Dudağı dışarı çıkıyor ve iki elini omuzlarıma koyuyor. "Bana gerçeği söyle Liv. Sen ve Garrett için bir umut var mı yoksa hepsi bitti mi... eski tarih... kayıp hazine?"

"Neden bahsettiğinden emin değilim ama sana bir şişe su ve biraz ibuprofen getireceğim. Yarın bir koridorda yürümek zorundasın."

Ve buradan uzaklaşıp nefes almam gerekiyor.

"Yüzümü yıkayacağım." Odadan banyoya doğru tökezleyerek geri dönüyor ve ben mutfağa döndüğümde suyun başladığını duyuyorum.

Buzdolabını açıp bir şişe su alıyorum. Sonra çantamı karıştırıp küçük, plastik bir ağı kesici tüpü buluyorum.

Komodininin üzerine kahverengi bir hap koyuyorum, yanına da bir su şişesi. Dişlerini fırçaladığını duyabiliyorum ve tam gitmek üzereyken su ve bana dönüyor.

"Karanlıkta eve tek yürüyemezsin. Geceyi burada geçir."

"O zaman sabah kendimi daha kötü hissettiğimde eve yürümek zorunda kalırım. Sadece birkaç dakika sürer ve Newhope'un dünyadaki en güvenli yerlerden biri olduğunu biliyorsun."

"Yine de timsahlar ve opossumlar var... Ve rakunlar! Bazılarında kuduz var."

"Hiç kuduz rakun duymadım." Omuzlarını okşadım. "Ama birkaç dakikalığına kanepede uyuyacağım. Şimdi yatağa gir ve uyu."

"Oooo, seni seviyorum Liv!" Bana bir kez daha sıkıca sarılıyor, sonra dönüp yatak odasına gidiyor.

Kanepeye doğru sendeleyerek ilerliyorum, birkaç dakika kalma sözümü yerine getirmek için ne kadar kalmam gerektiğini merak ediyorum. Birkaç dakikanın iki dakika olduğuna karar veriyorum ve oturup telefonumu çıkararak işten gelen e-postalarımı bakıyorum. Herkese annemle ilgilenmek için bir süre izin alacağımı söyledim ve hatta bir yanıt e-postası bile hazırladım.

Yine de gelen kutumda biriken çok fazla iş var. Yana doğru eğildiğimde, tekrar açana kadar gözlerimin ağırlaştığını fark etmiyorum bile. Ev zifiri karanlık ve ben tereyağlı deri koltukta rahat ve sıcakım.

Biri üzerime bir battaniye örtüyor ve karanlıkta gözlerimi kırpıştırarak yönümü bulmaya çalışıyorum. Üst kattan hafif bir horlama sesi geliyor. Burnuma narenciye ve sabun kokusu geliyor ve yakınımda bir beden olduğunu hissediyorum.

Yavaşça doğruluyorum, battaniye düşüyor ve tam önümde yerde ağır bir şeyin hareket ettiğini duyduğumda donup kalıyorum. Kalbim daha hızlı atıyor ve dudaklarım aralanıyor. Tam bir şey söyleyecekken bedenim oturma pozisyonuna yükseliyor.

"Seni uyandırdım mı?" Garrett, fısıldıyor.

"Hayır!" Ben de fısıldadım. "Sanırım yeni uyandım... Bir ses duydum."

Yumuşak horlama sesi tekrar duyuluyor ve ikimiz de eskiden tüm kardeşlerin odalarının bulunduğu ikinci kata çıkan ahşap merdivene bakıyoruz.

"Logan düğün gününden önce gelini görmek istemedi." Garrett başını öne eğdi. "Üst katta, Zane'in eski odasında uyuyor."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve ona bakıyorum. "Neden eski odanda uyumuyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Jack ve ben bekarlığa veda partisine geldik ama sen çoktan gitmiştin. Benden habersiz tekrar gitmeni istemedim."

Sessizim, ne diyeceğimi bilemiyorum. Onun beni bulmaya çalıştığını düşünüyorum ve şefkat göğsümü ısıtıyor.

Yumuşak bir mırıltı çıkararak loş oturma odasına göz gezdiriyorum. "Bu bana liseyi hatırlatıyor, deplasman maçlarından sonra eve geç gelirdik ve ben kanepede uyurdum."

Sessiz olma sırası onda ve acaba onun akli da benimkiyle aynı yere mi gitti diye merak ediyorum. O günlerde, kanepede başlayıp onun yatağında bitirirdim.

Midem sıkışıyor ve battaniyeyi kenara çekiyorum. "Yarınki düğünde tamamen ölmek için eve gitsem iyi olacak."

"Seninle yürüyeceğim." Tereddüt ediyor. "Eğer sorun olmazsa?"

Onun bu nazik ilgisi karşısında vücudumda bir sıcaklık dalgası daha oluşuyor. Başımı yana eğerek gülümsüyorum. "Sorun değil."

OceanofPDF.com

Garrett

Tu gece dolunay var ve bu saatte bile geniş patikanın üzerinde gümüş bir parıltı yayıyor. Annesinin kulübesine kısa bir yürüyüş mesafesinde ama alıyoruz. Her şeyi yavaştan alıyoruz.

Bu köprünün altından çok sular aktı.

Geçmişte, gençken, sırtımda zıplardı ve bu yürüyüşü yaparken bacaklarını tutardım. Kolları omuzlarıma dolanırdı ve yanağı yanağımın hemen yanında olurdu.

Bazen bana bir şey söylemek için başını yana eğdi ve dudakları kulağıma ya da boynuma dokunurdu. Bazen yüzümü çevirir ve onu öperdim.

Yumuşak dudaklar, vişneli dudak parlatıcısı. Bizim evde yatıya kaldığını, kanepede başlayıp yatağında bittiğini, vücudunu benimkinin üzerine örttüğünü, o dudakları tekrar tekrar öptüğünü hatırlıyorum.

Şimdi, yanımda yürürken, güzel bir hayal gibi. Ay saçlarını parlak bir ışıkla aydınlatıyor ve ben uzanıp elini tutmak, parmaklarımızı birleştirmek istiyorum.

Su kumlu kıyıya vuruyor ve ben körfeze bakıyorum. Uzun zamandır denizde olan ve karayı ilk kez gören yaşlı denizcileri düşünüyorum. Dizlerinin üstüne çöküp sevinçten ağlardı.

Bir bakıma, bu benim. Bu duyguları o kadar bastırmıştım ki, o tekrar gözümün önüne gelene kadar ne kadar güçlü olduklarını fark etmemiştim.

"Dylan bize bu gecenin videosunu gösterdi." Bana sırtıttı. "Çok eğleniyordunuz."

"Evet," diye başımı sallayıp partiyi düşünüyorum. "Logan iyi bir sporcu." "Babası bir tür milyarder, medya patronu değil mi?"

"Evet, ama Logan öyle biri değil. İyi bir şakayı sever."

"ekibi düşünürsek daha iyi olur."

Bir kahkaha atarak Logan'ın sürpriz kucak dansına itiraz edişini hatırlıyorum. Önce Dylan'ı düşündüğü için karşı çıkmaya çalıştı ama müzik başlayıp da bizi zıplaya zıplaya çıkarken görünce her şey tersine döndü.

Kardeşlerim, Logan ve Craig ile birlikte olmak, hepsinin ne kadar rahat ve kolay olduğunu, eğlendiklerini ve hayatın tadını çıkardıklarını görmek, neden hala bu kadar uzakta olduğumu merak etmemi sağladı. Sadece birkaç yıl önce New York bana aitmişim gibi geliyordu. Şimdi ise kendimi büyük şehirde bir yetim gibi hissediyorum.

"Siz de eğlenmişsiniz gibi görünüyordu." Bakır rengi uzun bir saç tutamını omzunun üzerinden kaydırduğu yere bakıyorum. "Allie bütün mor içkilerin bittiğini söyledi."

"Gah, şu mor içecek," diye inliyor. "Alkol gibi bir şey!"

"Hepinizin biraz delirdiğini duydum."

"Çok vahşi değil." Gözleri benimkilerle dans ediyor ve neredeyse saf yeşil, altın renginde. Annesinin evindeyiz ve bana dönüyor. "Sanırım Dylan iyi olacak ve ben uyumayı planlıyorum. Sen de biraz dinlensen iyi olur. Yarın büyük bir günün var."

"Bir koridorda yürüyorum." Ellerimi uzattım. "Hiçbir şey söylememe gerek yok. Sahne ışıkları altında bile değilim."

"Her zaman spot ışıkları altındasın." Ses tonunda bir alay var.

Elini süslü demir parmaklığa koyuyor ve bir adım atıyor.

Bir adım daha yaklaştım. "Belki tekrar dans edebiliriz... düğünde." Onu biraz daha yanımda tutmak istiyorum ama kalmasını sağlamak için ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "Geçen gece seninle dans etmek hoşuma gitti."

Onu kollarımda tutmak inanılmazdı.

Başını sallıyor, hüzünlü bir gülümsemeyle nefes veriyor. "Ben de beğendim."

Bir adım daha atıyor, ben de bir adım daha yaklaşıyorum. "Liv?"

Tereddüt ediyor, bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Evet?"

"Düşünüyordum da, saat gerçekten geç oldu."

"Biliyorum." Kaşları çatılır.

"Bir keresinde birinin gece yarısından sonra olanların sayılmadığını söylediğini duymuştum."

Yaklaşıyorum ve şimdi onun hemen altındaki basamaktayım. Benim boyumda, bu yüzlerimizi aynı seviyeye getiriyor. Teninin yumuşak yaseminini içime çekebilecek, göğsüme doğru göz kırparken kirpiklerinin nasıl titrediğini görebilecek kadar yakınım.

"Sayılmayan ne?" Sesi yumuşak bir fısıltı.

"Mesela sana iyi geceler öpücüğü versem... Sorun olur mu?" Dizginleri elimde tutuyorum ama sesim göğsümde kıvrılan özlemle çatlıyor. Kiraz dudaklarına bir kez daha dokunmak nasıl bir his olurdu? "Sadece eski günlerin hatırına?"

Kalın kirpikleri dalgalanıyor ve ben pamuk ipliğine bağlıyım.

"Bilmiyorum..." Tüm nedenleri süzgeçten geçiriyor gibi görünüyor. "Bu iyi bir fikir mi?"

Boğazımdaki havayı yutuyorum. "En iyi kısmı da bu. Gece yarısını geçti, o yüzden sayılmaz."

Yeşil gözleri beni yakalıyor, çok ciddi. "Sanırım bizim için her zaman önemli."

Yavaşça hareket ederek elimi beline koydum, dans ettiğimizde onu yakınımda tutmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladım, her şeyin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladım.

"Elbette, ama bu sefer..." Sesim sessiz. "Bu bizim sırrımız olacak."

Elini omzuma koyuyor ve ben bir adım daha atıyorum. Şimdi tamamen yakınım, parlak gözlerine, ay ışığında nemli yastık dudaklarına bakıyorum. Göğüsleri nefesiyle birlikte biraz daha hızlı yükseliyor ve ben mücadele etmekten çok yorulduğum. Çok geç oldu ve kısa bir süre önce ikimiz de birbirimizden sadece birkaç santim uzakta uyuyorduk.

"Hâlâ gece." Yaklaşıyorum. "Bunun bir rüya olduğunu düşün."

Bir dilek. Bir anı.

Vücudu benimkine yaklaşıyor ve göğüs göğüse geliyoruz. Kim önce teslim olur bilmiyorum ama bir nefes daha ve birlikteyiz.

Sıcak dudaklarım onun dolgun dudaklarını kaplıyor ve ayrılmadan önce kayıyorlar. Diller kıvrılıyor, okşuyor ve nefesler birbirine karışıyor. Kollarım beline dolanıyor ve onu çekerek tamamen vücuduma doğru kaldırıyorum.

Parmakları boynumda kıvrılıyor, sonra daha yukarı çıkıp saçlarımda iz bırakıyor. Hafifçe inliyor ve göğsümde alçak bir inilti titreşiyor. Kollarım onun belinde sıkılaşıyor ve onunkiler de boynuma dolanıyor. Sanki doyamıyormuşuz gibi birbirimize sarılıyoruz.

Daha hızlı öpücükler, dudaklarım çenesine doğru bir çizgi izlemeden önce onu ısıyor ve çekiyor. Dişlerimi teninde gezdirerek onu yiyip bitirebilirim. Bir inilti çıkarıyor ve sikim zıplıyor.

Kahretsin, aklımın sekse gitmesine bile izin veremiyorum. Bu çok fazla.

Çok sıkı sarılıyoruz ama büyüğü ilk bozan o oluyor. Vücudu sertleşiyor ve elleri çözülüyor, durmadan önce pazılarıma doğru kayıyor, hafifçe itiyor.

"Gerçekten yorgunuz ve geç oldu. Her şeyin bulanıklaşmasına izin vermemeliyiz." Sesi artık kalın ve gitmesine izin vermek fiziksel olarak acı veriyor.

Benim için bu anla ilgili hiçbir şey bulanık değil. Cam gibi keskin. İstiyorum ki

Onu.

Yine de onu zorlayamam.

Başımı sallayarak, boğazımdaki ağrıya rağmen konuşmuyorum. Elimi kaldırıyorum,

Hafifçe çenesinin çizgisini takip ederek gülümsemeye zorladım, sonra arkamı dönüp geldiğim yöne doğru koşmaya başladım.

"Artık bunu pek söylemiyorum ama keşke şu anda görebilseydim." Belli belirsiz tanıdık bir klasik şarkı eşliğinde onu koridorda yürütürken Bayan Gina pazuma yaslanıyor. "Her şey büyüğü hissettiriyor."

Bayan Gina'nın Newhope'un kuzeyindeki kayalıklarda bulunan İtalyan tarzı devasa malikânesinin özenle hazırlanmış bahçeleri, tüm ağaç ve çalılarda beyaz parıltı veren ışıklarla süslenmiştir. Kafeslerin ve sütunların etrafına beyaz çiçekler sarılmış ve yüksek krep mersin ağaçları ışıklar ve beyaz kurdelelerle süslenmiştir.

Dekorasyondan ya da düğün yapmaktan pek anlamam ama burası oldukça iyi görünüyor. Craig arkada takım elbisesi içinde insanları yerlerine yönlendiriyor ve bir yerlerde erkek arkadaşı Clint bugün olan her şeyi denetliyor.

"Görölmeye değer bir şey," diye eğilip Bayan G'nin kulağına yumuşak bir sesle konuşuyorum. "Her yerde beyaz çiçekler ve kemerin üzerinde bir çeşit şeffaf kumaş var. O küçük beyaz Noel ışıkları ağaçlara ve kemerlerin üzerine dizilmiş. Hemen hemen her yerdeler."

"Kulağa nefes kesici geliyor!" Kör gözleri gökyüzüne kayıyor ve yüzü mutlulukla parlıyor. "Burada olmalarına çok sevindim."

"Dylan hayatı boyunca buraya aşık oldu." Onu dürtüyorum. "Sonra seninle tanıştı."

"Düğününde neden yaşlı bir hizmetçi istediğini anlamıyorum. Bu bir tür kötü şans değil mi?"

Neredeyse gülecektim. "Bu onun düğünü olduğu için nasıl olur bilmiyorum. Bence senin burada olman biraz annemizin bizimle olması gibi bir şey."

Dylan bunu hiç söylemedi ama Bayan Gina'yı vekil annesi olarak gördüğünden şüpheleniyorum.

"Garrett, bu çok tatlı." Bayan Gina ince, titreyen bir parmağını dudaklarına götürdü. "Birinin benim hakkımda böyle düşüneceğini hiç düşünmemiştim."

Elini tutuyorum ve kolumu omuzlarına dolayarak onu nazikçe kucaklıyorum. "Bence kaç kişinin seni bu şekilde düşünmek istediğini bilsen şaşırırdın. Eğer bu çok küstahça olmazsa."

Logan'la ön taraftayız ve onu serbest bırakıyorum. Bize sırtıyor ve ben de en iyi arkadaşıma bakarak çenemi kaldırıyorum. Buraya gelip küçük kız kardeşimin kalbini çalacağını kim bilebilirdi? Kızın da onun kalbini çalacağını kim bilebilirdi?

Müzik devam ediyor ve Hendrix'in Raven'a kısa koridorda eşlik edişini izliyorum. Dudakları neredeyse belli belirsiz hareket ediyor ama gözleri dans ediyor. Yol boyunca şakalaştıklarını anlayabiliyorum ve sırtıyorum. Bu, gözümün üzerinde olacağı ilginç bir gelişme.

Sırada Zane ve Rachel var. Zane'in alnı dik, ifadesi ciddi ama Rachel kalabalığın içindeki tanıdık yüzlere gülümseyerek onun kolunu tutuyor. Açık renk saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor ve Zane'in kolunu sıkıca tutuyor.

Yapıştığını düşünürdüm, ama ön tarafa geldiklerinde tüm şüpheleri ortadan kaldıran bir yoğunlukla ona bakıyor. Ağabeyim derin bir vurgun yemiş. Onu hiç bu kadar aşık görmemişim.

Jack ve Allie hemen arkalarındadır ve Jack de en az Zane kadar ciddidir. Aynı zamanda, tanıdığı bir yüz gördüğünde küçük bir gülümseme veriyor.

Kare çenesi, mavi gözleri ve düz beyaz gülümsemesiyle, yemin ederim, en büyük ağabeyimiz çok mükemmel. Bize bakmak için çekip gitmeden önce efsanevi bir oyun kurucuydu. Şimdi de lisede efsane oyuncular yetiştiriyor.

Allie çenesini eğiyor ve kalın, siyah saçları parlak bir perde halinde yanağına doğru kayıyor. Bir şey söylüyor ve adam elini hızla kendi eliyle kapatıyor. Adamın alnı düşüyor ama kadın başını sallıyor. Omuzları hâlâ gergin ve hazır.

Dudaklarımı bükerek, gözlerimi devirmekle savaşmak zorundayım. Kardeşim bağışıklığı varmış gibi davranabilir ama Allie ya da oğlu söz konusu olduğunda nefesini bile kaçırmıyor. Günün birinde çatlayacak. Tek endişem çok uzakta olduğum için ona bir şey yapamayacak olmam.

Sırada Kimmie var, büyük sarı kurdeleli küçük kız beyaz tül elbisesiyle koridordan aşağı atlıyor. Yol boyunca serpiştirdiği fildişi yapraklardan oluşan bir sepeti var ve siyah-beyaz bir kedi yavrusu koşuyor. Onunla alay ettiğinden oldukça eminim.

Edward ve Austin onu takip ediyor. Takım elbise giymiş ve kravat takmışlardır ve Edward'ın yüz ifadesi son derece ciddidir. Yaramaz yavru kediyi yakalamak için eğiliyor ve hızla kolunun altına sıkıştırıyor. Austin sadece sırtıyor, çiçeği burnunda bir oyun kurucu gibi, ukala ama tatlı.

Bu bizim ailemiz ve her birimizin tam olarak olmamız gereken yere nasıl uyduğumuzu düşünerek hepsini inceliyorum.

Müzik değişiyor ve herkes ayağa kalkıyor. Boğazım düğümleniyor ve küçük kız kardeşim koridora adım attığında kabarma beni hazırlıksız yakalıyor. Thomas ona eşlik ediyor ve çenesi kalkık. Çok gururlu ve kız kardeşim onun kolunu sıkıca tutuyor.

Kahretsin, boğazımdaki düğümü yutuyorum, ağlamamak için elimden geleni yapıyorum. Bunun olacağını biliyordum. Dylan bize Thomas'ın babamıza en yakın kişi olduğunu söylemişti. Birlikte top oynamışlar. Restoranı birlikte açmışlar. Her gün mutfakta onunla birlikte çalışıyor, tariflere yardım ediyor, adımlarına rehberlik ediyor. Her büyük tatilde, tüm yemekleri ikisi hazırlıyor.

Şimdi onu koridorda yürütüyor, babamızın yerini dolduruyor ve bu tam olarak doğru.

Dylan çenesini kaldırıyor ve kadın çok güzel. Elbisesi düz, fildişi dantelli ve başının üzerinde önden ve arkadan yere kadar uzanan uzun bir duvak var. Koyu renk saçları kalın dalgalar halinde sırtından aşağı sarkıyor ve kehribar rengi gözleri Logan'a odaklandığında parlıyor. Gözlerimi arkadaşşıma çevirdiğimde çenesinin gerildiğini görüyorum. Hızlıca birkaç kez göz kırpmıyor ve dudakları aralanıyor.

Geleceğini görüyor ve yalan söyleyemem, neredeyse anladığımı hissediyorum. Gözlerim onlardan ayrılıp kalabalığın içinde geziniyor ve Liv'i buluyor. Bir mendille gözlerine dokunuyor ve annesine yaklaşıyor.

Papaz Conrad töreni yönetmek üzere öne çıkıyor ve ben mükemmel bir şekilde planlanmış mekâna bakıyorum. Güneş evin arkasında batıyor ve deniz meltemi perdeleri ve kadınların eteklerini kaldırıyor. Saçlarımı karıştırıyor,

Gözlerim misafirlere döndüğünde Liv'in uzun perçemlerinin gözlerinin üzerinden kayışını izliyorum.

Onları uzaklaştırmak için uzanıyor ve ince parmaklarının saçlarımın arkasındaki hissini hatırlıyorum. Ellerimi onun beline doladığımı düşünüyorum.

Öpüşmemiz gerçekleştiğinden beri aklımdan çıkmıyor. Ona sayılmadığını söyledim ama lanet olsun, bu bir yalandı. Sadece benimle ilgili olduğunu da sanmıyorum. Onu daha derinden öperken boğazından çıkan o yumuşak ses bütün gece aklımdan çıkmadı. Her düşündüğümde fermuarımı düzeltmek zorunda kaldım.

Şimdi orada annesinin yanında oturuyor ve ben tüm bunların bir an önce bitmesini dilememeye çalışıyorum. Ona tekrar dokunmaya çok hazırım.

Papaz yüzükleri soruyor ve Kimmie'nin sepetiyle öne atılışını izliyorum. Edward çok ciddi bir şekilde cebinden kadife bir kese çıkarıyor ve geri çekilmeden önce İncil'in üzerine koyuyor.

Bu işlemin son adımı ve sıranın aşağısında gözlerini ovuşturan kızlara bakıyorum. Dylan, *"Bu yüzükle evleniyorum"* sözlerini söylerken Logan'a bakıyor.

Kız kardeşim ellerini kaldırarak kocasının yüzündeki örtüyü kaldırmasına yardım ediyor ve örtü kalktığında kocası ona yeni bir diyar keşfetmiş gibi bakıyor.

Kızım öne çıkarken gözlerinde bağlılık parlıyor. Kız kardeşim ona büyük bir sevgiyle bakıyor. Dudakları birleşiyor ve tüm salon alkışlar, ıslıklar, tezahüratlar ve çığlıklarla inliyor. Herkes bu anı .

Karı koca ilan edildiler ve nihayet parti zamanı geldi.

"NEDEN dün gece o kadar çok mor içki içtim?" Allie elindeki küçük buketi alınının üzerinde tutuyor ve masaya sertçe yaslanıyor.

"Benden daha fazla olmalısın." Liv bir elini onun omuzlarında gezdiriyor. "Bugün kendimi çok kötü hissetmiyorum."

"Karıştıırken tarifin tadına bakıyordum." Allie inliyor.

"İşte." Jack onun önüne bir tabak minik köfte ve küçük, yuvarlak tostlar koyar. "Bakalım yardımı olacak mı?"

"Kahramanım!" diye haykırıyor, plastik çatalı kapıyor ve bir tanesini saplıyor. "Bana bunlardan beş tane daha verirsen hayata dönebilirim."

Verandanın diğerk tarafından alkış sesleri yükseliyor ve Dylan ile Logan'ın Bayan Gina'nın özenle hazırlanmış fuayesine açılan Fransız kapılarından çıktıklarını görmek için bakıyorum.

"Tanrıya şükür kaçmamıza izin verdiler. Bütün düğün fotoğraflarında yeşil olacağım." Allie gözlerini kısarak kalabalığa baktı. "Bu Logan'ın babası mı?"

Elbette, Kellan Murphy grubun ön tarafına yakın, kapıların sağında duruyor. Pahalı olduğu her halinden belli olan yün bir takım elbise giymiş ve yontulmuş yüzü her zamanki gibi gülümsemiyor.

"Onu Thelma Teyze ile tanıştırmalıyız." Büyükkannemizin en küçük kız kardeşi, yaşlı kadınlara özgü kahverengi elbisesi ve ona uygun ceketıyla bir yerlerde gizleniyor.

Birmingham'dan buraya kadar geldi ve bahse girerim yapacağı tek şey her şeyi didiklemek olacak.

"Kimmie'ye bir Amerikan Kız bebeği getirmiş." Hendrix, Raven'ın yanında durduğu yerden homurdanıyor. "Kimmie çığlık attı ve ağlayarak kaçtı."

"Thelma Teyze'ye gözlerden hoşlanmadığını söyledim." Jack elini takım elbisesinin önünden aşağı kaydırıyor, hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Hiç dinlemiyor. Dylan da onları sevmedi."

Sesimi yükselterek kardeşime çenemi kaldırıyorum. "Thelma Teyze'ye poposunu göstermesi gerekiyor."

Rachel neredeyse tükürürcesine öne eğiliyor ve Allie gülerek Liv'in omzuna yığılıyor.

"Başka ne seçeneği var ki?" Liv başını sallıyor ve her şey bitiyor. En azından bir öpücük daha almadan bu kızın gitmesine izin vermeyeceğim.

Herkes yemek için sıraya giriyor ama gelin ve damat burada olduğuna göre DJ müziği açıyor. Hamlemi yapma zamanı.

"Aç mısın?" Liv'in elini tutmak için eğildim.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve burnu kırışıyor. "Gelmeden önce biraz atıştırdım, o yüzden şimdilik iyiyim."

"Güzel. Hadi dans edelim."

O eski "Shivers" şarkısının ilk notaları başlıyor ve ben onu dans pistine götürüyorum. Sırayı atlayan sadece biz değiliz. Dylan'ın duvağı, dans pisti olarak işaretlenmiş avlu alanında bize katılmak için ciyak ciyak bağırırken kayboluyor.

"En sevdiğim dans partnerlerim!" Elleri başının üzerine gider ve kalçaları bükülür.

Beyaz danteller etrafımızda dönüyor ama benim gözlerim Liv'de. Vücutlarımız bir arada ve her zamankinden daha yakın bir şekilde ritmin bizi hareket ettirmesine izin veriyoruz.

Mercan rengi elbisesinin diz hizasındaki eteği uzun bacaklarının etrafında salınıyor ve ellerim belinde. Gözlerinde ışık parlıyor ve o da en az benim kadar eğleniyormuş gibi bana gülümsüyor.

Şarkı One Direction'ın kız arkadaşımı çalmakla ilgili eski bir şarkısına dönüştüğünde kahkahamı tutamıyorum. "Gerçekten mi, Cray? Bu şarkı listesini sen mi yaptın?"

"Dylan'ın yardımıyla!" Craig, eskiden kapalı olan Clint olduğunu tahmin ettiğim uzun boylu, ten rengi takım elbiseli bir adamın elini tutarak yere doğru yürüyor.

Dylan onları gördüğünde ciyaklıyor ve müzik eşliğinde yavaş adımlarla dans ettikleri yere doğru ilerliyor - tabii bu şekilde dans edilebilirse.

Üçü el ele tutuşup kalçalarını iki yana sallıyorlar, ta ki Logan babasını kenarda bırakıp doğruca yere yürüyüp onu kollarının arasına alana kadar.

kızın burnunu öpüyor. "Kimse benim kızımı çalamaz."

Babasına dönüp bakıyorum ve onu tanıdığımdan beri ilk kez Kellan Murphy gülümsüyor. Oğluyla gurur duyuyor ve Logan kendini karısına ve yeni hayatına o kadar kaptırmış ki artık bunun bir önemi yok.

"Bu bakış da neyin nesi?" Liv'in elleri omuzlarımda ve yüzümü inceliyor.

"Bu gece iyi şeyler olacak." Gözlerim, parlak saçlarının üzerinden sevimli burnundan parlak gözlerine doğru kaymadan önce onun güzel saçlarına dönüyor.

"Bence çoktan yaptılar bile." "Ve biz daha yeni başlıyoruz."

Şarkı Justin Bieber'dan bir parçaya dönüşüyor ve DJ gelin ve damadın evli bir çift olarak ilk danslarını anons ediyor. Bir ömür boyu sürecektir bir şeydi bu ve Liv'in elini tutup onu pistten çıkarıyorum. Allie ve Rachel'in yan yana durdukları yere gidiyoruz, gözyaşlarını silerken kollarını birbirlerinin bellerine dolamışlar.

"Durun!" Liv elini onlara doğru sallıyor. "Beni de ağlatacaksınız!"

Kaşlarım çatılıyor ve bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum. "Neden herkes ağlıyor?"

"Grizzlaaaay Amca!" O küçük ses havayı değiştirir.

Küçük rugan ayakkabıların kaldırım taşına vuruşu, yeğenimin son sürat bana doğru koştuğunu haber veriyor. Çömeliyorum ve onu yerden kaldırırken küçük kollar boynuma dolanıyor.

"Bu gece harika bir iş çıkardın, Fıstık!" Kollarımdan sürünerek çıkıyor ve sırtıma çıkmaya çalışırken neredeyse ceketimi çekip çıkarıyordu. "Dayan."

"Dur sana yardım edeyim." Liv yanıma gelip küçük maymun yeğenimi istediği yere oturtuyor. "Sırtıma binme konusunda doğuştan yeteneklisin."

Liv kollarını kavuşturmuş, gözlerinde dans eden kahkahalarla önümde duruyor. Şu anda hiçbir şeyin daha doğru hissettirebileceğinden emin değilim.

"Thelma Teyze bana bir Chucky bebeği getirmiş!" Kimmie'nin somurtkan sesi kulağımda. "Ağlamaya başladım ve babam bana kızdı. Aptal bir bebek için ağlamak için çok büyük olduğumu söyledi ama Hendrix Amca o bebeklerin geceleri canlandığını ve uyurken o çirkin bebeğin beni kovalamasını istemediğimi söyledi!"

Küçük yüzünü boynumun kenarına gömüyor. Gözlerim Liv'in geniş gözleriyle buluşuyor ve çalan müzik seslerinden uzaklaşıyorum. Bu gece için pek çok planım var ama beklemek zorundalar.

Patikayı takip ederek, çiçeklerle kaplı bir kemerin altında yükseltilmiş platformun bulunduğu yere doğru yürüyorum. Direklerin arasından körfez görünüyor ve güneş suyun üzerinde batarken, huzurlu ve hoş bir ortam.

"Buraya gel." Ben platforma oturuyorum, o da arkamda ayağa kalkıyor ve kucağıma oturmak için etrafımda dolaşıyor. Onun küçük elini kendi elime aldım. "Dee Teyze senin gibi küçük bir kızken, Thelma Teyze ona her yıl Noel'de o bebeklerden birini verirdi."

Küçük kafasını sallıyor ve dudakları dışarı çıkıyor. Bu yaşta Dylan'a bu kadar benzemesi çok komik.

"Hepsini dolaba sakladım ve DeeDee Teyze onları bulduğunda o da çığlık attı. Şimşek McQueen beni koruyacağını söyledi ama evlenmekle çok meşgul."

Hem Logan'ın lakabını değiştirmesine hem de kız kardeşimin American Girl bebekleriyle dolu bir dolabı açtığını hayal ederek kahkahalarımı yutuyorum.

"O bebeklerin küçük kızları korkutmak istediklerini sanmıyorum. Bence seninle oynamak ve arkadaşın olmak istiyorlar."

"Ama Hendrix Amca dedi ki-"

"Bunu söylerken şaka yapıyordu." Yuvarlak gözlerini benimkilere dikeyyor ve bunun yeterli olmayacağını anlıyorum. "Yine de yeni bebeğin diğer bebeklerin yanında kendini çok daha iyi hissedeceğine eminim, değil mi?"

Kimie o kadar hızlı ve sert başını sallıyor ki kendine zarar vermesinden korkuyorum. "Diğer kötü bebeklerle birlikte olması gerekiyor!"

"Onun kötü bir bebek olduğunu söylemiyorum. Sadece seninle eve gitmek yerine Dee Teyze'nin dolabında arkadaşlarıyla birlikte kalsa hepimiz daha mutlu olurduk diyorum. Öyle mi?" Yine sertçe başını sallıyor ve ben de kıkırdarak yan tarafını dürtüyorum. "Babanla konuşup o bebeği eve götüreceğim ama Thelma Teyze'ye söyleyemezsin, tamam mı?"

Ciddi bir bakış daha ve küçük parmağını kaldırıyor, kalbini çaprazlıyor ve dirseğini kaldırarak ağzına götürmek için elinden geleni yapıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Dirseğimi öpmeye çalışıyorum."

"Kes şunu. Sende bir sorun varmış gibi görünüyorsun." Uzanarak onu belinden kavradım, ayağa kalktım ve bir patates çuvalı gibi yanımda tuttum. "Şimdi partiye geri dönelim!"

Beklediğim mutlu küçük kız ciyaklamasını çıkardı. "Grizzlaaaay amca! İndir beni!"

"Ne?" Bağırıyorum. "Müzikten seni duyamıyorum!"

Ayaklarını tekmelemeye başladı, ben de onu yere indirdim. Ayakkabıları kaldırıma değdiği anda son sürat koşmaya başlıyor. "Thelma Teyze'ye cooter'ımı göstereceğim!"

Onun doğruca dans pistine yönelmesini kıkırdarak izliyorum ve Liv, gözlerini gülümseyerek kısmış, beklediğini ya da izlediğini tahmin ettiğim bir sütunu itiyor.

"Bunu yapmasını ben bile söylemedim."

Başını sallıyor. "Sana hiç çocuklarla aranın iyi olduğunu söyleyen oldu mu?"

Uzanarak onu belinden kendime doğru çektim. "Çok pratik yaptım."

"Biliyorum, ben de oradaydım ama özellikle sen çok iyisin." Ellerini Ceketimin yakaları. "Bütün erkekler bu mesajı almamış gibi görünüyor."

"Ne mesajı?" Sesim alçak çıkıyor ve gözlerini yakalamak için eğiliyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve omuz silkiyor. "Çocuklarla iyi geçinmek seksidir." Aramızdaki şarj yanıp sönüyor ve ben başımı sallıyorum. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim, ama bilmek güzel."

"Çok iyi." Dönüyor, kucağımdan çıkıyor ama elini kolumdan aşağı kaydırıyor.

Bir an durup dans pistine doğru yürürken kalçalarının salınışını izliyorum. Şaşkınlığımı üzerimden atmam ve acele etmem sadece bir dakika sürdü.

hemen peşinden.

OceanofPDF.com

Olivia

WO kadar yakındık ki, acı veriyordu. Garrett'ın iri elleri belimi tutuyor ve kalçaları benimkilerle birlikte hareket ediyor. Her zaman iyi bir dansçı olmuştur ve bu her zaman çok seksi olmuştur.

Yüzlerimiz birbirine yakın ve o öpücük hafızamda yer ediyor. Nazikçe başlamıştı ama hızla talepkâr ve sahiplenici bir hal almıştı. Acıkmıştım, hatta açlıktan ölüyordum ve bu kocaman bir biftekti. Dilinin benimkine doğru kayması, sert aletin karnıma değmesi beni heyecanlandırmış ve adrenalimi yükseltmişti.

Bütün gece daha ileri gitmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Bu mümkün mü? Bunu ister miydi? Şu anki hareketleri bana isteyeceğini düşündürüyor. Ne de olsa öpüşmeye başlamak onun fikriydi.

Bir Beastie Boys şarkısı başlar ve çocuklar piste koşar.

"Buraya gel, Grizz!" Craig bağıyor ve dudaklarında hayal kırıklığına uğramış bir gülümseme beliriyor.

Alnını benimkine bastırıyor. "Bu düşünceni unutma."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve ona başımı sallıyorum. Ateşe gittikçe daha da yaklaşarak dans ediyoruz ve şimdi alevler kalçalarımı gıdıklıyor.

"Liv!" Dylan hala gelinliğiyle sallanarak ayağa kalkıyor ve elime içinde parlak kırmızı bir vişne olan kristal bir kehribar rengi sıvı bardağı tutuşturuyor. "Barmene bunu sadece senin için karıştırmasını söyledim. Buna sıcak kiraz deniyor çünkü kirazı çok seviyorsun."

"Ahh..." Bardakla bir U dönüşü yapıyorum ve bardağı ona geri veriyorum. "Hayır, teşekkürler. Senin sıcak içkilerini sevmediğimi biliyorsun."

"Acı biber değil bu!" diye bağırarak tekrar bana uzatıyor. "Bu tarçınlı- ateş topu ve vişne bombası. Bir dene!"

Burnumu kırıştırarak dikkatli bir şekilde kokluyorum. "Bugün senin düğün günün ve seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum."

"O zaman yapma!" diye bağırıyor, kolumu tutarak.

Saf alkol gibi kokmuyor, bu yüzden küçük bir yudumdan zarar gelmeyeceğini düşündüm. Bardağı hafifçe eğiyorum ve yanmadığını görünce şaşıyorum. Aslında oldukça lezzetli.

"Tamam!" Gülümsedim. "Teşekkür ederim!"

Dylan ciyaklayarak kolunu belime doluyor. "Senin için seçildi, Sıcak Kiraz, şimdi oraya git ve kardeşimi paketle!"

"Oh, kahretsin," diye gülüyorum. "Sesini alçalt."

"Lütfen. Bütün gece birbirinizin gözünü siktiniz. Herkes görüyor o."

Yüzüm kızarıyor ve geniş bakıyorum. Gördüğüm kadarıyla Konukların hepsinin kendi durumlarıyla oldukça meşgul olduklarını söyleyebilirim. Bizim grubumuz bile kendi sevgililerine odaklanmış görünüyor.

Zane kollarını kucağında mutlu bir şekilde oturan Rachel'a dolamış. Hendrix ve Raven tamamen ortadan kaybolmuştur. Kimmie, Jack'in omzunda sızmış durumda ve Jack de Allie'yle bir masada oturuyor, Allie de gizlice ona baygın bakışlar atıyor.

"Sanırım Garrett ve beni izleyen tek kişi sensin." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Logan ve ben misafir kulübesine gitmek üzere yola çıkmak üzereyiz. Sadece tüm konuklarımın güvende olduğundan emin olmak istiyorum." Kendi kalçasıyla benimkine vurdu. "Garrett bu gece tüm evi tek başına kullanacak."

Dudağımı çiğneyerek Craig'i ayağından kaldırıp aşağı yukarı salladığı yere bakıyorum. Neredeyse homurdanacaktım. "Annemi eve götürmeliyim." "O zaten evde!" Dylan hemen araya giriyor. "Thelma Teyze'yle gitti. süre önce de otele giderken onu bıraktılar."

"Annem bana söylemeden mi gitti?" Sanırım gerçekten kızgın değilim. "Sana söyleyeceğimi söyledim, o da sana mesaj atacağını söyledi."

Telefonumu kaldırdığımda yüzünde parlayan mesajında sağ salım döndüğünü ve gecenin tadını çıkarmamı söylediğini görüyorum. Kaşlarım çatılıyor ve bir işbirliği seziyorum.

"Hendrix evde olmayacak mı?"

"Ziyaretlerinde otele gitmeyi seviyor. Tek banyolu ikinci katın çok kalabalık olduğunu söylüyor." Dylan daha yakına eğiliyor. "Bence bunun nedeni işlerini öğrenmemizi istememesi."

Ona bakarken gözlerim kısıldı.

Tam her şeyi hallettiğini söylemek üzereydim ki Logan gelip onu belinden yakaladı. "Birleşme vakti geldi, karıcığım."

"Logan Murphy, eğer beni omzunun üzerinden atarsan, yemin ederim..." Dylan gülüyor, kolunu tutuyor.

Onu uzaklaştırıyor ve iri bir el belime kayarak tüm bedenimi aydınlatıyor. "Burada her şey yolunda mı?"

El sallıyor ve ben de dönüp ona bakıyorum. "Evet..."

Mavi gözleri gözlerime kilitleniyor ve nefesim kesiliyor. Boğazımı temizleyerek gülümsemeyi başarıyorum, ancak şu anda tek düşünebildiğim tamamlanma ve boş evler ve bu sıcak vişneli içecek beni tamamen sıcak ve azgın hale getirdi.

"Biraz su içebilirim."

"Benimle gel." Elimi tutuyor ve bizi daha önce Kimmie'yi götürdüğü yöne, kalabalıktan uzağa götürüyor.

Onu gardenyalarla kaplı koyu yeşil çalıların sıralandığı kaldırım taşlı bir patikada takip ediyorum. Bunlar, mevsimin ilerleyen zamanlarında çiçek açacak kamelya çalılarıyla karışık. Annem burada olsaydı, çok yıllık bahçelerden falan bahsediyor olurdu.

Aklımdaki tek şey, elimi tutan ve kararlı adımlarla cam bir seranın diğer tarafındaki küçük, sahipsiz bir bar istasyonuna doğru yürüyen adam.

"Bunun burada olduğunu nereden biliyordun?" Barın arkasına dolaptan kâğıt bir bardak alırken duruyorum.

Takım elbisesinin ceketi çoktan gitmiş, beyaz pamuklu gömleğinin kaslı göğsü ve kolları üzerinde nasıl çekici bir şekilde uzandığını izliyorum. Siyah smokin pantolonundan çıkarıp düğmelerini açmak ve ellerimi vücudunda gezdirmek istiyorum.

"Geçen yıl Zane'in bazı ağaçları taşımasına yardım ettim." Gümüş bir kutuyu açıyor ve buza benzeyen bir şeyi bardağa saplıyor. "Şuna bir bakın."

Getiriyor ve bana vermeden önce suyla dolduruyor.

"Ne?" Gözlerim açılıyor ve ayak parmaklarımın üzerinde zıplayarak bardağı dolduran buz parçacıklarına bakıyorum. "Bayan Gina'nın evinde nasıl Sonic ice var?"

"Şuraya bak." Gülüyor, ben bitirdikten sonra fincanı alıyor ve uzun bir yudum içiyor. "Her şeyin en iyisine sahip."

"Her şeyin en iyisine sahip olduğundan emin değilim." Dirseklerimi pürüzsüz ahşap yüzeye dayayıp ona yaklaşıyorum. "Kat şovu bir Perşembe Cesaret Gecesi'ni geçemez."

"Öyle mi?" Eğiliyor, dirseklerini karşımdaki pürüzsüz ahşap yüzeye dayıyor ve sırtıyor.

Yüzlerimizi aynı seviyeye getiriyor ve gülümseyerek bardağı ondan alıp biraz daha yudumluyorum, dişlerimin arasında yumuşak bir buz parçasını çıkartıyorum. "Ve kesinlikle en iyi kalçaya sahip değil."

Bir kahkaha patlatıyor, neredeyse tükürdüğü suyu yutmak için çenesini eğiyor. Gözlerim parlıyor ve onu güldürdüğüm için seviniyorum. O beni hep güldürdü.

Yakınlaşıyoruz ve aramızda rahat bir duraklama oluyor. Boş bardağı bir kenara bırakıyor ve elimi tutmak için barın öbür ucuna uzanıyor.

"Hey, Liv." Sesi yumuşuyor ve parmaklarımız birbirine . "Öyle mi?" Kaşlarım çatılıyor.

Kolumu döndürerek soluk ön kolumu ortaya çıkarıyor. Avuç içi dirseğime doğru kayarken tenimi inceliyor. Alt dudağım dişlerimin arasına giriyor ve göğsüm sıkışıyor.

Bakışları elinin izini takip ediyor ve başparmağını dirseğimin içindeki kıvrım boyunca hafifçe gezdirdiğinde nefesim kesiliyor. Bu en hafif dokunuş ve mideme bir ürperti gönderiyor.

Meraklı mavi gözler benimkilere kayıyor. "Hala hassas bir nokta mı?"

Dudaklarım birbirine yapışıyor ve yavaşça gözlerimi kırptıştırarak başımı sallıyorum. "Hepsini biliyorsun."

Bakışlarımı tutarak elini kaldırıyor ve orta parmağını sol kulağımın hemen arkasındaki çukurdan geçirerek boynumun yanından köprücük kemiğime doğru hafifçe indiriyor.

Çenemi düşürmeme neden oluyor ve bir tutam saç yanağıma düşüyor. Gözlerim kısa bir süreliğine kapanıyor ve her kalp atışında enerji

Vücudumu. Benimkini tutan iri elini incelerken özlem ciğerlerimi sıkıyor.

"Uzun zamandır böyle hissetmemiştim."

"Nasıl hissediyorsun?"

Tereddüt ederek, onu tanımlamak için doğru kelimeyi arıyorum. *Görölmek* doğru değil. *Değer* çok güçlü. Bu daha incelikli, daha önemli bir şey. Neye ihtiyacım olduğunun her zaman farkında olması, sanki beni izliyor gibi... benim onu izlediğim gibi.

Dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha . "Sanki beni önemsiyorsun."

Barın etrafında dönerek önümde durdu. Başparmağını çeneme koyarak gözlerimi kendi gözlerine kaldırıyor. "Bunu zaten biliyordun."

Yüzünü inceliyorum, koyu mavi gözler, ince çizgiler, dağınık, kare çene. O artık bir çocuk değil. O artık bir erkek ve ben de bir kadınıım.

"Sanırım değişmiş olabileceğini düşündüm."

Çenesindeki kas kıpırdıyor ve aramızdaki çekim o kadar güçlü ki ağrıyor. "Sanırım konu biz olunca bazı şeyler asla değişmiyor."

Boğazım sıkılıyor ve parmaklarımı beline, yumuşak pamuğun altındaki sert tenine yerleştirmek için uzandığımda parmaklarım titriyor. Ne istediğimi düşünüyorum

-Bu gömleği çıkarıyorum.

Bu pervasız ve cesurca, ama kendimi durduramıyorum. "tek yolu."

Bir adım daha yaklaşarak parmaklarını saçımın kenarından geçiriyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Eğer ciddi değilsen böyle söyleme Liv." Sesi sertti. "Çünkü yalan söylemeyeceğim. Bu gece senden bir öpücükten fazlasını istiyorum."

Tenim elektrikleniyor, meme uçlarım geriliyor ve uyluklarıımın arasından ıslak bir sıcaklık süzölüyor.

Ellerimi geniş omuzlarına koyarak parmaklarımı kısırıyorum ve onun ateşli bakışlarına karşılık veriyorum. "Bir öpücükten fazlasını istiyorum."

Ben konuşmamı bitirmeden ağzı benimkini kaplıyor ve boğazımdan yumuşak bir inilti dökölüyor. Başımı çeviriyor ve sıcak dudakları dudaklarımdan ayrılıyor, dilleri birbirine dolanıyor. Onu daha yakına çektiğimde bir yumuşak ses daha. Öpüşmemiz açlığa dönüşürken dişlerimiz çarpışıyor ve orgazm damarlarımda zıplıyor.

O duygular, o eski, yoğun duygular canlanırken "Oh, kahretsin," diye nefes nefese kalıyorum. "Nereye gidebiliriz?"

Boğazından bir hırıltı yuvarlanıyor ve kıcıımı elleriyle kavrayarak beni ayaklarımdan kaldırıyor. Bacaklarıımı beline doluyorum ve yemin ederim, beni burada, bu barın karşısında becermek istese izin verirdim.

Onun yerine beni müzikten ve ışıklardan uzağa, küçük bir binaya götürüyor. Bir havuz evi mi yoksa depo mu olduğunu anlayamıyorum.

Bakım.

Kapı kapanıyor ve ağızlarımız tekrar birbirine çarpıyor. Ayaklarımın üzerindeyim ve elleri eteğimin altında, yarı karanlıkta küçük homurtular ve iniltieler yankılanırken uyluklarımdan yukarı kayıyor. Bir anda iç çamaşırim yok oluyor ve o bana dokunurken bir iç çekiyorum.

Parmaklarım çaresizce gömleğinin düğmelerini karıştırıyor, en üstten başlayarak ve ağızım boğazında, dilime tuz değerken göğsüne doğru iniyor.

"Bekle." Boynunun arkasına uzanarak gömleğini bir hamlede başının üzerinden çeker.

İçimi çekiyorum ama üzerinde lanet olası bir atlet var. Küçük bir hırıltıyla eteğini tutup yukarı itiyorum, neredeyse yırtarak mükemmel vücudunu ortaya çıkarıyorum. Garrett her zaman iri ve mükemmel olmuştur, sıralı bir göğüs ve kahverengi kıllarla hafifçe tozlanmış bir karın.

"Bu değişti." Dudaklarımın göğsünün üst kısmına yerden ona bakıyorum.

İki eliyle yanaklarımı kavırıyor ve başka bir öpücük için ağızımı kendine çekiyor, ağızımı açıyor ve dilimin tadına bakıyor, dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve aç bir şekilde inliyor.

"Sadece daha yaşlı, Liv."

"Ayrıca daha sert," diye not ediyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

"On altı yaşında senin için oldukça sertleşebilirim." Elbisemin askılarını indiriyor ve fermuarımı indiriyor. "Bu vücuda o kadar çok otuz bir çektim ki, su toplamadığına şaşırdım."

Göğüslerimi kaldırıp öperken ve sert bir meme ucunu ağızına çekerken boğazımdan sert bir inilti çıkıyor. Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve elleri aşağı inip kalçalarımın arasındaki boşluğa dönerken bulabildiğim her yeri öpüyorum.

"Ne zaman mastürbasyon yapacak vaktin oldu?" O zamanlar ne kadar doyumsuz olduğumuzu düşünerek fısıldıyorum. "Oh, lanet olsun."

Kalçalarım zıplıyor ve kalın bir göbeğime soktuğunda neredeyse nerede olduğumu unutuyorum.

"Hâlâ istediğimi söylemiş miydim?" Çenesini göğüslerimden kaldırıp beni uzun ve sert bir şekilde öpüyor.

Bir diğer parmağı da ilkin katılıyor ve başparmağıyla klitorisimin etrafında dönerek parmaklarını içeri ve dışarı kaydırıyor. Ayak parmaklarımın ucundayım, omuzlarını tutuyorum ve yüzü saçlarımın kenarına, kulağıma doğru hareket ederken elini sürüyorum.

Bu da başka bir erojen bölge ve zevk dalgaları kollarımdan aşağı inerken dudaklarım aralanıyor.

Beni sert vücuduyla duvara yaslayarak yerinde tutuyor ve orgazmım hızla yükseliyor.

Onun elinden daha fazlasını istiyorum. "Garrett..." Onu bir kez daha öperek kollarını itiyorum.

Beni bırakıyor ve ben de loş odaya bakıyorum. Bir çeşit çalışma odası, karşımızda alçak bir tezgah var. Yanına gidip ellerimi pürüzsüz yüzeye koyuyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Gözleri kukuletalı ve bana doğru geliyor, ben öne eğilip gözlerimi kapatırken eteğimi yukarı kaldırıyor.

"Mükemmel." Sesi alçaktı ve amım sıkıştı.

Büyük elleri belimi kavıyor ve başparmakları daha aşağıya inmeden önce belimin etrafında dönüyor. Kıcımlı sıkıyor, yanaklarımı ayırıyor ve bacaklarımı daha geniş açıyor.

Dudaklarım ayrılıyor ve nefes alıyorum. Ne olacağını biliyorum. Buraya daha önce de geldim ve ne kadar iyi hissettirdiğini biliyorum.

Pantolonunun fermuarını açması, aşırı hassas tenime hafif bir kumaş dokunuşuna neden oluyor ve usulca iç çekerek sığıyorum. Eli kalçama geri dönüyor ve vücudu yaklaşırken düz yüzeyde yukarı doğru itiyorum.

Başımı yana çevirerek saçlarımı uzaklaştırıyorum, böylece kulağımın arkasında, ensemden beni çılgına çeviren o yeri bulabiliyor. Dudakları tenime değiyor ve yeni bir his, kirli sakalı neredeyse çılgınlık atmama neden oluyor.

"Bu vücut..." Sesi alçak, ben de çaresizlik içinde sıkılıyorum.

Bir elim göğsümde, yoğuruyor ve çimdikliyor, diğeri bacaklarımın arasında, parmaklarım klitorisimin etrafında dönüyor.

Onu arkamda uzun ve sert hissediyorum ve daha fazla bekleyemiyorum. "Lütfen..." Nefesim kesildi.

Aşağı uzanıyor, sikini kavıyor ve girişi bulmadan önce aşağı yukarı kaydırıyor. "Benim için çok ıslaksın."

Daha fazla dönerek ağzını buluyorum, dudaklarını kendime çekiyorum, parmaklarımı saçlarının kenarından kıvırıyorum.

Tek bir sert hamleyle içime giriyor ve ben yüksek sesle inleyerek ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. Bir küfür tıslıyor, ben onu karşılamak için gerilirken bir an hareketsiz kalıyor.

Bacaklarım titriyor ve onunla birlikte olmanın ne kadar dolu olduğunu unutmuşum. Parmaklarım ahşap yüzeye doğru kıvrılıyor. Parmakları klitorisimi aşağı yukarı, bir yana bir bu yana, yukarı aşağı okşuyor, kalçaları hareket etmeye başladıkça büyüyen orgazmımı teşvik ediyor.

"Çok büyük..." Başımı omzuna yaslayarak inliyorum.

Boynumu öpüyor, yüzü sırtımın ortasına doğru ilerlerken derimi emiyor ve dişlerinin arasına alıyor. Karnımdan iç uyluklarıma doğru çırpınmalar başlıyor ve boşalmaya çok yaklaşıyorum.

Daha önce hiç Garrett gibi vücudumu bu şekilde tanıyan ve zevkime bu kadar odaklanan bir sevgilim olmamıştı. Kolları beni sarıyor ve dans eder gibi hareket ediyoruz, ilkel ve aç.

Daha hızlı hareket ediyor ve ben de onun hamlelerine karşılık vererek onu daha derinlere, sadece onun bulabileceği o yere gönderiyorum. İnanılmaz gerilim, bükülen zevk çok fazla olana kadar daha da büyüyor.

Her vuruşunda inliyorum, o da inliyor. Durana kadar kalınlaşıyor, inanılmaz derecede derinlere iniyor, beni vücuduna sıkıca bastırıyor, kalçalarımın arasında derinlere doğru nabız atıyor.

Orgazmı boyunca inliyor, öne doğru eğiliyor, parmakları hala hareket ediyor, ben uçurumdan uçana kadar, titreyen bir çığlıkla kırılıyor. İkimiz de öne düşüyoruz ve iç duvarlarım sıkılıp çekiliyor, eli beni güvende tutarken orgazmı spazm geçiriyorum.

"Kahretsin, hâlâ yapıyorsun." Nefes nefese kalıyor, çenesini kaldırıyor ve dudaklarını omzumun üstünde gezdiriyor.

Ne demek istediğini bilmiyorum ve umurumda da değil. O kadar sert boşalıyorum ki, bitmesini istemiyorum. Kolunu göğsüme doluyor, sırtımı ön tarafına yaslıyor.

Bedenlerimiz arasında ter kayıyor ve ben onun ön kolunu kavıyorum, kemiksiz kalana kadar çırpınıyorum. Ağzı başıma, kulağıma, boynuma bastırıyor, beni öpücüklerle kaplıyor.

Tekrar hareket edebildiğim anda gömleğini alıp omuzlarına atıyor ve elbisemin fermuarını çekmeme yardım etmeden önce düğmeleri yeniden ilikliyor.

"Bu gece ev bana ait." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ben de öyle duydum." "Boşa harcamak yazık olur."

Belki bu sayılmaz. Belki de saat gece yarısını geçmiştir ve biz sadece hafıza şeridinde hızlı bir ziyaret yapıyoruzdur. Belki de kendi hayatlarımız var.

Çok farklı yerler ve özel bir şeylere ihtiyacımız vardı.

Tek bildiğim, buraya gelmeyeli uzun zaman olduğu ve bu kadar çabuk gitmeye hazır olmadığım. "İsraf korkunç bir şeydir."

Elini elime koyuyor ve beni hızlıca arka kapıdan çıkarıp tuğladan bir patikadan bir kapıya ve bekleyen kamyonetine götürüyor.

OceanofPDF.com

Garrett

HENDRIX

Liv'in bu sabah Birmingham'a döndüğünü duydum.

Bunu nasıl duydun?

HENDRIX

Tamam, yolda onu geçtim.

Sırt üstü uzanmış telefonumu inceliyor, dün gece eve geldikten sonra olanları düşünüyorum. Yana doğru yuvarlanıyorum, yalan söylemeyeceğim, bir kadınla birlikte olmak için uykumu kaçırdığım tek anın bu olduğuna eminim.

Sonunda yorgunluktan yere yığıldığımızda saat erkendi.

Sonra uyandığımda tamamen giyinmişti, başımda duruyordu ve çok özür diliyordu.

Küçük kardeşim beni o kadar kolay bırakmıyor.

HENDRIX

Ne oldu?

Annesinin bir haftadır yürütece ihtiyacı yok.

HENDRIX

Bu kod mu? .

İşe dönmesi gerekiyordu. Kahvaltı için aşağı iniyorum. Neredesin?

HENDRIX

Orada buluşuruz.

Çok fazla seks yapmaktan çarpık bacakla yürümek mümkün mü? Çok fazla seks diye bir şey var mı? Bunların hepsi sohbetle kardeşlere soracağım sorular ve evet, bu konuda biraz böbürlenirdim... Ama Liv'in bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Onlarla seks hayatımızı tartışmamı istemez, o yüzden yapmayacağım.

Elimi enseme gezdiriyorum. Beni umursadığını düşündüren ne?

"Ne oluyor be?" Ben mutfağa girdiğimde Craig taburesine geri oturdu. "Yüzün neden öyle görünüyor?"

Dün gece resmi olarak tanışmadığım ama eskiden kapalı olduğunu bildiğim uzun boylu, zayıf adam Clint'in yanında duruyor. İkisi de kot pantolon ve tişört giymiş ve saçları düzgünce dağılmış. O tür bir kasabada olsaydık, özel bir kahve dükkanına giden hipsterlara benzerlerdi.

Şu anda Cooters & Shooters'ın mutfağındayız ve burada sadece filtre kahve var.

Kesin bir şey söyleyemem ama sanırım hepimiz biraz yorgunuz ve akşamdan kalmayız.

"Sana da günaydın." Kahve demliğine doğru yürüyorum ve kendime bir fincan dolduruyorum.

"Neden biri köpeğini tekmelemiş gibi görünüyorsun? Liv seni yataktan mı attı? Çok mu sesli horluyordun?"

Kaşlarım çatılıyor ve başımı sallıyorum. "Aslında sanırım beni uyandırmadan sıvışmaya çalışıyordu."

Clint'in dudakları empatik bir kaş çatmayla bükülür, ama neyse ki bir şey söylemez.

Buna karşılık hepimizle birlikte büyüyen ve Liv de dahil olmak üzere herkesi ezelden beri tanıyan Craig arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor.

"Peki ne oldu? Liv oyun oynamaz ve dün gece seninle *çok* uğraştı."

Rahatlatıcı, sıcak kahveden uzun, yavaş bir yudum alıyorum ve onu sabahın beşinde tek ayağıyla kapıdan çıkarken yakaladığımda gitmesi gerektiğini söylediğinden beri kafamda savaşılan tüm düşünceleri tekmeliyorum.

Sabahın ışıltısında çok güzeldi. Sakalım yüzünden yanakları çizilmişti. Dudakları tüm öpücüklerden şişmişti... tüm o çok, *çok* öpücüklerden. Ben onun amını yedim, o benim sikimi emdi, beni ileri geri sürdü. Bir ara o kadar sert boşaldık ki, maymun sesleri çıkardık. Yine de oradaydı, güzel bir akşam için bana teşekkür ederken zar zor göz teması kuruyordu.

Güzel bir akşamdı.

"Sanırım bir tür geri dönüş anlaşmasıydı. Bilirsin, ikimiz için de." Kupayı yere bıraktım ve gözleriyle karşılaşmak istemediğim için ona baktım.

Geri tepme. Kibar bir gülümseme ve daha da kibar bir öpücükle ayrıldıktan sonra karar verdiğim şey buydu.

O kadar güzeldi ki, o köpek yavrusu gibi inlerken sikimin ucunu on dakika boyunca onun götüne soktuğumu asla bilemezsiniz.

"Bu da ne demek oluyor?" Craig'in yüzü onaylamayan bir kaş çatmayla kısıılıyor. "Kimden geri tepme?"

Kahveden uzun bir yudum daha alıyorum ve bu sıcak, koyu sıvının nasıl yardımcı olduğunu düşünüyorum. Ona kimseden geri adım atmadığımı söyleyecek değilim. New York'a taşındığımdan beri ciddi olarak kimseyle çıkmadım ve dün gece onunla birlikte olmak bana uzun vadeli, yeniden alevlenen çılgınca düşünceler düşündürdü.

Ben varım. Yine de...

"Onun özel hayatını paylaşmak istemem ama sanırım hepimiz evli olduğunu biliyoruz."

Craig kafasını sallar. "Yani? Burada olduğu süre boyunca hiç yüzük takmadı."

"Şey, bana gelmeden önce kağıtları imzaladığını söyledi." Şehirden ayrıldığı gün söylemişti.

"Evrakları imzalama kısmına gelmek biraz zaman almıyor mu? Yeniden toparlanmak için bolca zamanı oldu." Craig kollarını kavuşturur. "Buna inanmıyorum. *Sen* bir ribaund değilsin, dostum."

"Bak, tek bildiğim, eğer acı verici bir boşanma yaşadıysan, eski bir lise erkek arkadaşınla yeniden bir araya gelmenin bunu atlatmak için iyi bir yol olacağı. Değil mi?"

"Yanlış." Craig başını sallar. "Bunu böyle atlatamazsın. Kulüpteki koca sikli bir fıstıkla atlatırsın."

"Bir erkek gibi düşünüyorsun, hem de eşcinsel bir erkek gibi." Bu kahve gerçekten de gerçekliğe odaklanmama yardımcı oluyor. "Liv bir kadın. Kadınlar cinsel ilişkilerinde kendilerini güvende hissetmek isterler."

"Ne oluyor lan?" Craig ağlıyor. "Ne zaman Esther Perel'e dönüştün?" "Bu tam bir klişe." Hendrix içeri girer sanki daha önce buradaymış gibi konuşur.

ve doğruca kahve cezvesine gidiyor. "Bazı kadınlar cinsel açıdan maceracı olmayı sever, benden söylemesi."

Onu elinden alıp boğazına sokmak üzereyim.

"Tüm kadınların babalarını aradığını düşünmek dar görüşlülüktür," diye devam ediyor. "Ayrıca, annesi ve yürüteç meselesi de nedir?"

"Evet," diye bir kahkaha atıyorum ve küçük kardeşimi alıp çöp kutusuna atma isteğimi bastırıyorum. "Görünüşe göre Bayan Plum, Liv'in Dylan'ın düğününde kalması için topal numarası yapmış."

Açıkça söylemedi ve emin değilim ama sanırım annesi de bir "yeniden birleşme" hafta sonu geçirmemizi istedi. Bayan Plum her zaman benim tarafımdaydı. Muhtemelen her zaman çimlerini biçtiğim, mobilyalarını taşımasına yardım ettiğim ve fırtınalardan sonra bahçesindeki dalları temizlediğim içindir. Hiç sahip olmadığı oğlu olduğumu söylerdi.

Bu düşünce beni gülümsetiyor.

"Önemli olan soru, ona o BDE'yi verdin mi?" Hendrix kaşlarını sallar.

Craig iniltili bir ses çıkarır. "Yanlış kullanım. Sende BDE *var*. Ona bir BD... ya da bir BBD atarsınız, ikna kabiliyetinize bağlı olarak."

"Siz iki koca ağızlıyla Liv'le seks yapmaktan bahsetmiyorum."

"Grizzlaaaay Amca!" O küçük ses, soyunma odasındaki tüm konuşmalarımızı keser.

"Tanrım, o küçük kızı seviyorum ama biri sesini kıssın." Craig ellerini yüzüne koyar.

Küçük ayakkabılar fayans zemine çarpıyor ve yeğenim çift kapıdan fırlayarak doğruca bana doğru geliyor. Eğilip onu sırtıma aldım, bir fincan kahve içtiğimden beri kendimi çok daha iyi hissediyordum.

"Erken kalkmışsın, Fıstık. Ne yapıyorsun?"

"Babam Craig Amca'nın omlet yaptığını ve herkesin kahvaltı için buraya geleceğini söyledi, Aussie de beni bıraktı."

"Omleti bilmem ama ben biraz yumurta ırpayım." Craig endüstriyel boyuttaki buzdolabının kapağını açar ve bir karton kutu çıkarır.

"Austin'le mi geldin?" Kapılara doğru bakıyorum. "Baban nerede?" Telefonlarımız bir mesajla aydınlanıyor.

JACK

. Kahvaltıda kimler var?

Küçük kardeşimin parmaklarının ekranın üzerinde hareket ettiğini görmek için yukarı bakıyorum, bu yüzden endişelenmiyorum. Kimmie'yi, Craig ve Clint'in rendelenmiş peynir, bir torba kıyılmış soğan, yeşil biber ve ıspanak çıkardıkları yere doğru zıplatıyorum.

HENDRIX

Garrett burada benimle.

Diğerlerinin cevap vermesi sadece birkaç dakika sürer.

ZANE

Hala kadınım la yataktayım.

Eskiden kara at olan ağabeyimin bir selfie çekmesini beklerdim ama eğer çekerse bu, sarmaş dolaş vücutlarının etrafındaki çarşafın dalgalandığı ve hiçbir şeyin görünmediği o sanatsal osuruklardan biri olurdu.

Kahretsin, beynim bu sabah berbat durumda.

Alnımı ovuşturarak Liv'in gidişini düşünmek istemiyorum. Bunun onun için sadece bir ribaunt olduğunu düşünmek istemiyorum. Eğlenceli bir gece geçirdiğim için bana kibarca teşekkür ederken nasıl gülümsediğini düşünmek istemiyorum.

Ayaklarımın altında yer yerinden oynadı. Lanet olası bir Carole King şarkısıydı ve o bu konuda çok sakindi. Elbette annesine kızgındı ama bana sarıldı ve gülümsedi. Geri dönmek zorunda olduğu için üzgündü ama neredeyse bir aydır ofiste değildi. Masasındaki iş yığını düşünmek bile istemiyordu.

Dün gece sayılmazmış gibi davrandı. Bu benim aptal, uydurma kuralımdı, değil mi? Kendi kıcımlı tekmeleyebilirdim. O öpücükten dansa ve her ana kadar hepsi sayılırdı.

LOGAN

Havaalanına gidiyorum. Dylan balayındayken mesaj atamayacağımı söyledi. Size iyi iki hafta dilerim.

Başımı yana eğiyorum ve sırtımda yatan Kimmie'ye bakıyorum. "Kahvaltıda ne istersin, Fıstık?"

"Yumurtalar! Yumurta! Yumurta istiyorum!" Her kelimesinde omzumdaki doldurulmuş kırmızı kaplumbağayı zıplatıyor.

"Bütün yumurtalar hemen geliyor. Siz ikiniz dışarı çıkın ve masaları hazırlayın."

"Nasıl yapılacağını biliyorum! Bayan Allie bana gösterdi!" Kimmie kıpırdanıyor, ben de onu ayağa kaldırıyorum ve bir kuyruklu yıldız gibi tekrar çift kapıdan içeri giriyor.

"Keşke bunu şişelemenin bir yolu olsaydı." Craig başını sallar, ocağa döner ve ateşi yakar.

"Biraz daha kahve yapayım," diye gönüllü oluyorum.

Tanrı biliyor ya, biraz daha ihtiyacım olacak. Dün geceyi atlatmak için çok daha fazla şeye ihtiyacım olacak ve suçlamam gereken tek kişi kendimim.

"SICAK VIŞNELİ İÇECEĞE BAYILDIM." Rachel'ın başı ellerinin arasında. "Biraz fazla."

"Zane *senin* ateşli kirazını aldığında olanlara benziyor," diye fısıldıyor Allie, onun yanına doğru eğilerek.

"Aman Tanrım, Allie!" Rachel onu itiyor ve hemen ardından başını tutuyor. "Bunu yapmamalıydım."

Ağabeyim kolunu ona doluyor, ona daha sıkı sarılırken kıkırdayarak nefes veriyor. "Biraz tost al."

Onun yanına sokuluyor ve ben onların sevimli olduklarını düşündüğüm zamanları hatırlıyorum. Huysuz ağabeyimi sonunda kabuğundan çıkaran Sunny Rachel. Şimdi bir oda tutmaları ve yüzümüze karşı mutlu olmayı bırakmaları gerekiyor.

Hendrix, "Cooter spesiyalini yanında şeri ile deneyin" diye takılıyor. "Ya da çorbayı atlayın ve sadece bir shot şeri için."

"Üç tane cooter'ım var!" Kimmie yanındaki sandalyede dizlerinin üzerinde zıplıyor

Ben.

Küçük kardeşim çenesini düşürerek homurdanıyor. "Bu çok fazla."

Kimme'nin gözleri bir şey yaptığının farkındaymış gibi parlıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor. "Bayan Olivia isimlerinin Snappy, Happy ve Earl olduğunu söyledi!"

Uzanıp belini tutuyorum, Liv'in bunu ona ne zaman söylemiş olabileceğini merak ediyorum. "Yavaş ol. Bu güvenli değil."

Kucağıma emekliyor. "Tıpkı Deede Teyze'nin benim yaşımdaykenki haline benzediğini söyledi." Kehribar rengi gözleri parlıyor ve bunun onu mutlu ettiğini söyleyebilirim.

"Öylesin." Onu biraz okşadım.

"Dylan'ın uyuşturucu kullanması gibi." Hendrix gülüyor.

Kimme elini omzuma koymak için daha yükseğe çıkmadan önce yüzünü ona çeviriyor. "Crack çok kötü, Grizz Amca."

"Oh, öyle mi?" Bugün ilk kez gülümsemeye zorlamıyorum kendimi. "Bunu sana kim söyledi?"

"Hendrix Amca."

"Haklı ama sana büyükbabanın argosunu öğretmesine izin verme. Kurnaz ve sinirli görünüyor ama değil. O bir aptal."

Hendrix beni tersledi. "Ben aurası var yapıyorum. Sen de denemelisin." "Sormaya korkuyorum."

"Bir estetik geliştirin. Doğanın içinde oturun." Benimle göz göze geldi. "Göz teması kurun."

"Kes şunu ucube." Onu istencesine elimi kaldırıyorum. "Aşk hayatının dışında sosyal bir hayatın olsun," diye devam ediyor.

"Bunları zaten yaptığımıza eminim."

Craig masanın diğer ucundan, "Garrett biraz daha aura alırsa patlayacak," diye sesleniyor.

"İşte benim oğlum Cray." Beşlik çakmak için elimi kaldırıyorum. "Her zaman arkamı kollar."

Etrafa bakarken Jack'in odanın arka tarafında, bilardo masalarının yanında Austin'le konuştuğunu fark ediyorum. Rachel'in kardeşi Edward, arkadaşı Benji'nin bilardo atışını izlerken, gri kedi yavrusu Smokey'i kucağında tutuyor.

"Sanırım eve geri döneceğim." Kimme Hendrix'in kucağına tırmanırken ben de etrafımdaki tüm tabakları topluyorum.

"Snappy'nin aurası var." Kırmızı kaplumbağanın bacak bacak üstüne atıyor. "Atletik bir hareket yapıyor."

"Estetik," diye düzeltiyor Hendrix onu. "Bu senin titreşimin demek."

"Bir titreşimi var." Kaplumbağanın bacağına diğer tarafa geçiriyor. "Ona bu saçmalığı öğretme." Onu dürtüyorum.

"Ona öğretmek zorunda değilim. KJ akıllıdır."

"Okulda hep beş yaparım." Başını sallayıp ona bakıyor.

"İyi işti." Onun sırtını sıvazlıyor. "Şimdi, şunu açıklığa kavuşturalım. Yaşlı bir kadın olana kadar hiçbir erkekten hoşlanma iznin yok... baban, Zane Amcan, Garrett Amcan ve ben hariç."

Küçük yüzü buruşuyor. "Peki ya Logan Amca?" "Ve Logan Amca... Oh, ve Craig Amca."

"Craig Amca sadece erkeklerden hoşlanır. O yüzden bu kadar gey." Burnumu tutarak, homurdanmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Bu doğru, küçük kraliçe ve bunu sakın unutma." Craig, Clint'le birlikte geçerken onun omzuna dokunur ve o da başını sallar.

"Aussie ile evleneceğim." Kendinden emin bir gülümsemeyle çenesini kaldırır. Hendrix koltuğunda kayarak Jack ve Austin'in konuştukları yere bakar.

"Austin bunu biliyor mu?"

"Sanırım öyle." Kimmie omuz silkiyor. "Benimle ilgileniyor ve babam gibi bir oyun kurucu."

"Ahh... bu mutlaka-" anlamına gelmez.

Bu karmaşayı çözmesi için en küçük kardeşimi bırakmaya karar veriyorum ve mutfağa doğru gidiyorum. Yolu yarılamıştım ki Jack bana yetişti ve tabakları endüstriyel bulaşık makinesine taşıyabilmem için kapıyı tuttu.

"İyi misin?" Kaşlarını indiriyor. "Liv'i şehirden çıkarken gördüm. Oldukça hızlı sürüyordu."

"Sanırım Birmingham'a dönmesi gerekiyordu." Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve herkes biliyor gibi görünse de bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum.

En büyük kardeşim kollarını kavuşturmuş, bulaşık makinesini doldurmayı bitirmemi izliyor. Benimle eve kadar yürümeyi beklediğini biliyorum ve sırf pes edip gidecek mi diye görmek için tencere ve tavaları da temizlemek istiyorum.

Yapmayacağını biliyorum. Biz yıllar önce babamızı kaybettikten sonra Jack babalık rolünü üstlendi ve acı çektiğimizde hiçbirimizin yakasını bırakmayacaktır. Etrafıma bakındıktan sonra bu işi bitirmeye karar veriyorum ve mutfaktan koridorun sonundaki paravan kapıya yöneliyorum.

Beni takip ediyor, kısa merdivenlerden inip evimize giden yola çıkıyor.

"Dün gece oldukça ilginç bir gelişme olduğunu söyleyebilirim, ama bu konuda pek mutlu görünmüyorsun." O mavi gözlerini bana dikti. "Liv'le başlamadı ama, değil mi?"

Bu adam. Hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Bilmiyorum." Ellerimi ceplerime sokup yolu daha yavaş bir tempoda kat ediyorum.

Liv'in dün geceyi evde onu rahatsız eden şeylerden kaçmak için kullandığını söyledim, ama lanet olsun, ben de aynı lanet şeyi yaptım.

"Aklında ne var?"

Birkaç adım attık ve sanırım nasıl hissettiğimi anlayacak biri varsa o da Jack'tir. Sakatlandığı için emekli olmadı. Oyununun zirvesindeydi. Küçük bir kız ve boktan bir boşanmayla Newhope'a geri döndüğünde bir efsane olma yolunda ilerleyen bir süper yıldızdı.

"Düşünüyordum da," diye başladım. "Birkaç ay içinde başka bir sezona bakıyor olacağım. Artık kalbimin bu işte olduğundan pek emin değilim."

Elleri ceplerinde ve botlarına bakıyor. "Sözleşmenizin bitmesine bir sezon kaldı. Bittiğinde ne yapabileceğini düşündün mü?"

"Aslında bunu çok düşündüm." Bana bakarken

kaşları çatıldı. "Radyo mu?"

"Hayır, o Logan'ın işi. Ve Zane'in. Ve sanırım senin."

"Benim değil," diye gülüyor. "Arada sırada uğrayıp sohbet etmekten memnunum ama her hafta doksan dakika konuşmak zorunda kalmak istemiyorum. Zane'in bunu yaptığına inanamıyorum."

"Yok artık. Ben de inanmadım." Yukarı baktığımda neredeyse eve varmıştık. "Yine de bu işte iyi."

"Peki ne düşünüyorsun?" Durdu ve yüzünü bana döndü.

"Ceza adaleti diplomam var." Elimi uzatıp enseme ovuyorum. "Her zaman kolluk kuvvetlerinde çalışmak istemişimdir. Belki burada, kasabada şerif olurum. Sadece eğitim almam gerekiyor. Belki bunu iş başında bile yapabilirim."

Kaşları kalkıyor ama düşündükçe başını sallamaya başlıyor. "Bunu görebiliyorum. Çok iyi bir şerif olurdun. Çok korkutucusun ama aslında oldukça dengeli ve adilsin."

"Teşekkürler, kardeşim."

Başını sallayarak bir adım attı ve eski Ford stepnesinin evin önüne park edildiği yere kadar devam ettik. "Rodney'le konuşup ne yapman gerektiğine bakacağım. Bahse girerim bir yıl içinde bir şeyler ayarlayabiliriz, eğer gerçekten istediğin buysa."

Göğsümden beklenmedik bir ağırlık kalkıyor. O kadar şaşırtıcı gülmek istiyorum. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

"Pekâlâ." Jack gülümseyerek avucunu omzuma vuruyor. "Şimdi daha çok küçük kardeşime benziyorsun."

"Bebek kardeşim, kığım."

"Birkaç dakikalığına bir bebektin."

"Şimdi adam oldum."

"Hala biraz eğitimin var ve eminim ki sonunda bir sınav var."

"Hazır olacağım. Ben hazır doğdum."

"Tamam, büyük adam."

"Allie konusunda bir şeyler yapman için de hazırım. Zane'e yardım ettiğim gibi sana da yardım etmemi ister misin?"

"Zane'e yardım mı *ettin*?" Alaycı bir kahkaha atıyor ve ben de dayanamıyorum. "Sana bir diyagram çizmemi ister misin?"

Çenesi gerilir ve kamyonu tırmanırken tek kelime etmez.

Yine de bir sırtış yakaladığımdan eminim.

Liv

"A Bana hâlâ kızgın mısın?" Annemin sesi telefonumun hoparlöründen temkinli bir şekilde geliyor.

"Hayır anne, sana kızgın değilim." Aramayı benimkine aktarıyorum Masamdaki yeni dosyaları karıştırırken kulaklıklar. "Sadece beni bu şekilde kandırmanı takdir etmiyorum. Yapacak işlerim var ve sen bu durumdan faydalandın."

"Yaptım ve özür dilerim." Neredeyse omuzlarının çöktüğünü görebiliyorum. "Sadece önemli bir aile etkinliğini kaçırmayı istemedim."

"Hafta sonu için arabayla gelmek benim için kolay olurdu. Düğün Cumartesi günüydü."

"Evet, ama sen bunu yapmazdın." Sesinde bir ton var ve beni yakaladı.

Onunla tartışamam.

Garrett orada olduğu için bunu yapmazdım. Şehre geldikten sonraki bütün haftayı annemin evinde saklanarak ve ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yaparak geçirdim.

Ne olacağını biliyordum ve işte buradayım, ağırlı sonuçlarla uğraşıyorum. Her hareket ettiğimde, hafıza şeridinde ne kadar zorlandığımızı ve kaç kez battığımızı hissedebiliyorum.

Beni önce sert ve talepkâr, sonra yumuşak ve tadını çıkararak öptü. Beni kaslı kollarıyla sardı ve tekrar tekrar uzayda süzülürken bana sarıldı.

Çarşaf parlayan bedenlerimizin üzerine hafifçe inerken birbirimize gülümseyerek yatağa geri çöktük. Sonra birbirimizin kollarında uykuya daldık, sadece uyanmak ve her şeyi tekrar yapmak için.

Genç aşıklar olarak, maksimum zevk için ne yapacağımızı ve birbirimize nasıl dokunacağımızı öğrendiğimiz zamanlarda sevdiğimiz her pozisyonu tekrar ziyaret ettik.

Seksi ve çökmüştü ve yaptığımız her şeyi çok fazla hatırlamaya çalışmaktan korkuyorum... Sanırım bir noktada, *aşk* kelimesi söylenmiş olabilir.

"Oh, Tanrım." Öne doğru eğilip yüzümü ellerimin arasına aldım. *Sarsıldım*.

Beni nasıl tahrik edeceğini çok iyi bilen bir adamla geçirdiğim tartışmasız hayatımın en güzel gecesiydi ve gün ışığı pencerelerden içeri girdiğinde koşabildiğim kadar hızlı koştum.

Sonrasıyla yüzleşemedim. El sıkışmak ve hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmak isteseydi ne yapardım bilmiyorum. Daha kötü olan tek şey, uzun mesafeli bir ilişki kurmamızı önermesi olurdu.

Evet derdim.

Instagram'da annemin bir hafta önce bir arkadaşının doğum günü partisinde dans ederken çekilmiş bir videosunu bulmak tek kaçış yolumdu, özellikle de bana o gece kilisede tombala oynamaya gideceğini söylediği için.

Garrett'in gözleri hâlâ kapalıydı ve ben ona mesaj atarak bu sürpriz açıklamayı öğrenmesini istedim.

Yürüteç kullanmak zorundaysanız geçen hafta Marnie Pickle'ın doğum günü partisinde nasıl tavuk dansı yapıyordunuz?

ANNE

Yeni telefon. Kimin?

Bu cümle için çok yaşlısın. Bana yalan söyledin.

ANNE

Bunu sadece senin iyiliğin için yaptım.

Başımı sallayarak söyleyecek başka bir sözüm yoktu. Benimle bir keman gibi oynamıştı ve Newhope'tan gitmem gerekiyordu.

Kalbimin Garrett Bradford için ciddi şekilde eridiğinden bahsetmiyorum bile ve bu ikinci kez gitmeyi planladığım bir yol değildi. O yolun sonuna çoktan gelmişim ve gözyaşlarımla kayganlaşmıştı.

Garrett ve benim birlikte olabileceğimiz bir dünya yok. O New York'ta ve ben buradayım. Oraya gitmeyeceğim. O da buraya gelmeyecek. Son.

Şimdi çalışmam gerek. Odaklan.

"Geri gelmek zorundasın," diye somurtmaya devam ediyor. "Buradan o kadar hızlı çıktın ki, geride bir elbise ve iki çift ayakkabı bıraktın."

"Birkaç hafta içinde arabayla gelip seni kontrol edeceğim ve o zaman bıraktığım her şeyi alacağım."

"Seni seviyorum, Olivia." Surat asması savunmaya dönüştü. "Sadece mutlu olmanı istiyorum."

"Biliyorum anne. Ben de seni seviyorum." Ses tonum tamamen işle ilgiliydi.

"Henny Lane seni özliyor. Hâlâ ters davranıyor ve eminim senin ani gidişin de bu duruma yardımcı olmamıştır."

"Ona gagasını yukarıda tutmasını söyle. Yakında orada olacağım." *Güvenli olduğunda.*

Aşağıya baktığımda, profesyonel gri takım elbisemin içindeyim. Kırmızı kiraz rengi elbisem ait olduğu yerin çok gerisinde, yıllar önce bir kenara bıraktığım çocuksu umutlarım ve hayallerimle birlikte.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Bir dahaki sefere Newhope'a gittiğimde, sahilin temiz olduğundan emin olacağım. Yatakta ne kadar iyi olursa olsun, Garrett Bradford'a bir daha aşık olmayacağım.

Üç hafta sonra

DYLAN

Logan düğünden hemen sonra ayrıldığını söyledi.

ALLIE

Hoşça kal bile demediğine eminim. Tuzlu olduğumdan değil.

Üzgünüm Al, biraz tuzluydum.

VE KORKARAK KAÇMAK.

DYLAN

Ne oldu? Lanet olsun! Garrett yine her şeyi berbat mı etti?

Ah, keşke, o zaman her gece yatağında dönüp durmazdım. Onu işle ne kadar engellemeye çalışsam da, kendimi masamda otururken, pencereden Vulcan'a bakarken ve Garrett'ın ağzını vücudumda, benim ağzımı onun vücudunda, onun ağzını benimkinde hayal ederken yakalıyorum...

de değil! Gerçekten güzel vakit geçirdik.

Güzelmiş. Bu kelimedenden nefret ediyorum. Onu terk ettiğimde söylediğim şey buydu ve birlikte geçirdiğimiz gecede hoş olan hiçbir şey yoktu. Kirli bir geceydi. Çok kirli ve çok... *kafa karıştırıcıydı.*

RAVEN

Ew, bu ses hoşuma gitmedi.

DYLAN

Sana ne oldu, Rave? Erkenden ortadan kayboldun.

RAVEN

Asla söylemeyeceğim.

DYLAN

Oh, evet yapacaksın! Beni şantajla başvurmak zorunda bırakma!

RAVEN

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok... Oh. O değil. Buna cesaret edemezsin!

ALLIE

Şimdi bize anlatmak zorundasın.

RAVEN

Asla söylemeyeceğine dair yemin etti. Aztek tanrıları bilecek.

Yolculukta mı oldu?

DYLAN

Gemi seyahatinden Joaquin adında bir biber çiftçisi.

RAVEN

Eğer söylersen sohbeti bırakırım.

ALLIE

Görünüşe göre bunu çözmek için bir kızlar gecesine daha ihtiyacımız var.

DYLAN

Bu çok eğlenceli olurdu! Herkes Newhope'a ne zaman dönecek?

Şu an çok gerideyim. Bana birkaç hafta ver.

RAVEN

Logan bir iş hakkında konuşmak istedi, o yüzden kocana sor.

DYLAN

Hey... Kocam! Kulağa hoş .

ALLIE

My Wife'ın sesi kadar mı?

DYLAN

Yarı yarıya

Yakında görüşürüz, baharat kızlar.

DYLAN

Bayıldım! Craig bana zaten Biber Baharatı diyor.

RACHEL

Gitmeyin! Daha yeni ! Bayan Gina ile havuzdaydım.

ALLIE

Üzüm baharatı.

RACHEL

Sen Bookish Spice mısın?

ALLIE

Çalışacağız. Liv için Cherry Spice, Raven için Stormy Spice -Tabii Bay Joaquin bir şeyleri değiştirmezse.

RAVEN

Joaquin benim için öldü.

DYLAN

Ellerini iyi yıkamamış.

RAVEN

Hoşça kalın, baharat kızlar.

Avukat olmam için de aynı zaman.

DYLAN

Sıkıcı
baharat.

Kiraz
öpücükleri

Telefonumu yere bıraktım ama avukatlığa geri dönmedim. Bunun yerine dizüstü bilgisayarımı postacı çantama koyuyorum ve o gün için eve götürebileceğim ne varsa topluyorum.

"Eve mi gidiyorsun?" Baş ortaklardan Bob Semple, gitmeye hazırlanırken koridorda beni durduruyor. "Ben de bir boşanma yaşadım. Zor olabileceğini biliyorum."

"Ah, hayır." Omurgamı dikleştirip ona kendinden emin bir gülümseme veriyorum. "Boşanmam uzun zamandır verdiğim en iyi karardı."

"Oh, özür dilerim, ben..." Aşağı bakıyor.

"Endişelenme." Devam ediyorum, başarana kadar numara yapıyorum. "Dün geldim ve masamdaki işleri hallettim. Gerisini evimde halledebilirim."

"Anlıyorum." Başını sallıyor, rahatsız görünüyor.

Özür dilemek yerine uzanıp üst kolunu hızlıca sıvazlıyorum. "Yarın görüşürüz, Bob."

Sonra topuklarımın üzerinde dönüp kapıya doğru ilerliyorum. Gri metalik BMW'ne ulaşır ulaşmaz omuzlarım çöküyor. Kolu çekiyorum ve çantamı yolcu koltuğuna atıyorum.

Eve dönerken Safeway'de kısa bir mola verip bir bardak Ben & Jerry's Cherry Garcia alıyorum ve evime vardığımda ekose pembe pazen pijamalarımı giyip eski Cher filmi *Mermaids*'i açıyorum.

Kanepeye kıvrılıp üzerime bir battaniye sarıyorum ve Cher, Winona Ryder ve küçük Christina Ricci'nin üç kız çocuklu bir aile olarak yaşamlarını tek başlarına sürdürmelerini izlerken en sevdiğim dondurmayı yiyorum.

Babam bizi terk edip yeni bir aile kurmak için Tuscaloosa'ya taşındıktan sonra annemle birlikte izlediğimizi hatırlıyorum. Winona Ryder olmak istememiştim. Rahibelere ve Jake Ryan'a çok takıntılıydı ve ben bunu anlayamıyordum.

Onun yerine, şampiyon yüzücü Christina Ricci gibi olmak istedim. Olacağım kişi buydu. Bir şeyde en iyisi olacaktım ve o zaman bizi terk ettiği için üzülecekti. Babam olmak istemediği için pişman olacaktı. İşte o zaman dans etmeye başladım.

Ama beni dans ederken hiç
görmedi. Sonra kanserden
öldü.

Garrett'la tanıştığım da ve arkadaştan öte bir şey olduğumuz da annem çok heyecanlanmıştı. Bana her zaman Garrett'ın babama hiç benzemediğini söylerdi. Benimle ilgilenirdi ve ailesini asla yüzüstü bırakmazdı.

Ona çok inandım. Ona inandım. Ama yanılmıştı. Garrett benden uzaklaştı. Onun için önemli olan tek şey kendi hayalleriydi ve benim planlarım onunkilerle uyuşmadığında her şeyi havaya uçurdu.

Annem babamın hayatını kendi hayatına tercih ettiğinde neler olduğunu gördüğümün farkında değildi. Yine de elinde bir şey kalmadı.

Kanepede uzanırken, neden o ayrılığı tekrar yaşıyormuşum gibi hissettiğimi bilmiyorum. Neden bu gözyaşları yanaklarımda, neden dondurma yiyip yuvarlanıyorum bilmiyorum. Neden bu kadar acıdığını bilmiyorum.

Garrett'ı yıllar önce unuttum. Uzun zaman aldı ama kırık kalbim sonunda onarıldı.

Başımı yastığa yaslayıp parmak uçlarımla gözyaşlarıma dokunuyorum. Ben güçlü, bağımsız bir kadını m. Eskiden olduğum kişinin bir anısı için ağlamıyorum.

Altı hafta sonra

"PUTNAM VE BARNES bu yeni tanıkları ifadeler için zamanında açıklamadı." Chicago'da Marcus Merritt ile telefondayım, yanlış giden bir boru hattı anlaşmasındaki ortak avukatım. "Devam talebinde bulunup size geri döneceğim."

"Asistanı ma e-postanıza göz kulak olmasını söyleyeceğim."

Marcus ile çalışmayı her zaman sevmişimdir. O iyi bir avukat ve herkesi ezmeye ya da odadaki en büyük köpek olmaya çalışmıyor. Muhtemelen başarılı bir moda tasarımcısıyla evli olduğu içindir. Her iki durumda da iyi bir yardımcı avukat.

Sağlam, güvenilir ve profesyonel olmak için elimden geleni yapıyorum. Eğer başka bir avukat çuvallıyorsa, ona bunu çatışmacı olmayan bir şekilde söylerim. Herkese iyi niyetle hareket ediyormuş gibi yaklaşırım. Eğer bir usulsüzlük varsa, bunu belgelendirir ve hakim in önüne koyarım.

Ben barışçıl biriyim.

Ve kusmak üzereyim.

"Olivia, Dauphin Adası açıklarındaki yeni platform için bir dosya var." Graham sanki buranın sahibiymiş gibi ofisime girdi. "Porter uygun izinlere sahip olmadığımızdan endişeleniyor..."

Konuşmasının yarısına gelmişti ki masamın altından kutu aldım ve öne doğru eğilip içine sertçe kustum. Gürültülü ve hırıltılı bir ses ve kendime gelmem bir dakikamı alıyor.

"Aman... Tanrım," diye soluyarak masamın arkasındaki mendil kutusuna uzandım. "Çok üzgünüm, Graham."

Bir an gözlerimi ve yanaklarımı kuruluyorum, sonra birkaç tane daha alıp burnumu sildikten sonra dehşete kapılmış ortağıma dönüyorum.

"Tanrım, Liv, sende virüs mü var?" Elini burnunun önüne kaldırmış, kaşlarını çatmasını zar zor gizliyor. "Belki de günün geri kalanında izin almalısın."

Yıkık çöp kutuma kaşlarımı çatarak başımı yoklamak için uzandım. "Ateşim yok. Bu sabah evden çıktığımda kendimi kötü hissetmiyordum. Belki de öğle yemeğinde sandviçime kötü mayonez sürmüşümdür?"

Kafam çok karışık ama Graham tam tersini söylüyor. "Eve gitmen gerek. Porter'a hasta olduğunu söylerim. Yarın devam edelim mi?"

"Kesinlikle." Ayağa kalkıp külotları postacı çantama taşıırken biraz başım dönüyor. "Az önce ne olduğunu gerçekten bilmiyorum."

"Sorun yok." Graham elindeki kâğıtları burnunun üzerinde tutarken bana geniş bir alan bırakıyor. "İyileşene kadar geri gelme."

Ertesi gün iyi değildim.

Eve dönerken eczaneye uğradıktan sonra, kusmuğun daha kötü bir şeye dönüşme ihtimaline karşı bir kutu Dramamine ve bir tane de Imodium aldım.

Beynimi zorlayarak yediğim tuhaf şeyleri düşünmeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Birkaç haftadır annemdeydim, bu yüzden market alışverişine çıkmam ve tüm yeni bozulabilir ürünleri satın almam gerekti. Buzdolabında bozulabilecek bir şey bıraktığımdan değil.

Kanepemde uzanmış, anlaşılmaz bir şekilde bir yayın hizmetinde *Muppet Show'u* izlerken karnım açlıktan ağlıyor.

Alnımı ovuyorum, ne yapacağımı bilmiyorum. Açlık iyiye işaret, değil mi?

Buzdolabına gittim ve tatlı bir bosc armudu en üst rafta oturmuş benimle alay ediyordu. Eve geldiğimde ikram olarak bir paket almıştım ve ilk üçü çok sulu ve çok tatlıydı.

Raftan alıyorum ve tereyağı yumuşaklığındaki derisini ısıyorum. Soğuk meyve suyu susuz kalmış dudaklarımı yatıştırıyor ve o kadar hoşuma gidiyor ki birden midem sünger gibi bükülüyor. Sanki kendi içine dönüyormuş gibi hissediyorum.

Kahverengi armudu lavaboya bırakarak misafir banyosuna koşuyorum, armut lokması ağızımdan fırlamadan önce tuvalete zorlukla yetişiyorum.

"Ugh!" Soğuk karo zeminde kığımın üzerine düşerek hıçkırıyorum. "Bu neden oluyor?"

Üç gün boyunca kusmaya devam ettim - hala ateş yok, garip yiyecekler yok. Telefonuma bakarken, zamanın geldiğine karar verdim.

Ahizeyi kaldırıp eski aile hekimimin numarasını çeviriyorum ve mesaj bırakıyorum.

"TEBRIKLER, HAMILESİNİZ." Dr. Beck önümde duruyor ve bir kâğıda büyük, dağınık bir el yazısıyla bir şeyler karalıyor. "İşte doğum öncesi vitaminleri için bir reçete, ben de size Diclegis için bir reçete yazacağım-"

"Dur!" Başımı sallarken göğsüm sıkışıyor. "Sadece bir dakikalığına orada dur."

Dr. Beck, oldukça iyi bir mizah anlayışı ve harika bir başucu tavrı olan yaşlı bir adam.

Kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "Ne?"

"Üzgünüm ama hamile *değilim*. Bir hata yaptınız."

"Öyle mi?" Tıp diplomamı ne zaman aldığımı merak ettiğini belli eden bir ses tonuyla söylüyor.

"Evet." Sanki silah çekmiş gibi iki elimi de havaya kaldırdım. "Eski kocam ve ben iki yıl boyunca hamile kalmaya çalıştık ve sonunda bunun olmayacağı söylendi. Hamile kalamıyorum. Doğurganlık sorunlarımız *var*."

İyi kalpli doktorun gözleri kısılıyor ve dudaklarını birbirine bastırarak yavaşça başını sallıyor. "Kadın doğum uzmanınız ne tür doğurganlık olduğunu söyledi mi? Bu

Sadece ikinizden birinin sorunlu olduğu bir durum olabilir, örneğin eski kocanızın sperm sayısı düşük olabilir."

"O kısmı hatırlamıyorum." Doktorun bize söylediğinden eminim, ama *asla hamile kalmayın* dediğinde bir tür şaşkınlığa kapılmışım.

Bu, hatamın tabutuna çakılan son çiviymi ve ben zaten biraz depresyondaydım ve asla yapmamam gereken bir bağlılığa saplanmış hissediyordum.

"Anlıyorum." Kalemini tıkırdatarak reçete defterine bakıyor.

Nedense görmediği hissine kapılıyorum.

"İsterseniz bunu eski *usulle* yapabilir ve kan testi isteyebiliriz." Notlarına bir göz atıyor. "Yine de bugünlerde idrar tahlili neredeyse yüzde 100 doğru sonuç veriyor."

Başım hafif. Kanın ayak parmaklarıma kadar çekildiğini hissedebiliyorum ve şu anda ayakta durmaya cesaret edemiyorum.

"Tekrar test etmeliyiz." Fısıltının biraz üstünde.

Saatler sonra, yatak odamda volta atıyor, kollarımı belime kavuşturmuş olanları anlamaya çalışıyordum. Midem düğüm düğüm ve günlerdir ilk kez mide bulantısı beni rahatlatıyor - muhtemelen reçete yüzünden.

Dr. Beck altı ila sekiz haftalık olduğumu ve tüm pozisyonlarda defalarca seks yaptığımı tek kişinin sekiz yüz milden daha uzakta olduğunu söyledi.

Perşembe akşamı, büyük, düz ekran televizyonumun kumandasını almak için yanına gidiyorum. Açıyorum, yayın servislerini atlıyorum ve doğrudan Canlı TV'ye gidiyorum. Maçı bulmam sadece birkaç tıklama alıyor. Uzak bir ihtimal ama işte orada. Takımı bu akşam Ohio'dan başka bir takıma karşı oynuyor.

Hangi maçları televizyona çıkaracaklarına nasıl karar veriyorlar bilmiyorum. Milyonlarca takım olmalı -bazı eyaletlerde birden fazla takım var. Sanırım bunun popülerlikle ya da playofflara katılma şansı ile bir ilgisi var.

İki yıl önce Logan ve Garrett rüya takımdı. Şu anda sadece Garrett olsa da, reytingler açısından hala oldukça iyi olmalı. Bu da ne kadar popüler olduklarının bir kanıtı.

Monitörün önünde durup tırnağımın kenarını çiğneyerek saha kenarındaki oyuncularını izliyor, gözlerimi ona dikeyim. Oyun kuruculara ve koşuculara odaklanan bu kameralara lanet olsun.

Garrett'ın insanların farkına bile varmadığı çok önemli bir rolü olması gibi.

Sonunda kameralar saha kenarına kayıyor ve onu çoğu kişinin üzerinde yükselirken görüyorum. Gülümsememe engel olamıyorum, duygularım kabarıyor... daha fazlası.

Gözlerim ona, kendinden emin havasına, dar üniformasının vurguladığı kaslı fiziğine takılıyor. Sahayı incelerken ifadesi ciddi, neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor.

Geçmişte, üniversitede oynarken, her zaman gülümser ve saha kenarındaki diğer çocuklarla dalga geçerdi. Onlar yumruk tokuşturma rutinlerini yaparlardı ya da o sahada iyi bir şey olduğunda küçük bir dans yapardı. Her zaman şakacı, neşeli ve çok yakışıklıydı. Birlikte olduğumuzu hatırladığımda midem sıkışıyor.

Şimdi neredeyse memnuniyetsiz görünüyor. Kesinlikle benim hissettiğim kadar huzursuz görünüyor.

Onun bebeğini taşıyorum.

Daha fazla duygu boğazımı tıkıyor ve vücudumdaki her kas geriliyor. Bu her şeyi değiştiriyor ve yapmam gereken şey beni geriyor. Burada oturup binlerce kilometre ötede onu televizyondan izleyemem.

Odama gidip küçük bir çanta çıkarıyorum ve içine birkaç banyo malzemesi ve iç çamaşırı koyuyorum. Sonra telefonumu çıkarıyorum ve bir zaman aralığı ayırmak için hızlıca tuşlara dokunuyorum.

Yavaşça nefes veriyorum, korkmuyorum. Zor şeyleri yapmaktan hiç korkmadım. Sadece hiçbir zaman yalnız yapmak istemedim.

Garrett

ZANE

Olivia ile konuştun mu?

Bir dakika boyunca telefona bakıyorum, göğsümün neden sıkıştığını merak ediyorum, sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmışım gibi. Tek yaptığım hayatımı yaşamaktı.

Ne hakkında?

HENDRIX

Bruh, onu hala aramadın mı? İki ay oldu.

JACK

Onunla yattıktan sonra kadını araman gerekiyor.

HENDRIX

Sen bir meme'sin.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

ZANE

Size bir diyagram çizmemi ister misiniz?

Eğer bunu bir kez daha söylersen.

LOGAN

Birden aklıma geldi. Artık gerçekten kardeşiz!

Partiye hoş geldin, kardeşim. Evlilik hayatı nasıl gidiyor?

LOGAN

Çok iyi.

Kayınbiradere dönüşen eski en iyi arkadaşım için mutlu olmalıyım, ama bunun yerine ona bir wedgie versem bu kadar kendini beğenmiş görünüp görünmeyeceğini merak ediyorum.

HENDRIX

Ya Logan Dylan'ı aramasaydı?

LOGAN

Her fırsatta karımı arıyorum.

HENDRIX

Akıllı adam.

Dylan'a kötü davransaydı dördümüzün onun vücudundaki her kemiği kıracağımızı bilecek kadar zekiydi.

LOGAN

Craig ve Thomas'ı unutma. Küreği her zaman hazırda bekletir.

ZANE

Olivia'yı ara.

Bunu düşünceğim.

HENDRIX

Yap ya da yapma. Düşünmek yok.

Arada bir düşünmeyi düşünebilirsin, Yoda.

HENDRIX

Yoda'nın öldürücü bir aurası vardı.

Ayrıca zihniyle bir şeyleri kaldırabiliyordu.

ZANE

Nasıl arandığını hatırlıyor musun, Garrett? Parmağını düğmenin üzerine koy ve bas.

HENDRIX

Lanet olsun, Zee. Rachel sana ne yaptı?

ZANE

Seni .

HENDRIX

Acımasız.

Kafanı kıcımdan çıkardığına sevindim.

ZANE

Şimdi sende.

LOGAN

Şov zamanı, kardeşlerim.

Telefonumu bırakıp dizüstü bilgisayarına döndüm. Hendrix ve ben ayda bir kez Logan ve Zane'e haftalık spor radyo programlarında katılıyoruz, ki bu program artık YouTube kanallarında bir simültane yayına dönüştü.

Logan'ın kanalı büyütmesine yardımcı olmak için bunu geçen yıl yapmaya başladık ve büyük ölçüde patladı. Jack yıl boyunca birkaç kez bize katılarak yükselen lise oyuncularını ve hangi son sınıf öğrencilerinin izlenmesi gerektiği hakkında konuşuyor. Reytingler tavan yaptı, özellikle de hep birlikte olduğumuzda.

"Lightning and Thunder Weekly Sports Roundup'a hoş geldiniz." Logan'ın cilalı radyo sesi beni hep biraz şaşırtıyor. Bu işte çok iyi. "Bu hafta kardeşlerim Garrett ve Hendrix saha kenarından oyuncuların gözünden bakıyor ve okula dönüş ikramı olarak biricik Jack Bradford yükselen yıldızlar hakkındaki düşüncelerini paylaşıyor. Programa hoş geldiniz."

"Balayından hoş geldin, adamım." Her zaman kişisel yönünü ortaya çıkaran ben olurum. "Bronzlaşmış görünüyorsun. Bize nerede ıskaladığını söylemeye iznin var mı?"

"En sevdiğimiz baharatlı biber aşğını Meksika'daki Cuixmala adlı bir ekotatil köyüne götürdüm."

"Eko tatil köyü mü? Maya Lopez'i gördün mü?" Hendrix sinirli olmaya çalışıyor ama ben şu hüznü korna ses efektlerinden birini hayal ediyorum.

"Dostum, o diziyi kimse izlemedi. Büyük bir fiyaskoydu."

Logan yılmamış. "Biyodinamik bir çiftliği var, bu yüzden çiftçilerle birlikte dışarı çıkıp biberleri hasat edebildi. Geri döndüklerinde, yerel yemekleri nasıl yaptıklarını izlemek ve öğrenmek için mutfakta onlara katılabiliyordu. Neredeyse cenneteydi."

Dayanamıyorum. "Bu arada bir şey yemedin mi?"

"Hafif yemekleri vardı." İki elini de havaya kaldırıyor. "Ama yakında yeni Dare Night tarifleri gelecek."

Hendrix, "Yerel halk için," diye belirtiyor.

"Hadi spora başlayalım." Zane bizi rayına oturtmak için devreye giriyor. "Görünüşe göre Korsanlar'ın hücum hattı bu yıl tam olarak oturmamış. Orada neler oluyor, Garrett?"

"Kuru kuru gitmenin yolu," diye takıldım. "Sağ ol, kardeşim."

"Benim için zevk." Gülümsüyor ve yemin ederim, Rachel geldiğinden beri çok ukala. "Johnson iyi oynuyor ama alıcılar tam olarak olmaları gereken yerde değiller. En azından bir tanesi."

Charlie Johnson benim takımım Pirates'ın oyun kurucusu, emekli olmadan önce Logan'ın da takımındı.

Onun yerine gelen Ricky Berke hiçbir zaman favorim olmadı ve şimdi yeni geniş alıcımız olduğu için sürekli onunla etkileşim halinde olmak zorunda kalıyorum.

"Lakabını kullanmayı bıraktın mı?" Hendrix bana bir bakış attı ve eskiden Ricky'ye taktığım "*Dick*" lakabına gönderme yaptı.

"Evet." Eski suç ortağıma bakıyorum. "MVP'mizi kaybettiğimizden beri yoldaşlık üzerine çalışıyorum."

Logan iki elini de kaldırdı. "Sanki başka varmış gibi." "Seçme şansın vardı."

Neyse ki, geçen haftanın maçlarının en önemli ve en önemsiz anlarını tartışmaya geçiyoruz. Bugün Perşembe ve Zane'in eski takımı olan Admirals'a karşı oynuyoruz. Bana zorluk çıkarmasının bir sebebi de bu.

Kimin kazanacağı ve hangi takımların yukarı ya da aşağı hareket edeceği üzerine bahis oynamayı bitirdiğimizde, Jack lise öğrencileri hakkında konuşmak için geliyor. Tüm gözler, lise birinci sınıftan beri çalıştırdığı Austin Sinclair'in üzerinde.

Austin şu anda üçüncü sınıfta ama gelecek yıl medya ve gözlemciler yüzünden burası çılgın bir yer olacak. Hepimiz bunu daha önce yaşadık ama onların hiçbir fikri yok.

En büyük ağabeyim poker suratını bozmadan, "Çok doğal bir yeteneği var," diyor.

"Bazıları onun bir sonraki Jack Bradford olduğunu söylüyor." Logan ona gülümsüyor ama Jack yemi yutmuyor.

"O iyi bir çocuk." Bize vereceği tek şey bu. "Çok baskı altında ama bunu iyi yönetiyor."

Bitiriyoruz ve m¼zik çalıyor. Çocuklar daha uzun s¼re takılmak ve ateş etmek istiyorlar. Bug¼nl¼k işleri bitti ve Hendrix'in gecesi boş. Stadyuma gitmeliyim.

İyi geceler dileyip Zoom'dan çıkıyorum ama daha dairemin kapısından çıkmamıştım ki telefonum bir mesajla aydınlanıyor. Neredeyse bakmayacaktım ama bu kardeşimin sohbeti değildi.

Ben Jack.

JACK

İyi misin?

Yine babalık yapıyor, beni yalnız bırakmıyor. Bazen sinirlerimi bozuyor ama kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum.

Ben iyiyim.

JACK

Çocuklar sana zor anlar yaşatıyor ama biliyorsun.

Evet, biliyorum. Bunu hak ettim.

JACK

Özellikle de Zane'den.

Kıkırdayan bir nefes vererek, genellikle saçmalayanın ben olduğunu ve huysuz, yalnız kardeşimizi güneşli Rachel'ın kollarına itmek söz konusu olduğunda elebaşının ben kabul ediyorum.

Artık kendini beğenmiş bir ihtiyar, o yüzden bunu teşekkür olarak kabul ediyorum.

JACK

Düğ¼nde sen de oldukça ukalaydın. Neden onu aramıyorsun?

Ve ne diyeceksin? Hey, Liv, ben değıştim. T¼m hayatının benim etrafımda d¼nmesi gerektiğini düş¼nen ve öyle olmayınca da kalbini kıran o kendini beğenmiş pislik değilim.

JACK

Fena bir başlangıç değil.

İnsanlar bunu duymak istemez. Değıştiğınızı görmek istiyorlar.

JACK

Göster ona.

Fark etmediysen aramızda binlerce mil var.

JACK

Ona sözlerinle gösterebilirsin ve planımız işe yararsa yakında çok daha yakın olacaksın.

Birmingham hala Newhope'dan 300 mil uzakta.

JACK

Onun arkadaşı olmayı dene.

Bir süre arkadaş bölgesinden mezun olduğumuza eminim.

JACK

Yine de alabilirsin. İyi şeyler yavaş başlar.

Allie'ye karşı bahanen bu mu?

JACK

Oraya gitmiyorum.

Allie'yi aramamam için bana iyi bir sebep söyle.

JACK

Ben onun oğlunun koçuyum.

Ne olmuş yani?

JACK

Uzun zamandır lise koçluğu yapıyorum. Oğlunun hayatında onu önemseyen bir akıllı hocası olduğu için duygusallaşan tatlı bir bekar anneden faydalanmıyorum. Bu her yıl olur.

Allie bundan çok daha fazlası ve sen de bunu biliyorsun.

JACK

Gelecek yıl mezun olacak ve onun imzaladığı yere gidecekler. Ya da New Orleans'a geri dönecek. Newhope'ta kalması için bir sebep yok.

O zaman ona bir tane ver.

JACK

Ben de o yollardan geçtim. Tekrar yapmayı düşünmüyorum.

Allie senin eski sevgiline hiç benzemiyor. O Dylan'ın en iyi arkadaşı, Kimmie onu seviyor. Hepimiz onu seviyoruz.

JACK

Konudan kaçıyorsun. Liv'i ara.

Sadece gördüğüm gibi .

JACK

İyi oyunlar, küçük kardeşim.

Konuşmayı bitiriyor ve ben inlememe engel olamıyorum. Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra Liv'le ağırdan alma düşüncesi bana imkânsız geliyor ama bir şansım varsa bile onun haklı olduğunu biliyorum. Özellikle de yatak odamdan adeta koşarak çıkmasından sonra.

Ben bir rebound olmayabilirim, ama davranışlarına bakılırsa, birleşme gecemiz onun istediğinden daha fazlasıydı.

Araba stadyuma yanaşırken telefonumu inceliyor, önümüzdeki maçı düşünüyorum. Jack'le konuştuğumuz planları ve bunların gerçekleşmesini ne kadar istediğimi düşünüyorum.

Yine de Newhope'a dönsem bile Liv'in Birmingham'da bir hayatı var. Arkadaşları ve avukatlık bürosu var. Ortak olmak istiyor.

Şirketindeki avukatların onun yerine başka birini seçtikleri için bir avuç dangalak olduğunu düşünsem bile, eminim kısa listelerinde o da vardır.

Eğer bu onun hayaliyse, yapacağım son şey ondan benim için bundan vazgeçmesini istemek olur. Eğer gerçekten değiştiysem, tarihi tekrarlamayacağım.

Bu sefer onu ilk sıraya koyabileceğimi göstereceğim.

"Çok hızlısın Rick, gerçekten geliyorsun." Sahadan koşarak çıkarken geniş alıcımıza elimi uzattım.

Logan iki yıl önce emekli olunca Ricky Berke rakip takımdan transfer oldu, yani yeni dinamit ikilisi biziz. En azından o öyle olmamızı istiyor.

Ona *Dick* demeyi bırakmak için çok çalışıyorum, özellikle de Hendrix bunun muhtemelen ekip oluşturma için harika olmadığını belirttiğinden beri. Logan ve ben ona hep böyle seslenirdik.

"Teşekkürler Koca G, bunu sen başardın." Elime bir tokat atıyor ve yumruk tokuşturarak bir noktayla bitiriyoruz. "Orada sandığımdan çok daha fazla yardımcı oldun."

İğneleme gibi görünüyor ama iltifat etmek istiyor. Logan topu düşürmezdi demekten kendimi alıkoyuyorum. Bu doğru, ama bizi daha fazla yakınlaştırmayacak.

Kimi kandırıyorum, bu adamla asla bağ kuramayacağım.

"Adamım Grizz!" Oyun kurucumuz Charlie Johnson, ben saha kenarına geldiğimde iki eliyle omuzluklarımın üst kısmına vuruyor. "Eskiden olduğumuz yerde değiliz ama oraya doğru gidiyoruz!"

Kaskımı çıkarıp elinden Gatorade şişesini alıyorum. "Ben bir delik açıyorum. O sadece topu tutmak zorunda."

"O bir Lightning Murphy değil ama gelişimini görüyorum."

Charlie motive edici bir takım kaptanı olmakta iyidir. Asıl soru, Ricky sonunda oraya ulaştığında benim hala buralarda olup olmayacağım. Gösteriden sonra kardeşlerimi düşünüyorum, rahatlıyorlar, gülüyorlar ve takılıyorlar ve her zamankinden daha az tatmin oluyorum.

Yan tarafa baktığımda Johnson'ın kutusuna bakarken elleriyle bir kalp yaptığını görüyorum. Bir kez bakınca annesine işaret vermediğini anlıyorum. Maddy yukarıda ve bu da içimdeki tatminsizliği bir kat daha artırıyor.

Liv aklımdan geçiyor ve şu anda orada bana gülümseyip öpücükler yolluyor olsaydı böyle hisseder miydim diye merak ediyorum. O zaman da gitmek ister miydim? Plastik şişeyi kabaca fırlatıyorum ve bankta oturmak için yürüyorum, kollarımın üzerinde öne doğru eğiliyorum.

Bu mümkün bile değil, o zaman neden merak ediyorsunuz?

Oyunun geri kalanı her zamanki gibi geçiyor, sürpriz yok.

Geri alıyorum, Ricky gerçekten bir pası tamamladı. Bu sürpriz oldu.

Soyunma odasındayız ve çocuklar heyecanlı bir şekilde havlularını kapşıyorlar. Bizim yardımımız olmadan da maçı kazandık ve takım arkadaşlarım maç sonrası adrenalinle dolu.

"Bu gece bizimle geliyor musun?" Ricky havlusunu beline dolamış, bu gece gurur duyulacak bir şey yapmış gibi yürüyor.

Logan'ın düşük performans gösterdiğinde nasıl olduğunu hatırlıyorum. Kazansak bile, kötü bir ruh hali içinde olurdu, akşam onda antrenmana çıkmaya daha hazır olurdu.

Sanırım MVP ile sıradan bir oyuncu arasındaki fark bu. Ricky her ne kadar bir sonraki Logan Murphy olduğunu söylese de değil. Logan ve benim birlikte oynadığımız yıllar rekorlar kitabına girdi. Kimse şu anda ne yaptığımızı konuşmuyor.

"Sanırım evime geri döneceğim." Spor çantamı elime aldım ve bomber ceketimi omuzlarıma çektim.

"Hey, Grizz, iyi misin?" Kapıya doğru yürürken Johnson beni dolapların sonunda karşıladı.

O da eve dönmek için toparlandı ama aradaki fark, onu bekleyen bir karısı ve küçük bir bebeği olması. Parti günleri sona erdi ve oynama nedenleri bu adamlardan çok farklı.

"Ben iyiyim. Aklında ne var?" Uzanarak geçmesi için metal kapıyı tutuyorum.

"Bilmiyorum. Bu yıl döndüğümüzden beri biraz mesafelisin. Sanki başka yerdeymişsin gibi. Dikkatin dağılmış."

Çıkışa giden geniş koridorda yürüyoruz, yanıp sönen ışıklar bizi kör edecek. Bu yılın yıldız oyun kurucusu olduğu için kameraların hepsi onun için. Bir zamanlar o flaşlardan birkaçı benim için de yanardı ama artık yanmıyor.

"Nasıl olduğunu bilirsiniz, maçı ve bir dahaki sefere nasıl daha iyi oynayacağınızı düşünürsünüz."

Bu bir saptırma. Dylan'ın düğünü için eve yaptığım ziyaretin burada olmak konusunda hissettiklerimi pekiştirdiğini ona söyleyecek değilim. Logan gittikten bir yıl sonra başladı, sonra eve gitmek, çocukları aileleriyle görmek ve geceyi Liv'le geçirmek zaten hissettiğim her şeyi doğruladı.

Charlie iyi bir arkadaşım olsa bile, ona planlarımdan bahsetmek için çok erken. Bu sezon on iki maçımız daha var ve onun büyüsunü bozmak istemiyorum. Ayrıca ikinci plana atılmak da istemiyorum, bunu yapmalarından korktuğumdan değil. Sanırım bu ne kadar kızgın olduklarına bağlı.

Yüzümü inceliyor. "Bir şey bana söyler miydin?" "Tabii ki söyledim."

"Maddy'nin hoşuna gidebilecek bir arkadaşı var mı diye bakmamı ister misin? İhtiyacın olduğundan değil ama şehirde birkaç güneyli kız tanıyor. Sana iyi gelebilir."

"Bulursam sana haber veririm." *Haber vermem.* Kapıya uzanarak ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Bunun için hazır mısın?"

"Hiç olamayacağım kadar."

Kör edici flaşların ve bağırarak sorulan soruların içine adım atıyoruz. Güvenlik bizi dairelerimize götürecek siyah SUV'kadar eşlik etmek için burada, ama yine de elimizden kaçıyormuş gibi hissediyoruz.

Adamım Fred'in yardımıyla Charlie'yi, muhabirleri ve hayranlarını geride bırakıp arabama atlıyorum. Daha yeni ve emniyet kemerimi bağlamıştım ki telefonum bir mesajla aydınlandı.

İsme bir kez bakınca tüm ruh halim değişiyor.

OLIVIA

Hey, ben şehirdeyim. Bir araya gelmemiz mümkün mü?

Enerji damarlarımdan geçerken dizlerim zıplıyor ve karnım sıkışıyor. Jack beni oldukça ikna etmişti ve oyun boyunca onu aniden aramaya nasıl yaklaşabileceğimi düşünüp durdum.

Birkaç farklı açılış cümlesi provası bile yaptım. Hiçbirini beğenmedim, ama şimdi önemli değil gibi görünüyor. Muhtemelen bunu sorgulamalıyım ama sorgulamıyorum. Çok mutluyum.

Hey, bu kesinlikle mümkün. Şehirde ne yapıyorsun?

Telefonumun ekranında gri noktalar beliriyor ve sonra kayboluyor. Sonra geri geliyorlar ve bana uzun bir mesaj mı gönderecek yoksa ne söyleyeceğine karar mı veremiyor diye merak ediyorum.

Ne diyeceğimi bilememenin ne demek olduğunu anlayabiliyorum. Bu bizim karakterimize tamamen aykırı ama çok şey oldu.

Sonunda cevabı görünür.

OLIVIA

Seni gördüğümde açıklarım.

Kısa ve öz. Tamam.

Kulağa hoş geliyor. Bana gelmek ister misin? Adresi gönderirim.

OLIVIA

Evet,
teşekkürler.

Teşekküre gerek yok. Seni tekrar görmekten memnun olacağım.

Bekledim ama cevap vermedi. Ben de ona adresimi gönderdim.

Muhtemelen iş için burada ve birinin ona şehri gezdirmesini istiyor. Bunu yapabilirim. Pazar günü başka bir maçımız var ve acaba burada gidecek kadar uzun kalacak mı?

Johnson'ın locasında Maddy ile oturmasını teklif edebilirim. Eminim Maddy Liv'i sevecektir. Maddy Atlanta'lı ve her zaman "ev kızlarıyla" tanışmayı sever.

Liv'in locada benim formamı giydiğini, beni izlediğini hayal ediyorum ve göğsüm sıkışıyor. Bu çok hoşuma gidiyor.

Lisede dans kaptanı olduğu için bunu asla yapamazdı. Şikayet ettiğimden değil. Onu diğer dansçılarla birlikte kenarda izlemekten hiç gocunmadım, o daracık üniformanın içinde gördüğüm en güzel şey gibi görünüyordu, uzun, kaslı bacaklarını burnuna kadar tekmeliyordu.

Binama yaşıyoruz ve o gelmeden önce evi hazırlamak için zamanım olmasını umarak kaldırımda iniyorum.

Dairem Midtown'da çelik ve camdan yapılmış yüksek bir binanın en üst katında. Yeni binalardan biri ve Logan burada yaşarken onunla paylaştığım özel bir asansörüm var. Yukarı çıkarken kapıcıyı bir misafir beklediğim konusunda uyarıyorum, ama aynı zamanda ona şifreyi de mesaj atıyorum.

Stadyumda hızlı bir duş aldım ve çıkmadan önce kot pantolon ve beyaz bir tişört giydim. Ceketimi ön dolaba astıktan sonra aceleyle etrafta dolaşıp günün erken saatlerinden kalma çoraplarımı ve koşu pantolonumu topladım.

Dün banyoda yerde bıraktığım gömleğimi ve kot pantolonumu alıp her şeyi çamaşır sepetine atıyorum. Haftada bir temizlik servisi geliyor ama neredeyse bir haftadır gelmiyorlar.

Banyodayken hızlı bir kontrol yapıyorum, klozet kapağını indiriyorum ve boş kağıt rulosunu değiştiriyorum.

Oturma odasının ahşap zeminini geçerken çenemi kaldırıp kokluyorum. Kanepe deri, mobilyaların çoğu gibi. Mutfak paslanmaz çelik ve gri mermer. Kötü kokular almıyorum ama yine de bir çakmak bulana kadar çekmeceyi karıştırıyorum.

Dylan geçen yıl Noel'de bana bir sepet gönderdi ve ben de hiç kullanmadığım çam kokulu mumu çıkardım. Daha sonbahar bile gelmedi ama buranın atletik çoraplar yerine çam ağaçları gibi kokmasını tercih ederim.

Buzdolabında sadece birkaç bira var. Çenemi kaşıyarak saate bakıyorum ve bir şişe kırmızı şarap ya da roze falan sipariş etmek için zamanım olup olmadığını merak ediyorum. Liv'i düğünde içerken gördüğüm tek şey o Fireball kokteyliydi.

Dolapta bir şişe Jack Daniels var, çünkü pek viski içen biri değilim. Tam telefonu açacakken kapı hafifçe çalıyor ve bira ile viskinin yeterli olacağına karar veriyorum. Ya da onu dışarı çıkarmayı teklif edebilirim... Acaba yemek yedi mi?

Aceleyle kapıya yöneliyorum, açmadan önce nefesimi kontrol etmek için bir saniyemi ayırıyorum. Hiçbir şey fark etmiyor, çünkü onu kapımın eşiğinde görür görmez kapıyı çalıyor.

Kot pantolon ve göğüslerini saran ince kırmızı bir kazak giymiş. Çilek sarısı saçları uzun, yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağıya sarkıyor ve ela gözleri bana hızla kırışıyor, sanırım biraz endişeli. *Endişelenmene gerek yok, güzelim.*

Kiraz kırmızısı dudakları konuşacakmış gibi aralanıyor ve ben nasıl cümle kuracağımı hatırlayarak başımı sallıyorum.

"Selam kızım." Bir adım öne çıkıp ona dikkatlice sarılıyorum, ne çok sıkı ne de çok uzun. "İçeri gelsene. Büyük şehirde ne yapıyorsun?"

"Ben... ahh..." Ön kapımın içindeki küçük fuayeye adımını atıyor ve çenesi düşüyor. İpeksi bir tutam saçını kulağının arkasına ittikten sonra endişeyle tekrar bana baktı. "İş için gelmek zorundaydım ve burada tanıdığım tek kişi sensin."

Ben de bunu bekliyordum. "Sorun değil, seni tuttum. Benimle kalmak ister misin? Bir sürü odam var."

Ona aç, altı haftadır gördüğüm en iyi şeye benziyorsun gibi bir gülümseme değil, hoş bir gülümseme olduğunu umduğum bir gülümseme veriyorum.

Başarılı olmalıyım, çünkü gerginlik omuzlarını terk ediyor gibi görünüyor.

Titrek bir kahkaha atıyor ve bana bakarken ince bir elini yanağına sürüyor. "Bu harika olur."

Olivia

W Gözlerim Garrett'inkilerle buluştuğunda sinirlerim tamamen bozuldu. Önümde duruyor, 1.80 boyunda, kaslı göğsüne kadar uzanan beyaz bir tişört giymiş, salyalarımı yutuyorum.

Ağzımı.

Nasıl çıplak görüldüğünü çok iyi hatırlıyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama vücudu gençliğimizdekinden bile daha belirgin. Kas çizgileri karın kaslarını kesiyor ve geniş omuzları yuvarlak ve belirgin.

Gömleğinin kolları pazularını sarıyor ve saçlarının yakası yeni duş almış gibi hafif nemli. Ya dışarı çıkmaya hazırlanıyor ya da yeni dönmüş gibi görünüyor ve şimdi burada, onun önünde dururken ne halt ettiğimi bilmiyorum.

Uçuş rezervasyonu tamamen panikle yapılmış bir hareketti. Düğünden sonraki çılgın seks gecemizden beri konuşmadık. Onu suçladığımdan değil. Dışarı çıktım -düzeltiyorum, kaçtım. İstedğim buysa onu aramak benim sorumluluğumdaydı.

Şimdi buraya gelip ona durup dururken hamile olduğumu söyleyeceğim? Ona bir mektup yazmalıydım. Kimse

Artık mektup yazıyor musun? Tek bildiğim, ona haber vermenin bir yolunu bulmalı ve onu hissettirmeliydim.

Birmingham'dan kalkan ilk uçağa bavulumu bile hazırlamadan atlamamalıyım. Muhtemelen şoktaydım. Ve tamamen korkmuştum.

"Sana karşı dürüst olacağım, misafirlige pek hazır değilim." Düşündüğünde, utandığında ya da emin olmadığında hep yaptığı gibi elini ensesine koyuyor ama mavi gözleri parlıyor ve sıcacık. O kadar çekici ki. "Biraz geç oldu ama burası New York. Akşam yemeği için dışarı çıkabiliriz ya da markete gidip birkaç şey alabiliriz. Ne dersin?"

"Bence market alışverişi kulağa eğlenceli geliyor." Gözlerimi kırıştırtarak ona gülümsemeye zorluyorum, umarım hissettiğim kadar paniklemiş görünmüyordur.

Ona söylediğimde ne diyeceğini hayal bile edemiyorum. Bir yanım sakın ve destekleyici olacağına inanmak istiyor. Binlerce kilometre öteden bunun nasıl görüneceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Boğazım düğümleniyor ve irade gücümle bedenime kusmamasını emrediyorum.

"Bavulunuzu misafir odama koyacağım..." Bana bakıyor ve yanaklarım ısınıyor.

"Yanıma almadım." Küçük çantamı nasıl düşünerek yere bakıyorum. "Sadece birkaç kişisel eşya getirdim."

Tuvalet malzemeleri ve iç çamaşırı değişimi. Kim bu şekilde bavul hazırlar ki?

Kaşları çatıldı. "Neydi o, bir tür yasal acil durum mu?" "Onun gibi bir şey." Elimi yüzümde gezdiriyorum.

Kendine gel Liv. Ben bir avukatım. Benim işim tüm açılardan bakmak, mantık yürütmek ve ilgili tüm taraflar için sakince doğru kararı vermek. Bunu her zaman, her gün yapıyorum. Zor durumlar karşısında çıldırmıyorum.

Tüm bu kusmalar beni güçsüzleştirdi. Ve kalbimi. Ve Garrett'ı. Ve ağlamayacağım, *aman Tanrım. Ağlamayacağım.* Bu hamilelik hormonları mı?

Boğazımı temizleyerek hızla etrafıma bakıyorum. "Bir bardak su içmemin sakıncası var mı? Uçmak beni biraz susuz bırakıyor..."

"Oh, kahretsin, elbette." Koridorda aceleyle ilerliyor ve ben de onu takip ederek geniş, paslanmaz çelik mutfığa giriyorum. "Buyurun."

"Teşekkür ederim." Bardağı alıyorum ve onun meraklı bakışlarından uzaklaşarak yere bakıyorum.

Midtown Manhattan'daki çatı katı kesinlikle muhteşem. Tamamen mobilyalı ve çok erkeksi, koyu ahşap ve deri.

Oturma odasında kahverengi deri kanepe ve sandalyelerin yanı sıra cilalı bir sehpa ve devasa bir düz ekran televizyon bulunmaktadır. Pencereleden oluşan bir duvar, şehir ışıklarının nefes kesici manzarasını sunmaktadır.

Architectural Digest'ten fırlamış gibi ve ben nefes almak, su içmek ve kontrolü ele almak için elimden geleni yapıyorum.

Omzumun üzerinden ona bakarak, "Eviniz gerçekten çok güzel," diyorum.

"Teşekkürler." Küçük çantamı tutuyor. "Bu sadece bir gece kalacağın anlamına mı geliyor?"

Aslında hayal kırıklığına uğramış görünüyor, sanırım bu cesaret verici bir işaret. "Emin değilim." Yavaşça mutfağa dönüyorum. "Bir tür oyun oynuyorum.

kulak."

"Tamam..." Ses tonu haklı olarak şaşkın ve çantayı mutfağın karşısındaki bir odaya yerleştiriyor. "Yiyecek bir şeyler almaya hazır mısın? Köşede bir Whole Foods var ve hemen hemen her şeyin orada olduğuna eminim."

"Elbette." Bardağı bardağın üzerine koyup onu kapıya kadar takip ediyorum. "Yiyeceklerin parasını ödemeye yardım edebilirim."

"Bunu daha sonra çözeriz ve fazladan kıyafet ya da başka bir şey almanız gerekirse endişelenmeyin. Eminim ihtiyacın olan her şeyi buluruz."

Hiçbir fikri yok.

"Teşekkürler,

Garrett."

İri eli kolumun üst kısmını nazikçe tutuyor ve ona doğru eğilme, kollarımı beline dolama ve yıkılıp ona söyleme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. Ama kendimi biraz daha tutacağım.

Whole Foods marketi aslında tam köşede, onun binasının bir blok aşağısında. Cadılar Bayramı için her yer mısır sapları ve balkabaklarıyla süslenmiş. Yürürken birkaç kez neredeyse elimi tutacaktı, ama hemen koluma hafif dokunuşlarla bana rehberlik etmeye yönlendiriyor. Her seferinde küçük bir elektrik fermuarı gibi.

Küçük el arabasını çıkardığında boğazımda gergin bir kahkaha fokurduyor. "Bırak ben iteyim. O küçücük şeyle gülünç görünüyorsun."

"Özür dilerim." Alınmış gibi davranıyor. "Ben her zaman buradan alışveriş yaparım."

"Eminim işçiler buna bayılıyordur." Ona göz kırpyorum ve o da boyuna göre düzeliş nispeten boş olan mağazaya bakıyor.

Perşembe günü saat 22:00'yi geçiyor ve burada neredeyse sadece biz varız. "Kahretsin, şimdi kendimi Shrek gibi hissediyorum."

Burnumdan bir nefes çekiyorum. "O adamdan çok daha yakışıklısın."

Bana gülümsüyor ve midemi aptalca bir sıcaklık kaplıyor. Bu daha iyi bir yaklaşım, arkadaş olarak başlamak. , sohbet ederiz, sonra ona ne olduğunu anlatırım ve ne yapacağımıza karar veririz.

Düşündükçe midem sıkışıyor ama o önümde arabayı dolduruyor. Şimdiye kadar yediklerinin en iyisi olduğunu söylediği iki İtalyan sandviçi alıyor - New Orleans'taki Central Grocery'den bile daha iyi, ki bu konuda ciddi şüphelerim var.

O bir şişe şarap seçiyor ve ben de onun şüphelerini çekmeden şarap içmemenin bir yolunu bulmalıyım.

Buradaki görünüşüm ve davranışlarım yeterince şüpheli değil.

"En iyi gelato onlarda." Beni şarküteri bölümünün aşağısındaki dondurma tezgahına benzeyen bir yere yönlendiriyor. "Şuna bak, bitter çikolata, fındık, tiramisu, hindistan cevizi, kavun var..."

"En sevdiğin hangisi?" Ona göz kırpıyorum ve o da omuz silkiyor.

"Vişneli değiller ama bitter çikolata ve fındık birlikte çok iyi gidiyor."

"Bana uyar!" Sırıtiyorum ve garson bizim için orta boy plastik kaplara doldururken bekliyoruz.

Bize vermeden önce onları tartmasını izliyoruz ve onları sandviç, şarap, cips ve ıvır zıvırla dolu sepetimize yerleştiriyor. Bizi çıkış bölümüne yönlendiriyor ve misafiri olduğumu iddia ederek hiçbir şey için ödeme yapmama izin vermiyor.

Başımı sallayarak çantalardan birini alıyorum ve apartmanına doğru yavaşça yürüyoruz. Dr. Beck'in bana verdiği reçetenin mide bulantıma iyi geldiğine şükrediyorum. Kusmaya başlasaydım ne derdim bilmiyorum.

Kapıcıya başını sallıyor ve ben de onun asansör kodunu girmesini izliyorum. "Bu gece için planın var mıydı? Umarım hiçbir şeyi mahvetmemişimdir."

Cam duvara yaslanmış, sıcacık bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Aslında bu gece yatmak üzereydim. Bir maçımız vardı ve bilmiyorum-"

"Oh, özür dilerim! Kontrol etmeliydim. Tabii ki maçın vardı." Kendimi berbat hissederek elimi alnıma götürdüm.

"Bu benim işim Liv. Her hafta oynuyorum."

"Biliyorum, ama oyun öncesi, oyun sonrası ve *oyunla* birlikte çok fazla." Gülümsemem daha çok yaltaklanmaya dönüştü. "Çocuklarla dışarı çıkmak ister miydin? Kazandın mı? Tabii ki kazandın. Heyecanlı mısın? Tabii ki öylesin."

"Sakin ol, Cherry." Gülüyor ve omzumu okşuyor. "Burada olmana gerçekten çok sevindim. Bu gece canım parti yapmak istemedi."

Bunu söylediğini duymak rahatlatıcı ama aynı zamanda endişe verici. Bu, Cooters & Shooters'da sarışın bir perukla bara çıkıp müzik eşliğinde seksi kışını sallayan ya da bekarlığa veda partisinde en iyi arkadaşına kucak dansı yapan Garrett Bradford değil.

"Sen hiçbir zaman bir partiyi geri çeviren biri olmadın." Başımı ona doğru eğdim. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim, sadece... Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Belki de yaşılanıyorumdur? Havamda değildim."

En üst kata ulaştık. Asansör çalışıyor ve ben de şimdilik buna bir nokta koymaya karar veriyorum. Haber vermeden, bavulsuz ve iyi bir açıklama yapmadan kapısına geldiğimi düşünürsek, alışılmadık davranışlar söz konusu olduğunda dayanacak bir ayağım yok gibi. Muhtemelen bana bir şeyler olduğunu düşünüyordur ve haklı da olacaktır.

Şifreyi giriyor, kapıyı benim için tutuyor ve ikimizin de ne kadar garip davrandığına odaklanmak yerine havayı yumuşatmaya karar veriyorum.

"Yaşlanmanın parti yapmamak için bir neden olduğunu söyleyemem." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Ne de olsa aynı yaştayız ve Dylan'ın düğününde çok eğlenmiştik."

"Bu gece benimle parti yapmak istediğini mi söylüyorsun?" Dalga geçiyor ve elime vermesine izin verdiği tek çantayı mutfığa taşıyorum.

Başımı sallayarak onu tezgâhın üzerine koydum. "Sadece evde kalmaya karar verdiğin için şanslı olduğumu söylüyorum."

"Böyle güzel bir misafirim olduğu için kendimi şanslı hissediyorum." Taşındığı üç çantayı benimkilerin yanına, tezgâhın üzerine koydu.

"Piyango bileti almalıyız." Bu daha iyi.

Eski şakalaşmalarımız geri dönüyor ve burada olduğum için kendimi biraz daha rahat hissediyorum. Kendime güvenim geri geliyor. Evet, düşünmeden verilmiş bir karardı ama bu Garrett. Onunla konuşabilirim.

Dondurmayı buzluğa koyar ve iki sandviçle şarabı çıkarır. "Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum. Hadi şu muffalettaları yiyelim ve biraz *Road House* izleyelim."

"*Road House*!" Ağlıyorum. "Ne?"

"Evet, ama eskisi. Şu yeni MMA, Jake Gyllenhall saçmalığı değil. Klasik 'acı acıtmaz' Patrick Swayze *Road House*'u istiyorum."

"Olamaz!" Burnumu kapatarak homurdandım.

Bu tanıdığım ve *sevdiğim* Garrett Bradford. Geçmiş zaman. Artık arkadaşız. Ve potansiyel ebeveyn. *Oh, Tanrım. Güvenim azalıyor.*

Şarabı çıkarıp havaya kaldırıyor. "Sana bir bardak doldurabilir miyim?"

"Um..." Alt dudağımı çiğneyerek bir bahane arıyorum. "Sanırım bu gece kurşunsuz bir şeyler içeceğim. Uçak beni biraz..." Elimi aşağı yukarı, bir o yana bir bu yana sallıyorum.

"Bundan nefret ediyorum." Buzdolabına doğru yürür ve şişeyi içine koyar. "Türbülans en kötüsü. Bakalım... Biram ve şu maden sularından var. Marketten biraz zencefilli gazoz almalıydık."

"Köpüklü su iyidir." Gülümsemeyi başarıyorum ve bir an tereddüt ediyor, kaşları bana bir şey soracakmış gibi çatılıyor.

Göğsüm sıkışıyor. Birbirimizi çok iyi tanıyoruz ve eminim gerçekten neden burada olduğumu sormak istiyor. Ona bu şansı vermiyorum.

"Eğer *Road House*'u izleyeceksek, bunu dengelemek için *Dirty Dancing*'i de izlemeliyiz."

"Hayır!" diye inliyor, elini gözlerine götürüyor. "Johnny ve Baby olmaz."

"O filmi sevdiğini söylemiştin!" Şimdi benim rol yapma sıram kırıgın.

"Bunu söyledim çünkü pantolonuna girmek istedim. *Dirty Dancing*'i seven tek bir erkek bile tanımıyorum."

"Craig'in var!" Bana bir bakış attı, ben de kaşlarımı kaldırdım. "Bir erkek dedin."

"Üzgünüm, heteroseksüel bir adam."

"Neden tarihi yeniden yazdığını bilmiyorum." Gençliğimizi hatırlayınca karnım karıncalanıyor. "Pantolonuma girmek için *Dirty Dancing*'i seviyormuş gibi yapmana gerek yoktu."

"Bak ne diyeceğim." Bir elini başımın üstündeki dolabın üzerine koyarak yaklaşıyor. "Bu gece *Road House*'u izleyeceğiz ve belki bir gece daha kalırsan *Dirty Dancing*'i izleyebiliriz."

Çenemi kaldırarak ona bakıyorum, daha da yaklaşıyor. Aramızdaki çekim her zamanki gibi güçlü ve şimdi buradayım, onun sabun ve narenciye kokusuyla çevriliyim, vücudunun sıcaklığı kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

"Bir şeyler deneyebileceğinizi mi ima ediyorsunuz Bay Bradford?" Şaka yapıyorum ama gözleri kararıyor.

Neredeyse eğilip beni öpmesini bekliyordum ama onun yerine itip tezgâhın etrafından dolaştı. "Hiç de değil Bayan Bankston. Sadece etrafta olmanız güzel."

Verdiği yanıt beni yeniden huzursuz etti. Garrett aramıza hiç mesafe koymamıştı ve ben ne düşüneceğimi bilemiyorum. Sonra anladım. Bu çok açık. Vücudum önce ısınıyor, sonra soğuyor ve mide bulantısı ensemden yukarı tırmanıyor.

"Geceyi burada geçirmem sizin için bir sorun yaratır mı?" Bir otel odası ayırtmak için çok geç olup olmadığını düşünerek bir adım geri çekiliyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bütün gece burada seninle yalnız kalmamdan hoşlanmayacak *biri* mi var?" Misafir odasına baktığımda çantamın şifonyerin üzerinde durduğunu görüyorum.

Tabii ki, bir kız arkadaşı var. Baksana şuna. Bu yüzden ateşli düğün haftamızdan sonra beni aramadı. Bu yüzden gece yarısından sonra beni öpmesinin sayılmayacağını söyledi.

"Dur, bekle." Tezgâhın etrafında dönüyor, kaşlarını indirerek tekrar benim alanıma giriyor.

Bir adım daha atıyorum, çantamı alıp kaçmaya hazırım. "Çok özür dilerim. Hiç düşünmemiştim bile-"

"Liv, dur." Ellerini üst kollarıma koyup beni yerimde tutuyor. "*Kimse* yok. Hiç kimse yok." Yüz ifadesi sanki bu doğru değilmiş gibi geriliyor.

"Hiç kimseyle çıkmıyor musun?" Tamamen açık olmak istiyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Hayır. Yani, ödül törenleri ve yardım etkinlikleri gibi şeyler için birileriyle *çıktığım* oldu ama ciddi bir şey olmadı." Başını sallıyor. "Kimseyle çıkmıyorum."

Rahatlama hissi beni öyle etkiliyor ki dizlerimin bağı çözülüyor. Öyle olsaydı işlerin nasıl karışacağını hayal bile edemiyorum. Aynı zamanda, bu kadar rahatlamam da doğru değil. Onun üzerinde hiçbir hakkım yok. Çılgın, tutkulu bir hafta sonu geçirdik ama söz vermedik. O benim değil.

Bu düşünce midemde bir başka acı verici burkulmaya yol açıyor. Arkamı dönüp elimi göbeğimin üzerinde gezdiriyorum. Bugünlerde duygularım çok karışık ve yoğun. Hamilelik hormonları olmalı. İçimdeki iniş çıkışların ve fevri davranışlarımın tek açıklaması bu.

"Tamam." Başımı salladım, ona bakarken burnumu kırıştırdım. "Bu iyi, sanırım... bir şans daha mı?"

Bir kahkaha atıp beni serbest bırakıyor. "Hadi yiyelim. Geç oluyor ve bu sandviçi gerçekten seveceksin. Göreceksin."

Yemekleri tabaklamak için mutfığa dönüyor, sonra beni oturma odasına götürüyor ve filmi açıyor. Tabaklar sehpanın üzerinde, kanepenin önünde yere iki büyük yastık atıyor ve yanına oturmam için birini okşuyor.

"Şimdiye kadar yapılmış en iyi aksiyon filmlerinden birine hazır mısınız?" Genişçe sırtıyor. "Bunun tartışmaya açık olduğundan oldukça eminim."

"Biliyor musun, her şeyi eski western filmlerinden esinlenerek yapmışlar."

"Mantıklı. Ben de genelde uyuyakalırdım." Büyük, yuvarlak sandviçi elime alıyorum ve jambon, salam, provolone ve yeşil-zeytin salatasından bir ısırık alıyorum.

Elimi ağzıma götürüyorum. Zengin, tuzlu, baharatlı, keskin bir dokunuşa sahip bir lezzet patlaması. "Aman Tanrım!"

"İyi, ha?" Gözlerini kocaman açarak başını sallıyor ve ben de itiraz edemiyorum. "Çok lezzetli!" Ben de kahvaltıdan beri bir şey yemedim.

Açlıktan ölüyorum, bitkinim ve duygusalım ve film, kötü oyunculuk, çıplak göğüsler ve tel örgülerin arkasına saklanmış bir müzik grubuyla dolu üst düzey bir barda saçma bir dövüşle açılıyor.

Aklım Newhope'taki evde tavuklarla birlikte olan anneme gidiyor. Henny Lane garip davranıyordu ve arayıp nasıl sormam gerekiyor. O annemin en sevdiği süslü tavuğu.

Gözlerimi tekrar açtığımda kanepede uzanıyordum. Oturma odası, büyük pencerelerden sızan şehir ışıklarının parıltısı dışında karanlık.

Uyuyakaldığıma şaşırmadım. Daha çok bu kadar uzun süre dayanabildiğime şaşırdım. Her gün işten sonra eve geliyor, kanepeye uzanıyor ve ölü gibi uyuyakalıyordum. Adrenalinle çalışıyor olmalıyım.

Garrett yanımda yerde uyuyor, tıpkı onun evinde yaptığımız gibi ve sıcaklık göğsümün derinliklerine yerleşiyor.

Uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum. Kanepeden kaymak ve beni büyük, güçlü kollarıyla tutup bana şöyle demesini istiyorum

her Şey yoluna girecek. O hiçbir Şey bana zarar veremez.

Bunun yerine yanağımı minderin üzerine koyuyorum ve gözlerimi tekrar kapatırken hafifçe gülümsüyorum.

OceanofPDF.com

Garrett

A Aptal cahil bir boz ayının altında kalmıştır ve Patrick Swayze bir adamın boğazını parçaladıktan sonra bir gölün kıyısında durmaktadır.

Liv'in başı omzumda ve tam üzerime *bir kutup ayısı konu* diyecektim ki yumuşak bir horlama duyuyorum. Aslında daha çok bir homurtu ve oldukça sevimli.

Tecrübelerime dayanarak Liv'in sadece çok yorgun olduğunda horladığını biliyorum, o yüzden dikkatlice kumandaya uzanıp filmi kapatıyorum. Yavaşça hareket ederek onu yerden kaldırıyorum ve kanepeye yatırıyorum.

yediği her kaloriyi dans ederek çıkardığı zamanki kadar sıska değil. Daha kadınsı, daha az kırılabilir ve bu çok seksi. Uzun vücudunu, uzun iskeletini, güzel çilek saçlarını hep sevmişimdir.

On dokuz yaşında olduğumdan daha iyi olmak için elimden geleni yapıyorum. Onu öpmemek için tüm gücümü harcıyorum. Bu gece birçok kez yaklaştım. En zoru da mutfakta küstahça davranıp lisede pantolonuna girmek için *Dirty Dancing*'e ihtiyacım olmadığını söylediği zamandı.

İnanın bana, o zamanlar ne kadar hevesli olduğumuzu çok iyi hatırlıyorum. Her ne kadar saçma olsa da, bir kız arkadaşım olabileceğini düşünerek kıskanması beni çok mutlu etmişti.

Beni bundan daha iyi tanıyor. Eğer bir kız arkadaşım onunla asla yatmazdım.

Kanepemde uyuyan güzeli incelerken çenem geriliyor ve bu ifadeyi test etmemenin daha iyi olacağını düşünüyorum. Konu Liv olunca, üzülerek söylüyorum ki test edebilirim. Hiç kimse beni onun kadar etkilememiştir. Muhtemelen onun için her şeyi yaparım.

Küçük bir ses çıkarıyor ve ince kaşları, uykusunda bile onu rahatsız eden bir şey varmış gibi birbirine yaklaşıyor. Korumacı yanımda canlanıyor ve bana gerçekten neler olduğunu anlatmasını diliyorum. Buraya iş için gelmediğini biliyorum ama başka ne olabilir ki?

Onu ilk kez Newhope'ta Dylan'ın düğününde gördüğümde nasıl davranıyorsa aynı şekilde davranıyor. Temkinli ve endişeli, sanki bir şeyler kontrolünden çıkmış gibi ve ben kızımı kontrolden çıkmaktan nefret ettiğini bilecek kadar iyi tanıyorum.

Eski sevgilisi ona tekrar sorun çıkarmasa iyi olur. Kahretsin, eğer olan buysa ve buraya bana koştuysa, onu geri almak benim için bir zevk olur.

Onu şahsen Birmingham'a uçuracağım ve o herifin suratına yumruğu indireceğim.

Tamam, *Road House* beni biraz kızdırmış olabilir, ama Warner Oberon *the Third* hakkında duyduklarıma göre, bu adam dünya çapında bir sık kafalı. Etrafımda bir şey yapmaya kalkışmasa iyi olur.

Kanepenin arkasındaki battaniyeyi alıp hafifçe üzerine örtüyorum ve onu uyandırmamak için elimden geleni yapıyorum. Tabaklarımı sessizce toplayıp mutfığa taşıyorum, sonra banyoya gidip dişlerimi fırçalıyorum ve üzerime rahat bir şeyler giyiyorum.

Kızım dışarıda, çünkü geri döndüğümde hareket etmemiştir. Yine de tatlı yüzü daha az stresli, bu da beni daha iyi hissettiriyor. Yastıkları yeniden düzenliyorum ve her zamanki yerime, onun yanına yerleşiyorum.

Olivia Bankston'ın her zaman güvenilebileceği tek şey, ona zarar vermeye çalışacak her şeyin önce beni geçmesi gerektiğidir.

Midtown'da ufku GERÇEKTEN ancak bu yükseklikten, şafak küçük binalardan parıldar ve yüksek binalar boyunca altın bir parıltı yayar.

Uyuyabilirim ama Liv bir ses çıkarıyor, kanepede kıpırdanıyor. Gözlerim açıldı ve onun yanında yerden doğruldum.

Başı öne düşüyor ve gözlerini kırıştırarak gözlerindeki uykuyu siliyor. "Üzerinde uyuyakaldığım için özür dilerim."

Sesi kalın, gülümsüyorum ve uzanıp kulağının arkasındaki saçı oynatıyorum. "Sorun değil. Geç oldu ve sanırım oldukça yorgundun."

Başını sallıyor, saçları yanağına dökülüyor. "Her gün çok yoruluyorum, bu kadar uzun süre dayanabildiğime şaşırıyorum."

Midem sıkışıyor ve yüzünü inceliyorum. "Hasta mısın?" Hasta görünmüyor. Aslında parlıyor gibi görünüyor.

"Sadece... çok çalışıyorum." Kısa bir süre gülümsüyor ve yavaşça ayağa kalkarken ince elini koluna koyuyor. Bana güven vermiyor.

"Üstümü değiştirsem iyi olur. Gerçi..." Kazağına ve kot pantolonuna bakıyor. "Üzerimi değiştirecek bir şeyim yok, değil mi? Üzgünüm, berbat durumdayım."

Masadan kalkarak, bir kıza göre uzun olsa da onun üzerinde yükselen boyumla ayağa kalkıyorum.

"Artık özür dilemek yok." Onu dürtüyorum ve bana göz kırptırıyor. "Burada istediğin kadar kalabilirsin ve sana söyledim, burası New York. Neye ihtiyacın varsa bulabiliriz, hatta muhtemelen teslim bile ettirebiliriz."

Kollarını belime dolamak için bir adım öne çıkmadan önce bir an tereddüt ediyor. Onu hemen kollarımla sarıyorum, eğilip dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum, saçlarının tatlı çiçek kokusunu içime çekiyorum. Bütün gün burada durup bunu yapabilirdim ama uzun sürmez.

Kolları gevşiyor ve geri çekiliyor. Omzunu kaldırıp gözlerini kısarak bana bakıyor. "En azından bir diş fırçası getirdim."

"Ben kahve yapayım." Misafir odasına giderken onu takip ediyorum. "Şu şifonyere bakarsan, artık giymediğim eski gömleklerim ve eşyalarım var. Hepsi sana büyük gelecektir ama istersen deneyebilirsin."

Kapıyı kapatmadan önce bana küçük bir gülümseme vererek başını sallıyor. Bir an tereddüt ederek, o kısa parıltının tadını çıkarıyorum.

Taze demlenmiş kahvem var ve fırına atmak için bir kutu tarçınlı çörek açtım. Liv misafir odasının kapısını açtığında *üzerinde "Duygular hakkında karışık içkilerim var"* yazan büyük boy bir tişört giymişti.

"Bu işe yaramayacak." Dizlerine kadar sarkan gömleğine bakıyor.

"Hey, bunu iyi gösteriyorsun." Koşu şortumu ve tişörtümü giydim.

Gözleri omuzlarımda ve göğsümde gezinirken parlıyor ve ben bu bakışı biliyorum. Sikimin seğirmesine neden oluyor.

Gözlerini başka yöne çevirerek bir fincan doldurmak için cezveye gidiyor. "Koşuya mı çıkıyorsun?"

"Stadyuma gidiyorum. Sabah antrenmanımı yapmam lazım. Sen ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum." Dönüyor, sanki sıcaklığın tadını çıkarıyormuş gibi bardağı yüzüne yakın tutuyor. "Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"İstersen sen de benimle gelebilirsin. Ben sadece ağırlık kaldıracığım ve çocuklarla oyun oynayacağım ama senin orada olmana aldırılmazlar."

"Bu şekilde gidemem." Üzerindeki gömlek-elbiseye bakıyor. "Sadece dün gece giydiklerim var."

"Senin için bir şeyim var." Odama gidip çekmeceleri karıştırdım ve eski pamuklu antrenman formalarımın biriyle geri döndüm. "Bunu kotunun yanına koy."

"Senin formanı giymemi mi istiyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor ve ben de dirseğimi onun yanına dayıyorum.

Onu tekrar öpmemek için tüm gücümü harcadığım anlardan biri. "Eskiden hep takardın."

Çenesini kaldırarak elimden aldı. "Geleneği bozmak istemem."

On dakika sonra asansörle aşağı iniyoruz. Yüzü yeni yıkanmış ve saçları at kuyruğu şeklinde geriye taranmış. Pamuklu, lacivert ve kırmızı 50 numaralı formamı giymiş, belinden bağlamış ve parlak ela gözlerini bana dikmiş.

"Tüm ekiple mi tanışacağım yoksa sadece senin grubunla mı?" Gülümsüyor ve dün geceye göre daha neşeli, bu da endişemi biraz olsun hafifletiyor.

"Sadece hücum hattı olacak ama seni istediğin kişiyle tanıştırebilirim. Herkesi tanıyorum."

"Kimseyi tanımıyorum." Gülüyor, yere bakıyor. "Seninle takılacağım."

"Orada kimler var göreceğiz. Benimle spor salonunda kalmak zorunda değilsin."

Oraya vardığımızda küçük bir sosis partisi vardı. Birçok kişi hâlâ dün gecenin etkisinde ama giriş holünde Maddy ve Charlie ile bebekleri Paxton'a rastlıyoruz.

"Hey, çocuklar!" İçeri girerken onları selamlıyorum.

"Garrett!" Maddy kolları kıpır kıpır altı aylık bebeğiyle öne atılıyor. "Formandaki kim? Bizden bir kız arkadaş mı saklıyordun?"

"Dün gece neden dışarı çıkmak istemediğini şimdi anlıyorum," diye takılıyor Charlie.

"Hayır... Ben..." Liv'in yanakları pembeleşmiş, yere baktığı yere dönüyorum. "Bu Liv-Olivia Bankston. Bir avukat. Birmingham'dan. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz."

"Birmingham mı?" Maddy ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Ben Atlanta'lıyım! Neredeyse komşuyuz. Sizinle tanışmak çok güzel."

Maddy elini uzatıyor ve Liv de sıkıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"İşte, Bebek Pax'i bir saniye tut." Bebeği Liv'e verir ve çantasını kaldırıp karnının üzerine koyar. "Numaranı telefonuma yazacağım."

"Elbette." Liv yürümeye başlayan çocuğu kalçasına doğru kaydırıyor ve onu tutmakta oldukça doğal görünüyor. Hatta kadınların yaptığı o küçük zıplama hareketini bile yapıyor.

Koca yumruğunu kızın uzun saçlarına sokuyor ve kız başını eğerek bileğini tutmak ve parmaklarını çözmek için elinden geleni yapıyor.

"Paxy, hayır!" Maddy elindeki telefonu tekrar çantaya atarak adamın yumruğunu yardım ediyor. "Göstermeye başladığımda ne yapacağımı bilmiyorum. Belim şimdiden beni öldürüyor."

"Hamile misin?" Liv'in gözleri büyür.

"Buna inanabiliyor musun?" Maddy, Paxton'ı belinden yakalıyor ve tekrar kalçasına çekiyor. "Bir daha asla bebek öncesi kiloma dönemeyeceğimi sanıyordum. Sonra hamile olduğumu öğrendim. Peki seni New York'a getiren nedir?"

Charlie omzuma bir tokat attı. "Hadi başlayalım."

Ağırlık odasına yöneliyor ama ben tereddüt ederek Liv'in koluna dokunuyorum. "Burada iyi misin?"

"Tabii ki öyle!" Maddy beni itti. "Ben ona göz kulak olurum." "Ben de bundan endişeleniyorum," diye takılıyorum.

Yine de Liv'in elini Paxton'ın sırtına sürmesini ve şimdi parmağına dolanmış olan yumruğunu sallamasını izlemek gerçekten çok sevimli. Bana göz kırpmıyor,

ve göğsüm sıkışıyor. İkimizin de çok daha genç olduğu bir zamanı hatırlıyorum ve Liv'in bebeklerimi doğurduğunu hayal ediyordum.

Komik, çünkü burada olmak, Ricky'nin sorumsuz tavırlarından dolayı hayal kırıklığına uğramak dün gece beni gerçekten etkiledi. Çok sinirliydim ve tek başıma daireme gidip birkaç bira içmeyi ve her şeyin ne kadar rayından çıktığını düşünmeyi planlıyordum. Sonra o ortaya çıktı ve her şey unutulup gitti.

Liv buradayken bunların hiçbirinin önemi yok. Her şey farklı. Sessizleştirmizi fark ediyorum ve etrafımda beni bekleyen herkese bakıyorum.

Maddy arsız bir çocuk gibi, "Artık gidebilirsin," diye azarlıyor ama ben hâlâ Liv'e bakıyorum.

"Bu sana çok yakışmış Cherry."

Yanakları alev alıyor ve gözlerini hızla kaçırıyor. *Kahretsin*. Midem bulanıyor ve bu kadar düşüncesiz bir şey söylediğime inanamıyorum.

Özür dilemek istiyorum ama Maddy bizi şahin gibi izliyor. Eminim Liv kısırlık sorunlarını bir yabancıнын bilmesini istemezdi. Ya da bilseydi bile, bu onun paylaşacağı bir hikaye olurdu.

Hay sikeyim. Çenem sıkıştı ve sanırım tek seçeneğim kendi kıcımı tekmelemek ve daha sonra, yalnız olduğumuzda özür dilemek. Artık onun ihtiyaçlarına karşı ne kadar olgun ve duyarlı olduğumu göstermek için çok fazla.

Elimi ensemdede ovuşturarak boğazımı temizliyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa ağırlık odasında olacağım."

"Biliyoruz." Maddy'nin ses tonu sabırsız ve beni kovar gibi elini sallıyor. "Şimdi git de senin hakkında dedikodu yapalım."

"Doğru." Başımı sallıyorum, gülmeye zorluyorum, kendimi hâlâ bok gibi hissediyorum, sonra dönüp Charlie'nin gittiği yolu takip ediyorum.

On dakika sonra, her iki tarafında 250'şer kiloluk ağırlıklar olan bir barı göğsümün üzerinde tutarken bana gözcülük ediyor.

"Demek düşündüğün şey buydu, uzun boylu bir kızıl." Ben tekrarlarımı yaparken Charlie başımda duruyor. "Ricky'ye kızgın olduğun için dışarı çıkmak istemediğini sanıyordum. Onun yerine, bizden çok seksi bir kadın saklıymışsun."

"Onu saklamıyordum." Homurdanarak sözümü bitirdim ve ayağa kalkarak her iki yanımdan yüzer kilo kaldırdım. "O eski bir arkadaşım."

Charlie bana inanmıyormuş gibi gözlerini kısarak .

"Senin formanı giyiyor." Arkasına yaslanıp ellerini şınav barının üzerine koydu. "Sakin bana onun sadece bir arkadaş olduğunu söyleme."

Sekiz tekrar yapıyor ve o benimle yüzleşmek için ayağa kalkarken barı rafa geri götürüyorum. Omuzlarım gergin ve antrenmandan dolayı değil.

"Liv ve ben oldukça ciddiydik ama artık hepsi bitti." "Bana bitmiş gibi görünmüyor. Bu yeniden alevlenme sezonu, kardeşim. Peşinden git."

Çenem sıkıştı. Charlie takım kaptanı olabilir ama o ve Maddy dedikodu yapmaya bayılırlar. İsteyeceğim son şey, Liv'in gerçekten neden burada olduğunu öğrenmeden ona bir şey söylemesi.

"Öyle bir şey değil. İş için şehre geldi ve nerede oynadığımı görmek isteyebileceğini düşündüm."

"Ve o da senin formanı mı giyiyordu?" Kaşını kaldırdı. "Sahip olduğum tek Korsanlar ürünüydü."

"Doğru." Kaslı kollarını kavuşturuyor ve bunların hiçbirine inanmadığını biliyorum.

"Hey, Bro-skis, siz çocuklar erkencisiniz." Ricky odaya ve kaşlarını çatılıyor.

Ricky'ye kızgın değilim ama o Logan değil. O son maçtan sonra Logan ben delmeden önce burada olurdu.

"Erkenden yola çıkmalısın. Pazartesiye önce yapmamız gereken bazı işler var."

"Her zaman sıkıyorsun, Grizz. Murphy'nin neden rekorlar kırdığını şimdi anlıyorum. Her zaman peşindeydin."

"Logan'ın peşinde olmak zorunda değildim. O çok daha odaklanmıştı-"

"Hey, ben de dün gece bunu düşünüyordum," diye araya girdi Charlie. patlayabilir. "Warriors'ın savunma hattı öldürücü. Burada bir hücum maçı yapmak ve alıcı oyununuza biraz baskı uygulamak için yeterince adamımız var. Hazır mısın Rick?"

Ben bile daha iyi ifade edemezdim, tabii ağzımdan kaçmış ve ona Dick demiş olabilirim.

Tek söylediğim "Gidelim," oldu.

Sonraki birkaç saati sondaj yaparak geçiriyoruz ve her mola verdiğimizde, Liv'in Maddy'nin yanında durup bizi izlediğini görmek için kutuya bakıyorum.

Bu gerçek bir maç değil ve stadyumda sadece personel ve oyuncular dolaşıyor. Yine de, onun burada olmasının, beni oynarken izlemesinin, formamı giymesinin ve iyi bir şey olduğunda tezahürat yapmasının nasıl bir şey olacağını hissetmemi sağlıyor.

Göğsüm genişliyor ve söylemeliyim ki bu çok hoşuma gidiyor.

İşimiz bittiğinde Ricky, Charlie'nin ona attığı pasların yarısından biraz fazlasını tamamlamayı başarmıştı. Charlie'ye ne oldu bilmiyorum.

İki yıl önce yükselen bir yıldız olduğu zamanlardan beri. Sanki oyuncu olmakla o kadar meşgul ki gerçekten oynayamıyor.

Beni ilgilendirmez. Liv'i bulup buradan gitmeye hazırdım ki onun ve Maddy'nin sahaya indiğini fark ettim. Eski dostlar gibi saha kenarında duruyorlar. Paxton Liv'in omzunda uyuyor ve her ne kadar iyi görünse de ayağımı yine ağızıma sokmak istemiyorum.

"Sonunda bitirdiniz mi?" Maddy kocasına yaslanıyor. "Dün gece oynadıktan sonra biraz ara vermek istersiniz diye düşündüm."

"Bu şekilde en iyisi oluruz." Bir kolunu ona doluyor ve başının üstünü öpmek için eğiliyor.

"Benim biraz kestirmem lazım." Ellerini uzatıyor ve Liv uyuyan bebeği ona uzatıyor. "Hamilelik yorgunuyum, bu da var olan en yorgun yorgunluk türü."

"Bir de bana sor." Liv başını sallıyor, sonra sertleşiyor ve boğuk bir kahkaha atıyor. "Ben de öyle duydum zaten."

"Kızım, hiçbir fikrin yok." Maddy elini Liv'in koluna koyuyor. "Charlie iyi bir baba ama Tanrı'ya şükür annesi Paxton'ı almak için burada da ben uyuyabiliyorum."

"Hey!" Charlie onun omzunu dürtüyor. "Pax ve ben uyumanıza izin verdik!"

"Elbette var, tatlım!" Maddy ona gülümsüyor, sonra başını hayır anlamında bize doğru sallıyor.

Liv gülüyor ve burnunu kırıştırarak bana doğru yürüyor. "Duşa ihtiyacın var."

"Bana beş dakika ver." Kollarım ağrıyor ve Charlie'nin şu anda Maddy'ye yaptığı gibi onu istiyorum. Onun yerine hedeflerimi hatırlıyorum. "Burada bu kadar uzun süre takılmakla iyi bir spor yaptın. Ne yapmak istersin?"

"Oh, bilmiyorum."

"Parkta yürüyüşe çıkabiliriz. Ya da bir gösteriye gitmek istersen, eminim son dakika bileti bulabiliriz." Dostum, umarım bir gösteriye evet demez, çünkü uyuyup kalabilirim.

Saate bakıyorum, öğle yemeği vakti ama ilerisini düşünüyorum. "Muhtemelen akşam yemeği rezervasyonu yaptırmak için çok geç değildir. Yerel bir ünlü olduğum için genelde torpil yapabilirim."

"Öyle mi?" Çenesini kaldırarak gülümsüyor. "Belki bu akşam sipariş verebiliriz. Bana *Dirty Dancing* sözü verildi."

"Evet, öyleydin." Cazibemi konuşturmak için elimden geleni yapıyorum. "Ama önce öğle yemeği. Hemen döneceğim."

OceanofPDF.com

Olivia

I Pirates stadyumunun lobisinde oturmuş Garrett'in düşünu bitirmesini beklerken telefonum çaldı.

ANNE

Henny Lane kuluçkaya yatıyor. Horoz olmadan tavukların kuluçkaya yatabileceğini hiç bilmiyordum!

Bu ne anlama geliyor?

Yüzen gri noktaları izlerken dudağımı çiğneyerek bugün olanları düşünüyorum. Maddy Georgia tınısı ve küçük oğluyla çok sevimli ve burada yaşasaydım iyi arkadaş olacağımızı hayal ediyorum. Taşınmayı planladığımdan falan değil.

Yumruğunu çiğneyen ve bebek parmaklarını saçlarıma dolayan Paxton'ı tekrar tekrar tutarken, olasılıkları düşündüm ve peri masalı hayallerimi kontrol altına almam gerektiğine karar verdim.

Sonra hamilelik yorgunluğu yüzünden neredeyse kendimi ele veriyordum. Yemin ederim, hayatımda hiç bu kadar yorgun olmamıştım. Şuraya uzanıp günün geri kalanını bu kanepede uyuyarak geçirebilirim.

Kimse kaymamı fark etmemiş gibi görünüyordu ama zamanı geldi. Garrett'la konuşmalıyım.

ANNE

Yani üzerinde oturduğu yumurtanın içinde civciv olduğunu sanıyor ama yok!

Zavallı Henny Lane'in akıl sağlığı sorunları var. Ona karşı nazik olmalıyız.

ANNE

Görünüşe göre Silkie'ler çok yavruluyormuş. Yirmi bir gün geçip de yavru çıkmayınca ne yapacağımı bilemiyorum.

Ona sevmesi için küçük bir civciv al.

ANNE

Bütün bir kuluçka sürüsünü idare edebileceğimden emin değilim.

Henny'nin hayallerini yıkma.

ANNE

Olivia Cherry Bankston! Tavuklarımı sevdiğimi biliyorsunuz ama histerik hamilelikleri teşvik edemem.

Gerçek bir hamilelikte ne yapardı merak ediyorum. Çıldırırdı.

ANNE

Dr. Pfefferle kalça protezine ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Bu bir numara değil, bu yüzden uzaktan bir durumu çözmeye şansınız varsa, yardımınız işime yarayabilir.

Gözlerimi kısarak telefonuma baktığımda bunun gerçekten de başka bir numara olduğundan şüpheleniyorum ama tereddüt ediyorum. Havada bu kadar çok şey varken sekiz hafta boyunca Newhope'ta olma ihtimalini düşünüyorum. Çözülmemiş çok şey var.

Takvimime bakayım, bir tarih bulurum.

ANNE

Neden telefonum New York'ta olduğunu söylüyor?

Nefesimin altından bir küfür savurarak, ona yerini benimle nasıl paylaşacağını öğrettiğim güne lanet ediyorum. Tabii ki ben de kendi konumumu onunla paylaşmak zorundaydım ama bu hayatım bir fırlıdağa dönüşmeden önceydi.

İşle ilgileniyorum. Yakında konuşuruz. Seni seviyorum.

ANNE

Seni seviyorum, Olivia

"Her şey yolunda mı?" Garrett'ın sesi dikkatimi çekiyor ve onu gördüğümde nefesimi tutup göz kırpmam bir dakikamı alıyor.

Koyu renk saçları nemli ve dağınık, üzerinde kışını tam olarak saran solmuş bir kot pantolon var. Gri bir tişört geniş göğsünün üzerinde uzanıyor ve giydiği lacivert bomber ceket mavi gözlerini parlatıyor.

İçim yanıyor ve hamilelik hormonlarını ve azgınlık gibi insana yaptıklarını duyduğum diğer şeyleri düşünüyorum.

"Henny Lane hamile olduğunu düşünüyor." Telefonumu kaldırıyorum ve kaşları düşüyor.

"Ne?" Gözlerinde kahkahalar dans ediyor ve ben her zaman olduğumuz gibi olmak istiyorum.

Etrafında zıplayıp sırtına atlamak, bacaklarımı beline sararken bedenlerimizi birbirine yakınlaştırmak istiyorum. Kulağına sadece birbirimizle paylaştığımız şeyleri fısıldamak istiyorum.

Onun yerine bunu . "Annem kara kara düşündüğünü söylüyor."

"Bu nasıl oluyor?" Elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum.

"Yumurtalarının gerçek olduğunu düşünüyor ve annemin ona ya da yumurtalarına dokunmasına izin vermiyor."

"Annen ne yapacak?"

"Birlikte oynamak mı?" Omuz silkiyorum, elimi kolunun arasına sokuyorum. "Ona bir civciv almasını söyledim ama tüm sürünün kuluçkaya yatacağından endişeleniyor. Görünüşe göre altı tavuk yeterli."

"Sekizin yeterli olduğunu düşünmüştüm."

Homurdanarak başımı sallıyorum ve o da kapıyı tutuyor. Siyah bir SUV bizi gitmek istediğimiz yere götürmek için bekliyor. Daha önce hiç araba servisim olmamıştı ama şikayet etmiyorum. Şu anda onun dairesine kadar yürümek istemiyorum.

"Öğle yemeğinde hamburger yemeye ne dersin?" Ben arabaya binerken koluma dokunuyor. "Şehirdeki en iyi hamburgerleri yapan bir yer biliyorum. İstersen kanat da olur."

"Bana uyar. Açlıktan ölüyorum."

Kısa bir yolculuktan sonra, bar oyunları ve mevcut her türlü sporu yayınlayan televizyonlarla dolu bir spor barı olan Blondie's'in ortasındayız.

Garrett beni birkaç bilardo masasına yakın yüksek bir yere götürüyor.

Tabureye kayarak onlara başımı salladım. "Bir tur oynamak ister misin?"

"Hayır, yasaklandım." Sakin bir şekilde menüyü eline aldı.

"Yasaklandı!" Sesim yükseliyor. "Ne oluyor lan?"

"Logan ailemin aynı zamanda bilardo salonu olan bir restoranı olduğunu ağzından kaçırdı ve şimdi müşterileri dolandırmakla suçlanmadan oynayamıyorum."

Başımı eğip elimle ağzımı kapatıyorum. "Onları her zaman itip kakardık."

"Biliyorum." Gözleri benimkilerle buluştuğunda dans ediyor. "Çok kolay oldu!" Aynı anda ve o daha da yaklaşıyor. "Özellikle senin için. Kimse senin gibi birinin bilardoda bu kadar iyi olabileceğine inanmazdı."

"Her yağmurlu günü oyunumuzu mükemmelleştirmek için harcadığımızı bilmiyorlardı." "Hey." Yüz ifadesi birden ciddileşti. "Özür dilemek istedim stadyumda söylediklerim için. Maddy'nin önünde."

"Ne?" Kaşlarım çatıldı ve aklıma hiçbir şey gelmedi...

"Bir bebeği kucağına almanın sana ne kadar yakıştığı hakkında. Seni kötü hissettirmek ya da eski bir yaranı deşmek istememiştim. Kısırlığın acı verici bir şey olduğunu biliyorum ve gerçekten üzgünüm."

"Oh..." Mideme bir ağırlık çöküyor ve elini tutmak için uzanıyorum. "Hayır Garrett, özür dilemene gerek yok."

Etrafa baktığımda, ona söylemek için doğru yerin burası olmadığını biliyorum. Evine geri dönmeyi teklif etmeyi düşünürken, kot şortlu ve siyah tişörtlü minyon bir garson masaya atlıyor ve hemen ona sarılıyor.

"Garrett!" diye bağıyor ve kollarını tutup ona gülümsemesinden hiç hoşlanmıyorum. "Seni uzun zamandır görmedim. Nerelerdeydin?"

Onu hafifçe itiyor ve eski arkadaşlarıymış gibi beklentiyle ona göz kırpmasını izlerken boğazım ısınıyor. Yoksa daha fazlası mı? Kıskançlık hiçbir zaman bana göre olmadı ama vay be. Hamilelik hormonları da flörtöz garsonları boğmak istemenize neden oluyor mu?

"Wendy, hey." Garrett ruh halimdeki değişikliği hissetmiş gibi görünüyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor. "Yeni kocan sana nasıl davranıyor?"

Tamam, *yeni kocam* beni biraz daha az bıçaklanmış hissettiriyor. "O harika biri." Biraz kızarak gözlerini kırıştırıyor.

Şimdi kendimi daha az bıçaklanmış hissediyorum.

Sonra dönüp bana gülümsüyor. "Peki bu kim? Sonunda yuva mı kurdun?"

"Ben Olivia, ama herkes bana Liv der." Elimi uzatıyorum.

"Ben Wendy!" Beni coşkuyla sallıyor. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Liv. Bu adamla birlikte olmak için çok sabırlı olmalısın. Tam bir karakter."

"Bir de bana sor." İyi olduğuna karar verdim. "Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz."

"Hanımlar, sizi durdurmak zorundayım." Ellerini kaldırıyor. "Tek amacım hepinizi mutlu etmek ve şu anda bildiğim kadarıyla Liv'in klasik bir Angus burgere ihtiyacı var. Derhal."

Wendy ellerini kalçalarına koyarak başını sallar. "Tam benim tarzımda bir kız. Peki sen ne alacaksın koca adam?"

"Bana biraz kanat getir."

"İçecek?"

"Benim için Yuengling ve Liv?"

"Ben sadece bir Sıvı Ölüm alacağım. Köpüklü."

"Ve oyunu aç," diye sesleniyor Garrett o uzaklaşırken.

Bara giderken başının üzerinden el sallıyor. Tam yüzümüzü birbirimize dönmüştük ki en yakınımızdaki televizyon futbola geçiyor.

"Yıldız muamelesi hakkında konuş." Daha yakına eğildim ve o da elime uzandı.

"Söylemek istediğim başka bir şey daha var..." Ses tonuna sıcaklık karışıyor ve ben de aşağıya, büyük elinin benimkini kavradığı yere bakıyorum. "Hafta sonumuzdan sonra aramadığım için özür dilerim. O kadar aceleyle gittin ki, işleri garipleştirdiğimi düşündüm."

Duygular boğazımı tıkıyor ve parmaklarımızı geçirebilmek için elimi çeviriyorum.

Hızlı hızlı kırpıştırarak gözlerimi onunkilere dikiyorum ve ciddi bir maviyle karşılaştıklarında midem sıkışıyor. "Sen..."

Söylemek istediklerimin hepsi bu değil ama Wendy hamburgerlerimiz, kanatlarımız ve içeceklerimizle geri döndü. Ellerimizi bırakıp taburelerimize oturuyoruz. Hamburgerim çok büyük, ancak yorgun olmanın yanı sıra (ve görünüşe göre biraz azgın), aynı zamanda açlıktan ölüyorum.

Sonraki bir saati yemek yiyerek ve maçı izleyerek geçiriyoruz. Wendy ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzdan emin oluyor ve biz öğle yemeğimizi yerken selamladığı müşteri sayısından çok etkileniyorum.

"Sen gerçekten ünlü birisin." Öne doğru eğilip gürültüyü bastırmak için bağıriyorum. "Herkes seni tanıyor."

"Logan ve ben şehre taşındığımızda buraya gelmeye başladık. Binamıza çok yakın."

Başımı sallayarak basit sayılabilecek bara göz gezdiriyorum. Tişörtlü, şapkalı ve kot pantolonlu adamların yanı sıra birkaç çift ve hatta düğmeli önlük ve hakiler giyen birkaç adamla dolu.

İyi bir havası var ve Garrett'ın Manhattan'da kendi memleketindeki restoranıyla aynı havaya sahip bir yer bulması gibi bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Beni şaşırttığında futbol maçı hâlâ devam ediyordu. Ayağa kalktı, hesap için Wendy'ye el salladı ve oturduğum yere doğru yürüdü.

"Oyunu bitirmek istemiyor musun?"

"İstiyor musun?"

Başımı sallayarak gülerek aşağı bakıyorum. "Pek sayılmaz."

Wendy kaşlarını kaldırarak hesabı aldı. "Oyun bitmeden gittiğini ilk kez görüyorum."

"Bir maç gördüysen, hepsini görmüşsündür."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor ve Wendy ile bakışıyoruz. Kulağıma eğildi. "Bu çocukluk arkadaşlığından öte bir şey."

Dudaklarımı birbirine bastırarak Garrett'ın uzattığı eli tutuyorum. Onu duyduğunu sanmıyorum ama göğsüm hâlâ sıcak. Tabureden inmeme yardım ediyor ve Wendy kollarını kavuşturmuş bir şekilde arkada durup bizi izliyor.

"İyi hafta sonları." Ona el sallıyor ve beni kaldırımda bekleyen SUV'ye götürürken elimi tutmaya devam ediyor.

Kaldırıma çıktığımızda birkaç adam ona bağırıyor ve o da el sallıyor. Etrafıma bakıyorum ve parka yakın olduğumuzu fark ediyorum. "Geri yürümek ister misin?"

"Nasıl istersen." Cama dokunur ve şoföre işaret eder.

Sonra Central Park West'e varana kadar Doğa Tarihi Müzesi'ni geçerek uzun bir blok boyunca yürüyoruz. Elim kolunun kıvrımında ve yüz yıllık kaldırımı oluşturan düzensiz tuğlaların üzerinde ayaklarımı izlerken onun yanına yaslanıyorum.

Etrafımız yürüyen ya da banklarda oturup konuşan, çocuklarıyla oynayan ya da köpeklerini gezdiren insanlarla çevrili. Şehir hareketlilikle dolup taşıyor ama sanki dünyada sadece iki kişi varmışız gibi hissediyoruz.

Columbus Circle'ı dönüyoruz, konutlar işyerlerine dönüşüyor ve kısa süre sonra Rockefeller Center'ı, ardından Radio City Music Hall'u geçiyoruz. Onun binasına gelene kadar birkaç blok daha devam ediyoruz.

Kapıcıyla konuşuyor ve o asansör kodunu girerken ben bekliyorum. İçeri girerken sırtını duvara dönüyor ve elini uzatırken bana gülümsüyor. "İyi misin?"

Başımı sallayarak ayakkabılarıma bakıyorum. "İyi ki bu botları giymişim. Bu yürüyüş beklediğimden daha uzun sürdü."

"Burada her zaman öyledir." Gülümsüyor ve ben de elimi onun elinin içine koyuyorum.

Parmakları parmaklarımın etrafına dolanıyor ve kalbim daha hızlı atıyor. Wendy'nin söylediği şeyi düşünüyorum, bunun bir çocukluk arkadaşlığından daha fazlası olduğunu ve bir şekilde öyle olduğunu. Sevgimiz hiç azalmadı ama çok şey değişti. Büyüdük ve artık ikimiz de birbirimizden çok uzaktayız.

Asansör çalışıyor, dışarı çıkıyoruz, küçük sahanlığı geçiyoruz ve o kapısının kodunu girerken bekliyorum. Kapı açılıyor ve onu içeri kadar takip ediyorum.

Kapıyı kapatıyor ve ben oturma odasına geçiyorum, pencerelerin olduğu duvara gidip aşağıdaki kalabalık kaldırımlara bakıyorum. Gölgeler uzuyor, mevsimler değişiyor, akşam erken geliyor ve hava berraklaşıyor.

Sıcaklık sırtımda ve o da arkamda durmuş dışarı bakıyor. Yakınlığının verdiği hisle tenim karıncalanıyor ve göğsüm sıkışıyor.

"Şimdi ne olacak Liv?" Sesi sessizdi ve yüzümü ona döndüm.

"Şimdi sana neden burada olduğumu söylemem gerekiyor." Sesim sakın ve sanki bunu bekliyormuş gibi başını sallıyor.

"Bir içki ya da başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır." Göğsüm sıkışıyor ve neden birden korktuğumu bilmiyorum.

"Ama bir dakika içinde bir tane isteyebilirsin."

Kaşları çatılıyor ve boğazımdaki düğümü yutuyorum.

Bunun provasını yapmadım ve söylemek üzere olduğum şeyi doğru şekilde anlatmaya karar vermeye çalışıyorum.

Ayaklarının üzerinde kayıyor ve havadaki gerilimin daha fazla artamayacağından eminim.

Derin nefes alıyorum, yavaşça nefes veriyorum ve sonra basitçe .

"Hamileyim." Oda sessizliğe gömülüyor.

Daha önce hiç fark etmemiştim ama bu dairede bir yerde analog bir saati var. Tek ses tik... tik... tik... ve ben halüsinasyon görüyor olmalıyım. New York şehri asla sessiz değildir.

Sonunda konuşur. "Bu... harika. Tebrikler mi?"

Ses tonu şaşkın, hiç mutlu değil ve gözlerim yüzüne kayıyor. Hayal kırıklığı ve muhtemelen başka bir şeyin karışımı. Pişmanlık mı?

Karnım ağrıyor ve normal nefes almaya çalışıyorum. "Bu mı? Tebrikler mi?"

"Başka ne diyeceğimi bilmiyorum Liv." Omuz silkiyor, dönmeye başlıyor. "Tüp bebek yapmaya falan mı karar verdin?"

Göğsümde biriken öfke kırılıyor ve ellerimi alnıma götürüyorum. "Hayır..." Derin bir nefes vererek gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "O... O senin değil. Bizim. Düğünden sonra oldu. Biz... yaptığımızda hamile kaldım."

İnanılmaz derecede gürültülü saat ve onun kaderin tik takları dışında yine sessizlik.

"Ama sen dedin ki..." Başlıyor ve duruyor.

Kollarımı kavuşturarak pencereden oturma odasına doğru yürüyorum. "Doktor hamile kalamayacağımızı söyledi ve sanırım ben bunu hamile *kalamayacağım* şeklinde yorumladım. Yani düşünürseniz, lisedeki onca zamandan sonra hiç korkmadık-"

"Lisedeyken doğum kontrol hapi ."

"Evet, ama doğum kontrolü başarısız olabilir." Sesim sakın ve sonunda cesaretimi toplayıp gözlerine bakabiliyorum. "Bozulduğumu sanıyordum."

"Sen hiç kırılmadın Liv. Sen mükemmelsin." Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirliyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Sonra durur, sanki iki kez düşünmüş gibidir. Yutkunuyor, elini ağzının üzerinde kaydırıyor. "Ne yapmak istiyorsun?"

acı damlıyor ama ağlamama izin vermiyorum.

Gözlerimi başka yöne çevirerek ondan bir adım daha uzaklaşıyorum. "Bunun hakkında çok düşündüm. Senin burada bir kariyerin var ve ben... oradayım." Devam etmeden önce titrek nefesimi tutmam gerekiyor. "Daha çok erken. Eğer hesaplarsanız, sekiz haftadan fazla doğurmuş olamam. Çok geç değil..."

Göğsümde ağır bir yük, midemde bir ağrı. Gözlerim onun hareket etmediği yere kayıyor ve içim burkuluyor.

Bu sessizlik. Bu baskıcı sessizlik üzerime öyle bir çöküyor ki.

"Eğer yapmamamı tercih ediyorsan bunu yapmak zorunda değiliz." Alnı hafifçe geriliyor ve ben bunu söyleyemiyorum.

"İstedğin bu mu?" Alçak bir soru, çenesi sıkılmış gibi gergin.

Dün geceden, bu sabahtan ve bugünden sonra, neden orada bu kadar kontrollü durduğunu anlamıyorum. Böyle tepki vermesini beklemiyordum. Ben

Garrett'ı hayatım boyunca tanıdım ve ona annemin sanırlı tavuğundan bahsettiğimde daha fazla duygusallık gösterdi.

Bunu tek başıma yapmakla ilgili tüm korkularım, buraya gelme konusundaki düşüncesizce kararım, çünkü hayatıma giren tüm erkekler arasında onun farklı olduğundan emindim.

Her zaman arkamı kollayacağına inanıyordum.

Tuttuğumu bilmediğim nefesim göğsümde yuvarlanıyor ve sıcak bir gözyaşı yanağıma çarpıyor. Onu hızla iterek çenemi kaldırıyorum ve sahip olduğumu bildiğim gücü buluyorum.

"Hayır." Sesim kalın ve onu temizliyorum. "Bu bebeği çok istiyorum, sadece-"

"Becer beni Liv." Kelimeler bir anda ağızımdan dökülüyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Garrett'ın kollarına atılıyorum. "Kalbimin durduğuna eminim."

Yüzü saçlarımin arasında ve dizlerim çöküyor. Ama önemli değil. Beni göğsüne yaslayarak sıkıca tutuyor ve boğazımdan boğuk bir hıçkırık kaçıyor. Kollarımı omuzlarına dolamak için uzanıyorum ve kendimi yeniden toparlayana kadar bir süre dayanıyorum.

"Garrett." Yanaklarıma daha fazla gözyaşı düşüyor. Onları durduramıyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Ne?" Kaşlarını çatarak başını kaldırıyor ve ben de kollarını itiyorum.

Beni serbest bırakıyor ve ben de bir adım geri çekilip gözyaşlarıminı siliyor ve kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Sana hava durumu raporu veriyormuşum gibi orada durdun. Tepki bile vermedin."

Bir adım daha atıyor ve şimdi gözleri parlıyor. Yüzümü iki eliyle kavıyor, sanki değerli bir şeymişim gibi bana bakıyor. Midem bulanıyor ve bir damla gözyaşı daha akıyor.

"Bunun benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin." Başını sallarken mavi gözlerinde saklanan nemi gördüğümü sanıyorum. "Ama değişmeye çalışıyorum Liv. Her şeyi kendim için yapmamaya çalışıyorum."

"Üstünü değiştirmek için iyi bir zaman seçmişsin!" Sesim dudak büküyor, o da kıkırdıyor ve beni tekrar göğsüne çekip sarılıyor.

"Kahretsin Liv. Bebeğimi doğuracaksın."

Başım omzunda ve yavaşça başımı sallıyorum. Beni dikkatlice döndürerek bir elini belime doluyor. Avucunu karnımın üzerinde gezdiriyor ve usulca *Benim* kelimesini söylüyor.

Bu saf bir şaşkınlık ve sonunda kendimi sakın hissediyorum.

OceanofPDF.com

Garrett

L IV bebeğimi taşıyor. Sanki çılgın bir rüyanın gerçekleşmesi gibi. Aklım başımdan gidiyor ve tek yapmak istediğim onu kollarıma almak. Onu öpmeyi istiyorum, ama tekrar ediyorum, bu Garrett Şov değil. Onun beni almasına izin vermeliyim.

Başrolde.

Onun liderlik etmesine izin vermek çok zor. Bir yüzük takıp onu buraya, New York'a taşımaya hazırım. Şehirdeki son yılımı birlikte geçirebiliriz. Onu kutunun içinde, hamile bir halde, gülümseyerek ve formama el sallarken düşünerek gülümsüyorum.

Kahretsin, bu çok iyi.

"Bunu tek başıma yapamam, Garrett." Sesi neredeyse korkmuş gibiydi. Korkacak neyi var ki?

"Bunu yalnız yapmayacaksın." Kendime güvenim tam. "Sana her konuda yardım edeceğim."

"Ama nasıl?" Tekrar bir adım geri atıyor, kaşları çatılmış. "Ben buraya taşınamam, sen de Newhope'a geri dönemezsin."

Büyük planım için çok fazla.

Yine sessiz ve kalabalık Manhattan caddelerinin sesleri havada yumuşak bir şekilde yankılanıyor, bu yükseklikte bile duyulabiliyor. Jack'le konuştuklarımızı ve zaman çizelgesini hızlandırmamız gerekecek gibi göründüğünü düşünüyorum. Emekli olmak için gelecek yıla kadar bekleyemem. Liv'in bana şimdi ihtiyacı var.

"Yapamayacağımı kim söyledi?"

"Ne?" Güzel ela gözlerini kocaman açarak bana göz kırıyor. "Ama senin sözleşmen..."

"Kontratım için ben endişelenirim."

"Ben sadece... Annemin yakınımda olmama ihtiyacı var ve onsuz, bu kadar uzakta bir bebek sahibi olmayı hayal edemiyorum."

Aşağıya bakarken, ne söylediğini düşünüyorum. Yıllar önce, ilk ayrılığımızla karşı karşıya kaldığımız ve sadece üniversitede olduğumuz zamanları düşünüyorum.

"En son zor bir karar vermemiz gerektiğinde, benden sana istedin ve ben hayır dedim." Boğazım düğümleniyor ve pişmanlığımı yutuyorum. "Sana bir daha hayır demeyeceğim."

Gözlerimiz buluşuyor ve yanağına bir damla yaş daha düşüyor. Hızlıca siliyor.

"Tamam." Sesi bir fısıltıyla çatlıyor ve tam karnıma çarpıyor.

"Artık gözyaşı yok." Sesim nazikti ve onu kendime çektim. "Bunu başaracağız, Cherry. Her şey iyi olacak. Söz veriyorum."

Geri adım atarak başını sallıyor. "Sana inanıyorum."

Etrafıma bakıp havayı yumuşatacak bir şeyler düşünmeye çalışıyorum. "Sanırım *Dirty Dancing* zamanı. O alıntı neydi?" Kaşları kırışıyor, ben de açıklıyorum. "Hani *Road House*'da 'Acı acıtmaz' der ya o kadar abartılı ki?"

"Karpuz mu taşıdım?"

"Hayır..." Başımı sallayıp düşünüyorum.

"Bana güvenmiyorsan canımı mı yakacaksın?"

"Vay canına." Çenem geri çekiliyor. "Bu iyi bir replik. *Dirty Dancing*'de miydi?"

"Görmek zorundasın." Sesi daha hafif ve geldiğinden beri yüzünü kaplayan endişe kaybolmuş.

Belki de bu konuda daha fazla düşünmeliyim ama . O mutlu. Çok heyecanlıyım. Hayatımda verdiğim en kolay karar. Liv benim bebeğimi doğuruyor ve ben bu konuda gülümsemeden duramıyorum.

"Bu iyi, ama çizgi bu değil. O kadar insan arasında sana inanamıyorum..." Tam ona zor anlar yaşatmak üzereydim ki gözlerinde bir parıltı yakaladım ve benimle dalga geçtiğini anladım.

"Kimse Bebeği köşeye sıkıştırılmaz," diye inliyor ve ben eğiliyorum... onu öpmeden duruyorum.

"Hayır, yok." Filmi internetten açarken saçının bir tarafını nazikçe çekiştiriyorum. "Şimdi rahatına bak. Bir şeyler atıştırmak ister misin? İyi hissediyor musun?"

"Ben iyiyim." Kanepeye oturur ve ayaklarını yanına çeker. "Öğle yemeğinden sonra hâlâ tokum. O hamburger çok lezzetliydi."

Kanepemde kıvrılırken hiç de hamile gibi görünmüyor ama daha çok erken olduğunu söyledi. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, bu da yapmam gereken bir ev ödevim olduğu anlamına geliyor.

"Dostum, bunca zaman sadece maden suyu içtiğinde bir şeyler olduğunu anlamalıydım." Bir yastık alıp yere atıyorum ve onun önüne oturuyorum.

"Neden burada olduğumu düşündün?"

"Emin değildim ama yüzünde o ifade vardı, seni Newhope'ta ilk gördüğüm zamanki gibi. Eski sevgilinin dudağını patlatmak zorunda kalacağımı düşündüm. Ya da belki hukuk ortaklarını."

"Poker suratım hiçbir zaman çok iyi olmadı." Uzanıyor, dirseğini büküyor ve başını elinin üzerine koyuyor.

"değil. Seni tuttum."

Film, "Be My Baby" şarkısı eşliğinde dans eden çiftlerin bulanık görüntüleriyle başlıyor. Yan yatan Liv'e bir bakış atıyorum.

Ela gözleri ekrana sabitlenmiş durumda ve müzik çalarken her zaman nasıl dans ettiğimizi düşünüyorum. Gençliğimi ve bu filmi onunla birlikte izlediğimi, onu kucağıma çekebilmek için filmin bitmesini beklediğimi düşünüyorum.

Yatağıma gizlice girdiği ve parmaklarımı onun yumuşak saçlarına geçirdiğim geceleri düşünüyorum. Hayatımın böyle olacağından o kadar emindim ki. O kısım hallolmuştu ve ben mutluydum.

Sonra gittiğini sandığım onca yılı düşündüm. Evlendiği geceyi hatırlıyorum, sarhoş olmuşum.

Her şey bitmişti ve Liv'le birlikteyken hissettiklerimi hissettirecek birini asla bulamayacağımı biliyordum.

Bakışlarımı karşılamak için gözlerini kırıştırıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ne?"

Aşağı bakarken, Jack'e değiştiğimi söylemekle ona göstermek arasında ne dediğimi düşünüyorum.

Gözleriyle tekrar buluştuğumda basitçe "Bu iyi" diyorum.

Gülümsemesi genişliyor ve parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Öyle."

DR. ANDERSON'IN ofisi loş bir şekilde aydınlatılmış ve odanın köşesindeki masanın üzerinde küçük bir çeşme duruyor. Tepede yumuşak bir flüt müziği çalıyor ve havada hafif, bitkisel bir koku süzülüyor -okalıptüs mü? Belki de paçuli.

Liv bir muayene masasında yatıyor ve oturması için arkası kaldırılmış. Üzerinde kumaş bir hastane önlüğü var ve ön tarafına bir kâğıt örtü örtülmüş. Yanında bir sandalyede oturuyorum, destek olmaya hazırım.

Bana ilk ultrasonunu yaptırması gerektiğini söylediğinde, hemen Birmingham'a giden ilk uçağa atladım. Reddit, *The Expectant Father*'ın en iyi hamilelik kitabı olduğunu ve bunun çok önemli bir an olduğunu söylüyordu - ki bu da bana yüksek sesle *Hayır* lan dedirtti.

Daha yakına eğilerek fısıldıyorum, "Burası gördüğüm en süslü doktor muayenehanesi ve pek çok doktor muayenehanesi gördüm."

"Birmingham'daki en iyi kadın doğumcu olması gerekiyor," diye fısıldıyor. "Sadece... Orada bir erkek olması beni pek heyecanlandırmıyor."

Ben de bu konuda heyecanlı değilim ama yukarıya bakın. *Destekleyici*.

Dirty Dancing sırasında uyuyakaldıktan ve o kanepede, ben yerde bir gece daha geçirdikten sonra Liv eve gitmeye karar verdi. Özellikle de yanında sadece bir iç çamaşırı ve diş fırçası getirdiği için.

Doktoru hamile olduğunu doğruladığında doğruca bana koştuğu için oldukça gururluydum. Ayrıca benim formamı yanına aldığını öğrendiğimde de çok mutlu oldum. Rahat bir gece tişörtü olduğunu söylüyor ve ben de bunu bir kazanç olarak sayıyorum. Yaklaşıyorum.

Liv tanıdığım en zeki insanlardan biri. Güçlü ve yetenekli. O lanet bir avukat. Kelimenin tam anlamıyla her şeyin üstesinden gelebilir ve toparlanmadan bana nasıl öyle koştuğunu düşününce, kendime bunun Garrett Show olmadığını hatırlatmak için elimden geleni yapıyorum.

İçten içe kendimi bir yıldız gibi hissederek kasıla kasıla dolaşıyorum. Sanki onun kişisel korumasıymışım gibi. Ya da daha iyisi, ben onun bebeğinin babasıyım.

Onu uçağa bindirmek zor oldu. Ona garip bir şekilde uzun uzun sarılmaktan daha fazla dokunmamak zordu, ama güvenlik kuyruğunda yanağımı öptüğünde, bunu yavaş gitmek istediğine dair bir işaret olarak aldım.

Bunu yapabilirim. Sonunda birlikte olacağımız anlamına geliyorsa, gitmem gerektiği kadar yavaş gidebilirim.

Fiziksel olarak yavaş ilerliyor olsak da, neredeyse hiç durmadan mesajlaşıyoruz.

LIV

Kahvaltıda tost yediğimiz bir gün daha.

Kusmayı bıraktığını sanıyordum.

LIV

Evet, ama mide bulantısı gerçek.

Antrenman için stadyuma gidiyoruz.

LIV

Öğle yemeğini azalttım.

Ricky'yi öldürmedi.

LIV

İlk ultrasonu planladım. Doktor bu hafta yapmam gerektiğini söyledi, ben de Çarşamba sabahını seçtim. Özür dilerim.

Ben de orada olacağım.

BU NOKTADA, hala sözleşmemden çıkmanın ayrıntıları üzerinde çalışıyorum. Haftalık olarak ödeme alıyorum, bu yüzden olabilecek en kötü şey sezonun geri kalanını kaybetmek olur. Ancak takımla o kadar uzun süredir birlikteyim ki, bana ödeme yapmaları mümkün - durumumu göz önünde bulundurarak umudum bu.

Dairemle ne yapacağıma karar vermeliyim. Kiraya vermeyi deneyebilirim ama herkesin beni tanıdığını düşünürsek bundan kurtulabileceğimi sanmıyorum. Sosyal olmanın tuzaklarından biri.

"İyi günler, Bayan Bankston!" Dr. Anderson beyaz saçlı ve gözlüklü, yaşlı bir adamdır. "Siz kocası olmalısınız? Memnun oldum Bay Bankston."

Kaşlarım kalkıyor ama onu düzeltmiyorum. Liv bu adamdan hoşlanmıyor, bu yüzden bunun tek ziyaretimiz olabileceğinden oldukça eminim.

"Bu senin ilk ultrasonun mu?" Burnunun ucuyla bize bakıyor ve neden kendimi kız arkadaşımı hamile bıraktığımı itiraf eden bir ergen gibi hissettiğimden emin değilim.

Ailelerimize söylediğimizde nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Çılgına dönecekler. Muhtemelen tüm kasaba için bir parti düzenlerler.

"Evet," diye cevaplıyor Liv. "İlk testi Dr. Beck yaptı ama ultrason için bizi buraya yönlendirdi."

"Hemşirem Arati bunu halledecek ve işiniz bittiğinde görüşmek üzere buluşacağız."

Gülümseyerek ayağa kalkıyor ve odadan çıkıp kapıyı usulca kapatıyor.

Liv'in kafası bana dönüyor ve çok kızgın olduğu belli. "Peki onun amacı ne?"

Sadece bir masanın arkasında oturup sonuçları mı okuyor?"

Evet, kızımı çok iyi tanıyorum. Bu adamı bir daha görmeyeceğiz.

Pembe önlüklü hoş bir genç kadın odaya girdiğinde cevap vermeye fırsatım olmadı.

"Merhaba, ben Arati. Ultrasonunuzu ben yapacağım." Yarım ay şeklinde bir cihaz çıkarıyor. "Sadece karnınızı açmam ve biraz jel sürmem gerekecek. Bunu karnınızın üzerinde gezdireceğiz ve neler görebileceğimize bakacağız. Tamam mı?"

Liv başını sallayarak kağıt örtüyü kenara çekiyor ve işbirlikçi gülümsemesinden bu genç hemşireyi o yaşlı doktordan çok daha fazla sevdiğini anlayabiliyorum. Ona katılmadığımı söyleyemem.

"Bunu iyice ısıttım..." Arati Liv'in cildine mavi jel sıkıyor, sonra yarım ay şeklindeki asayı karnına dayar.

Oda bir anda su altındaymışız gibi yüksek bir sesle doluyor. Ekranda siyah-beyaz bir görüntü beliriyor ve ikimiz de öne doğru eğiliyoruz.

Birkaç saniye sonra sallanma ritmik bir hal alıyor ve Arati'nin sakin sesi gürültüyü kesiyor. "Bu bebeğinizin kalp atışı."

Göğsüm sıkışıyor ve boğazımda bir düğüm oluşuyor. Güçlü, ritmik bir tıngırtı ve gözlerim Liv'inkilerle buluştuğunda onunkiler sulanıyor.

"Artık tek yaptığım ağlamak," diye fısıldayarak gülüyor.

Daha da yaklaşarak elini alıyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum.
"Oldukça inanılmaz."

İnanılmaz olan, bir anda tüm hayatınızın mümkün olan en iyi şekilde nasıl değişebileceğidir.

OceanofPDF.com

Olivia

W Ben & Jerry's dondurmacısından çıkıp sonbaharın serin havasına adım attık. Benim elimde bir fincan Cherry Garcia, Garrett'ın elinde de bir Americone Dream var.

"Newhope'a geri taşınıyorum." Dr. Anderson'ın ofisinden ayrıldığımızdan beri söylediğim ilk şey bu oldu. "Artık eve gitmem gerek."

Bebeğin kalp atışlarını duyduktan sonra doktorun ofisine gidip tahmini doğum tarihini öğrendiğimde her şey çok gerçekçi göründü ve bir kitabın sayfaları gibi zihnimde evirip çevirdiğim değişiklikleri yapma zamanının geldiğine karar verdim.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Garrett hiçbir şeyi kaçırmaz.

Elimi uzatıp kolunu sıkıyorum. "Nakliyeciyi tutacağım, o yüzden çok fazla iş çıkmayacak. Warner'dan ayrılırken yanıma pek bir şey almadım."

"Annenin yanında olman küçük dairede olmaktan daha çok hoşuma gidecek." Bunu düşünerek kaşlarını çatıyor. "Yoksa Newhope'ta kendi evini mi tutacaksın?"

"Annemlerde başlayacağım."

Aşağıya bakarak kaşığımı dondurmaya saplıyorum, yapmayı hayal ettiğim şeyleri ve rotamı değiştirmeyi, bunun bir bebekle nasıl görüneceğini düşünüyorum.

"Peki ya ortak olmak?" Ses tonuna endişe karışıyor ve neredeyse başımı omzuna yaslayacağım.

Çok iyi davranıyor, çok destekleyici. Böyle olmasını umuyordum ve bunu gerçekten yapması, ultrason için buraya gelmesi, elimi tutması... O güçlü, kararlı kalp atışını duymanın ikimizi de değiştirdiğinden eminim.

"Artık kimse için çalışmakla ilgilenmiyorum. Kendi muayenehanem olsun istiyorum." Açık davalarımın hızlı bir zihinsel envanterini yapıyorum. "Eyaletten ayrılmadığım için muhtemelen birçok müvekkilimi tutabilirim, ancak bir mektup gönderip onlara seçim hakkı vermemiz gerekecek."

Kaşlarını kaldırarak başını sallıyor. "Görünüşe göre bunu bir süredir düşünüyormuşsun."

Arabaya vardığımızda duruyorum ve sonunda dondurmadan bir ısırık alıp ağzıma atıyorum. Tatlı vanilya, çikolata kaplı vişnelerle karışıyor ve çok güzel.

"Annem düştükten sonra bunu düşünmeye başladım." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Artık sadece o ve ben varız ve eve dönerken bir şey olursa ne kadar uzakta olduğunu hissettim."

Dudakları geriliyor ve dondurmasını da yememiş. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi tereddüt ediyor, ama kafamı kaldırdığımda sadece gülümsüyor. Sıkı bir gülümseme ve midem düğümleniyor. İkimiz de garip davranıyoruz, sanki bulanık bir rüyadan sarsılarak uyanmışız gibi.

"Sanırım ona bebekten bahsetmek için on üç haftaya kadar bekleyeceğim. Sadece biraz daha uzun."

"Kitap bunun yaygın bir uygulama olduğunu söylüyor." Başını sallıyor. "İkinci üç aylık döneme girdikten sonra bir şeylerin gitme ihtimali çok daha az. Bir şeylerin ters gideceğinden değil."

"Bu gerçekten güçlü bir kalp atışıydı." Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. Dudaklarında gerçek bir gülümseme beliriyor ve başını sallıyor. "Güçlü ve istikrarlı."

Sonunda dondurmadan bir ısırık alır. "Okuduğun kitap ne?" "Adı *"Bir Babanın Hamilelik Rehberi"*. Sesli kitap olarak aldım. antrenman yaparken dinleyebilirim."

Daha sıcak. "Antrenman yaparken bunu mu dinliyorsun?"

"dinliyorum. İltifatları takdir edeceğinizi söylüyor." "Bir insanın iltifatları takdir etmesi için hamile olması gerektiğini sanmıyorum."

"Evet, ama değişen vücudunuz konusunda özellikle hassas olabileceğiniz yazıyor."

Dondurmadan bir ısırık daha alıyorum ve gövdeyi inceliyorum. "Henüz çok değişmedim."

"Doğru değil. Seni bıraktığımdan beri gerçekten parlıyorsun."

Biraz daha dondurma yerken burnumdan bir kahkaha yükseliyor. "Öyle mi?" "Ve göğüslerin de büyümüş."

"Garrett!" Dirseğimle kolunu itiyorum.

"Yani, her zaman seksi bir vücudun vardı." Kaşışını bana doğrulttu. "Ama bebeğimizi büyütürken özellikle iyi görünüyorsun."

Tereddüt ederek, söylemeden önce alt dudakımı çiğniyorum. "Tekrar birlikte olduğumuzu düşünecekler... Ama tabii ki değiliz," diye ekliyorum hemen. "Sadece bir geceydi."

"Öpücüğü de sayarsan teknik olarak iki oldu." Sesi düşünceli ve ben ona bakmaya cesaret ediyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve onunki ciddi, sanki düşünüyormuş gibi beni inceliyor. Enerji göğsümden karnıma doğru akıyor ve kulaklarım ısınıyor. Bebek hissedemeyeceğim kadar küçük, ama çilek büyüklüğünde olup olmadığını merak ediyorum - babama baktığımda bir şeyler oluyor.

"Gençliğimizden bu yana çok değiştik," diye devam ediyor. "Artık farklı insanlarız."

"Öyle ?" Burnum kırıışıyor.

"Öyle olduğumu biliyorum."

Dudaklarım bükölüyor ve dondurma bardağını yakındaki bir çöp kutusuna atıyorum. "Hamileyiz diye tekrar bir araya gelecek tiplerden değiliz. O ilişkiler asla uzun sürmez."

"Sanırım değil." Yanına gider ve fincanını da fırlatır.

Biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünmesi mümkün mü? Onu havaalanına götürme vakti geldi ve buraya geldiğinden beri duygularım inişli çıkışlı bir yolculuk yapıyor.

Buradan havaalanına çok uzun bir yol yok ve gidiş kapısında inmiyorum.

Sadece bir el çantası var, ama dışarı çıkmadan önce duraksıyor. "Daha önce söylediklerinle ilgili olarak, yalnız değilsin Liv. Asla da olmayacaksın. Sana yanında olacağımı söyledim ve olacağım."

"Sizin gibi iyi bir avukatı kaybetmekten nefret ederiz." Bob Semple, büyük boy, köşe ofisinin arka tarafına açılı bir şekilde yerleştirilmiş devasa maun masasının arkasında oturuyor.

"Öyle mi?" Sesimdeki şaşkınlığa engel olamıyorum.

"Elbette, Olivia." Alınmış gibi davranmaya cüret ediyor. "Çok fazla gelir getirdin. Aslında çocuklara seni birkaç yıl içinde ortak yapmayı düşünmemiz gerektiğini söylüyordum."

Başımı sallayarak nedenini sormaktan kendimi alıkoydum. Nedenini zaten biliyorum. Bekârım, evlenmedim ve bildiği kadarıyla hamile değilim.

Onun yerine gülümsemeyi tercih ediyorum. Köprüleri yakmanın anlamı yok. "Düşünceni takdir ediyorum Bob, ama annem artık gençleşmiyor. Bazı sağlık sorunları yaşıyor ve ben de artık eve daha yakın olma zamanımın geldiğine karar verdim."

"Bunu anlayabiliyorum." Graham iyi bir kucak köpeği gibi sesini yükseltiyor.

Ben kapıda duruyorum ama o Bob'un masasının önündeki küçük deri koltukta oturuyor. Bunun onu Bob'dan çok daha düşük bir seviyeye koyduğunu fark etmeden edemiyorum.

Kendimi orada otururken, *birkaç yıl içinde* beni ortak yapmayı *düşünebilecek* bu adama bakarken hayal ettiğimde burnum kırışıyor.

"Burada çalışırken çok şey öğrendim," diye devam ediyorum. "Geçiş sürecinde Newhope'tan uzaktan çalışacağım."

"Ne zaman gidiyorsun?" Sandalyesinde daha dik oturuyor.

"Bu öğleden sonra ofisimi topluyorum." Ses tonum tartışmaya açık kapı bırakmıyor. "Diyelim ki üç hafta içinde, mevcut müşterilerime şirkette kalma ya da benimle gelme seçeneği sunan mektuplar gönderebiliriz."

Bob sandalyesinde arkasına yaslandı, uzun parmaklarını dudaklarının önünde birleştirdi ve başını salladı. "Görünüşe göre tüm detayları halletmişsiniz."

"Evet, gördüm." Bir adım geri çekiliyorum. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, cep telefonu numaram sizde var ve dizüstü bilgisayarımdan e-postalarımı erişebilirim. İyi günler dilerim."

Şirketten ayrılmaya nasıl cüret edermişim gibi şaşkın davrandılar.

GARRETT

Hâlâ o adamın hayalarına yumruk atmak istiyorum ama bahse girerim sen benden daha iyi vurmuşundur.

Sanki orada çalışmamayı düşünecek biri varmış gibi Bob'un yüzündeki şaşkın ifadeyi düşünerek gülümsüyorum.

Görüşürüz demek oldukça tatmin ediciydi.

GARRETT

Senin yerinde olmak istemezdim.

Yine de, sanırım bir zamanlar onlar gibi olmak istemiştim.

GARRETT

O adamlar için fazla iyisin.

Nakliyeciler yarın sabah geliyor. Yarın bu saatlerde annemlerde olacağım.

GARRETT

Ona söylerken yanında olmamı ister misin?

Nefesim kesiliyor ve o anda gerçekten istediğimi fark ediyorum.

Bu mümkün mü?

GARRETT

Bebek annem için her şey mümkün.

Bu beni ve başımı salladım. Ne olursa olsun, Garrett Bradford her zaman beni güldürmenin bir yolunu bulur.

Bu gerçekten hoşuma giderdi.

GARRETT

Bir tarih seç ve ben orada olacağım.

İki haftaya ne dersin? Her an buraya uçamayacağını biliyorum.

GARRETT

Bana ihtiyacın olursa bir saniye içinde oraya uçarım.

Gözlerim kızarıyor ve ne zaman böyle ağlayan bir bebeğe dönüştüğümü merak ediyorum.

Teşekkürler, Garrett.

GARRETT

Senin için her şeyi yaparım Cherry.

Sen iyi bir babasın.

GARRETT

Her zaman oldukça rekabetçi olmuşumdur.

Bir başka kocaman sırtış yanaklarımı ayırıyor.

Yani unvan için mi gidiyorsun?

GARRETT

Bundan çok daha fazlası için gidiyorum.

Damarlarıma ısı doluyor ve telefonumu inceliyorum, daha ne kadarını ve ne anlama gelebileceğini merak ediyorum.

Nasıl oluyor da bunca zaman ve yaşanan onca şeyden sonra kalbimi kıran ilk erkek, kahramanım olmak için yarışan kişiye dönüşüyor? Gerçi adil olmak gerekirse, kalbimi kıran ilk erkek babamdı.

Zihnim ortaokuldaki halime kayıyor, görünmek için çok çalışıyordum, dans kamplarına gidiyordum, en iyisi olmaya kararlıyım. En tepeye çıkarsam beni görmek zorunda kalacağını düşünürdüm. O zaman bizi tekrar sevecekti. Sonra eve gelirdi.

Çok odaklanmışım, çok kontrollüydüm. Kontrol hep bende idi. Şu ana kadar. Telefonum uğulduyor ve Garrett'tan gelen başka bir mesajı görmek için çeviriyorum.

GARRETT

Şimdi biraz uyu. Kitapta yorgunluğun ikinci üç aylık dönemde azalacağı yazıyor ama henüz o aşamada değilsiniz.

Dudaklarımdan küçük kahkaha pufu daha süzülüyor.

İyi geceler, Şampiyon.

OceanofPDF.com

Garrett

LIV

Kız mı erkek mi istiyorsun?

Saat gece on ve ben kanepede uzanmış *The Wire*'ın eski bir bölümünü izliyor ve Liv'le birlikte Newhope'ta olmayı diliyorum.

Bir hafta geçti ve ben onu her gün özlüyorum. Kitap, vücudunun sürekli değiştiğini ve bebeğimizin artık bir kireç büyüklüğünde olduğunu söylüyor.

Sağlıklı bir bebek istiyorum.

LIV

Bunu herkes söyler ama herkesin gizliden gizliye bir tercihi vardır. Seninkini söyle.

Dün koçum ve takım sahibiyle sözleşmemi feshetme konusunu görüşmek üzere bir toplantı yaptım. Onlara bebekten ve Liv'in hamileliği sırasında bu kadar uzakta olmak istemediğimden bahsettim.

Bu fikre pek sıcak bakmadılar ve onları suçladığımı söyleyemem. Erkekler her zaman bebek sahibi olur ve Liv ve ben evli değiliz.

Ayrıca diğler yan oyuncuların yeteneklerini de ön plana çıkarmaya çalıştım. Aslında Ricky'nin bu sezon hayal kırıklığı yaratmasına sevindim çünkü Logan buradayken olduğum kadar ilgi odağı olamadım.

Umudum, beş yıldan daha uzun süredir takımda olduğum için, kazanılmış bir oyuncu olarak kabul edileceğim ve bu durumda para cezası veya yasal işlem olmaksızın gitmeme izin verecekleri yönünde. Bunun için onlarla yeterince iyi bir ilişkim olduğunu düşünmek istiyorum.

konuyu değerlendirmeleri için onlara bıraktık.

Düşündüğüm şeyi söylemedim, yani kararımı verdim. Artık düşünmeye yer yok, sadece dostça ayrılıp ayrılmayacağımızı düşünüyoruz. Umudum ayrılacağımız yönünde.

Gerçekten
umurumda değil.

LIV

Dökül bakalım,
Bradford.

Şakacı sesini duyabiliyorum ve bu beni kıkırdatıyor. Başımı minderlere yaslayarak soruyu düşünüyorum. Karar vermem uzun sürmüyor.

Bir kızım olsun isterdim ama onun bir ağabeyi olsun
isterdim.

LIV

Yani erkek mi
istiyorsun?

Dudaklarımı bükerek, siktir karar verdim. Oraya gideceğim.

Hala bir kız bebek istiyorum, sanırım tüm bunları tekrar yapmamız
gerekecek.

Ekranda gri noktalar beliriyor ve sonra kayboluyor. Sonra geri geliyorlar. Ve kayboluyorlar. Bununla onu şaşkına çevirdiğimi hayal ederek gülmeye başladım.

Kitapta, baba adaylarının, anne adayı hamileyken, *kıçına tekme yemeyi istemiyorsa*, daha fazla çocuk sahibi olmaktan bahsetmemesi gerektiği vurgulanıyor. Kitapta bu son kısım yazmıyor ama ben çıkarım yapmakta oldukça iyiyimdir.

LIV

Her seferinde bir bebeği ele alalım.

Yani bu olasılığa açık mısınız?

"Takımdan ayrılmanla ilgili duyduğum şey de ne?" Pazar gecesi maçımız için stadyuma doğru yürürken Charlie koşarak bana yetişmeye çalışıyor.

Bu haftaki maçın Pazar günü olması benim için mükemmel bir zamanlama. Liv bu hafta annesiyle konuşmak istiyor, bu yüzden orada olmak, onunla biraz zaman geçirmek ve buradaki yükümlülüklerimi kaçırmamak için bana bolca zaman veriyor.

Maç haftasında bir antrenman ve idman seansını kaçırmak şansımı zorluyorum ama zaten bir ayağım dışarıda.

"Bunu sana kim söyledi?" Kaşlarım çatılıyor ve kimlerin işimi bildiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Magazinciler acımasız olabiliyor. Logan ve Dylan çıkmaya başladıklarında ne yaptıklarını gördüm ve Liv annesiyle konuşma fırsatı bulmadan bir haber yapmalarını istemiyorum. Tek umudum radarlarından düşmüş olmam.

"Ben takım kaptanıyım, Grizz. Koç bana ne düşündüğünü söyledi. Benim fikrimi almak istediler."

"Bunu düşünmüyorum. Onlar düşünüyor. Ben kararımı verdim."

Kaşlarını indiriyor ve kolumdan tutarak beni durduruyor. "Neler oluyor, kardeşim?"

Çenem sıkıştı ve doğrudan gözlerinin içine baktım. "Aileye söylemedik ve onlar öğrenene kadar kimsenin bilmesini istemiyorum. Belki o zaman bile."

"Beni . Hasta mısın?"

"Liv hamile." Takım arkadaşlarımız koşarak yanımızdan geçerken, itişip kakışırken ve stadyumun girişindeki şans korsanımıza dokunurken sessiz kalmak için elimden geleni yaparak yere bakıyorum.

"Dur bakalım." Johnson beni saha kenarına açılan geniş açıklıktan, kalabalıktan uzakta, biraz daha mahremiyetimizin olduğu bir yere doğru çekiyor. "Bu gerçek mi? Baba mı olacaksın?"

İlk kez biri bana bunu yüksek sesle söylüyor ve göğsümde bir gurur duygusu patlıyor.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve kendimi gülmekten alamıyorum.
"Evet, öyle."

"Bu büyük bir olay, tebrikler." Beşlik çakıyoruz, touchdown el hareketimizi yapıyoruz ve o da artık gülümsüyor. "Liv burada senin formanı giyen güzel kıvııl saçlı mı? Lisedeki sevgilin."

"Bebeğimin annesi." Lanet olsun, bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettiriyor.

"Ama bebek sahibi olmak için takımdan ayrılmak zorunda değilsin. Sana burada ihtiyacımız var."

"Liv'in bana ihtiyacı var ve bunu kaçırmak istemiyorum."

"Öyleyse onu buraya getir." Ciddi ricası beni can evimden vurdu.

Charlie, Logan ve ben Korsanlar'da en uzun süre birlikte oynadık ve sanırım o da Logan ayrıldığında benim hissettiğim gibi hissediyordur - bir tür kaybolmuşluk, yalnızlık... Ekibini kaybetmek zordur.

"Üzgünüm dostum, yapabilsem yapardım ama o buraya taşınmak istemiyor. Annesi ve kariyeri var ve ben onunla birlikte olmak istiyorum." İfademin değiştiğini gördüğünü biliyorum.

Elimde değil, gerçek bu.

"Evleniyor musun?"

Çenemi düşürerek bu soruyu düşündüm. *Bana kalsa...* "O noktaya gelmeden önce kat etmemiz gereken bir *yol* var. Lise uzun zaman önceydi ve ona şimdi kim olduğumu göstermeliyim."

"Eğer bir karakter referansına ihtiyacın varsa, tam burada bir tane var." "Teşekkürler, dostum."

Spikerleri duyabiliyoruz ve diğer takım arkadaşlarımızın sahaya girdiği yere bakıyoruz.

"Oraya girmeliyiz." Omzuma bir tokat attı ve herkese yetişmek için koşmaya başladık.

Kenarlara çıktığımızda gürültü kulakları sağır ediyor ve ben de bu heyecanın bir parçası olduğum zamanları hatırlıyorum. Oldukça bağımlılık yapıcı.

Yine de gerçekçi olmak gerekirse, hiçbir şey Liv'in güzel gülümsemesi veya bebeğimizin güçlü ve sabit kalp atışlarının sesi kadar bağımlılık yapamaz. Benim istediğim de bu.

Müzik yüksek sesle çalıyor ve dansçılar işlerini yaparken kalabalık tezahürat yapıyor. Diğer çocuklar kaskları tokatlıyor ve genel olarak birbirlerini hazırlıyorlar ama benim kalbim artık burada değil.

Kilometrelerce uzakta, Newhope'tayım ve kızımın kollarımda olmasını diliyorum.

LIV

Ailenin C&S'deki tüm maçlarınızı izlediğini biliyor muydunuz?

Bu gece Pirates için bir başka galibiyetti ve konuşmalar playofflara döndü. Ricky, Charlie'nin kendisine gönderdiği dört pasın üçünü tamamladı ve Büyük Oyun için yarışıyoruz.

Hepsini daha önce yaptım ve bu gerçek bir adrenalin patlaması. Oyunun zirvesinde olmak kadar tatmin edici çok az şey var.

Liv'den gelen bir mesaj dışında.

Soyunma odasındaki bankta otururken, bir yanıtı dokunurken kıkırdıyorum.

Bunu duymuştum. Ayrıca Dylan'ın bir direğin arkasına saklandığını da duydum, böylece bize çalım atıldığını görmek zorunda kalmıyor.

LIV

Hayallerini yıkmak istemem.

Artık saklanmıyor mu?

Gri noktalar beliriyor, kayboluyor. Ne olduğunu merak ederek başımı sallıyorum.

LIV

Belki de sana söylemesine izin vermeliyim.

İzlemeyi bıraktı mı?

LIV

Onu gerçekten suçlamıyorum. Senin darbe almanı izlemek zor. Bu gece mesela.

Üçüncü çeyrekte beni normal boyutlarda bir adam gibi gösterecek kadar iri bir savunma yan hakeminin beni hazırlıksız yakaladığı bir pozisyonu hatırlıyorum. Ricky için bir açıklık yaratmaya çalışıyordum ve o beni bir bez bebekmişim gibi çimenlerin üzerine fırlattı.

Evet, adam tam bir canavar. birkaç çürük alacağım.

LIV

Yarın ağrın olacak.

Lisedeyken nasıl olduğunu biliyor. Boyumdan dolayı beni her zaman çizgiye koyarlardı ve genellikle oradaki en büyük adam bendim ama her zaman değil. Bazen vuruluyordum ve vurulduğumda en az bir ya da iki gün buzda kalıyordum.

Ben de on yedi yaşıyordum. Şimdi toparlanmam biraz daha uzun sürüyor. İşin komik yanı, hiçbir şey hissetmiyorum.

Sana gelen uçakta olacağım.

Onu tekrar görme düşüncesi, iki haftada ne kadar değiştiğini görmek, tüm bedenimi ısıtıyor. Gitmesine izin vermek istemiyorum ve mesaj atıyorum, umarım telefonunu indirmeden önce onu yakalarım.

Bana kız mı erkek mi istediğini hiç söylemedin.

Ayağa kalktım, çantamı aldım ve kapıya yöneldim. Çocuklar dışarı çıkıyor, ama ben yatağımda olacağım ve onu tekrar görene kadar saatleri hızlandırmak için elimden geleni yapacağım.

LIV

Sağlıklı bir bebek istiyorum.

Saçmalamay! kes Cher, hangisi?

LIV

🤪 Bu gece çok patronluk taşıyorsun, Şampiyon.

Bana , şimdi dökül.

Rahibe olduğum ve onlarla çıkmadığım için bana bağırın sadece birkaç adamla dışarı çıkmayı başardım. Onları tersledim, gözlerim telefonumda, beni bekleyen cipime doğru ilerliyordum.

Ben içeri atlarken Fred kapıyı tutuyor. Bu oyuncular bir hanımefendiye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor ve hepsinin bir noktada telefonlarına Kabuksuz PB&J sandviçi gibi yapıştığını gördüm.

LIV

Sanırım küçük bir kız
Bence bu kadar tatlı.

👶 Ama küçük bir oğlan çocuğu isterim,
özellikle de

Kahretsin, vurdu. Anne ve baba.

Beklenti içindeyim, yarın olması için hazırım. Tüm bunların değişmesine hazırım. Ona hızlı bir iyi geceler dileyip yönümü değiştiriyorum. Şu ana kadar tüm odağım Liv ve onun ihtiyaçlarıydı. Artık işimi halletme vaktim geldi.

Jack maçı izlemeye gittiyse muhtemelen hâlâ ailemizle birlikte restorandadır. Yine de ona kısa bir mesaj attım. Bir süredir bunu yapmak istiyordum.

Hey, dostum, eve hızlı bir yolculuk yapıyorum. Bazı haberlerim var ama gizli kalsın, tamam mı?

Daireme döndüğümde telefonumu tezgâhın üzerine koyuyor ve bir bardak indiriyorum. Yarına kadar kardeşimden haber almayı beklemediğimden, ondan gelen bir mesajla aydınlanınca şaşıyorum.

JACK

Ne ?

Cihazı elime aldığımda, bunu nasıl sunmak istediğimi düşünerek bir an tereddüt ediyorum.

Planımızın durumu nedir?

JACK

Rodney, Faye Huntington'ın Mart'ta emekli olacağını söyledi. Dönüşünüzle mükemmel bir uyum sağlayacak. Eğer hala ilgileniyorsan.

Daha erken başlama şansım nedir?

JACK

Ne kadar yakında?

Bu ay mı? Gelecek ay mı?

Daha erken olmasını umuyorum ama hala koçlardan bir haber alamadım. Gri noktalar yok. Sanki tüm telefonum sessizleşiyor. Bu çok mu fazlaydı? Dudağımı çiğnerken, göğsümdeki gerginlikten nefret ediyorum. Bu belirsizlikten nefret ediyorum. Beni sinirlendiriyor.

Arkamı kollaması gereken mal sahiplerinin kollamayacağını düşünmekten nefret ediyorum ve artık hiç görmediğim yerel halkın iyiliğinden faydalanıyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Yine de dünyanın düzeni böyle. Her zaman olduğu gibi, her şey ters gittiğinde birilerinin bize yardım edeceği umuduyla birbirimize yardım ediyoruz. En azından ben ailemden ve toplumda oluşturduğumuz iyi niyetten eminim.

JACK

Ne bulabileceğime bir bakayım. Bu kadar çabuk bir şey istemenizin bir nedeni var mı? Hâlâ kontratınız var.

Yavaşça nefes alarak kelimeleri yazıyorum.

Lütfen bu aramızda kalsın... Liv hamile. O benim ve ona yanında olacağımı söyledim.

Tereddüt ederek son kısmı ekliyorum.

Onun yanında olmak istiyorum. Ona değiştiğimi göstermek istiyorum.

Kendisi de bekâr bir baba olan en büyük ağabeyimin cevap vermesi uzun sürmedi.

JACK

Elimden geleni yapacağım, peki G? Tebrikler, dostum. Her zaman ikinizin harika bir çift olduğunu düşünmüşümdür. Bu yüzden lisedeyken onu gizlice yatağına aldığın için seni hiç pataklamadım.

Denediğini görmek isterdim.

Cevap vermiyor ve ben de kıkırdayarak nefes alıyorum. Anne babamız öldükten sonra dört vahşi kardeşi yola getirmek için elinden geleni yaptı. Hepimiz onu bu yüzden sever ve sayardık, özellikle de ben, ama konu Liv'e gelince, iyi ya da kötü, kimse bana bir şey söyleyemezdi.

OceanofPDF.com

Olivia

Henny Lane yuvasında neredeyse tamamen düz bir şekilde oturuyor. Göğüsleri neredeyse çıplak ve biraz dengesiz görünüyor, sanki sıradan, döllememiş yumurtaya dokunmaya çalışan herkese saldıracakmış gibi yumurtadan çıkmaya çalışıyor.

Zavallı, çılgın kuş. Eminim hormonlar yüzündendir (*yine*), ama bu akıl hastası yaratıkla gerçekten empati kuruyorum. Onu güvende tutmak istiyorum.

"Sorun yok, Hen." Alçak ve eşit bir tonda konuşuyorum. "Bebek büyütmenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Şu anda ben de kendi bebeğimi büyütüyorum."

Uzanarak tüneğinin kenarına küçük bir kap yemek koyuyorum. Yan tarafa bağlı olduğu için devrilmiyor, yanında da bir bardak su var.

Annesi Henny'nin yuvasında saatlerce kaldığını, her gün sadece birkaç dakikalığına yemek yemek ve büyük, pis kokulu bir kaka bırakmak için ayrıldığını söyledi.

Kaka kısmı beni biraz endişelendiriyor. Mide bulantım geri döndü ve Dr. Beck'in bana verdiği reçete işe yaramıyor gibi görünüyor. Ya da vücudum buna alıştı. Her iki durumda da, mide bulantısının bu kadar büyük olmasından hoşlanmıyorum ve tetikleyiciyi bulamıyorum.

İçimden bir ses büyük, pis kokulu bir tavuk kakasının o olabileceğini söylüyor.

Saate bakıyorum, Garrett'in her an gelmesini bekliyorum.

"Seni evde görmek çok güzel." Annem tavuklarını kontrol etmeyi bitirdiğim yere doğru yürüyor.

"Tekrar hareket etmen çok güzel. Bu kadar erken bir zamanda kalça protezi yaptırmak istediğine emin misin? Hareket kabiliyetini daha yeni geri kazandın."

"Ben de bu işi halledebilirim." Omuz silkiyor. "Yürütece ihtiyaç duymayalı o kadar da uzun zaman olmadı."

"Neredeyse dört ay oldu." Söylediklerine rağmen, bunun beni eve getirmek için başka bir numara olabileceğinden şüpheleniyorum, ama onun için bir sürprizim var.

Yalan söylediği için onu ödüllendirmekten ne kadar nefret etsem de, Dylan'ın düğünü için beni burada tutma numarası, mümkün olmadığını düşündüğüm bir hayalin gerçekleşmesinde çok önemli bir rol oynadı.

Ben bir anne olacağım. O bir büyükanne olacak ve baba, *gerçekten* çok karmaşık olsa da ikimizin de çok değer verdiği bir kişi.

"Her neyse, kalçamda bir ağrı var ve kalça protezi ameliyatının artık kalp ameliyatı kadar yaygın olduğunu söyledi."

"Çok ciddi bir prosedür daha," diye not ediyorum nefesimin altında.

Başının üzerinde bir el sallayarak eve geri dönüyor. "Burada olduğun için mutluyum. Şimdi yapmamız gereken bu önemli konuşma da neyin nesi? Yaşlılar merkezindeki Dungeons and Dragons seansımı kaçırıyorum ve ben gayda çalan, ok yay kullanan bir elf ozanıyım."

"Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Anavatanımızın alternatif bir boyutundan çıkmak zorundayız Olivia! Bir seansı öylece iptal edemem. İnsanlar bana güveniyor."

"Sana söylemem gereken önemli bir şey var ve senin yaşlılardan oluşan bir DnD takımında olduğunu bilmiyordum. Dungeons and Dragons'ın çocuklar için olduğunu sanıyordum."

Gözleri onaylamaz bir şekilde kısıldı. "Olivia Bankston, seni yaş ayrımcılığı yapman için yetiştirmedim. DnD beynini aktif tutmanın yaratıcı bir yolu."

"Beynin yeterince aktif."

Dışarıdan gelen araba sesi midemi zıplatıyor. Sabahtan beri Garrett'la mesajlaşıyorduk, bu yüzden tahmini varış süresine bakarak o olması gerektiğini biliyorum.

"Burada biri mi var?" Annem başını öne eğerek oturma odasının penceresinden dışarı bakıyor. "Kim bu dünyada..."

"Gidip bakacağım." Onu bırakıp aceleyle kapıdan çıktım ve yarı yolda onunla buluştum.

Her zamanki gibi Garrett duyularımı harekete geçiriyor. Üzerinde sade siyah bir kot pantolon, kahverengi bir kazak ve taba rengi süet bir bomber ceket var ama onu gördüğümde tüm vücudum uğulduyor.

Koyu renk saçları yazın olduğundan biraz daha uzun ve parmaklarımı saçlarına geçirdiğimi hayal ediyorum. Sakalları o kadar temiz tıraş edilmemiş ve nasıl hissettirebileceğini düşününce iç bacaklarım geriliyor. İçime bir sıcaklık hücum ediyor ve yalan söylemeyeceğim, bu sert görünüm onun işine yarıyor.

"Mükemmel zamanlama." Şehvetli beynimin dikkatini dağıtmak için elimden geleni yapıyorum. "Büyükanne huzursuzlanmaya başladı."

Uber XL'den çantasını alıyor ve elimi kolunun kıvrımına doğru kaydırıyorum. Bana baktığında mavi gözleri hararetle parlıyor ve onu öpmek için aşağı çekmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Bebegi öğrendiğimizden beri daha çok oluyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Kolumu tutuyor, kaldırıyor ve sanki görünüşümü inceliyormuş gibi beni dışarı çıkarıyor. "Hâlâ parlıyorum, sağlıklıyım. Memeler."

"Kapa çeneni!" Gülüyorum, onu eve doğru çekiyorum. "Annem senin burada olman hakkında ne düşüneceğini bilemeyecek. Ona hemen söylememiz gerekecek."

"Önden buyurun."

"Garrett?" Annem bizi kapıda karşıladı. "Neler oluyor? Burada ne işin var?"

Gözleri ondan bana o kadar hızlı gidip geliyor ki, bir şeyler anlıyorum. Zeki biri ve düğünden beri bizi bir araya getirmek için kendi planı üzerinde çalışıyor.

"İçeri gel." Koluna girip onu oturma odasına götürüyorum. "Otur."

"Çok patronluk taslıyorsun."

"En iyisinden öğrendim. Şimdi, işte. Garrett ve benim bazı önemli haberlerimiz var ama sözümü kesmeden sonuna kadar dinlemen istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Nefes verirken tiksintili bir ses çıkarıyor. "Elbette, bunu yapabilirim. Benimle çocukmuşum gibi konuşma Olivia."

"Bölmek yok." Parmağımı kaldırıyorum. Bir alay daha ve devam ediyorum. "Bazı iyi haberlerimiz var, ama düşündüğünüz gibi değil."

Ağzı açılıyor ve ben parmağımı kaldırıyorum. Anında kapanıyor.

"Bir bebeğim olacak... ve babası Garrett." Gözlerini kaçırıyor ama kendini kontrol etme sınırına ulaştığını bildiğimden hemen devam ediyorum. "Evlenmiyoruz ama..."

İfadesi coşkudan şaşkınlığa dönüşüyor ama henüz baskıya başlamasına izin vermiyorum.

"Kendimizi bu bebeğe adadık. Garrett emekli olup Newhope'a geri dönmeyi planlıyor ve biz de bunu birlikte yapacağız."

Dudakları geriliyor ve burnundan derin nefes alışını izliyorum. "Artık gidebilirsin."

Gözlerini kırpıştırarak başını sallıyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Büyükanne mi olacağım?"

Bu beni güldürüyor. "*Sadece* bir büyükanne değil." Önünde dizlerimin üzerine çöküp ellerini sıkıyorum. "*En iyi* büyükanne sen olacaksın."

Küçük bir ciyaklamayla beni kucağına çekiyor ve ikimiz bir o yana bir bu yana sallanıyoruz. Birkaç dakika sonra beni bırakıyor ve ben de başımı kaldırıp Garrett'a bakıyorum.

Elleri ensesinde ve kaşları çatık. Şaşkın ifadesine neredeyse gülecektim.

"Garrett Bradford!" Annem ayağa kalkmak için beni itti. "Buraya gel ve bana sarıl."

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum ve onun eğilip minik anneme sarılmasını izliyorum. "Bir kişi gitti, on kişi daha mı kaldı?"

Onu serbest bırakarak başını sallar. "Burada olduğumu kimse bilmiyor. Söylediğim tek kişi Jack ve o da gizlilik yemini etti."

"Bu neden bir sır?" Annemin ses tonu öfkeliydi. "İkinizin birbirinize ait olduğunuzu herkes biliyor. Yeniden birlikte olmanız ve küçük tatlı bir bebek sahibi olmanız bize verebileceğiniz en mutlu haber!"

"Anne, dinlemiyorsun. Tekrar birlikte olmayacağız."

"Neden olmasın?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor ve ben de bir nefes alıyorum. "Hamileyiz diye evlenemeyiz."

"İnsanlar bunu her zaman yapıyor."

"Ve onlar her zaman boşanıyorlar. Bir sonraki Kim Kardashian olmak için yarışmıyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Başını sallıyor, gözlerini kapatıyor. "Doğru olduğunda, doğrudur. Ve bu doğru."

Çaresizce Garrett'a bakıyorum ve o da bana sıcak bir gülümseme veriyor. Tek kelime etmiyor ama mavi gözlerinde çok fazla duygu var. Göğsüm sıkışıyor ve başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

Bu kadar erken doğru olup olmadığını nasıl bilebiliriz? Dört yıl boyunca Garrett'ın haklı olduğunu düşündüm. Tüm lise kariyerimi asla düşünerek geçirdim. Üniversiteye bile asla ayrılmayacağımızı düşünerek gittim. Yanılmışım.

Annem kolundan tutmak için uzanıyor. "Garrett, akşam yemeğine kalacak mısın?" "Hayır hanımefendi, bir sonraki uçakla Manhattan'a dönüyorum. Sadece

Birikmeye başlamadan önce çok fazla antrenman kaçırsınız."

"Bu ne demek oluyor? Antrenmanı kaçırmak için para mı ödemeniz gerekiyor?"

Ona küçük bir göz kırpmıyor. "Buna para cezası demeyi seviyorlar ama temelde aynı şey."

"Garrett!" Ayağa kalkıyorum. "Bana söylemeliydin. Ceza alacağını düşünmemiştim bile. Özür dilerim."

"Sana daha fazla özür dilemek yok demiştim. Bana burada ihtiyacın vardı ve ben de sana ihtiyacın olduğunda burada olacağımı söyledim."

Annem ondan bana bakıyor ve büyük boy çantasını alarak geri çekiliyor. "Gitsem iyi olacak. Acele edersem DnD seansıma yetişebilirim." Bir kez daha öne çıkarak Garrett'a tekrar sarılıyor. "Seni görmek her zaman güzel Garrett. Liv, daha sonra döneceğim."

Kapıdan o kadar hızlı çıkıyor ki neredeyse kalça protezi numarasına faul yapacağım. Onun yerine Garret'a baktım. "Bunu yapamazsın."

Yanaklarını kaldıran gülümsemesi neredeyse beni ele geçiriyor. "Ne istersem yapabilirim Liv. Bunu doğru yapmak için tek bir şansım var ve başkaları için endişelenerek daha fazla zaman kaybetmeyeceğim."

"Yine de, sana sorun yarattığımda bana söylemelisin. Anlayışla karşılayacağım."

Uzanıp elimi avuçlarının içine aldı. "Tek bir sorunum var, o da zamanlama. Şimdi bir saat boyunca beni yakalatmayacak ne yapmalıyız?"

Alnımı kaşıyarak ona bakıyorum. "Histerik bir tavuk görmek ister misin?"

Bu onun kıkırdamasına neden oluyor ve sıkıca tutunduğum koruyucu kalkan kaymaya başlıyor.

Garrett

M Telefonum çalıyor ve Korsanlar'ın sahibinin ofisinde otururken onu dikkat çekmeden kaldırmak için elimden geleni yapıyorum.

LOGAN

WTF, adamım? Kimseye söylemeden ehre gizlice mi girdin?

Kaşlarım çatıldı ve ziyaretimi hatırladım. Liv ve ben çok dikkatliydik. Annesinin evinde le yemeği yedik, cumbalı pencerelerin önündeki küçük masada karşılıklı oturup bahçeyi seyrettik... *körfeze* doğru.

Sonunda onlara neden böyle dendiğini anladığımı söyledim ve o da hayatım boyunca bir koyda yaşadığım ve bunu yeni anladığım için benimle dalga geçti. Onu kucağıma çekip öpmek istedim.

Ben yapmadım.

Annesi düşündüğüm her şeyi söyledi ama dayanacak bir ayağı yoktu. Eğer hala liseden yeni mezun olduğumuz günlerde olsaydık, sanırım onu evlenmemiz gerektiğine ikna etmek için daha fazla şansım olurdu - kulağa çılgınca gelse de.

Onun yerine, en kötü halimi gördü. Ne kadar hıyar olabileceğimi biliyor ve çekip gitmekte haklıydı. Teknik olarak yaptığı bu olmasa bile.

Aslında anlamam için bana yalvardı ve onun gözyaşlarıyla dolu ela gözlerinin görüntüsü beni asla yalnız bırakmayacak.

Herkese nasip olmayan ikinci bir şansım var ve bunu mahvetmeyeceğim. Şu müzikaldeki replik neydi? Şansımı boşa harcamayacağım mı?

"Bunu çok düşündük ve sana takımda ihtiyacımız var." Kurt Lucas Pirates'ın sahibi ve onunla ilk kez yalnız görüşüyorum.

Genellikle özel jetiyle dünyayı dolaşıyor. Evet, bu gereksiz, ama bu adamın Tanrı'dan daha fazla parası var, bu yüzden umursamayacağı bir sürü gereksizliği olduğunu hayal ediyorum. Ben de dahil.

"Seninle çalışmaktan nefret ediyorum Kurt..." *Yalan.* Onunla çalıştığım için mutluyum. "Takımda parlamak için şans bekleyen çok sayıda harika oyuncumuz var. Çoğu benden çok daha genç."

"Evet, ama senin deneyimine sahip değiller." Kurt masasına bakıyor. "Senin yıldız gücüne sahip değiller ve bu influencer çağında, bulabileceğimiz tüm yüzlere ihtiyacımız var."

Dudaklarımı birbirine sürterek fevri küfrüme engel oluyorum. Kurt bana surat adam mı diyor? Sanki koltukları ben dolduruyormuşum gibi? Bu saçmalık ve o da bunu biliyor.

Gözlerim yanımda oturan Thad Holloway'e kaydı. O da pek tanımadığım koçlardan biri ama bugünlerde koltuklara kıcıımı koymadığımı bilecek kadar uzun süredir buralarda. Ona sessiz bir ricada bulunuyorum ve o da boğazını temizliyor.

"Benim oyum gitmesine izin vermek." Thad bunu ölü bir balık gibi ortaya atıyor, giriş yok. "Berke'nin Logan Murphy'den boşalan yeri doldurabileceğini düşündük ama işe yaramıyor. Bence onu başka bir yan oyuncuyla eşleştirmek anahtar olabilir. Bradford'u ikinci yedeğe alın."

Vay canına. Ricky'nin başarısızlığını bana yüklüyor.

Sicilimi savunma dürtüsü çok güçlü ama bunu bastırıyorum. Thad beklenmedik bir yaklaşım sergiliyor ve belki de bu açı bana istediğimi verecektir. Öne doğru eğilerek hayal kırıklığımı içime atıyorum ve Liv'e odaklanıyorum.

"Yenisin, değil mi Holloway?" Lucas'ın ses tonundaki neredeyse hırıltı gözlerimi çekiyor. "Buradaki sorun Garrett Bradford *değil*. Gerçek şu ki

Bu kadar cahilce bir şey söylemeniz yetkinliğinizi sorgulamama neden oluyor. Gitmesi gereken biri varsa o da Berke'dir."

Anne. Şerefsiz. Nasıl oldu da bir süper hayranım oldu? Yani, bir bakıma harika ama her şeyi mahvediyor.

"Özür dilerim, efendim." Thad çenesini indirip ayakkabılarına baktı. "Sizi kırmak istememiştim."

"Çık dışarı." Lucas elindeki Mont Blanc kalemı kurutma kâğıdının üzerine fırlattı. "Garrett, babalık içgüdülerini takdir ediyorum ama bunlar geçecek. Hiçbir yere gitmiyorsun. Tartışma bitmiştir."

Arkasını dönüyor ve dudaklarını çatılıyor. Thad kolumdan tutup beni kapıya doğru çekti. Gözlerimi ona dikiyorum, koruyucu hareketleriyle ilgilenmiyorum.

Yine de onu takip ediyorum.

"Özür dilerim dostum. Sert çıkarsam pes eder diye düşündüm." Thad özür dileyen gözlerle bana bakıyor. "O da en az bizim kadar büyük bir hayran ve sen gidersen bu üçlünün sonu olur. Önce Logan gitti, şimdi de sen. Charlie'nin sözleşmesi gelecek yıl yenilenecek ve onun herhangi bir fikre kapılmasını istemiyoruz."

Elimi uzatıp enseme ovuyorum ve hırıltılı bir nefes veriyorum. "Ailemle birlikte olmak istiyorum."

Omuzlarını kaldırarak ellerini uzatır. "Özür dilerim."

Soyunma odasına geri dönüyoruz ve Logan'dan gelen mesajı hatırlayarak telefonumu çıkarıyorum. Liv erkeklere söylemek istersem sorun olmayacağını söylemişti. Sanırım bu kızlara söylediği anlamına geliyor.

Liv hamile.

HENDRIX

Paketlemedin mi???

Liv'den
bahsediyoruz,
salak.

HENDRIX

Görünüşe göre aptal olan sensin. Kaç tane yaban yulafı serptin?

Tekrar
söylüyorum, Liv.

HENDRIX

Liv'i de severim ama artık kakalı bezin var, uykusuzsun, kusuyorsun. Bebekler hastalık taşır... Her zaman sarın.

Seni bir daha gördüğümde kaçsan iyi edersin.

ZANE

Hey, seninle gurur duyuyorum, kardeşim. Nereye bulmuşsun.

O kadar da zor değildi.

HENDRIX

Bunun için hap yapıyorlar.

Kazmaya devam et.

LOGAN

Eve ne zaman taşınyorsun? İyi şeyleri kaçıramazsın.

JACK

Rodney'le henüz konuşmadım ama konuşacağım.

Endişelenmeyin. Burada bir engele takıldım.

LOGAN

Jack biliyor muydu? Bu acıttı, G.

Jack Liv tarafından onaylandı. İş bulmama yardım ediyor ama sahibinin süper hayran olduğunu kim bilebilirdi? Gitmeme izin vermiyor.

LOGAN

Nasıl yardımcı olabilirim?

Uzun vadeli etkiler olmadan iptal ettirmek mümkün mü?

HENDRIX

Doğrudan göz teması kurun. Ne istediğinizi söyleyin.

Teşekkürler, Yoda. Bunu hiç denemedim.

JACK

Acele bir şey yapmayın. Beyin fırtınası yapalım.

ZANE

Her şey yoluna girecek. Bir şekilde her zaman .

Telefonumu cebime sokup yavaşça soyunma odasına doğru yürüyorum. Koca bir hafta daha geçti. Liv'le sürekli mesajlaşıyoruz ama aynı şey değil. Kitapta bebeğin on dört haftalıkken bir kivi büyüklüğünde olduğu yazıyor ve Liv ikinci üç aylık dönemde. Her şeyi kaçırıyorum.

"Ahırda mıyım?" Ricky soyunma odasına giderken yanıma geldi. "Neden suratın asık?"

Gözlerimi ona diktiğimde, hiç bu kadar çok yumruk atmak istememiştim. "Neden bu kadar aptalsın?"

Bir kahkaha atar. "Bu bir çükten daha iyi. Bir şey seni gerçekten rahatsız ediyor olmalı."

"Ekip oluşturma üzerinde çalışıyorum."

"Çalışmaya devam et." Başını sallar. "Bak, anlıyorum. Ben Logan Murphy değilim."

Durdum, Thad'ın söylediklerini düşünerek onu ölçtüm. "Haklısın. Logan ve ben sahada birbirimizin aklından geçenleri okuyabiliyorduk. Birbirimize güveniyorduk. Böyle bir kimyayı zorlayamazsın."

"Ne diyorsun sen?" Kaşlarını indiriyor ve neredeyse endişeli görünüyor.

"Belki farklı bir yan hakemle daha iyi uyum sağlarsın. Başka biri var mı? antrenman yapmak ister misin?"

Tereddüt eder, bir dakika düşünür. "Huck Holmes'a ne dersin? Benim yaşlarımda ve birkaç kez takılmıştık."

Başımı sallayarak soyunma odasına baktım. Huck yeni bir oyuncu, geçen yıl Admirals'dan transfer edilmiş. Yedek kulübesindeydi ama bence artık oradan kalkma vakti geldi.

"Ben hallederim." Ricky gitmeye başladı ama ben omzunu tuttum. "İyi şanslar."

RICKY BERKE APTAL DEĞİL. Huck'la bir kez, Thad'la bir kez konuştuğundan sonra ilk on bir değiştirildi ve ben oyundan alındım. Benim fikrim olduğunu düşünürsek, alınmadım.

JACK

Bu gece neden oynamadın? Yaralandın mı?

Beni eve götüreceğini umduğum bir açıda üzerinde çalışıyorum. Haber var mı?

Soyunma odasındaki bankta oturmuş Liv'den neden haber alamadığımı merak ediyordum. Jack benim için endişeleniyor. Ben de onun için endişeleniyorum. Eğer patronlar bu geceyi izliyorsa, zayıflıyor olmalılar.

Maçı kazandık. Bir kez bile sahada değildim ve Ricky iki yıldır ilk kez iyi bir takas gibi görünüyordu. Bir değeri olmalı.

JACK

Rodney seni Mart'a kadar göreve alamaz ama hayvan kontrolün yardıma ihtiyacı var.

Köpek yakalayıcı gibi mi?

JACK

Daha çok timsah yakalayıcı, havuzlarda su makakları, kim bilir başka neler. İş yerinde kolluk kuvvetleri eğitimi için kredi alacağınızı söyledi. İlginç olabilir.

Elimi çeneme sürerek, cevabımı vermeden önce tereddüt ediyorum.

Eğer yaklaşılabildiğim kadar .

Charlie . "Seni asla kenarda bırakmam.
Koç bu gece aklını kaçırmış olmalı."

"Sorun değil. Berke'yi Holmes ile denemeyi önerdim. Umarım bu onlara bazı fikirler verir, bana ihtiyaçları olmadığını görmelerine yardımcı olur."

Arkadaşımın çenesi gerildi. "Sana ihtiyaç var. Sen Holmes'tan daha yeteneklisin. Sahada daha tecrübelisin, ruhundan ve coşkundan bahsetmiyorum bile."

Bir suçluluk duygusu daha. "Yeni bir adam bulacaksın, Chuck. Benden önce başkası vardı."

"Kahretsin, Grizz, bunu söyleyeceğini biliyordum. Emekli olmanı istemiyorum."

Ayağa kalkarak arkadaşımı kucakladım. "Biliyorum. Logan'ın gitmesi benim için zor oldu ama alışacaksın. Maddy ve çocukların var. Bunu istiyorum."

Telefonum tekrar çaldığında itiraz etmeye başlıyor ve ben de Jack'i bekleyerek telefonu kaldırıyorum. Onun yerine gördüğüm şey kanımı dondurdu.

LIV

Bir sorun var, sana ihtiyacım var!

Mesaj atarak zaman kaybetmiyorum. Başparmağım arama tuşunda ve sesini duyduğumda kalbim duracak gibi oluyor. Ağlıyordu. Düzeltiyorum, hıçkırarak ağlıyor.

Banktan çantamı kaptığım gibi, daha o ilk sözlerini söylemeden çıkışa doğru koşmaya başlıyorum. "Garrett?"

"Sorun ne, bebeğim?"

Ağlamasını duymaya dayanamıyorum. Bekleyen arabaya atlarken göğsümde bir yumruk var.

"Bilmiyorum." Hıçkırır hıçkırır nefes alıyor. "Banyoya gittim ve... kan vardı."

Hay sikeyim. Midem bulanıyor ve Fred'e el sallıyorum. "Teterboro havaalanı.

Olabildiğince hızlı."

Eski şoförüm ona atladı. "Evet, efendim."

Bu bir kumar ama Logan burada yaşarken babasının Teterboro'da özel jet servisi vardı. Umarım hâlâ vardır ve kullanmama izin verir.

"Kimseye söylememeliydik." Sesi titriyor ve ses tonundaki korku kalbimi parçalıyor. "Şimdi ne yapacağız?"

Boğazım yan dönmüş bir kemik yutmuşum gibi acıyor.

"Annen orada mı?" Kendimi düşünmeye zorlayarak havayı yutuyorum.

"Kramp giriyor mu? Kasılmaların mı var?"

O kitap bu konuda ne diyordu?

"Annem beni hastaneye götürüyor. Ama Garrett..." Sesi kesiliyor ve kısa bir hıçkırık daha çıkarıyor. "Korkuyorum."

Eğer arabada, dizlerimin üzerine çökmüş

olurdum. "Telefonu kapatıp Logan'ı

arayacağım." "Onlara bundan bahsetme!"

"Sadece gerekeni söyleyeceğim. Babasının jetinin müsait olup olmadığına bakmam gerek. Oraya varmam birkaç saat sürer ama geliyorum Liv. Dayan, tamam mı?"

Yumuşak hıçkırığı beni ikiye böldü. "Lütfen acele et."

"Bu gece orada olacağım. Güçlü olmaya çalış. Her şey girecek."

Seni sevdiğimi söylemek istiyorum. Lanet telefonu kapatmak istemiyorum ama Logan'ı aramak zorundayım.

"Tamam." Sesi kısık.

"Seni haberdar edeceğim. Geliyorum." Ve düğmeye bastım.

Olivia

I Loş hastane odasında yan yatıyorum. Karnımın etrafında bir bant ve göğsümde, karnımda ve bileğimde etiketler var. Sessizce bipleyen monitörler etrafımı sarıyor.

Acil servise gider gitmez bizi geri götürdüler. Annem elimi tuttu, gözleri yuvarlak ve hızlı hızlı kırpışıyordu. Arada bir, nefesinin altında küçük dualar ederken yakalıyordum onu.

Eflatun önlüklü sarışın bir erkek bizi ultrason için daha küçük bir odaya götürdü. Yatakta uzanırken tek düşünebildiğim Birmingham'da Garrett'la birlikte bebeğimizin kalp atışlarını ilk kez duyduğumuz o gündü.

Sanırım ikimiz de şaşkına dönmüştük. Kesinlikle değişmiştik.

"Bu iyi bir ses!" Teknisyen gülümseyerek çubuğu karnımın üzerinde gezdiriyor.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, sabit, ritmik bir uğultu etrafımızdaki havayı dolduruyor ve annemin eli ağzına gidiyor. "Bu kalp atışı mı?"

"Evet, hanımefendi." Adam asayı kaydırır ve siyah-beyaz görüntü şekil değiştirir. "Doktor birazdan gelir, ama bu iyi bir

işaret et. Eğer yapabilirseniz, rahatlamaya çalışın."

Ayağa kalkıp kapıya doğru gidiyor ve biz de ona teşekkür ediyoruz.

Beklerken ortalık sessiz. Annem yanımda oturuyor, elimi tutuyor ama konuşmuyoruz. Ben konuşmak istemiyorum. Tek düşünebildiğim, asla sahip olamayacağım söylenen elma büyüklüğündeki bebek ve onu kaybetmeyi ne kadar istemediğim.

Ve Garrett'ı yanımda ne kadar çok istediğimi.

Gözlerimi kırptıştırıyorum ve yanağıma bir damla daha yaş geliyor. Güven sorunlarım ya da geçmişimiz umurunda değil. Beni tutan güçlü kollarına ihtiyacım var. Bunun ne anlama geldiğini sonra düşüneceğim.

"En son mesaj atalı neredeyse iki saat oldu." Annemin sesi sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi sessiz.

Telefonum Garrett'ın mesajlarıyla doluydu; ilk mesajında pilotun uçuş planını hazırlamasını beklediğini, sonraki mesajında ise uçağa bindiklerini söylüyordu. Pilot onu olabildiğince çabuk buraya getireceğine söz vermişti. Son mesajında uçak moduna geçmesi gerektiğini ama Callahan'a iner inmez bana haber vereceğini söylüyordu.

Kızların grup sohbeti patladı ama onları ne kadar sevsem de şu anda yapamam. İyi ya da kötü, sadece bir kişi istiyorum. Doktoru da sayarsan iki.

Annem anlamış gibi görünüyor. Seyrek odadaki lavaboya doğru yürüyor ve duvarda asılı duran metal kutudan birkaç havlu çıkarıyor. Onları musluğun altına tutup fazla suyu sıktıktan sonra yattığım yere dönüyor.

"Bunu gözlerine sürmek ister misin? Yardımcı olabilir."

Yüz ifadesi endişeli ve yapmak istediğim şey bu olmasa da gülümseyip başımı sallıyorum. Soğuk kahverengi kağıt havluları gözlerimin üzerine koyarak düşüncelerimi susturmak için elimden geleni yapıyorum.

Gözlerim kapalıyken, içimde sıkışmış bir elma bebeği hayal ediyorum, kalbi çok güçlü, çok istikrarlı bir şekilde atıyor. Henny Lane'in yuvasında oturup döllenenmiş yumurtasını koruduğunu düşünüyorum.

Nedendir bilinmez, eve beri Henny ile aramızda bir bağ oluştu. Sade, bej yumurtasına çok bağlı. Hayal kırıklığına uğramasına izin veremem. Tüm çabalarının bir değeri olsun istiyorum.

Eminim bir terapist bununla bir gün geçirirdi.

"Henny Lane'e bir piliç alıyoruz." Sesim bulanıktı ve uyuyakaldığımı fark ettim.

Sıcak bir el alnımdaki saçlarımı düzeltiyor ve derin bir ses cevap veriyor. "Ne alıyoruz?"

Gözlerimi sıkarak açıyorum ve yanımda Garrett'ı görünce hıçkırarak nefes alıyorum. Endişesi mavi gözlerinin etrafındaki ince çizgileri derinleştiriyor ama gözleri duygu dolu ve sıcak.

"Buradasın." Sesimin kırılmasını istememiştim. Gözyaşlarımın yeniden gözlerimin kenarlarından sızmasını istemiyorum.

Gülümsemesi çok rahatlatıcı. "Pilot beni buraya getirmek için muhtemelen bazı hava hızı rekorları kırdığını söyledi. Sanırım Logan ona ne olduğunu söylemiş."

Yatağı iterek oturma pozisyonuna geçiyorum. Ellerimi yüzümde gezdirerek boğazımı temizliyorum. "Ultrasonu kaçırdınız. Kalp atışlarını hâlâ duyabiliyoruz."

"Annen bana güçlü olduğunu söyledi, tıpkı eskisi gibi." Arkasına yaslanıp büyük bir güvenle bana bakıyor.

"Nereye gitti?" Etrafa bakıyorum.

"Sanırım biraz dolaşmaya ihtiyacı vardı. Buraya yeni geldim, bize bir dakika verebilir."

"Uzun zamandır doktoru bekliyorduk." Neler olduğunu merak ederek kapiya bakıyorum.

Kapı yavaşça açıldı ve Garrett'la ikimiz de baktık. Ben annemi bekliyordum. Onun yerine, koyu kahverengi saçlı, bronz tenli, benim yaşımda ya da biraz daha yaşlı görünen bir kadın geldi.

"Merhaba, ben Dr. Pierce. Burada neler oluyor?" Gülümsüyor ve neşeli tavrı ne kadar uzun sürdüğü konusundaki stresimi yatıştırıyor.

"Biz de bunu bize söylemeni umuyoruz." Garrett'ın ses tonu da aynı derecede neşeli ve benimle değil de onunla konuştuğu için memnunum. Daha az anlayışlı olabilirdim.

"Bakalım." Boynundan bir stetoskop çıkarıp göğsümün üzerinde gezdiriyor. "Kalp atış hızınız düştü, bu iyi bir şey."

"Bebek... bebek..." Sözümü bitiremiyorum ve Garrett'ın eli elimi sıkıyor.

"Ultrasonda iyi, güçlü bir kalp atışı görüldü ve tüm hayati değerlerin iyi." Kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. "Son birkaç saattir monitörleri izliyoruz ve alarm için herhangi bir neden görmüyorum."

"Keşke bunu bana söyleseydin." Sesim sessiz.

Dr. Pierce başını eğerek gülümsüyor. "Kocanız buraya geldiğinde stres seviyeniz düştü. Uyuyordunuz ve doğrusu, uyku en iyi şeydir."

bunun için bir şey."

Garrett'a bir bakış atarak stres seviyem hakkında söylediklerini düşünüyorum. "Peki neden kanamam var?"

"Bu erken evrede lekelenme, dehidrasyondan servikal değişikliklere ve sekse kadar her türlü şeyden kaynaklanabilir." İkimiz de onu düzeltmeye başladık ama o devam etti. "Bebek sağlıklı. Sen de . Sadece ağır kanama ya da kramplı kanama, ağrı ya da baş dönmesi endişeleniriz."

Utancımdan yanaklarım diken diken oluyor. "Bilmiyordum."

Doktor elini koluma koymak için uzandı. "Bunu daha önce hiç yapmadın. Kan gördüğünde korkman normal ama iyi olacaksın. Bir hafta içinde bir kontrol randevusu ayarlayacağım ve normal aktivitelerinize devam etmeniz için size her şeyi açıklayacağız."

Bize bilmiş bir şekilde göz kırptıyor ve benim gözlerim ellerime kayıyor. "Teşekkürler, Doktor." Garrett her şeyi normal karşılıyor gibi görünüyor.

Ölmek istiyorum.

Sonunda yalnız kaldığımızda, başımı ellerimin arasına alıyorum. "Çok özür dilerim.

Paniklediğime inanmıyorum. Buraya kadar uçtun-"

"Kahretsin Liv, panikledim." Garrett yatağın kenarına oturup beni kucakladı. "Doktorun dediği gibi. Bunu daha önce hiç yapmadık ve kan çok korkutucu."

Başımı göğsüne doğru salladığımda kaşlarım çatılıyor. "Sanırım... Hala bunun gerçekleştiğine inanmıyorum." Arkama yaslanıp gözleriyle buluşuyorum. "Hâlâ her an elimden alınabilirmiş gibi geliyor."

Bu bebeği zaten çok seviyorum ve deneyimlerime göre bir şeyi çok fazla sevmek her zaman kayıp ve acıya yol açmıştır. Her ne sebeple olursa olsun, sevdiğim şeylere tutunamıyor gibiyim. Göğsüm sıkışıyor ve titrek bir nefes alıyorum.

Yatakta oturuyoruz, birbirimize bakıyoruz. Monitörlerin yumuşak bip sesi etrafımızı sarıyor ve gözlerim birbirine kenetlenmiş ellerimize takılıyor. Garrett her şeyi bırakıp benim için buraya uçtu. Bunun bir şeyleri değiştirdiğine inanmayı çok istiyorum. Geçmişimin geleceğim olmak zorunda olmadığını kanıtlıyor.

"New York'a geri dönmeyeceğim." Garrett'ın ses tonu kesindir. "Yani, kıyafetlerimi ve kamyonetimi toplamak için geri döneceğim ama kalmayacağım. Bir dahaki sefere bir şey olduğunda burada olacağım. Bir daha asla böyle şeylerle tek başına uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

Tartışmak istemiyorum. Ne dediğini duymak istiyorum. "Annem yanımdaydı ve gerçekten harikaydı-"

"Bir dahaki sefere, ülkenin öbür ucuna uçarken içimde ölmeyeceğim." Mavi gözleri gözlerimi tutuyor ve onun da benim kadar korktuğunu biliyorum.

İkimizin de hayatını değiştiren büyük bir sürpriz olsa da, onun da bu bebeği en az benim kadar istediğini biliyorum. Bunu çok istiyoruz ve belki de farkımız budur. Bu sefer tek ben değilim.

Başımı sallayarak küçük bir gülümsemeye engel olamıyorum. "Burada olman hoşuma gidecek. Bunca zamandır seni gerçekten yanımda istedim."

"Bunu yalnız yapmayacağına söz verdim, Cherry. Bu sözü tutacağım."

Beklettiğim için özür dilerim. Biraz paniklemiştim.

HASTANEDEN ÇIKTIKTAN SONRA Garrett bizi anneme götürdü ve orada kaldık. Gece yarısını geçmişti ve hiç konuşmadan benim büyük boy yatağıma birlikte tırmandık. Biraz küçüktü ama önemli değildi. Sırtımı göğsüne çevirdi ve beni kollarının arasına alarak sımsıkı sarıldı.

İri ellerinden biri karnımı örtüyor, diğeri de benimkini tutuyordu. Uykuya daldığımda, sıcak dudaklar omzumun üst kısmına bastırdı ve vücuduma bir sıcaklık seli gönderdi. Gözlerim kapandı ve gece boyunca mışıl mışıl uyudum.

Şimdi yan yana uzanıyoruz. O hâlâ uyuyor ve ben de kızların sohbetindeki milyonlarca mesajı .

DYLAN

Lütfen bana küçük yeğenimin iyi olduğunu söyleyin.

Her şey yolunda. Doktor lekelenme için birçok neden olduğunu ama elma bebeğin iyi olduğunu söyledi.

DYLAN

Bayıldım buna! Annenin Erik, senin de Kiraz olmanla uyumlu.

ALLIE

Hayır, Gwyneth Paltrow!

RACHEL

Elma ismini seviyorum 🍏

Sadece haftalık meyve diyoruz. Gelecek hafta avokado olacak.

ALLIE

Tamam, bu çok şirin.

DYLAN

Grizz sonunda eve döndüğü için çok heyecanlıyım. Herkes sırtına binsin!

ALLIE

Zavallı Grizz.

RACHEL

Onu sadece kısa bir süredir tanıyorum ama sanırım bundan hoşlanıyor.

Ben de burada olduğu için mutluyum.

DYLAN

Liv, sonsuza dek mutlu olman için sabırsızlanıyorum.

İhtiyacım olan tek şey sağlıklı bir bebek.

"Kalp atışları çok güçlü." Dr. Pierce kendi ultrasonlarını yapıyor ve onun cesaretlendirici ses tonuyla yedi gündür ilk kez nefes alıyorum. "Biraz tekmeleme hissetmeye başlayabilirsiniz. Karnınızda bir kıpırtı gibi olacak."

Garrett'in eli elimde sıkışıyor ve ben gülümsüyorum. Bütün hafta boyunca yanımdan ayrılmadı. Her sabah kalkıp bana yarım kahve yapıyor. Uzmanların kafeinin tehlikeli olup olmadığı konusunda ikiye bölündüğünü ama hepsinin günde iki fincanın iyi olduğu konusunda hemfikir olduğunu söyledi.

Artık lekelenmediğimden emin olduğumuzda, kasabadaki şerifin ofisinde Rodney Brewer ile buluşmaya gitti. Kolluk kuvvetlerinde bir işe girmeyi planladığından haberim yoktu. İşe yaramazsa diye bundan bahsetmek istemediğini söyledi.

Tavukları beslememe yardım etti ve ona Henny Lane'in ne zaman yaklaşıp dinazor sesleri çıkararak yuvasında yattığını gösterdim. Taze yumurta olup olmadığını nasıl dikkatlice kontrol ettiğimi ve yumurtaları onu üzmeden nasıl dışarı çıkardığımı, her zaman bir tanesini geride bırakmaya özen gösterdiğimi gösterdim.

Rachel bir güveç bıraktı ve küçük kardeşi Edward bize tavukların bugün hala hayatta olan dinozorlara en yakın hayvanlar olduğunu söyledi - timsahlardan bile daha yakın. Onları fare yerken gördüm, o yüzden buna inanıyorum. Ayrıca beni su aerobiği ve yoga için Bayan Gina'ya davet etti, ki bunu kesinlikle yapacağım.

Gerginlik günlerin yavaş geçmesine neden oldu, ancak aniden artık düzenli doğum uzmanım olan Dr. Pierce ile takip ziyaretimiz için geri döndük.

"Tam buraya bakarsan kafatasının ana hatlarını görebilirsin, şurada da parmaklar oluşmuş." Siyah gözlerinin kenarları gülümsemesiyle kırışıyor. "İsterseniz cinsiyetini söyleyebilir miyiz?"

Gözlerim Garrett'inkilere kaydı ve kaşları kalktı. Bunu konuşmamıştık ama bilmek istiyorum.

"Tamam mı?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Erkek olmadığından asla emin olamayız, ancak erkek olduğuna dair herhangi bir belirti görmüyorum."

Bir kız bebek. Göğsümde enerji çiçekleri açıyor ve bir gülümsemeyi tutamıyorum. Gözleri bana parlıyor ve parmak eklemlerimi öpmek için dudaklarına götürüyor. Yanağımdaki ıslaklığa dokunuyorum, çünkü tabii ki yine gözlerim doldu.

Dr. Pierce asayı alıp bir havluyla siliyor. "Bu görüntüleri hasta portalına koyacağım, böylece arkadaşlarınızla ve ailenizle paylaşabilirsiniz."

Muayenehanesi Dr. Anderson'inki gibi bir spa değil. Çok basit ve bekleme odası anne adaylarıyla dolu, bazıları babalarıyla, bazıları küçük çocuklarıyla, bazıları da yalnız.

Her şey çok ev sıcaklığında ve misafirperver ve ben bundan çok hoşlanıyorum. Muhtemelen evde olduğum ve Garrett yanımda olduğu içindir.

"Artık lekelenme yok mu?" Yanındaki dizüstü bilgisayara dönüyor, ben sorularını yanıtlarken notlar yazıyor.

"O gecedен beri değil." değiştiriyorum, karnımı örtüyorum ve yatakta daha yükseğe oturuyorum.

Başını sallıyor ve bilgisayara dokunuyor. "Mükemmel. Bence normal aktivitelerinize devam etmenizde bir sakınca yok. Hareketsiz kalmak ikiniz için de iyi değil, bu nedenle ılımlı egzersiz, yürüyüş, yüzme gibi şeyler kan dolaşımına ve sindirime yardımcı olacaktır."

Ona teşekkür ediyoruz ve Garrett ben giyinirken koridorda bekliyor. Elimi tutup beni arabama doğru götürürken ikimizin de yüzünde rahatlama ifadesi belirliyor. Oraya vardığımızda, kapıyı açmadan önce beni durduruyor ve kucaklıyor.

"Bir kız bebek." Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. Küçük kızımız.

Uzun bir an boyunca ona sarılıyorum ve birlikte nefes alıyoruz. Dudakları başımın tepesinde ve onun sıcak, temiz kokusu, güçlü, koruyucu kolları beni sararken gözlerim kapanıyor.

Birkaç dakika sonra geri çekildi ve çenesini eğerek göz göze gelmemizi sağladı. "Gidip New York'taki işlerimi halletmem gerekiyor. Sadece birkaç günlüğüne gideceğim; ihtiyacım olanları toplayıp kamyonumu buraya getirecek kadar uzun bir süre. Siz ikiniz bensiz iyi olacak mısınız?"

Göğsüm sıkışıyor ve bu yüzden ayrılık kaygısı yaşadığım için kendimi çok aptal hissediyorum. Başımı sallayarak gülümsemeye zorluyorum. "Seni özleyeceğiz."

"Benimle gel derdim ama yirmi dört saat araba kullanırken pek rahat edeceğini sanmıyorum."

"Sanırım haklısın." Gözlerimi korkuyla kaçırıyorum. "Ben kızlarla takılacağım ve annemle ilgileneceğim. Hâlâ açık birkaç davam var, bu yüzden çalışmam gerek."

Başparmağını çenem boyunca kaydırırken, berrak mavi gözleri daha derin bir şeyle, şimdiye kadar hiç paylaşmadığımız yeni bir duyguyla dolup taşıyor. "Onlara kız olduğunu söylemek için ben dönene kadar bekleyelim."

Avucumu onunkine değdirmek için uzanıyorum. "Kaymasına izin vermemeye çalışacağım." "Yaparsan endişelenme."

Elimi uzun bir süre tutuyor ve aramızdaki enerji çok şiddetli bir şekilde çekiliyor. Dudaklarım ağırlaşıyor ve eğilip beni öpmesini istiyorum. Ayağa kalkıp onu öpmek istiyorum.

Gözlerimizi kırıştırıyoruz ve o çenesini kaldırıp bir adım uzaklaşıyor. "iyi olacak.

Sizi ve Bayan Nar'ı birkaç gün içinde göreceğim."

Bir nefes daha aldım, bir öpücük daha diledim ve onu bıraktım.

"NE ZAMAN GÖSTERMEYE BAŞLAYACAKSIN?" Rachel gözlerini havuzun kenarında kırmızı tek parça kıyafetimle duran bana bakıyor.

Bayan Gina'nın kolunu tutuyor ve onu merdivenlerden aşağıya, sıcak havuza doğru yönlendiriyor. Sonbaharda olmamıza rağmen burada hava sıcaklığı gündüzleri hâlâ seksenlerin altında seyrediyor. Yine de geceleri hava serinliyor. Elbette, Bayan Gina'nın muhteşem, serulean mavisini karo havuzu ısıtmalı. Ilık suya inmek lüks bir rahatlama sağlıyor.

"Bilmiyorum." Ellerimi göbeğimin üzerine koydum. "Umarım yakında, çünkü şu anda sadece bir sosise gibi görünüyorum."

"Sen bir sosise değilsin." Rachel öne doğru eğildi.

Açık sarı saçları başının tepesinde iki örgü halinde ve üzerinde nane yeşili tek parça bir kıyafet var.

"Kıyafetlerimin üzerime olmuyor ama de yok. Sadece rüküş görünüyorum."

Bayan Gina, kör gözlerini tepedeki mavi gökyüzüne kaldırarak, "Seni rüküş hayal edemiyorum," diye araya giriyor. "Her zaman çok zarıfsınız."

Gözlerimi Rachel'a dikerek, göğüs derinliğindeki suyun içinde durdukları yere yaklaşırken bir kahkaha atıyorum. "Bayan Gina, bunu nasıl bilebilirsiniz ki?"

"İnsanlar konuşuyor. Çok profesyonel bir tarzınız var ve kırmızı sizin imza renginiz."

Rachel alaycı bir tavırla, "Bayan Gina'yı sorgulama," diye azarladı. "O her zaman haklıdır."

"Siz de çok ."

Üzerinde Lily Pulitzer marka rengarenk tek parça bir kıyafet, başında ise sahte naylon çiçek yapraklarıyla kaplı parlak pembe bir bone var.

Rachel her birimize birer "su ağırlığı" veriyor, bunlar basitçe köpükten yapılmış dambıllar, sonra da telefonunun yüzüne dokunuyor.

Dans müziği başlıyor ve bizim beklediğimiz yere doğru zıplıyor. "Sekiz tekrarla başlayalım, kontrollü bir şekilde aşağı ve yukarı itelim."

"Yarın çok ağrıyacaksın," diye mırıldanıyor Bayan Gina, setini müzikle birlikte yüzeyin altında bir aşağı bir yukarı hareket ettirerek. "Onları ilk kullandığımızda inanamamıştım."

"Buna inanıyorum." Ağırlıklarımı suyun altında tutmak için dizlerimi büküyorum. "Şimdiden hissediyorum."

"Şimdi arkaya." Yaptığı triseps hareketini görebilmem için yana dönüyor.

"Çocukların tatile çıkmasına ne kadar var?" Bayan Gina başını Rachel'a doğru çevirdi. "Eddie Nashville'i ve Kimmie'nin tüm sorularını özledim."

"Döneli daha bir ay oldu." Rachel formunu düzeltmek için zıplıyor.

"Çocuklar sizi genç tutar. Bebeği yüzmeye getirmeni bekliyorum Liv."

"Tamam!" Gülümseyerek bir sonraki egzersize

geçiyorum. "Ne zaman hamile kalmayı planlıyorsun

Rachel?" "Önce evlenmem gerekiyor Bayan G."

"Her zaman değil, ama muhtemelen en iyi düzen bu. Dylan ve Logan'ın bebek sahibi olmalarına hazırım, o zaman tüm bu küçük ayaklarımız

her yerde." Yukarı bakarak gülümsüyor. "Bu eski ev küçük bir kör kadın için çok büyük."

"Şimdi biraz denge hareketi yapalım." Rachel dambıllarını alır ve havuzun kenarına taşır.

Ben de aynı şeyi yapıyorum ve tam o sırada çiçek tarhından bir kedi yavrusu çıkıyor, ardından da karnının üzerine atlayan bir başkası. Sonra ikisi de kaçışmadan önce etrafta yuvarlanıyor ve küçük kızımızın onlarla oynadığını hayal ediyorum. Bu düşünce beni gülümsetiyor.

"Bütün yavru kedileri sevecekler."

"Ah, şu yavru kediler!" Bayan Gina inliyor. "Garrett hayvan kontrolündeki işi kabul ediyor mu? Ona kedi sorunumu çözmemde bana yardım etmesi gerektiğini söyle."

Rachel kulağına eğilip sahnede fısıldıyor: "Buna tamir ettirmek deniyor."

"Aslında şehirde bir kısırlaştırma programı var." Hepimiz el ele tutuşup daire şeklinde küçük bir zıplama hareketi yapıyoruz. "Eminim size yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

Bayan Gina başını kaldırıp gülümsüyor. "Dylan'ın kardeşinin evde olmasını sevdiğini biliyorum. Bu bana hepinizin burada büyüdüğü zamanları hatırlatıyor."

"Anlatılanlar kulağa çok eğlenceli geliyor, futbol maçları, dans resitalleri ve bale." Rachel'in sesi hüzünlü.

"Öyleydi." Gözlerim güneşin ufka doğru alçaldığı yere gidiyor. "İhtiyacımız olan her şey burada vardı."

Bayan Gina'nın eli benimkinin üzerinde sıkılaşıyor. "Tekrar yapmaman için bir neden yok."

Ona doğru göz kırpıyorum ve her zaman her şeyi biliyor gibi görüldüğünü düşünüyorum.

"Belki bunu ikinci nesil Bradford'larla tekrar yapabiliriz." Rachel'in burnu kırışıyor ve ellerimizi bırakıp merdivenlere doğru sürükleniyoruz. "Bunu göremiyor musun?"

Yavaşça tırmanırken elim karnıma gidiyor ve göğsümden umut damlıyor. Gökyüzü altın renginde, geri döndük ve kalbimdeki titremeye rağmen sanırım yapabilirim.

Garrett

Bew Jersey'deki küçük havaalanında tekerlekler kaldırıma değmeden önce Kurt ve Thad ile buluşmak için bir randevu aldım. Evdeyken tüm dikkatimi Liv ve bebeğimiz Logan'a vermiştim.

Thad'in strateji geliştirmesine yardımcı olmak için perde arkasında çalıştım.

Bütün hafta kaslarım bu kadar gerginken bir masaja ihtiyacım olabilirdi. Liv'i hiç böyle görmemiştim ve bu içimdeki bir şeyi harekete geçirdi, ona karşı hissettiğimden daha da korumacı bir şeyi.

O her zaman çok güçlü, çok zeki ve her zaman kontrolü elinde tutan biriydi ama içeri girip onu yatakta korkmuş bir halde gördüğümde New York'taki günlerimin sona erdiğini anladım. Onu bir daha bırakmayacaktım.

Şimdi tek yapmam gereken bu adamlara haber vermek ve birlikte geçirdiğimiz zamanın faydasını görmelerini ummak.

"Otur Garrett." Kurt ayağa kalkmıyor.

Thad beni ofisin kapısında karşılıyor ve Kurt'ün masasının karşısındaki sert deri sandalyelerden birine götürüyor.

"Evde her şey nasıl?" Kurt aslında endişeli görünüyor, bu da cesaret verici.

"Daha iyi." Gerçekten oturmak istemiyorum ama oturuyorum. "Kontrol randevumuz vardı ve kalp atışları sabitti, artık lekelenme yok."

"Bu iyi." Kurt kollarını masasına dayayarak başını sallar.

Thad tek kelime etmiyor ve eminim ki çocuğu da yok. Evli olmadığını biliyorum.

"Geçen haftaki maçı izledin mi?" Kurt dönüyor ve yanındaki dizüstü bilgisayara dokunuyor. "Berke ve Holmes sanki bütün sezon birlikte oynamış gibiler."

"Önemli anları yakaladım." Liv hâlâ huzursuz ve endişeliyken dört saatlik bir futbol maçı izlemekle ilgilenmiyordum.

" geleceğim. Kontratından çıkmaya izin vermiyoruz."

Ona ne yapmadığını *düşünmesinin* umurunda olmadığını söylemek üzereydim ama o devam etti.

"Bunun yerine, seni engelli listesine alıyoruz." Yüzünü bana döndü. "Hâlâ kadrodasın ve bir şey olursa seni tekrar oyuna çağırabiliriz. Ama şimdilik..." Ayağa kalktı ve masasının üzerinden elini uzattı. "Newhope'a geri dön ve ailenle birlikte ol."

Duymak istediğim tek şey buydu.

Ayağa kalkıp elini sıktım. "Teşekkürler, Kurt."

CHARLIE

Maddy seni akşam yemeğine davet etmek istedi ama Thad çoktan yola çıktığını söyledi.

Şehrin ışıkları dikiz aynamda ve telefonum onun mesajıyla aydınlandığında kendi hız rekorlarımı kırıyorum. Telefonu kaldırarak, cevap vermek için metin okuma özelliğini kullanıyorum.

Kusura bakma dostum. Evet derdim ama Liv'e söz verdim.

CHARLIE

Her şey yolunda mı?

Bir lekelenme korkusu yaşadım ama şimdi her şey yolunda.

CHARLIE

Bu Maddy'ye Pax'le birlikte oldu. Merak etme, iyi olacaksın.

Sanırım öyle ve o yemeği erteleyeceğim.

CHARLIE

Masayı üç misafir için hazırlayacağız.

Kamyonetimin direksiyonunu tutarken bu olasılığı düşünüyorum.

Korkudan sonraki bir hafta boyunca her gece onun yatağında birlikte uyuduk. Doktor, ben yanımdayken stres seviyesinin düştüğünü ve bunun yeterli olduğunu söyledi. Benimkinin de düştüğüne eminim.

Karanlıkta ona sarıldığımda vücudu gevşerdi. Huzur içinde uykuya daldı ve ben parmaklarımı saçlarında gezdirir, tüm dünyanın kollarında olduğunu düşünürdüm. Elimi karnına koyduğumda ihtiyacım olan her şeye sahip olurdum.

Şehirdeyken, telefonumdan küçük narımızın görüntülerini açıyordum ve göğsümde bir enerji kabarıyordu. Küçük ama hatları çok parlak. Kalp atışları aramızda büyüyen bu bağ kadar güçlü ve şimdiden onu kollarında tutmayı hayal ediyorum.

Dr. Pierce'ın ofisinin otoparkında dururken Liv'i öpmeyi o kadar çok istiyordum ki. Geri dönmemize çok az kaldı, beklemek çok zor. Her geçen hafta küçük adımlar atıyoruz ve kamyonetimle bu kilometreleri kat ederken artık başlangıçta olduğumuzu biliyorum.

İkinci şansımız şimdi başlıyor.

"Sömürge zamanlarında kuşların o kadar çok olduğunu ve insanların onların neslinin asla tükenmeyeceğini düşündüklerini biliyor muydunuz?" Liv üzerinde kirazlar olan o güzel elbiseyle tavuk kümesinin içinde duruyor.

Çilek rengi saçlarını at kuyruğu yapmış ve Henny "ahmak" Lane'i kontrol ederken eldiven takıyor. Tabii ki bunu yüksek sesle söylemiyorum.

Gece birden sonra şehre geldim ve evdeki yatağıma uzandım. Çok uyudum ama güneş ufukta belirdiğinde kalktım, hızla eşyalarımı yerleştirdim, duş aldım ve sabah kahvesini hazırlamak için annesinin evine doğru yola koyuldum.

Bayan Plum beni kapıda sıcak bir gülümseme ve kocaman bir kucaklamayla karşıladı. Liv'in burada tavukları beslediğini ve küçük çılgın kuluçkalarını kontrol ettiğini söyledi.

"Yaptığımı söyleyemem." Bahçe hortumunu aldım ve o Henny için ayrı kaplarda mama ve su hazırlarken ben de yalağı dolduruyorum.

Küçük beyaz tavuk çok garip sesler çıkarıyor. Bu sesleri sadece *Jurassic Park*'ta duymuştum ama nedense Liv bunun çok özel olduğunu düşünüyor.

"Bir podcast dinliyordum." Kümesten çıkıp diğer kuşların etrafı gagaladığı yere gidiyor ve küçük piknik masasının yalağına öğütülmüş istiridye kabuklarıyla birlikte yem serpiyor. "O kadar çok kuş varmış ki bazen güneşi kapatıyorlarmış."

Kaşlarım kalkıyor ve başımı sallıyorum. "Ne oldu?"

"Bayan modası. Herkes tüy takmak isterdi." Bir elini kalçasına koymuş, sürüyü inceliyor. "Şu anda biraz buffalo kanadı yiyebilirim. Foley'de bir Buffalo Wild Wings var."

Rekor kıran bir andan bahsediyoruz. "Saat sabahın dokuzu Liv. Sana biraz getirmeyi çok isterdim ama henüz açık olduklarını bile sanmıyorum."

Dudakları bükülüyor ve bana bakıyor. "Öğle yemeği için açıklar mı? Acaba teslimat yapıyorlar mı?"

Telefonumu çıkarıp seçenekleri araştırdım. "Görünüşe göre online sipariş var... birkaç saat içinde."

Kolumu tutmak için yanıma geldi. "Buffalo kanatları ve acılı peynirli burrito. Kulağa lezzetli gelmiyor mu?"

Kaşlarım çatıldı. "Birlikte mi?"

"Bahse girerim Krispy Kreme şimdi açıktır." Gözleri açılıyor ve ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. "Çikolata kaplı çörekler kahvaltı için çok iyi olurdu."

"Her zaman Krispy Kreme'in senin için çok tatlı olduğunu söyledin. Seni hasta ederdi."

"New York'ta benim için yaptığın tarçınlı çörekleri hatırlıyor musun? Bu daha da iyi olur."

Gülüştüm yutarak parmağımı çenesinde gezdiriyorum. "Bana on dakika ver."

Koşarak evime dönmem ve buzdolabından bir kutu tarçınlı çörek almam beş dakikadan az sürüyor. Tam dışarı çıkıyordum ki Dylan'ın restorandan tepeye doğru tırıs gittiğini gördüm.

"Garrett! Evdesin!" Doğruca bana , gülüyor ve kollarını belime doluyor. "Tarçınlı çöreklerle ne yapıyorsun?"

"Liv can atıyor." Başparmağımla çenemi kaşıyarak bir kahkaha atıyorum. "Her şeyi aynı anda arzuluyor. Buffalo kanatları, acı biber

peynirli burritolar, Krispy Kreme donutları..."

"Artık onun bebek olduğunu *biliyorum*." Dylan yanımdan geçip kolumu tutarken gözleri parlıyor. "Liv Krispy Kreme'i hiç sevmezdi. O kadar tatlı olduğunu söylerdi ki midesi bulanırdı."

"Çikolata kaplı Krispy Kreme çörekleri istedi."

"Ve sen de ona Pillsbury tarçınlı çörekleri mi getiriyorsun?" O biraz yapar *tisk-tisk* sesi çıkararak başını onaylamaz bir şekilde salladı.

"Yarı yolda fikrini değiştirdi. Bunların hepsini bir kerede mi istiyor yoksa aklına geldikçe mi kontrol ediyor emin değilim."

"Bana mesaj at, Thomas ve ben akşam yemeği için ne hazırlayabiliriz bir bakalım." Gülüyor ve tekrar eve doğru dönüyor. "Okula gitmek için hazırlanmalıyım, ama iyi eğlenceler!"

"Zaten öyleyim."

"Anlayabiliyorum." Dylan geriye doğru yürürken kocaman gülümsüyor, kehribar rengi gözleri benimkileri tutuyor. "Parlıyorsun."

"GARRETT BRADFORD, GERÇEKTEN SENSİN!" Aubrey Schiffer küçük, cam bölmesinden çıkıp hayvan kontrol ofisinin ön bankosunda beni karşılıyor. "Teşkilata katılacağını duydum."

Liv tarçınlı çöreğinden memnun avukatlık işleriyle ilgilenmek üzere oturduğunda, ben de kendi "işimi" kontrol etsem iyi olur diye düşündüm.

Rodney, ben ofisindeyken Aubrey'i aradı ve başlamaya hazır olduğumda uğramamı söyledi. Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman gibi görünüyor.

Kollarını kavuşturup sırtarak bana bakıyor. "Liseden mezun olduğundan beri seni görmedim. Senin en yakışıklı şey olduğunu düşünmüştüm..."

Gülümsemem gergin. Sanırım gururumun okşanması normal. Aubrey benim üstüm olsa bile, benden beş yaş küçük.

"Kaç yaşındaydın? Yedinci sınıfta

mı?" "Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

"Matematikte oldukça iyiyimdir."

Kıkırdayarak tezgâhın etrafında yürüyor ve onu takip etmem için el sallıyor. "Hadi gidelim."

Kısa bir koridordan geçerek steril, muşamba kaplı bir yemekhaneye giriyoruz. Burası boş ve floresan ışıkları etrafı soluk yeşil bir renge boyuyor. Kapının hemen içinde kilitli bir dolap var ve o kalçasından bir dizi anahtar çıkarıp parlak altın rengi olanı yuvasına yerleştirirken ben bekliyorum.

"Sana uyacak bir üniformamız olmadığından oldukça eminim, ama bu yeleklerden birini giyebilirsin." Tel askıları metal çubuğun üzerinde kaydırırken kazıma sesi çıkıyor.

Yelek siyah kanvas olup, kürek kemikleri boyunca beyaz renkte *Hayvan Kontrol Görevlisi* ve ön göğüste Alabama'nın kolluk kuvvetleri mührünü taşıyan bir yama bulunmaktadır.

"Hayvan kontrolüyle ilgili bir sorun olduğunda insanlar ne giydiğinizi gerçekten umursamıyor." Sanki bana bir sır veriyormuş gibi eğiliyor. "Sadece sorunu çözmeni istiyorlar. Hemen."

"Buna inanabilirim."

Yeleği alıp üzerime geçiriyorum. Geniş, yani üzerime tam oturuyor. Aubrey ise tam tersine, kollarında çizgiler ve omuzlarında apoletler olan haki renkli bir üniforma giyiyor. Çok resmi.

"İşlerin nasıl yürüdüğünü anlayana kadar birlikte tur atmaya başlayacağız." Kafeteryadan çıktık ve ben de onu ön büroya kadar takip ettim. "Ondan sonra küçük işleri kendi başına halledebilirsin."

"Küçük işler ne tür işler?" Köpek yakalayıcısını umduğum kısım burası.

"Bilirsiniz işte, rakun tuzakları kurmak, oluklardan sincapları çıkarmak, verandaların altından kokarcaları kovalamak gibi olağan şeyler."

"Kokarcalar mı?" Bunu duymak hoşuma gitmedi.

"Onları şaşırtmayın." Aniden duruyor, gözleri kocaman. "Bir kokarcayı *asla şaşırtma*."

Neredeyse gülecektim. "Bu konuda tecrüben var mı?"

"Hayır, ama köpeğimin var." Başını sallıyor. "Ulumayı kesmesi için üç kutu domates suyu içmesi gerekti."

Telefonu çalmaya başlıyor ve beni resepsiyonda bırakıp aceleyle camın arkasındaki ofisine geçiyor. Bir köşede plastik bir raf yığını var ve kurutma kağıdının üzerine bazı kağıtlar serpiştirilmiş. Bunun dışında oldukça temiz.

Bir kolumu tezgâha dayayıp Liv'i bu sabah yatakta uyurken nasıl bıraktığımı düşünüyorum. Döndüğümde beri daha geç uyuyor ya da en azından annesi bana öyle söyledi. Sadece dört günlüğüne gitmişim ama Bayan Plum

Her gün şafak vakti o aptal tavukla ilgilenmek, sanki yatıştırıcı bir mekanizma gibi.

Bayan Plum bazı şeyleri abartmayı sever ama o benim tarafımda. Onun anlattıklarını sorgulamıyorum ve Henny Lane'e çok özel bir tavukmuş gibi davranmam gerektiğini biliyorum. Parmağımı ahşabın damarlarında gezdirirken, ciddi avukat hanımımın bir tavuğa bu kadar odaklandığını düşünerek kıkırdıyorum.

"Görünüşe göre şanslı günündesin!" Aubrey hızlı adımlarla ofisinden çıkar. "Ya da benim. Hadi gidelim!"

"Ne ?"

"Kardeşin Gloria Fruit ile Second Chance Stables'da çalışıyor, değil mi?"

"Zane, evet." Göğsüm sıkışıyor ve aceleyle onu eski tip, kahverengi ve ten rengi Chevy Suburban'ına kadar takip ediyorum. "Atlarla ilgili bir sorun mu var?"

"Hayır, bunun için veterineri ararlar." Anahtarı çeviriyor ve araba kükreyerek çalışıyor. "Yılanlar. Gloria, siyah bir yarışçının arka ahırına bir yuva yumurta saklamaya karar verdiğini söyledi. Şimdi yumurtadan çıkıyorlar ve yerlerini değiştirmemizi istiyor. Gloria halledebileceğini söyledi ama dersi var ve kardeşin de Bayan Gina'da."

"Siyah bir yarışçı *yılan* mı?" *Siktir*. Indiana Jones değilim ama yılanlardan nefret ederim.

"Evet ve bu büyük bir soruna yol açıyor. Atlar ve yılanlar birbirine karışmaz." Aubrey yüzümü okudu ve gülmeye başladı. "Merak etme, bu sefer ben edeceğim. Sen sadece tuzakları kurmama yardım et. Eldivenlerini de unutma."

Olivia

"T "Bana gerçeği söyle, Marcus." Telefon omzuma dayandı. "Putnam ve Barnes organize suçlara mı karıştı?"
Kulağıma hafif bir kıkırdama geliyor, ama bu beni yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Tahriş.

"Bildiğim kadarıyla onlar sadece maden haklarından faydalanmaya çalışan sıradan Chicagolu emlakçılar."

"Kulağa kara para aklayıcıları gibi geliyorlar."

"Ne yapabileceğime bir bakayım, sonra sana dönerim." Çok yumuşak başlı ve hakkını vermek lazım. Marcus benden çok daha büyük davalara baktı ve her zaman zirveye çıktı. Bir keresinde bir adamı cinayetten bile kurtardığını duymuştum.

"Bebek ?"

Gözlerim açılıyor ve tereddüt ediyorum. "Sana hamile olduğumu kim söyledi?"

"Özür dilerim, bu bir sır mıydı?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Resepsiyon görevlisi bana uzaktan çalıştığınızı söyledi ve iyi olup olmadığınızı sorduğumda beklediğinizi söyledi. Zararı yok. Uzaktan çalışmanın kabul edilebilir olduğu bir noktaya ulaştığımıza sevindim."

Kalemi parmaklarımın arasında çevirerek yere bakıyorum. "Temkinli olmak istemiyorum. Mesleğimizdeki herkes sizin tutumunuzu paylaşıyor. Bebek harika gidiyor. Sorduğunuz için teşekkürler."

"Bunu duyduğuma sevindim ve endişelenme. Ben senin arkadayım." "Teşekkürler, Marcus."

Birkaç dakika daha devamındaki en son falsolu topla nasıl başa çıkacağımıza dair strateji geliştiriyoruz ve bağlantıyı kestiğimizde, bir torba Funyuns'ım olmasını dileyerek sandalyeme geri oturuyorum.

Aptal hamilelik aşermeleri. Dün gece canım çok tuzlu ve sirkeli cips istedi ama herhangi bir cips değil. Zapp'ın tuzlu ve sirkeli cipsini istedim ve zavallı Garrett bir poşet bulmak için körfezin öbür ucuna gitmek zorunda kaldı.

"Olivia, seninle biraz konuşmam gerek." Annem elinde büyük bir spor çantası ve iki bavulla odaya girdi.

Bir yıllığına gidecekmiş gibi görünüyor.

Kaşlarım çatıldı ve ayağa kalktım. "Ne be?" "Dil, lütfen." Kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü.

Çantalarını istiflediği yere yürüyorum. "Neler oluyor anne?"

"Sen Chicago ile telefonda konuşurken kuzenin Gwen aradı. Seni rahatsız etmek istemedim çünkü çalışıyordun ve sesi önemli geliyordu."

"Gwen'in nesi var?" Ortaokuldan beri görmediğim, annemin kuşağından bir kuzen.

"Buna inanamayacaksın." Annem elini bacağına vuruyor. "Geçen hafta gerçekten kalça protezi yaptırdı!"

"Haklısın. Buna inanmıyorum."

"Evergreen'de tek başına ve ona yardım edecek kimse yok. Oraya gidip kendi ayakları üzerinde durana kadar onunla kalabileceğimi düşündüm. Başka ne yapabilirim ki?"

"Aklıma bir şey gelmiyor."

"Telefonum yanımda olacak ama sanırım *birkaç* hafta yok olacağım. Garrett'ın gelip seninle birlikte evde kalmasını sağlamalısın."

"Biliyorsun." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Zaten her sabah erkenden buraya geliyor." Spor çantasını alıp omzunun üzerinden geçiriyor. "Ona odamda kalmasının bir sakıncası olmadığını söyle. Çarşafı yıkadım."

"Gwen az önce aradı ve tüm bu eşyaları toplayıp çarşaflarını yıkayacak vaktin mi vardı?" Bu çok bariz girişimde delikler açmaya karşı koyamıyorum.

Garrett ve ben *birkaç hafta* aynı evde kaldık.

"Bu benim dönüşümlü işlerimden biri Olivia." Bana bir bakış attı. "Çarşaflarını ne sıklıkla yıkıyorsun?"

"Benim bir programım yok."

"Evet, almalısın." Büyük tekerlekli bavulunun sapını çekip çıkardı, ben de orta boy olanı aldım. "Her neyse, bana ihtiyacın olursa sadece birkaç saat uzaktayım. Teslimat için bolca zamanım olacak."

Onu arabaya kadar takip edip çantaları bagaja koymasını izliyorum.

Dönüp beni sıkıca kucakladı. "Seni seviyorum, Olivia." Geri adım atarak ellerimi tutuyor ve bana gülümsüyor. "Sana her zaman söylediğim şeyi unutma."

Kocaman Lincoln'üne tırmanıyor, ben de bir elimi kalçama koyuyorum. "Seni seviyorum anne. Dikkatli sür."

Yola çıkarken onu izliyorum. Durağa geldiğinde bir kolunu uzatıyor ve el sallıyor. Ben de el sallıyorum, bana hatırlamamı söylerken tam olarak neyi kastettiğini biliyorum. Ben lisedeyken bu onun mantrasıydı.

Garrett Bradford babana hiç benzemiyor.

"Kahretsin, hayvan kontrolü çok vahşi. Kariyerimi değiştirebilirim." Garrett'ın sesi eve girerken mutfaktan yükseliyor. "Aubrey Schiffer'ın bugün ne yaptığına inanamayacaksınız."

Kanepede uyuyakaldığım yerden doğrulup saçlarımı yanağımdan itiyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum. "Hey..." Sesim uykudan kalınlaşmış. "İlk günün iyi geçti?"

"Size yanlış bir fikir vermek istemem ama bence hayvan kontrolü kolluk kuvvetlerinin en önemli kolu olabilir."

Bu beni güldürüyor ve bacaklarımı yere doğru hareket ettiriyorum. "Ne oldu?"

"Önce benimle gel." tutuyor ve beni nazikçe ayağa kaldırıyor. "Dylan restoranda senin için bir ziyafet hazırladıklarını söyledi. Bufalo kanatları, acılı peynirli burritoları varmış, Thomas White Castle burgerinin kendi versiyonunu yapmış ve Allie de annesinin özel beignet'lerinden yapmış."

Loş oturma odasına bakıyorum. "Rüya mı görüyorum?"

"Hayır." Garrett kolunu belime doluyor. "Hamilelik aşermelerinden bahsetmiştim ve küçük kız kardeşim ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için suç ortaklarıyla bir araya geldi."

Başımı eğerek ona gülümsüyorum. "Neden bu kadar tatlılar?"

"Çünkü sen benim kızsın ve Dylan'ı tanıyorsun. Seni seviyor ve yemek yarışmalarına bayılıyor."

Dudaklarımı birbirine bastırarak, bana kızım dediği için damarlarımda oluşan gurur kıpırtısını sessizce kabul ediyorum. Umutsuzum ve umurumda bile değil.

Restorana doğru kısa bir yürüyüş yaparken elimi tutuyor ve ben de sırtına atlamayı düşünüyorum. Midemin bu seçeneği engellemesi uzun sürmeyecek. Büyük beden bir kot giyiyorum ve kırmızı kazağım vücudumu sarıyor. Elimi karnımın üzerinde gezdirdiğimde, karnımda bir şişlik oluşmaya başladığından eminim.

Dylan bizi kapıda karşıladı. "Şu haline bak!" Geri çekilip ellerimi tutuyor ve kollarımı kaldırıyor. "Sanırım bir köpek görüyorum!"

"Öyle mi?" Ellerimi kalınlaşan göbeğimin üzerinde kaydırarak aşağı bakıyorum. "Ya bu ya da mama bebek."

"Bu bir yemek bebeği değil. Küçük... Şimdi hangi meyveyi yiyoruz?" "Buna bayılacaksın." Öne doğru eğildim. "Dolmalık biber."

"Craig buna bayılacak." Burnu kırışıyor ama gülüyor.

Rachel mutfaktan fırlayıp konuştuğumuz yere geldi. "Buradasın! Şu bebek yumrusunu göreyim!"

"Bu sadece bir yemek-bebek şişliği olabilir." Yana dönerek elimi göbeğimin üzerine koydum. "Ne kadar çok bok yediğime inanamazsın. Zavallı kardeşin fazla mesai yapıyor."

Garrett elini omzuma koyuyor ve eğilip başımın üstünü öpüyor. "Kadınlarımı memnun etmeliyim."

İkimiz de nefes nefese kaldık ve Dylan ciyaklayarak kollarını başının üzerinde V şeklinde kavuşturdu. "Kızın mı olacak?"

Garrett'in göğsüne yaslanıp başımı sallarken gülmeye başlıyorum. Kolları beni sarıyor ve kulağıma doğru eğiliyor. "Özür dilerim."

"Neden üzgünsün? Bilmek için ölüyordum!" Dylan alkışlar.

"Kız bebekler çok eğlenceli." Rachel elimi tutuyor. "Ona en şirin küçük kıyafetleri giydireceğiz ve saçlarına kurdeleler takacağız."

"Neyi kaçırıyorum? Gösteriyor mu?" Allie mutfığa açılan çift kapıdan içeri daldı. "Kahretsin, Liv! Göğüslerin kocaman!"

Sesi çok yüksek ve kulaklarıma sıcaklık doluyor. "Kapa çeneni!" Garrett'a bakarak kolunu itiyorum.

Bana tüm bedenimi ateşlendiren o sinsî sırıtışı atıyor ama Dylan bir kahkaha patlatarak Allie'nin kolunu sallıyor. "Bu bir kız! Bir kız bebekleri olacak."

Bana sarılıyorlar ve Zane mutfaktan çıktığında Garrett geride durmuş sırıtıyor. "Yılanlarla boğuşmanla ilgili duyduğum şey nedir, G?"

"Yılanlar!" Toplu bir nefes alış veriş ve onun cinsiyet hatası bir anlığına unutuluyor.

"Ben de öyle dedim," diyerek Garrett tekrar elimi tutuyor ve beni körfeze bakan geniş, açık pencerelerin yanındaki bir kabine götürüyor.

"Gloria, Nala'nın neredeyse duvarda bir delik açacağını söyledi, çok korkmuştu."

"Bunu Nala mı yaptı?" Rachel'ın gözleri büyüdü. "O çok tatlı bir at! Her zaman ona binerim."

"İşteki ilk günün heyecanlı geçmişe benziyor." Yanındaki koltuğa oturdum.

"Sana yardım edemediğim için üzgünüm." Zane, Rachel hemen yanında olduğu halde karşıımızdaki koltuğa kaydı.

"Ben hiçbir şey yapmadım." Garrett bir kolunu arkamdaki kabinin arkasına uzatıyor. "Aubrey her şeyi bir profesyonel gibi halletti."

Dylan ellerini aramızda sallıyor. "Bu düşünceni unutma, çünkü her şeyi duymak istiyorum ama yemek soğuyor." Bana baktığında kehribar rengi gözleri parlıyor. "Garrett bana yemek krizlerinden bahsetti ve kendi versiyonlarımızı yaparken çok iyi vakit geçirdik. Allie ve ben her şeyi getireceğiz. İçkilerinizi alın."

Onun heyecanı bana dokuzuncu sınıftaki, bizden üç yaş küçük Dylan'ın elimi tutuşunu ve sanki onun ablasıymışım gibi başını omzuma yaslayışını hatırlatıyor.

"Ben getiririm." Zane çekiliyor ve Rachel onu dışarı çıkarmak için ayağa kalkıyor.

Masanın etrafını işaret ederek içki siparişlerimizi aldı, hepimiz için bira ve benim için maden suyu. Edward'ın gelir gelmez gittiği havuz masasının yanındaki küçük bara gidip hepimize içki getirdi.

Rachel öne doğru eğilerek, "Yıldız muamelesinden bahsediyor," diye alay ediyor. Blondie'deki yorumumu hatırlayarak Garrett'a bakıyorum.

Gülüp geçiyor. "Bir yerin sahibi olunca yıldız olmak zor değil."

Arkama yaslanıp ellerimi masaya koydum ve onun mutlu tavrını, rahat yüz hatlarını, göğsünde kolluk kuvvetleri mührü olan siyah yeleğini inceledim.

"Aubrey Schiffer Craig'in kuzeni, değil mi?" Zane önüme üç longneck ve uzun siyah bir kutu koydu.

"Evet ve o tam bir baş belası." Garrett kolunu kabinin arkasından çeker ve içkisini almak için öne doğru eğilir.

Dudaklarım bükülüyor ve bu yeni bilgi karşısında içimde oluşan beklenmedik kıskançlık hissiyle savaşmak için elimden geleni yapıyorum. "Onu bu kadar etkileyici yapan ne?"

"Evet, ondan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim." Rachel kollarını kavuşturarak kabinde arkasına yaslanıyor ve ben uzanıp onu yumruklamak istiyorum. "Craig kadar tatlı mı?"

Garrett, "Kimse değil," diye mırıldanırken Zane eliyle ağzını kapatıyor.

Yutkunmaya zorlayarak başını sallar. "Kahretsin, G, neredeyse tükürmemi sağlayacaktın."

Kabinde yer değiştiren Garrett gözlerini kısarak bana bakıyor. "Cidden Aubrey'i kıskanıyor musun?"

Köpüklü su kutusunu inceliyorum. "Bilmiyorum."

Arkasına yaslanıyor, bir tür ödül kazanmış gibi sırıtıyor. "O sadece bir çocuk. Biz mezun olduğumuzda o yedinci sınıftaydı."

Dudaklarım aralanıyor ve gözlerim açılıyor. "*Bunu* nasıl hatırlıyorsun?" "Bana o söyledi."

"Bu uzun zaman önceydi. Hâlâ çocuk olduğundan şüpheliyim."

"Siz ikiniz bekleyin." Zane bir elini mola işareti olarak kaldırır. "Liv, eğer seni daha iyi hissettirecekse, Aubrey'nin Gloria ve Sandra'nın takımında olduğuna eminim. Basmakalıp olmak istemem ama hepsi geçen yaz Indigo Girls konserine gitti ve ben onu hiç erkek arkadaşıyla görmedim."

Nefes veriyorum. "Bu hiçbir şeyin kanıtı değil. Indigo Girls'ü herkes sever."

"Herkes değil..." Rachel yan tarafa bakarak mırıldanıyor.

Güçlü bir kol omuzlarıma dolanıyor ve Garrett beni kendine çekiyor. "Dinle Cherry, senden başka kimseyle ilgilenmiyorum. Anladın mı beni?"

Onun bu cesur ifadesi karşısında midemde kelebekler uçuşuyor. Zane birasından bir yudum daha alırken kaşları kısa bir süreliğine havaya kalkıyor ve Rachel yeşil gözleri parlayarak sırıtıyor.

"Ne kaçırdım?" O, Allie ve tanımadığım genç bir adam tüm yiyecekleri masaya taşıırken Dylan sesleniyor.

"Çok fazla." Rachel neredeyse bağıyor ve ben onu masanın altından tekmelemek istiyorum.

"Hayır!" Allie ağlıyor. "Biz olmadan tüm o güzel hikayeleri anlatamazsınız!"

"Daha hikâyeye bile geçmedik." Rachel tabakları dağıtmalarına yardım etmek için ayağa kalkarken göz kırpmıyor.

Dylan'ı hafifçe dürtüyor ve ikisi karşılıklı bakışıyor. Garrett birasından bir yudum daha alırken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade beliriyor ve Zane sırtarak kollarını masaya dayayıp küçük kardeşine bakıyor.

Bu aileyi ne düşündüklerini tahmin edebilecek kadar uzun süredir tanıyorum ve yaşanan onca şeyden sonra, direnen taraf olmayı bırakmaya hazırım.

"İşte elimizdekiler." Dylan sepetleri masanın ortasına yerleştiriyor. "Bunlar bufalo kanatları - Liv için hafif ama isteyen olursa diye acı sos getirdim."

"Var!" Rachel elini kaldırdı.

"Ekstra peynirli acılı burrito." sonraki sepeti ortaya koyuyor. "Thomas'ın White Castle versiyonu, yani klasik burgeri, slider boyutunda."

"Bunu istiyorum!" Ağzımın suyu akmaya başladı bile.

"Ve son olarak, Zapp'ın tuz ve sirke cipsleri." Dylan bana kendi çantamı uzattı.

"Ve tatlı olarak da annemin beignet tarifi!" Allie, gümüş, fincan büyüklüğünde bir çalkalayıcıyla birlikte altın sarısı hamur işlerinden oluşan bir sepeti ucuna koyuyor. "Pudra şekerli. Krispy Kreme değil ama oldukça tatlı."

Dylan'ın yardımcısı tepsileri mutfağa götürürken o ve Allie masanın ucundaki iki sandalyeyi çekiyorlar.

"Daha fazla bira isteyen var mı?" Allie parmağını grubun üzerinde gezdirerek kalkan elleri sayıyor.

Herkes bir porsiyon yemek alırken o tekrar küçük bara koşar.

"Bu dört gözle beklenecek bir şey." Zane en yakınındaki sepetten acılı peynirli bir burrito alıyor.

"Aşermeler çok garip olmadığı sürece." Rachel bufalo kanatlarının üzerine acı sos döküyor. "Hikayeler duydum - mayonezli turşu, çileklerin üzerine çiğ soğan..."

"Hayır!" Dylan ağlıyor. "Bir insan bunu bir çileğe neden yapar ki?"

Allie biralarla geri döner. "Bize yılanla boğuşmayı anlat!"

"Dediğim gibi, pek bir şey yapmadım." Garrett küçük Thomas burgerini parlatıyor ve parmaklarını kâğıt peçeteyle siliyor. "Aubrey on dakikadan kısa bir sürede on altı yavru siyah yarışçının yuvasını topladı, yalan yok. *On altı* yılan ve bu enayiler çok hızlı."

Koltuğumda doğrulurken ağzımı peçeteyle kapatıyorum. "Aubrey tam bir baş belası! Aman Tanrım, Garrett..."

"Biliyorum!" Başını sallıyor. "İstediginde ona bir şeyler verdim ve yolumdan çekildim. Yılanlar her yerdeydi."

"Durun, dayanamıyorum!" Dylan ellerini sallayarak tüm vücudunu titretiyor. "Ben olsam kaçardım."

"Atların nasıl hissettiğini hayal edin. O anne yılan hepsini arka ahırda yere serdi."

Craig elinde birayla geldi. "Neden burada bensiz parti veriyorsunuz?"

"Koltuğumu paylaş." Dylan zıplayıp onun kolunu tutuyor. "Kuzeninin ne kadar belalı biri olduğunu tartışıyoruz."

"Aubrey mi? Evet, bazı hikâyeleri var." Garrett'ı işaret ediyor. "Onun için çalışacağın için çok heyecanlı. Olaydan beri senin en büyük hayranın."

"Ne olayı?" Rachel'ın kaşları kalktı.

"Ortaokulda olan bir şey." Garrett koltuğunda kayıyor. "Önemli bir şey değildi."

"O zaman mı müdürün odasına gönderildin?" Zane hatırlıyormuş gibi kaşlarını indiriyor ve şimdi eminim hepimiz diken üstündeyiz, ikisinin arasında bakışıp duruyoruz.

"Bir kez." Garrett başını sallar. "Bir daha olmadı." "Ne oldu?" Başını ona doğru eğiyorum.

"Sekizinci sınıftaydım." Garrett daha yakına eğildi. "Hayatta olduğumu bilmiyordun."

Craig uzun boynunu Garrett'a doğrulttu. "Bu adam her zaman herkesten bir karış uzundu ve ailem buraya taşındığında hiç arkadaşım yoktu."

"Beni kandırdın!" Dylan kolunu onun koluna doluyor ve başını onun omzuna yaslıyor. "Birlikte dans ettik ve Barbie Veetlere Karşı oynadık."

"Craig sözlerine şöyle devam ediyor: "Lisede bale yapan ve oyuncak bebeklerle oynayan erkek çocuklardan hoşlanmayan birkaç çocuk vardı. "Bu yüzden Garrett onları bir çöp konteynerine tıktı. İkisinin de suratına birkaç kez yumruk attıktan sonra."

"Sadece çöpi çıkarıyorum." Garrett koltuğunda doğruldu.

"Seni dövüyorlardı." Dylan'ın sesi kısık ve dudakları öfkeli bir şekilde çatılıyor. "Kaburgaların yüzünden bir ay boyunca dans edemedin."

"Ama bana bu seksi yara izini verdiler." Craig elini saçının kenarında gezdiriyor ve şakağında gözle görülür bir yara izi olduğunu görüyor.

Gözlerim büyüdü. "Oldukça kötü görünüyor."

"Babam seni müdürün odasına gönderdiği için çok kızmıştı." Zane gururla gülümsüyor. "O adamı kabadayılarla birlikte çöpe atmakla tehdit ettiğinden eminim."

Garrett peçetesini tabağına koydu. "Ondan sonra kimse oğlum Cray'i rahatsız etmedi."

"Ya da bebeklerle oynayan veya bale yapan herhangi biri" diye ekliyor Craig.

Garrett, "Evet, bunu yapan tek perinin sen olduğuna eminim," diye takılıyor. "Ah, bekle. Ben seninle dans ediyordum."

Dylan sırtarak kolunu arkadaşının beline doluyor ve başını onun omzuna yaslıyor. "Şu aptallar."

Koltuğumda kayarak kolumu Garrett'in belinin arkasına geçiriyorum ve başımı onun omzuna yaslıyorum. "Her zaman bir kahraman mıydın?"

Dönüp başımın öpüyor. "Aptal olmadığım zamanlarda."

Garrett

W Liv'in gözleri yavaşça kırpışincaya kadar biraz daha kalıyorum ve yorgun olduğunu anlıyorum. Bugünlerde erken yoruluyor.

Hepimiz birlikte çalıştığımız için çöpü atmak ve bulaşıklarımızı büyük bulaşık makinesine koymak uzun sürmüyor. Masalar temizleniyor, çeşniler dolduruluyor ve herkese iyi geceler dilemeden önce restoranı yarına hazır bir şekilde terk ediyoruz.

Ailemle ve Liv'le bu şekilde birlikte olmak bana her zaman hayalini kurduğum şeyi hatırlatıyor ve Liv'in evine geri dönerken omuzlarımdan tutup sırtıma atlıyor.

Kollarımı dizlerinin altından geçirerek vücudunun benimkine değmesini seviyorum. "Annen bu gece DnD mi oynuyor?"

Bayan Plum'ın bir elf ozanı olmasını kabullenemiyorum.

"Evergreen'e gitti!" Liv'in kolları boynuma dolanıyor ve başını yana eğiyor. "Kuzenim Gwen kalça protezi ameliyatı oldu, bu yüzden annem bir yıl yetecek kadar kıyafet topladı ve onunla kalmaya gitti. O yokken onun odasında uyuyabileceğini söyledi."

Ne söyleyeceğini düşündükçe karnıma bir ağırlık saplanıyor. "Geceyi senin evinde geçirmemi mi istiyorsun?"

"Her sabah o kadar erken geliyorsun ki, neden gelmeyesin anlamıyorum. İstemiyorsanız o başka."

"İstiyorum." Ses tonum kesin ve sessizleşiyoruz.

Liv yürürken çenesini omzuma yaslıyor ve serin esinti yanağıma dokunuyor. Hava değişiyor, çok geçmeden montlarımızı giyeceğiz ve çocuklar şenlik ateşi yakacak. Onu kollarımda tuttuğumu, turuncu közleri izlediğimi düşünüyorum.

"Craig'i böyle savunduğun için seninle gerçekten gurur duyuyorum."

"Zorbalardan hiç hoşlanmadım." Arkadaşımı yere yatıran, karnına ve yüzüne yumruk atan o iri çocukları hatırladığımda sesim kısık, neredeyse hırıltılı çıkıyor.

"Sen gerçekten bir şampiyonsun."

Bu beni güldürüyor. "Baklayı ağzından çıkarma şampiyonu."

Başını yana eğiyor ve gülümsüyor. "En sevdiğin kız bebek ismi nedir?"

"Hmm..." Bunu düşünürken bacaklarını tutuyorum. "Gerçekten favorim yok ama annemin adı Lucy'ydi. Büyükanнемin adı Grace'ti."

"Annenin göbek adı neydi?" "Knox."

"Annenin göbek adı Knox muydu?" Ses tonunda inançsızlık var ve ben kıkırdıyorum.

"Sanırım bu annesinin kızlık soyadıydı." "Bir erkek için hoşuma gitti ama bir kız için gitmeyebilir."

Neredeyse eve geldik ve onu biraz . "Seninki ne?" "Angie, Bianca, Lola..."

"Lola'yı sevdim. O bir şov kızı olacak."

Eve vardığımızda sırtımdan kayıyor, önümden atlayarak merdivenleri çıkıyor ve ellerini göğsüme koymak için dönüyor. "Kızımız bir gösteri kızı olmayacak."

"Saçlarında sarı tüyler vardı ve elbisesi kesilmişti-" "Garrett!"

Gülmekten kendimi alamıyorum ve yüzünü ellerimin arasına almak için uzanıyorum. Bu gece Aubrey Shiffer'ı kıskanmaya çalıştığımda hiç tereddüt etmedim. Kendimi tutmaktan yoruldum ve nasıl hissettiğimi bilmesini istiyorum. Bu yüzden kartlarımı masaya koydum, tanıkların önüne.

Göz göze geliyoruz ve ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Elini bileğimin üzerinde kaydırmak için uzanıyor. "İçeri girmeliyiz. Hava serin."

Onu içeri kadar takip ediyorum, kapıda durup iş botlarımı çıkarıyorum ve yeleşimi portmantoya asıyorum. Mutfağa gidiyor ve iki bardak alıyor.

"Biraz su ister misiniz?"

"Tabii."

Döndüğünde bana da bir tane uzatıyor ve ben de ona bakıyorum, bu evde tek başımıza olmamızın yarattığı gerginliği hissediyorum.

"Gerçekten yorgun değilim. Televizyonda ne var görmek ister misin?" Önümden geçip sehpanın üzerindeki küçük kumandayı aldı. "Annemin hâlâ kablolu yayını var, o yüzden bir şey diyemem."

Kanepeye oturuyor ve ben de onun yanına çöküp kanallar arasında gezinmesini izliyorum. Sonunda Kyra Sedgwick'in oynadığı eski bir polis programında durdu.

"Eskiden *The Closer*'ı severdim!" Kumandayı bırakıp yanıma yerleşiyor. diziye odaklanamıyorum, sonra tekrar yer değiştiriyor.

"Bu kotun içinde rahat edemiyorum." Ayağa kalkıyor. "Üstümü değiştireceğim."

Gözlerim vücudunda geziniyor, dolgun göğüsleri kazağın içinde kucaklanıyor ve aletim seğiriyor. "Eve dönüp yarın için kıyafet alsam iyi olacak."

Kafasını tekrar odaya soktu. "Çok uzun kalmayın."

Bununla birlikte, kapıdan aceleyle çıkıyorum, hızla eve doğru koşuyorum ve tekrar ayrılmadan önce birkaç şey alıp spor çantama doldurmak için elimden geleni yapıyorum. Ev karanlık ve Dylan ile Logan'ın evin kendilerine kalmasından memnun olacaklarını umuyorum. Bu bana Bayan Plum döndüğünde kendi evimi aramaya başlamam gerektiğini hatırlatıyor. Bir aile için bolca odası olan bir yer.

Döndüğümde Liv kucağında bir kase patlamış mısırla kanepeye tünemişti. Bacak bacak üstüne atmış, üzerinde benim eski pamuklu tişörtüm ve salon pantolonum var. Ayaklarında tüylü çoraplar var ve at kuyruğu yaptığı saçlarıyla çok sevimli görünüyor.

"Benim formamı giyiyorsun."

"Her gece." İnce kaşlarını indiriyor. "Bu çok fazla bir değil."

"Yarın daha fazlasını alırım." Çantayı Bayan Plum'ın küçük odasına taşıdım.

Kaşlarımı çatarak tek kişilik yatağına bakıyorum ve orada uyumayacağıma karar veriyorum. Nazik bir teklif ama nedense bana tuhaf geliyor. Kot pantolonumu yanımda getirdiğim eşofmanla değiştiriyorum ve iş gömleğimi bir tişörtle değiştiriyorum.

Döndüğümde Liv kaseyi uzattı. "Patlamış mısır mı?"

Yanına çöküp nefes veriyorum. "Yok, ben iyiyim." Aşağı uzanıp ayağını kucağıma alıyorum ve çorabını çıkarıyorum.

"Ne-" Ayağına masaj yapmaya başladığımda protestosu inlemeye dönüşüyor.

Yalan söylemeyeceğim, bu inleme uzun zamandır duyduğum en seksi sestir. "Kitapta anne adaylarının ayak masajını çok sevdiği yazıyor."

"Herkes ayak masajını sever."

Kyra Sedgwick güzel bir elbise ve hırka takımıyla bir suç mahallinde dolaşıp fotoğraf çekiyor ve ben de Liv'in diğer ayağını kucağıma alıp işlemi tekrarlamak için uzanıyorum.

"Bu işte gerçekten iyisin." Gülümsüyor. "Gıdıklamıyorsun ya da başka bir şey yapmıyorsun." Sırıttıyorum. "*Pulp Fiction*."

"Ayak masajı hakkında ne derler bilirsin."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum. "Ben bir erkeğe ayak masajı yapmazdım."

Hızlı bir nefes alarak kâseyi bir kenara bırakıyor ve koltukta daha yükseğe kayıyor. "Kitap benim hakkımda başka ne diyor?"

Gözlerim çıplak ayağından çıplak bileğine kayıyor ve parmaklarımı baldırının arkasına doğru kaydırıp hafifçe dolaştırıyorum. "Bu çok şey anlatıyor."

Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı kayıyor ve gözleri elime kayıyor. Baldırlarının arkası da hassas noktalarından biri.

Lisedeyken *Friends*'in o bölümünü izlediğimizde, Liv'den hemen bana tüm erojen bölgelerini göstermesini istemiştin. Çok ateşliydi ve Liv'i bu şekilde inletmek istiyordum. Bütün yazı her yerini bulmakla geçirdik - boynunun arkası, kolunun kıvrımı, sırtının alt kısmı, omuzlarının arkası... Gözlerinin kararmasını ve meme uçlarının sivrilmesini izlemek hoşuma gidiyordu.

"Bazı hamile kadınlar gerçekten azıyor." Gözleri ekrana kayıyor ama sözleri karşısında içim kıpır kıpır oluyor. "Bunun hangi evrimsel amaca hizmet ettiğini merak ediyorum. Ben zaten hamileyim."

"Azgın olduğunu mu , Cher?"

Omuz silkiyor, saçlarını omzunun arkasına itiyor. "Bence azgınlık düzeyinizi partnerinizle paylaşabilmek önemli. Belki ikiniz de eşit derecede azgınsınızdır ama bunu bilmiyorsunuzdur."

"Doğru."

"Kadınların erkek arkadaşlarından daha azgın olduklarından şikayet ettiklerini duydum, ama bu bilgiyi hiç paylaşmadılarsa, nasıl bilebilirler ki? Belki erkek arkadaşları da en az onlar kadar azgındır."

"Bunu konuşmak bile beni azdırıyor."

Bir kaşını kaldırarak öne doğru oturuyor. "Öyle misin?"

"Her zaman senin için." Sesim daha alçak ve gözlerim onun dolgun dudaklarından boynuna doğru kayıyor. "Nasıl hissettiğimi biliyorsun."

"Nasıl hissediyorsun?" Sesi yumuşuyor ve gözlerimiz buluşuyor. "Sadece gerçekten bilmek istiyorsan sor."

"Gerçekten bilmek istiyorum."

Elini tutup nazikçe çekiyorum ve kucağıma oturup bana bakmasına yardım ediyorum. Ereksiyonumun üzerine oturuyor ve gözleri kayıyor. Bunu hissettiğini biliyorum.

Öne doğru eğilerek kulağıma konuşuyor, yumuşak dudakları tenimi okşuyor. "Söyle bana."

Ellerimi beline koydum. "Bu formayı vücudundan yırtıp atmak ve seni yiyip bitirmek istiyorum."

Boynumu tutarak mırıldanıyor. "Ya da ellerini altından geçirebilirsin."

Başını yana eğerek dudaklarını çenem boyunca gezdiriyor ve ağzıma yaklaşıyor. Dediğini yapıyorum ve vücudunu tamamen çıplak buluyorum.

İnleyerek göğüslerini kaldırıp avuçluyorum, sıkıyorum ve başparmaklarımı sert meme uçlarının üzerinde kaydırıyorum. Haftalardır ona dokunmaya kafayı takmış durumdayım. Daha yumuşak, daha yuvarlak.

Kulağımın dibinde boğuk bir inilti çıkarıyor. "Durma."

"Kahretsin Liv," diye inliyorum, kalçalarımı oynatarak aletimin onun göbeğine çarpmasını sağlıyorum. "Sana dokunmayalı çok uzun zaman oldu."

"Seni aylardır istiyorum." Dudakları benimkilere değdi.

İnce ellerim yanaklarımı kavırıyor ve ağızlarımız birbirine yapışıyor. Dilim onunkini bulmak için içeri girdiğinde bir inilti çıkarıyor. Nazik olmak istiyorum ama yapabileceğimden emin değilim.

Öpücükleri benimkiler kadar aç ve kucağımda ileri geri kayma şekli beni çıldırtıyor.

"Hadi gidelim." Ellerimi kışının altından geçirerek onu ayağa kaldırıyorum.

Bacakları belime dolanıyor ve onu yatak odasına taşıyorum. Onu nazikçe yatağa yatırıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve pamuklu pantolonunu bacaklarından aşağı indiriyorum. Doğrulurken, onu öperken çenesini tutuyorum, ağzını açmadan ve dillerimizi bir kez daha birlikte kıvrımadan önce dudaklarını kendimle çekiyorum.

Ağzımı boynundan aşağı sürükleyerek, formamdan çıkmasına yardım etmek için duraklıyorum. Arkasına yaslanıyor ve ben de öne eğilip bir meme ucunu ağzıma alıyorum. Ellerimle yatağın her iki yanını destekliyor ve tatlı yasemin kokusunu içime çekerek yumuşak tenini yalayıp yutuyorum.

"Seni yürüyemeyecek hale gelene kadar becermek istiyorum."

"Garrett..." inliyor, parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor.

Vücudu benimle buluşmak için kıvrılıyor ve başımı, yüzümün yan tarafını öpüyor.

Daha aşağılara iniyorum, karnında bir an oyalanıyorum, elimi çıplak teninde gezdiriyorum ve göbeğinin hemen üstünü öpüyorum. Dudaklarımı yanlara doğru gezdirerek, dantelli iç çamaşırının kalçasının üzerinde yükseldiği yere doğru ilerliyorum.

Parmaklarımı yanlardan geçirip dizlerini geçecek şekilde kalçalarından aşağı çekerken adımı tıslıyor ve ayaklarından tekmeliyor.

Dirseklerinin üzerinde yükselip bacaklarının arasından bana bakıyor. Pantolonumu aşağı iterek ereksiyonumun serbest kalmasını sağlıyorum ve alt dudağı dişlerinin altına giriyor.

Ela gözleri kararıyor ve beni izlerken çok seksi görünüyor. Sikimi avuçluyorum, elimi ucuna, sızan precum'un üzerine kaydırıyorum ve onun için yavaşça mastürbasyon yaparken vuruşlarımı yumuşatmak için kullanıyorum.

"Beni çok sertleştiriyorsun," diye inliyorum ve eli bacaklarının arasına kayıyor.

Kızımın izlemeyi sevdiğini biliyorum ve ona bir gösteri yapmaktan mutluyum. Birkaç vuruş daha ve çok erken boşalmadan önce durmak zorundayım. İlerleyerek kalçalarını aralıyorum, böylece dilimi klitorisinin üzerinde gezdirebiliyorum.

"Oh, Tanrım..." Yatağa geri düşüyor, ben amını yedikçe vücudu titriyor.

Kıçı geriliyor ve dilim o sert küçük tomurcuğun üzerinde aşağı yukarı daireler çizerken inliyor. Dudaklarımı kapatarak onu emiyorum ve alt bedeni titriyor. Dilimle bir kez daha oynadığımda sarsıntılı spazmlar geçiriyor, inliyor ve saçlarımı çekiyor.

Daha yukarıdan öpüyorum, dudaklarımı karnının alt kısmında gezdiriyorum. Bebeğimiz için bir öpücük daha ve elim yine aletimin üzerinde. Dizlerini kaldırıyor, onu tutuyor

ellerini bana uzattı. Ucumu ıslaklığında yukarı ve aşağı kaydırıyorum, çekirdeğine sıkıca iterken sikimi kaplıyorum.

"Siktir," diye inliyoruz ikimiz de ve ben kollarımla onun yanına, yatağın üzerine düşüyorum.

Titreyen bedeninde sıcak ve sıkı bir şekilde kılıflanmıştım ve bu çok iyi hissettiriyordu. Yüzüm omzuna gömülü ve tenini öpüyorum, dudaklarımı köprücük kemiğine doğru sürüklüyorum. Parmakları sırtıma saplanıyor ve kalçalarını altımda hareket ettiriyor.

"Becer beni, Garrett." Sesi kalındı ve kalçalarımı sallayarak hareket etmeye başladım.

Daha yükseğe kaldırarak, başka bir dağınık öpücük için ağzıyla buluşuyorum. Dudaklarımız çılgınca birbirini kovalıyor, dillerimiz birbirine dolanırken ikimiz de inliyoruz. Ağzını boynuma götürüyor, derimi ısıtıp emiyor ve bu doğrudan sikime doğru bir saldırı oluyor.

"Liv..." İnliyorum, azgın orgazmımı yavaşlatamıyorum.

Bacaklarımda yükseliyor, bükülüyor, hareketlerimi yönlendiriyor. Onu sertçe beceriyorum ve kığım sıkılaşıyor. Her şey daha sıcak bir şekilde bükülüyor.

"Bu am benim." "Evet,"

diye nefes nefese kalır.

"Bu amcık bana ait." Daha yüksek sesle inliyor ve çenem gıcırıyor.

Elimi yatağın üzerinde onun yanına koyduğumda alnımdan boncuk boncuk ter akıyor. Tekrar tekrar daha hızlı iterken belini tutuyorum.

"Söyle." Bu ilkel bir talep. "Amım senindir."

Tutuyorum, yüksek sesli bir iniltiyle kırıyorum. Aletim nabız gibi atıyor ve bu seferkinin yoğunluğu beni kör ediyor. Tıpkı önceki gibi, her zamanki gibi. Birkaç dakika boyunca hareket edemiyorum. Bu anın içinde kayboldum, doğru olduğunu bildiğim tek şeyi tutuyorum.

Ta ki yavaşça kaslarım gevşeyene kadar. Artçı şoklarla titriyorum. Bu çok iyi.

Yatağa, onun yanına uzanarak onu kollarımın arasına alıyorum ve göğsüme sarıyorum. Elleri önce belimi buluyor, sonra bana aynı sıkılıkta sarılıyor. Çenemi eğip kaşını, saçını ve başının üstünü öpüyorum.

Bu benim ailem. O benim evim.

OceanofPDF.com

Olivia

G Arrett'in kolları beni sarıyor ve gözlerimi kapatarak öpücüklerinin içimde titreşmesine izin veriyorum. Beni çok iyi beceriyor, daha fazla dayanamayana kadar geriyor ve dolduruyor. Talepkar ve sahiplenici, Bana sahip çıktı ve onu çok özledim.

Çenemi kaldırıp dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, ağzını açıp dilini benimkilerle buluşturuyorum. Beni sırtüstü yatırıyor, kontrolü ele alıyor ve dudaklarını yanağıma götürmeden önce beni daha derinden öpüyor.

Vücudumu gererek inliyorum. "Tekrar söyle."

"Ne söylememi istiyorsun?" Sesi çok sakın, mavi gözleri ruhuma bakıyor.

Çok fazla şey var.

"Senin kızın olduğumu söyle."

Kıkırdayarak burnumu öpmek için eğiliyor ve çıplak bedenimi kendi bedeniyle aynı hizada tutuyor. "Sen benim kıızımsın Liv. Her zaman."

Çenemi eğip yanağıma göğsüne yaslıyorum. Daha pek çok şey söylemek istiyorum. Sözler vermek ve planlar yapmak istiyorum ama şu anda onun kucağında, attığımız bu adımın tadını çıkararak tatmin oluyorum.

Eve geldik. Onun kollarındayım. Bu doğru ve buradan asla ayrılmak istemiyorum. Her zaman onun olmak istiyorum.

"Seni kaybetmek hayatımda yaptığım en kötü şeydi." Sesi sessiz ve parmaklarımı sırtına doğru sıkıyorum. "Sen her zaman çok akıllı, güçlü ve güzeldin. Seninle olmaktan, senin erkeğin olmaktan her zaman gurur duydum. Herkesin senin bana ait olduğunu bilmesini istedim."

Sesi alçak, sanki uyumaya başlamış gibi ve ben bunu düşünerek ona daha sıkı sarılıyorum. Özel biri, babamın gurur duyacağı bir kız olmak için ne kadar çok çalıştığımı düşünüyorum.

Babam benimle hiç gurur duydu mu bilmiyorum ama bu adam gurur duyuyordu.

"Şimdi bebeğimi doğuruyorsun ve fark ettim ki..." Dudakları alnımın üzerinde bir çizgi çiziyor. "Gururlu olmanın ne demek olduğunu bilmiyordum."

Gözlerim doluyor ve ona daha sıkı sarıldığımda parmaklarım kıvrılıyor. "Hayatımın en mutlu anları hep seninle geçti Liv."

Eli başımın arkasını kavıyor ve bu doğru. Uyku gözlerime bastırıyor ve yan tarafa doğru kıvrılıyorum. Onun kollarında olmak dinlenmek için en iyi yer.

Sırtıma doğru kayan sıcak öpücüklere uyandığımda penceremden ay parıldıyor. Dudakları saçlarımda, kulağımın arkasında gezinirken, boynumun derisini dişlerinin arasında nazikçe çekerken meme uçlarım geriliyor.

İçimdeki ısı yükseliyor ve içim kaygan bir şekilde ıslanıyor. Karıncalanıyor ve elektrikleniyor ve sakalının eklenmiş sürtünmesi beni inletiyor. Tenime gülümsüyor ve göğüslerimi avuçluyor, sıkıyor ve kaldırıyor, uçlarını parmaklarının arasında yuvarlıyor.

"Hâlâ azgın mısın?" Kulak mememi çekiyor, ben de başımı sallıyorum. "Evet."

"Ne istiyorsun?" "Bahşış."

"Nereye?" Sesinde bir gülümseme var ve karnım beklentiyle titriyor.

"Kıçıma."

Onun alçak iniltisi beni inletiyor. Büyük eller popomun yanaklarını kavıyor, sıkıyor ve masaj yapıyor, ben de ihtiyaçtan dizlerimi birbirine sürtüyorum.

"Bu küçük tatlı kış siki mi istiyor?" Sakalı boynumun kenarına sürünüyor.

"Evet..." Başımı sallıyorum, sırtım titriyorum.

Karıncağın meme uçlarını tavanı gösteriyor ve klitorisimi okşamak için elimi bacakları arasında koyuyorum.

İki parmağını damlayan göbeğime daldırıyor, sonra ıslaklığı daha yukarıya, en dar deliğimin üzerine kaydırıyor. Yavaşça bir parmağını içeri itiyor, bir iniltiyle başımı omzuna yaslıyorum.

"Çok ıslaksın," diye inliyor kulağıma. "Bunun için yeterli değil."

"Komodinin çekmecesini..."

Hızlı hareket ediyor. Gözlerim kapalı ve bir şapka sesi duyuyorum.

Yüzümü ona dönerek yanağından öpüyorum. "Bunu birlikte yaptığım tek kişi sensin."

"Ben de," karanlık bir kıkırdama. "Bu bizim küçük sırrımız."

Burnum kırışıyor ve bizi meraklı gençler olarak düşünerek, çok kötü olduğumuza inanarak bir kahkaha atıyorum.

Çenemi tutarak ağzımı tüketiyor. Dillerimiz kıvrılıyor ve beni daha yakına çekerken eli karnımın üzerinden belime doğru kayıyor. Dokunuşundan sıcaklık yayılıyor ve ağzını kulağıma doğru kaldırıyor.

"Seni asla incitmem Liv." Bunu ilk yaptığımız andan beri bana karşı hep çok dikkatliydi.

Kışımı kayganlaştırıcıyla kaplayıp önce bir, sonra iki parmağını sokarken dudakları boynuma geri dönüyor. Sertleşmiş siki kalçamda, okşamak ve çekmek için uzanıyorum. Onunla ilgili her şey gibi büyük ve parmaklarım şaftının etrafına sardığımda buluşmuyor.

Avuç içimi ucunun üzerinde gezdirirken bir inilti daha. Eli benimkine katılıyor, ereksiyonunu kayganlaştırıcıyla kaplıyor.

Pantolonunu indirirken onu birkaç kez daha okşuyoruz, sonra parmaklarımı klitorisime geri götürüyorum.

O bana yaklaşırken enerji karnımı sıkıyor. Aletini küçük girişe yönlendirerek acele etmiyor, kas gevşemeye başladıkça basıncı yavaşça artırıyor.

Gözlerim sıkışıyor ve klitorisime daha hızlı masaj yaparken çenem düşüyor. Yüzü yine kulağımda ve ucu sıkı halkadan içeri girdiğinde inlemeye başlıyor.

"Siktir, Liv..." Boğuk bir inilti ve his pelvisime doğru yayılırken kalçalarım bükülüyor.

İticileri sığ ama hızlı. Aklını kaçırmış gibi kıcımlı sikiyor ve bu, amımdan ayaklarımın kemerlerine kadar zevk heyecanlarını fırlatıyor.

İnlemelerinin hırıltıya dönüştüğünü duymak çok kirli ve çok sıcak. Küfrediyor, kalçalarımı kavıyor, dişlerini omzuma bastırıyor.

Orgazmım daha sıkı, karşı konulmaz bir şekilde sıkılaşıyor ve ıslaklık iç uyluklarımda. İticiliği düzensizleşiyor, nefesi titrek nefesler halinde. Karnım sıkışıyor ve parmaklarım daha hızlı dönüyor.

Başka bir derin inilti, başka bir küfür ve daha derine iterek kıcımlı daha da genişletiyor.

"Garrett," diye ağlıyorum ve bedenim kırılıyor.

Orgazm içimi elektrikleştiriyor, bacaklarımı sarsıyor ve öne doğru eğilip feryat ederken daha sert dönüyorum.

İki kez daha pompalıyor ve çenesini kaldırıp bir çığlıkla boşalıyor. Yavaşça çekmek için aşağı uzanıyor ve titreyen kalçalarımın sıcak sıvı dökülüyor. Kendini hızla boşaltıyor, bitirirken alçak sesle inliyor, sırtımda daha fazla sıcak sıvı var.

İkimiz de nefes nefese kaldık, sanki bir mil koşmuş gibiydik.

"Siktir, bu çok ateşli." Omuzlarımdan arasını öperek ne yaptığımıza baktı. "Hadi seni temizleyelim."

Kollarındayım ve beni duşa taşıyor. Suyun ısınmasını beklerken başımı boynuna yaslıyor ve çenemi kavrayıp ağzımı kendine çekerek yutan bir öpücük konduruyor.

Dudaklarım ayrılıyor ve dili kıvrılıp benimkini okşuyor. Beni tekrar öpmeden önce önce üst dudağımı, sonra alt dudağımı ısıyor, yanağıma ve burnumun ucuna doğru ilerliyor. "Boşaldığında kendimi kaybettim."

Gözlerimi kırıştıtarak ona sırtıyorum. "Anlayabiliyorum."

"Yarın geldiğinde sığıyor olacaksın, üzgünüm."

"Aman Tanrım." Homurdanarak yüzümü boynuna gömdüm. "Bunu sana asla söylememeliydim."

Çenemi tutuyor, beni tekrar öpüyor, uzun ve yavaş, ayağa kalkıp beni duşa götürmeden önce. Gözlerim onu yutuyor. Erkek mükemmelliğinin muhteşem bir heykeli. Geniş omuzları kaslarla yuvarlaklaşmış. Belirgin pazılar, damarlı ön kollar, büyük eller.

Kas çizgileri kaburgalarını, karnını, kalçalarını saran tatlı V'ye ve uzun, kalın sikine kadar uzanıyor. Uylukları belirgin ve

güçlü ve bana geçmeden önce hiç vakit kaybetmeden köpürtüyor ve aletini iyice temizliyor.

Yetenekli elleri göğüslerime masaj yapıyor, karnıma doğru inmeden önce meme uçlarımla alay ediyor.

Dizlerinin üzerine çökerek amımı yemek için duraklıyor. Dilinin yavaş vuruşlarını hızlı, küçük emişler takip ediyor. Beni yüzüne doğru tutuyor ve ben de sakalının iç uyluklarıma verdiği hissi severek ona biniyorum. Bacaklarım bükülene kadar devam ediyor ve dizlerimi eriten orgazm boyunca beni tutmak zorunda kalıyor.

Doğruldu, beni ayaklarımdan kaldırıp duvara yaslayarak sertçe sikmeden önce göğüslerimde biraz daha zaman geçirdi, onları kemirdi ve emdi.

Beni tekrar yatağa taşıdığında tamamen kemiksiz kalmıştım. Sırtımı göğsüne dayamış, her zamanki gibi kollarına sımsıkı sarılmıştım.

Açlığım giderildi ve uykuya dalarken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor, mükemmel bir şekilde harcanmış ve çok mutluyum.

OceanofPDF.com

Garrett

"İkimiz de spor ve atletizmle ilgilenirken, ikimizin de hukuk gibi alanlara girmesi ilginç değil mi?" Liv mutfaktaki küçük masada oturuyor ve telefonunu büyüyen göbeğinin üzerine koyuyor.

Bu aşamada çok sevimli, küçük bebek yumrusunu göstermek için esnek taytlar ve dar kazaklar giyiyor. Artık hamile olduğu hiç belli olmuyor. Bebeğimiz bir karnabahar başı büyüklüğünde ve çok hareket ediyor.

Geceleri kanepede oturup *The Closer*'ı izlerken Liv'i sırtı göğsüme gelecek şekilde bacaklarımın arasında tutuyorum ve karnının çılgın şekillere dönüşmesini izliyoruz. Bazen torpido gibi oluyor ki Liv bunun poposu olduğunu söylüyor. Sonra dirseği ya da dizi olduğunu söylediği küçük bir nokta oluyor. Hatta belki bir ayak.

Elimi hareketlere karşı tutarken acımayacağını garanti ediyor. Cidden aklımı başımdan alıyor.

"Muhtemelen lisede tüm o suç programlarını izlediğimiz içindir."

"Onları her zaman izlemedik." Gözlerini bana diyor ve sikim seçiyor.

Dudaklarını büzüyor. "Çok fazla çalışıyormuşsun gibi geliyor."

"Kahretsin Liv, bana ne yapıyorsun?"

"Senin için hecelemek zorunda mıyım Şerif?"

Taytını indirdiğimde küçük bir çığlık ve mutfak masasının üzerinde domalarak sevişiyoruz.

Tekrar giyinmesine yardım ediyorum ve usulca gülüyor.

"Annemin erken yattığı zamanı hatırlıyor musun, oturma odasında yalnızdık ve ben senin kucığına tırmanmıştım?"

"Her zaman aklımı başımdan aldın Liv."

"Yakalanabilirdik ve ben bunu sevdim." Gözlerini kırıştıtırırken burnu kırışıyor, neredeyse nostaljik. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Güzel ela gözler benimkilerle tekrar buluşuyor, çok güzel ve açık. "Bana eskiden nasıl mutlu ve özgür olduğumu hatırlattığın için."

"Her zaman böyle olmanı istiyorum." Parmağımla bir tutam saçını kulağının arkasına kaydırıyorum ve bir süredir aklımı kurcalayan bir soruyu düşünüyorum. "Bana dansı neden bıraktığını hiç söylemedin. Bu işte çok iyiydin ve çok çalışıyordun."

Biraz omuz silkti ve kahve cezvesine gitti. "Üniversitede hukuku keşfettim ve profesörlerimden biri beni LSAT'e girmeye teşvik etti. Sınavda çok başarılı oldum ama aynı zamanda dans takımıyla finale kadar yükseldim." Bir fincan daha doldururken başını yana eğiyor. "Uzun zamandır tüm amacım buydu. Sonra etrafıma baktım, tüm bu yetenekli kadınlar zaten takımda olmalarına rağmen sadece birkaç yer için savaşıyorlardı... Bunun yerine onlara izin vermeye ve adalet için savaşmaya karar verdim."

Doğrulup masada oturduğu yere doğru yürüyorum ve diz çöküyorum. "Bence avukat olman çok havalı bir şey. Dans ederken çok seksiydin ama o kışını sallayıp avukatlık yapabildiğini bilmek..." Kaşlarımı kaldırarak başımı sallıyorum. "Belalı."

Burnu kırışıyor ve bir kahkaha atıyor. "Aubrey Shiffer kadar belalı değil." İnleyerek geriye düştüm. "Orada olmalıydın!"

"Sadece takılıyorum. Tatlı olmaya çalışıyordun." Boynumun kenarlarını kavrayarak dudaklarımı öpüyor. "Teşekkür ederim. Şimdi biraz iş yapmam lazım. Bütün sabahı seks yaparak geçiremem."

Yüzünü yakalayıarak onu tekrar öpüyorum, biraz daha uzun, biraz daha dilli. Sonra onu tekrar yatağı taşımadan önce buradan gitsem iyi olacak.

"Sanırım ilk gün tüm heyecanı kaçırdık." Kapıya doğru giderken yeleğimi sandalyenin arkasından kaldırıyorum. "O zamandan beri işler biraz yavaş ilerliyor."

Ayağı kalkıyor, kapıda bana katılırken biraz paytak paytak yürüyor. "On altı yılının üstesinden gelmek oldukça zor."

"değil. Bu bana kanun uygulama materyallerim üzerinde çalışmak için zaman veriyor." Kaşları kalktı. "Yani bu iyi bir şey mi?"

İyi bir şey. Elimini yanağında gezdiriyorum ve aylar önce hamile olmanın evlenmek için yeterli bir neden olmadığını söylediğimiz zamanı düşünüyorum.

Sanırım artık pek çok iyi nedenimiz var.

"Öğleden sonra görüşürüz." bir öpücük daha konduruyorum. Yanakları kızarıyor ve çok sevimli.

HENDRIX

Garrett, bir daha top oynamayacağın doğru mu?

Şükran Günü'nde oynayacağım. Eğer hala bunu yapıyorsak.

ZANE

. İş ben yaptım.

HENDRIX

Ne yani, hayatının geri kalanında köpek yakalayıcısı mı olacaksın?

Kolluk kuvvetlerinde çalışmak için eğitim alıyorum. Seni kelepçeltirme bana.

HENDRIX

Bu çok güzel.

Evet, öyle. Ben bu kasabanın şerifiyim.

ZANE

Henüz
değil.

JACK

Tatil için evde olacak mısın, Hen? Maçın var sanıyordum.

HENDRIX

Biliyorum ama Pirates playofflara katılacak. Grizz'in orada olmak isteyeceğini düşünmüştüm.

Liv'in midesini izlerken çok daha fazla eğleniyorum.

LOGAN

Liv küçük şirin bir hamile kadın. Dylan'ın içine bir tane koyasım geliyor.

Bunu konuşmuştuk, kardeşim. Sadece leyleklerden bebek olur.

ZANE

Bana bazı fikirler verdiğini söylemeliyim.

HENDRIX

Lanet olsun, kesinlikle eve gelmiyorum. Hepinizde olan şeyi yakalamak istemiyorum.

ZANE

Ne , zeki çocuk?

HENDRIX

Bebek ateşi. Geç.

Denemeden eleştirme, küçük adam.

HENDRIX

Liv'in senin bebeğini doğuracak kadar cesur olmasına şaşırdım, Koca Ayak.

Liv tam bir baş belası ve küçük kızımız mükemmel olacak.

HENDRIX

Sanırım Dylan bir karides. Çekinik genler için umut var.

JACK

Tigers'ın da play-off'lara gittiğini gördüm. İyi iş, kardeşim.

HENDRIX

Grizz'in onu engellediğini söyleyen Dick'i sevmiyorum. Bu duyduğum en saçma şey.

İTİRAF EDİYORUM, bu benim de sinirimi bozuyor ama ne diyeceğim? Ben de ondan hoşlanmadım.

Oradan çıkmam gerekiyordu. Mirasını inşa etmesine yardım edecekse, öyle olsun.

HENDRIX

Senin mirasınla oynuyor. Bu saçmalık.

Ailemi daha çok önemsiyorum.

HENDRIX

Bir gün kafanı kıcıktan çıkardığında umursayabilirsin.

JACK

Biraz dinlen, Hen. Grizz artık sevdiği işi yapıyor. Her şey yolunda.

HENDRIX

Sikerler. Hepiniz Kool-Aid içmiş olabilirsiniz ama ben yemem. Grizz ve Logan inşa ettikleri şey için çok çalıştılar ve o küçük pislik bunu onlardan alamaz.

LOGAN

Ben sadece bir BIL'im, bu yüzden size teşekkür ederken, oyunun dışında olmak bakış açımı değiştirdi. Hayatta daha fazlası var.

HENDRIX

Yani senin de umurunda değil mi?

LOGAN

Artık farklı şeylere önem veriyorum.

HENDRIX

Dediğim gibi, sizin sahip olduğunuz şeyi istemiyorum.

Sohbet sessizleşiyor ve karnıma bir ağırlık çöküyor. Küçük kardeşime bir gün farklı hissedebileceğini söylemek istemiyorum. Bu gerçekleşene kadar bana inanmayacaktır - ben de gerçekleşene kadar inanacağımı sanmıyorum.

Aynı zamanda, onun koruyuculuğunu seviyorum. Ailesine olan sadakatini seviyorum. kolluyor, biz bu konuda çok endişeli olmasak bile.

artık. Hendrix biraz boktan biri olabilir ama o benim kardeşim. Kalbi doğru yerde ve bir gün Cupid onun kışını tekmeleyecek.

Elimi enseme ovuşturarak ne yapacağımı bilemiyorum. Liv'in muhtemelen iyi bir tavsiyesi olacaktır ama şimdilik hepimize yaptığı gibi ona da göz kulak olması için Jack'e güvenmek zorundayım. daha fazla duramam yoksa Aubrey bir şeylerin ters gittiğini düşünecek.

"Hey, kızım." Cam kapıyı çekip açıyorum. "Kusura . Kardeş meselesi."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve tezgâhın arkasına doğru yürüyor. "Bu gruptaki yıldız gücünü ancak hayal edebilirim."

"Evet, bir dakikada gülünecek bir şey." Ses tonum düz ve masaya gidiyorum. "Bugün ilginç bir şey var mı?"

"Fazla değil. Az önce bir yabancı 800'lü hattı aradı. İskeleye yakın bir yerde kalıyormuş ve görünüşe göre ağaçta bir kedi varmış."

"İtfaiye bunun için değil mi?" Ben takılıyorum, o gülüyor. "Kimin daha meşgul olduğuna göre değişiriz. Arabayla gezmek ister misin?"

Omuz silkerek, üzerinde adres yazan post-it'i parmağından çekip alıyorum. "Olabilir. On altı yılan değil ama..."

Başını sallayarak beni başından . "On altı yavru yılan bir şey değil. Git küçük bir kız için kahraman ol."

Küçük kız. Bebeğimizi ve bir gün ağaçta mahsur kalan bir kedisi olabileceğini düşünüyorum. Onun kahramanı olacağım. Yalan söylemeyeceğim, bu beni çok duygusal hissettiriyor. "Birazdan görüşürüz."

"Timsahla karşılaşırsak seni ararım."

"Teşekkürler." Güldüm ve kamyonetime doğru yola çıktım.

Şehrin güneyindeki büyük otele kısa bir yolculuk. Büyük şehir iskelesini ve marinayı geçip, bisiklet ve yürüyüş yollarıyla tatil evlerinin sıralandığı yola çıkıyorum. Aralarına özel mağazalar ve küçük restoranlar serpiştirilmiş ve burası popüler bir tatil yeri.

Adres beni beyaz ahşap kaplamalı, çiçeklerle dolu pencere kutuları ve perdeli bir yan verandası olan küçük bir kulübeye götürüyor. Ön tarafta, kalın, siyah dalları neredeyse yere kadar uzanan eski, devasa bir meşe ağacı var.

Eğer bu ağaca bir kedi girerse, tekrar çıkmakta hiç zorlanmayacağını düşünmeden edemiyorum.

Evin önündeki yolun kenarına çekip kamyonetimi park ediyorum ve inip yavaşça kapıya doğru yürüyorum. *Hayvan Kontrol Ajansı* yeleğimi giyiyorum, bu yüzden neden burada olduğum anlaşılmıyor.

Yaklaştığımda, omuz hizasında gümüş rengi saçları olan bir kadın beni karşılamak için dışarı çıkıyor. Benden yaklaşık beş-on yaş büyük görünüyor ve iyi giyinmiş. Plaj için oldukça şık. Bana şehirdeki kadınların giyim tarzını hatırlatıyor.

"Tanrıya şükür!" Benimle yolda buluşmak için koşarak sesleniyor. "Kedi için mi geldin?"

"Çağırıyor, ama söylemeliyim ki..." Başparmağımla çenemi kaşıyarak ağaca bakıyorum. "Sanırım bir kedi bu ağaçtan kendi başına çıkabilir."

"Onu görmeyeli uzun zaman oldu ama ağlayıp duruyordu." Parmağını çigniyor, gözlerini dallara dikeyyor. "Belki de aşırı tepki verdim. Çok acınası görünüyordu."

"Endişelenme." Omzunu okşamak için uzandım. "Muhtemelen onu besleyeceğini ummuştur. Kediler nasıldır bilirsin."

Alnı kırışıyor, sonra aniden irkiliyor, gözleri açılıyor. "Bir dakika... Sen misin?" Ağzı açılıyor ve eliyle ağzını kapatıyor. "Sen Garrett Bradford musun? 50 numara, New Jersey Pirates'ın ilk hücum oyuncusu?"

Göğsümde gurur ve utanç karışımı bir duyguyla boğazımı temizliyorum. "O benim."

"Burada ne halt ediyorsun? Yaralandığını falan duymuştum..." Gözlerini sıkarak, hatırlamaya çalışıyormuş gibi parmaklarını alnında gezdiriyor. "Sakat listesinde olduğunu okumuştum. Yaralandın mı?"

"Ahh, şey, görüyorsunuz..." Kahretsin, bu daha önce hiç olmamıştı ve ne diyeceğimi düşünmemiştim. "gereken bazı ailevi sorunlarım vardı ve tam zamanlı olarak şehirde kalamazdım."

Bunların hiçbirinin mantıklı olduğuna ikna olmadım. Aynı zamanda, neden Alabama'nın güneyinde rastgele bir tatilciye kendimi açıklıyorum ki?

Yüz ifademi okumuş gibi görünüyor ve bir adım geri çekiliyor. "Bu beni ilgilendirmez, değil mi?" Bir kahkaha attı. "Muhtemelen hasta bir annen ya da kanserli bir kardeşin var ve ben de senin özel hayatına burnumu sokan olabilecek en kötü hayranıyım. Ölmek istiyorum. Çok özür dilerim."

Şimdi kendimi suçlu hissediyorum. "Hayır, öyle bir şey değil. Kız arkadaşım bekliyor, yani aslında nişanlım..." *Umarım.* "Hamileliğiyle ilgili bazı komplikasyonlar yaşıyordu ve burada onunla birlikte olmam gerekiyordu."

"O şimdi iyi mi?"

"Evet," diye başımı salladım. "O çok daha iyi."

"Ama sen hâlâ buradasın. Takımdan ayrılıyor musun?"

"Ahh... hala detaylar üzerinde çalışıyorum." Bu sözleri söylerken boğazım düğümleniyor ve gitsem iyi olacağına karar veriyorum.

Bu kadının bana söylemek istediğinden fazlasını söyletmek gibi tuhaf bir yöntemi var ve Liv'in planlarımızı yabancılara anlatmamı ne kadar isteyeceğinden emin değilim.

"Her neyse, görünüşe göre kedi gitmiş. Ziyaretinizin geri kalanında iyi eğlenceler."

Kadın gülümsüyor ve sesi biraz daha sinsi bir şeye dönüşüyor. "Çok teşekkür ederim Bay Bradford. Çok yardımcı oldunuz."

Gözlerimi kısarak ondan uzaklaşırken enseme sıkıştıran parmakların hissinden hoşlanmıyorum.

Bunun nereden kaynaklandığından emin değilim ama az önce kritik bir hata yaptığımı hissediyorum.

İKİ GECE SONRA, Liv'le birlikte tütsü kokulu bir odada, yoga matları ve yere serilmiş büyük yastıklarla oturuyoruz.

"Sırtınızı partnerinizin göğsüne yaslayın, dizlerinizi bükün." Odanın önündeki kadın siyah yoga pantolonu ve çan şeklinde kolları olan beyaz bir gömlek giymiş. Kahverengi saçları uzun bir örgü halinde sırtından aşağıya sarkıyor ve tüm boncukları ve deri bileklikleriyle şu gurulardan birine benziyor. "Korkularımızı kabul etmekle başlayacağız."

Liv geçen hafta bizi ilk doğum kursumuza yazdırdı. Her yöntemi denemek istiyor, o yüzden bu akşam HypnoBirthing'i deneyeceğiz. Yüzde 100 şüpheliyim ama Liv ikimizin de sporcu olduğunu söylüyor. Antrenman yapmadan maraton koşmayacağını söylüyor, bu yüzden kendini hazır hissetmesine yardımcı olacak her şey için buradayım.

"Korku-gerilim-acı anlamına gelen FTP hakkında konuşalım." Öğretmenin sesi yatıştırıcıdır. "Korktuğunuzda vücudunuz gerilir. Adrenalin yükselir ve acıyı daha yoğun hissedersiniz. Bu yüzden ilk adımımız korkularınızla önceden yüzleşmek ve onları serbest bırakmaktır. Şimdi korkunuzu partnerinize söyleyin." Liv yüzünü çevirip kulağıma fısıldıyor. "Bebek karpuz büyüklüğüne gelene kadar karnımın giderek büyümesinden korkuyorum, ve çıkarken vajinamı paramparça edecek."

"Tanrım!" Ellerimi onun kollarında sıkarak tıslıyorum. "Böyle bir şey olabilir mi?"

"Yani, Şu bak. Danua ile çiftleŐmiŐ bir Chihuahua gibi."

"Şimdi, ortaklar, partnerinizin bu korkuları aŐmasına ve huzuru bulmasına yardımcı olmanızı istiyorum."

Gözlerimiz buluşuyor ve tek düşünebildiğim Hendrix'in bebeğimi doğurmasıyla ilgili söyledikleri oluyor. "Sen bir Chihuahua'dan çok daha büyüksün."

Liv'in gözleri daha da yuvarlaklaŐıyor ve boğazım kuruyor. Ağlamak üzere olup olmadığını anlayamıyorum ve eğer ağlarsa... Gözleri parlıyor ve bir anda gergin dudaklarından bir kahkaha patlıyor.

Elleriyle yüzünü kapatıyor ve öne doğru eğiliyor, omuzları gülmekten titriyor.

Gözlerim odanın içinde yavaşça dolaŐan eğitmene kayıyor. Bekleyen partnerimden tiz bir çığlık geliyor ve kadının gözleri kısılıyor. Sınıf arkadaşlarımızdan birkaçı bizi kontrol ediyor ve ben öne doğru uzanıp Liv'in sırtının ortasını okşuyorum.

Başını sallıyor, daha çok gülüyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum.

"Herkes korkuya farklı tepki verir." Eğitmen çiftler arasında yavaşça yürümeye devam ediyor ama bize geldiğinde ses tonunda bir gerginlik var. "Belki siz ikiniz biraz su içmek istersiniz?"

Hızla ayağa kalkıp Liv'in ellerini yakalıyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Gözlerini siliyor ve başını sallıyor ama bir kahkaha daha atıyor.

Mümkün olan en özür dileyen yüzü takınıyorum ve kızımı koridora götürürken el sallıyorum. Metal kapı arkamdan kapanır kapanmaz göğsüme yığılıyor.

"Özür dilerim!" Sesi yüksek ve bana bakıyor. "Bu hiç komik değildi!"

Bunu söylerken yine ağlamaklı bir kahkaha krizine giriyor. Şu anda ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden aklıma gelen ilk Şeyi söylüyorum.

"Bayan Gina'nın evinden çok uzakta değiliz. Hadi yüzmeye gidelim. Şimdiye kadar bizi on kez davet etmiş olmalı ve bence havuzda yüzmek yardımcı olabilir."

"Takım elbiselerimiz yok."

"Koşu sütyeni giyiyorsun. İç çamaŐırını giyip eve giderken çıkarabilirsin." Kolumu omuzlarına dolayarak onu bekleyen kamyonetime götürdüm.

"Beni iç çamaŐırlarımdan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Her zaman, Liv." Kapıyı tutarak içeri girmesine yardım ediyorum, sonra da sürücü tarafına koşuyorum.

Dakikalar sonra Bayan Gina bizi kapının önünde bornozuyla karşılıyor ve ben yine kendimi bok gibi hissediyorum. "Yatakta mıydın? Özür dilerim, Bayan G."

"Saçmalık!" Elini yüzünün önünde salladı. "Patronunun onu öldürmeye çalışıyor olabileceği büyük bir malikanedeki bir hizmetçi hakkında sesli bir kitap dinliyordum. Muhtemelen bütün gece uyanık olacağım."

"Bayan Gina!" Liv'in sesi kısıldı. "Evde tek başınayken neden böyle bir şey dinliyorsun?"

"FOMO." Düz cevabı beni neredeyse güldürüyor. "Herkes bunun hakkında konuşuyor ve ben de dayanamadım. Eğer siz ikiniz misafir kulübesinde yatıya kalmak isterseniz, hiç sorun olmaz. Aslında, bunu memnuniyetle karşılarım."

Liv bana bakıyor, ben de omuz silkiyorum. "Uyumak için yanımızda bir şey getirmedi."

Bayan G'nin dudakları kaşlarını çatarak bükülür. "Muhtemelen Liv için uygun bir şeyim vardır ama sen özel bir bedene sahiptin Garrett."

"Vay canına..." Dar omzunu okşuyorum. "Birinin bana kocaman demesinin en güzel yolu bu."

Anında kaşlarını çatıyor ve itiraz edercesine bağırıyor. "Garrett Bradford, sen kocaman değilsin. Sadece ortalama bir erkekten daha uzunsun ve anladığım kadarıyla çok formdasın. Liv şanslı bir kız."

Bir kaşını kaldırıyor, ben de Liv'e bakıyorum.

Liv sadece gülümsüyor ve elini kolumun arasına sokuyor. "Kesinlikle öyleyim Bayan G."

"Bütün gece burada durup yaşlı ve kör bir kadınla konuşmak istemezsin. Havuz su aerobiği dersimizden dolayı hala sıcak olmalı, ama kumandayı nasıl ayarlayacağını biliyor musun?"

"Evet, hanımefendi." Liv ev sahibemize sarılmak için öne çıkıyor.

"Teşekkür , Bayan G. Sen en iyisisin."

"Unutma, o bebeği buraya geldiğinde beni görmeye getireceğine söz vermiştin."

"Ne dilediğine dikkat et," diye takılıyorum ama bizi süslü, ferforje ve camdan yapılmış, kaldırım taşlı verandaya açılan kapıda bırakırken sadece elini sallıyor.

Liv'in tatlı sesi doğum sınıfındaki gülme krizinden daha sakin, yine de perdenin arkasına küçük bir bakış atmış gibi hissediyorum. Süper kontrollü dış görünüşünün ardında bir şeyler oluyor ve bunlar benimle paylaşmadığı şeyler.

Ona sınıksız sarılıp bu işin aslını öğrenmeye hazırım.

OceanofPDF.com

Olivia

T Verandayı kaplayan narin ağaçları göz kırpan ışıklar süslüyor ve Bayan Gina'nın mavi çinili İtalyan havuzunun derinliklerinde loş ışıklar parlıyor.

Bir aydır haftada iki kez onunla ve Rachel'la su aerobiği yapıyorum, bu yüzden ilk kez rahatlayabildim ve lüksünü takdir edebildim.

Ay tepemde bir tırnak kadar ve sırtım Garrett'ın göğsüne yaslanmış, güçlü kolları beni sarmış, ılık tuzlu suyun içinde yüzüyorum.

İçimdeki gerginlik çok daha az ve daha önceki çöküşümden sonra, çökebileceğimi hissediyorum. "Belki de geceyi burada geçirmeliyiz. Çok yorgunum."

"Hiçbir itirazım yok." Sesi yanağımın yanında sessiz. "Eminim buradaki diğer her şey gibi zarif olacaktır."

Gözlerim tepemdeki uçsuz bucaksız karanlığın içinde asılı duran o sarı şeritte. Keşke yıldızları görebilseydik.

Garrett'ın eli kolumdan aşağı kayıyor ve başımın yan tarafını öpüyor. "Doğum sınıfının geri tepmesinden bahsediyoruz." Ses tonundan temkinli yaklaştığını anlayabiliyorum. "Orada ne oldu?"

"Bilmiyorum." Bu korkuları yüksek sesle söylediğim için kendimi çok aptal hissediyorum.

"Hadi ama Liv. Bu şeyleri benden saklayamazsın. Yardım etmek için buradayım."

Kollarından kurtulup havuzun kenarına gidiyorum ve itiraf ederken gözlerimi ellerimin arkasına dayıyorum. "Ben lanet bir balınayım. Çoğunlukla bebek olduğumu biliyorum ama dans ettiğim günler boyunca vücudumun kontrolünü tamamen tuttuğum onca yıldan sonra, bu şekilde değiştiğini görmek gerçekten kafa karıştırıcı. Her gün bir daha eskisi gibi olup olamayacağımı merak ediyorum ve olmayacağıma da eminim."

Etrafımıza sessizlik çöküyor. Havuzun karşı ucundaki şelale genellikle dinlendirici bir ortam yaratır, ancak bu gece çok uzakta hissediliyor.

Garrett sırtım ona dönük bir şekilde durduğum yere doğru yaklaşıyor. "Sana çok tatlı olduğunu söylesem bana inanır mısın?"

Omuzlarım omuz silkmek için yükseliyor.

Bir parmağını kolumun kenarından aşağı kaydırıyor. "Evet, öylesin. Aslında bütün erkeklere bebek ateşi veriyorsun. Hendrix hariç tabii. Ve Jack, sanırım."

"Onları düşünmüyorum." Sesim kısık ve sırtımın ortasındaki endişenin bükülmesinden nefret ediyorum.

"Kimi düşünüyorsun?"

Bir sessizlik daha. Böyle şeyleri yüksek sesle söylemeye alışık değilim. Her zaman güçlü oldum, duygularımı kontrol ettim ve bu gibi hisleri uygun kutularına yerleştirdim.

Çenem düşüyor ve çok sert bir şekilde yaltaklanıyorum. "Bu bebeği doğurduktan sonra vajinam asla eskisi gibi olmayacak. Göğüslerim sütle dolacak..."

Kolumdaki parmak sırtımda kayan bir ele dönüşüyor. "Kısa bir süre için farklı olacak ama sorun değil."

"Çok daha farklı olacak." Alnımı tekrar ellerimin arkasına yaslıyorum.

"Hadi Liv." Sesi sıcak ve yaklaşıyor. "Seni hiç böyle görmemiştim."

"Bir daha asla eskisi gibi olamayacağım ve sen de benimle bir daha asla seks istemeyeceksin."

Hafifçe geri çekiliyor ve bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Şu anda ciddi misin?"

"Evet." Sesim somurtkan. "Beni sıkı, kaslı ve genç istiyorsun ve bu dev karpuz bebeği doğurduktan sonra vücudum

ve beni bir daha asla istemeyeceksin. Aynı şeyi hissetmeyeceksin ve-"

"Dur." Ses tonu sert. "Bana bak." Çeneme dokunarak başımı kaldırıyor, böylece onun sert mavi gözleriyle tanışmak zorunda kalıyorum. "Bunu sana asla söylemezdim Liv. Sana ne kadar saygı duyduğumu, ne kadar zeki ve belalı biri olduğunu düşündüğümü ..."

"Sadece söyle." Utanç, korku, kayıp hissediyorum ve yanağıma çarpan gözyaşını durduramıyorum.

"Beynini sikmekten vazgeçeceğimi sanıyorsan aklını demektir. Benimle dalga mı geçiyorsun? Benim bebeğimi doğuruyorsun Liv. Bu şimdiye kadar parçası olduğum en inanılmaz şey."

"Bunu şimdi söylüyorsun..."

"Bunu her zaman söyleyeceğim, beşinci bebekte olsak bile."

"Beş numara mı?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Birmingham'daki o pislikle evlendiğinde seninle ikinci bir şansım olacağına inanmaktan vazgeçtim. O gece dışarı çıktım ve çok sarhoş oldum..." Çenesi düştü. "Logan benim sorunumun ne bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Ama bunun benim hatam olduğunu ve sahip olduğum en iyi şeyi kaybettiğimi biliyordum."

"Beni hiç kaybetmedin." Sesim sessiz. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim Garrett. Her ne kadar hayatıma devam edebileceğimi düşünsem de, seni bir daha görürsem... ne yapardım bilmiyorum."

"Hey." İri elleri omuzlarımı kaplıyor ve beni kendine çekiyor. "Artık her şey geride kaldı. Biz buradayız. Başardık ve çok mutluyum. Bebeğimi doğurmaktan korkmana izin vermeyeceğim."

Dudaklarımı birbirine bastırarak, bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Çok korkuyorum. Sadece yırtılmaktan korkmuyorum. İlk kasılma başladığında her yere kusacağımdan korkuyorum. Bebek çıktığında kakamı yapmaktan korkuyorum.

Duyduğum tüm korku hikayelerinden korkuyorum ve hepsinin mümkün olan en aşağılayıcı şekilde gerçekleşeceğinden eminim.

"Korkarım bir daha asla seksi olduğumu düşünmeyeceksin."

Dudakları aralanıyor ve bir kahkaha atarak başını sallıyor ve ağaçlara bakıyor. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, bunun doğru olması için ne olması gerektiğini hayal bile edemiyorum. Aksine, benim için her geçen gün daha da güzelleşiyorsun."

"Çatlaklar ve her şey?"

"Buraya gel." Beni kendine çekiyor, sırtımı tekrar göğsüne çeviriyor ve kollarını bana doluyor. "O dersi tekrar denemeliyiz. Şüpheliydim ama şimdiden bize yardımcı olduğunu düşünüyorum. Başlangıç olarak, oradaki en güzel kadın sendin. Tanıtım fotoğrafları için seni isteyecekler."

Burnumdan bir kahkaha yükseliyor ve burnumu onun çenesine dayıyorum. "İltifatlar seni her yere götürür."

"Beni pantolonuna sokacaklar mı?"

"Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok."

"Seni o misafir kulübesine götürmeye ve beni ne kadar zorladığını hatırlatmaya hazırım."

Sıcak dudaklar benimkini kaplıyor ve endişe hala göğsümde bükülürken, vücudumun asla eskisi gibi olmayacağından hala korkarken, bunun seks hayatımızın sonu olmasından biraz daha az korkuyorum.

En azından Garrett beni sudan çıkarıp körfeze bakan arazinin kenarındaki küçük şirin eve götürdüğünde ve bana çığlık attırmaya devam ettiğinde.

"Annenin artık tavuk yok dediğini sanıyordum." Garrett'ın sesi beni selamlıyor, arka bahçeyi geçip kümesin hemen dışında durduğum yere geliyor ve Henny'yi yeni yavrusuyla tanıştırıyor.

Yirmi bir günden fazla oldu ama umurunda değil gibi görünüyor. Yumuşak küçük gıdaklamalar yapıyor ve küçük civcivi vücudunun altına almak için elinden geleni yapıyor.

"Buna tavuk matematiği deniyor." Sesimi alçak ve sakın tutuyorum. "Annem bunun olmasını istemediyse, gitmemeliydi."

Garrett çevrenin hemen dışında durup Henny'nin yavrusuna rehberlik etmesini izliyor. Yavru siyah silkie ne zaman yanıma gelmeye çalışsa, gagasıyla hafifçe dokunarak ona doğru gıdaklıyor.

Henny'nin kullandığı küçük kaba bir avuç tavuk yemi koyuyorum ve yavru pilice nasıl yiyeceğini gösteriyor. Küçük siyah puf topu koşarak geliyor ve gagasıyla ona sokuluyor.

"Bak ne kadar mutlu," diye mırıldanıyorum, parmağımı boynunun yanındaki yumuşak tüylerden sırtına doğru kaydırarak. "Artık bir kız bebeği var, tıpkı bizim... Gina Grace gibi mi? Gigi mi?"

Garrett bunu düşünürken kaşları çatılıyor, sonra elini kümesin çatısına dayıyor ve beni izlerken çekici bir şekilde eğiliyor. "Bunu sevdim."

"Bayan Gina senin ve kardeşlerin için her zaman tatlı bir büyükanne gibi oldu ve gerçek büyükanne artık aramızda değil..."

"Bence Gigi iyi bir isim." Şimdi sırtıyor. "Hatta büyüdüğünde daha geleneksel olmak isterse tek başına Gina ve Grace'i bile seviyorum."

"Annemin kızıp kızmayacağını bilmiyorum. Ona Trabzon hurması ya da başka bir meyve adı vermedim."

"Persimmon umurumda değil."

Durduğu yere gidiyorum, tüm sinir uçlarımı harekete geçiren bir şekilde beni izliyor. Sanki ağzını vücudumun her yerine sokmak istiyormuş ve ben de buna izin verecekmişim gibi beni izliyor.

"Ne düşünüyorsun?" Sesim birden utangaçlaştı.

"Sadece sen, o aptal kuş için endişeleniyorsun."

"O aptal değil." Surat asar gibi yapıyorum, bu da onu güldürüyor. "Ben de senin için biraz endişeleniyorum."

"Ne?" Kaşlarını çatıyor.

"Buraya geldiğinden beri tek bir futbol maçı bile izlemedin. Her zaman hayatının ve ailenin çok büyük bir parçası oldu. Özlemiyor musun?"

"Pek sayılmaz." Elini indiriyor, daha dik duruyor. "Sanırım artık oynamadığım halde maçları izlemek garip geliyor."

"Ama futbolu seviyorsun."

Sesi alçalıyor, yumuşuyor. "Seni seviyorum."

Elimi tuttuğunda bedenime enerji doluyor. Son zamanlarda birbirimize hep benzer şeyler söyledik ama ilk kez daha fazlasını söylüyormuş gibi hissettirecek şekilde söylüyor.

Onun sahiplenici bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Öyle mi?"

Parmağıyla yanağımdaki bir tutam saçın izini sürüyor ve kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bunu zaten bilmiyor musun?"

Bana sormasına gerek yok. "İstiyorum."

"Sana sadece kendini düşünen o adam olmadığımı göstermek istedim." Sol elimi kaldırarak parmaklarımı inceliyor. "Ben seni üniversitede inciten adam değilim."

"O adamı severdim ama sen haklısın. Sen daha iyi bir . Sevdığım bir adam." "Sence ben iyi bir baba olabilir miyim?"

Ses tonundaki samimiyet kalbimi sıkıştırıyor ama tüm dürüstlüğümlle "Sen çok iyi bir baba olacaksın" diyebiliyorum. Burnumu kırıstırarak bir adım daha yaklaşıyorum. "Sen bir şampiyonsun."

"Bir gün iyi bir şerif olacağım." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve dudaklarına . "Ve iyi bir koca..."

Nefesim kesildi. "Ne diyorsun sen?"

"Benimle evlenmeni istiyorum Liv." Dudaklarım ayrılıyor ama beni durduruyor. "Bana şimdi cevap verme." Kıkırdarak etrafına bakmıyor. "Burada, kümeste olmaz."

Çenemi kaldırarak parmak uçlarımda yükseliyorum, yüzünü öpmeye hazırım. "Yani bana evlenme teklif *etmiyorsun*?"

Başparmağı çenemin hizasına dokunuyor. Elektrik mavisii gözleri benimkileri tutuyor ve tam cevabımı almak üzereyken hızla yaklaşan ayak seslerini duyuyorum.

İkimiz de Dylan'ın cinayet işlemek üzereymiş gibi çimenlikte yürüdüğünü görmek için dönüyoruz.

"Dylan?" Garrett'tan uzaklaşıp onunla buluşmaya gidiyorum. "İyi misin?"

"Hayır..." Sesi titriyor. "İyi değilim ve konuşmamız gerek." "Sorun ne?"

Garrett tam arkamda, küçük kız kardeşine uzanıyor. "Bu." Yemek yaparken tarifler için kullandığı iPad'i tutuyor, ve ben anlamıyorum.

Siyah ekranda, büyük, bloklu beyaz harflerle "Onlar Engelli Diyor. O Hamile Diyor!!!" Çenem düştü ve Garrett'a baktım.

Dudakları gerilir ve başını sallayarak "Kahretsin" diye mırıldanır.

Garrett

"T onun suçu benim." Dylan'ın iPad'ini aramızda dolaştırıyor, *TMI* web sitesindeki "özel ifşaatı" gözden geçiriyoruz.

"Garrett Bradford Pirates'tan Ayrılıyor mu???" Başlık şöyle yazılmış büyük harflerle ve üç soru işaretiyle sanki bize bağıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Dylan'ın sesi keskin. "Bu nasıl senin hatan olabilir?"

Ağaçtaki bir kediyle ilgili aldığımız gizemli telefonda ve bunun bir hayran gibi davranan ve birçok kişisel soru soran bir kadın olduğunun nasıl ortaya çıktığından hızlıca bahsediyorum.

"Soru sorma şekli, açıklama yapmam gerektiğini hissettirdi." Tam bir amatör gibi hissediyorum. "Örümcek hislerim karıncalanıyordu ve nazik davranıp oradan çıkmak için elimden geleni yaptım."

"Bu insanlara iyi davranamazsın." Dylan kot pantolonu ve sarı Cooters & Shooters tişörtüyle önümüzde yürüyor. "Tıpkı buraya gelip restoran hakkında sorular soran ve Dare Nights ve baharatlı yemeklerimle çok ilgileniyormuş gibi davranan adam gibi."

Kollarını kavuşturmuş ve öfkeli. Bana Bayan Plum'ın birbirlerini gagalamaya karar veren tavuklarından birini hatırlatıyor. *Islak bir tavuk kadar kızgın.*

Elimi omzuna koymadan önce makaleyi hızlıca taradım. "Seninki çok daha kötüydü. Senin hakkında bir sürü boktan şey söylediler. Bu en azından çoğunlukla benim hakkımda."

Dylan omzundaki elimi sıkıyor. "Bu senin suçun değil. Bu insanlar kötü."

Dylan'la restorana doğru yürüyoruz. Küçük kız kardeşim öfkeli ve hızlı hareket ediyor.

Ama Liv'in dikkati makaleye odaklanmış durumda. "Çok amatörce. İnsanlar bunu gerçekten okuyor mu? Neden bu kadar çok ünlem işareti kullanıyorlar?"

"Bu çöp." Dylan'ın tonu keskin. "Kulaktan dolma bilgiler ve en ufak bir gerçek kırıntısına dayanarak neler olup bittiğini tahmin ediyorlar, ancak güvenilir bir kaynaktan geliyormuş gibi sunuluyor."

"Sanırım benimle konuşmak güvenilir bir kaynakla konuşmak gibi bir şey." Asıl sorun benmişim gibi hissederek enseme ovuyorum. "Bana bu kadar çok şey söylettiğine inanamıyorum."

"Eminim Liv'i, seni eve götürmek için hamilelik komplikasyonlarını bahane eden çıkarıcı bir yapışkan olarak göstermedin."

"Keşke o komplikasyonlar sahte olsaydı." Kolumu Liv'in omuzlarına koyarak inliyorum. "O gece geri uçmak hayatımdan on yıl götürdü."

"Hakkımda ne dedikleri gerçekten umurumda değil." Liv'in yüzü endişeyle kaplı. "Ama bu seni New York'a geri çağırımlarına neden olacak mı?"

"Hayır." Emin olmasam da başımı sallıyorum. "Bu anlaşmayı sahibinin kendisiyle yaptım ve Homes'un sağlam bir yedek olduğundan emin olduk. Playoff'a doğru gidiyorlar. Bana orada ihtiyaçları yok."

"Logan bu sezon oynamayacağını söyleyebileceğini söyledi." Dylan'ın burnu kıvrır.

"Logan önyargılı. Gerçek şu ki, o takımdayken en iyi dönemimdeydim." Güven verici görünmeye çalışıyorum. "Benim ne yaptığım konusunda endişelenmek için varilin dibini kazıyorlarsa, yavaş bir haber döngüsü yaşıyor olmalılar."

"Bu doğru değil!" Dylan ağlıyor. "Hayranların seni seviyor. Eminim şimdi ne yaptığını bilmek."

Nazik davranıyor ama ona durumu daha iyi hale getirmediğini söylemek istiyorum.

Liv hâlâ kaşlarını çatıyor ve alt dudağını çiğniyor. Son zamanlarda yaşadığımız onca şeyden sonra, onun bu tür saçmalıklar hakkında endişelenmesi isteyeceğim son şey.

"İyi misin?" Elini tutuyorum, kız kardeşim ilerlemeye devam ederken onun hızını yavaşlatıyorum.

"Evet." Bana göz kırıyor ve yüzündeki küçük gülümseme biraz olsun güven veriyor.

En azından makale Dylan'la ilgili olan gibi kötü bir haber değil. Logan'ın bu olayı nasıl ele aldığına dair derslerini aldıkları için böyle olduğunu düşünmek isterdim ama bundan şüpheliyim. Restorandayız ve Dylan mutfanın arka girişine giden merdivenleri tırıs tırıs çıkıyor.

"Neden siz ikiniz burada kalıp akşam yemeği yemiyorsunuz?" Dylan biz içeri girerken kapıyı tutuyor. "Çocuklar Hendrix'i izlemek için hazırlandılar. Gidip onlara katılın."

"Neden hepimiz onlara katılmıyoruz?" Artık maçlarımızı izlemeyi bıraktığını bildiğim küçük kız kardeşime takılmadan edemiyorum.

"Belki bir dakika sonra." Liv'in elini tutuyor. "Önce Liv'e yeni tarifimi göstermek istiyorum!"

Liv bana gülümsüyor. "Ben iyiyim. Git kardeşlerinle takıl."

Böylece gitmelerine izin verdim. Dylan'ı tanıyorsam, Liv'i bütün gece mutfakta tutup konuşacak ve tüm haberleri alacaktı.

"Bekle!" Dylan bana Thomas'ın White Castle burgerlerinden oluşan büyük bir tabak uzattı. "Bunları çocuklara götür."

"Bunlar benim White Castle burgerlerim mi?" Liv ağlıyor. "Ben de bir tane istiyorum."

"Merak etme." Dylan onun omzuna dokunuyor. "Burada bizim için daha fazlası var."

Ve şüphelerim doğrulandı. Gitme vakti gelene kadar Liv'i bir daha görmeyeceğim.

"Hey, bakın kim gelmiş." Elimde sürgü tepsiyi köşeyi döndüğümde Zane ayağa kalktı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Bunları Dylan gönderdi." Tepsiyi kardeşime uzatıyorum, o da Jack ve Logan'ın aynı kanalı gösteren büyük ekran televizyonların karşısında oturduğu masaya taşıyor.

Pazartesi olduğu için restoran oldukça boş. Çoğu insan spor barlarında maç izliyor ya da evde yarınki iş ve okul için hazırlanıyor.

"Makaleyi gördün mü?" Logan'ın ifadesi kasvetli ve masanın ortasındaki gümüş kovadan bana bir bira uzatıyor.

"Evet." İçkiyi alıyorum. "Teşekkürler. Dylan hakkında yazdıkları kadar kötü değil."

"Yine de oldukça boktan bir durum." Logan bir sandalye çekti ve birlikte oturduk. "Bu benim hatam."

"Ne?" Üçü de dönüp bana bakıyor ve çenem geriliyor.

Ağaçtaki sahte kedi ve koca ağızımla ilgili olanları hızlıca onlara anlattım.

"Telefona cevap vereceğini nasıl bildiği gerçekten şüpheli." Jack'in kaşları düşer. "Rodney'e bunu araştırıp araştıramayacağını soracağım. Belediye binasında bir köstebeğimiz olduğunu düşünmekten nefret ediyorum."

"Vay canına." Kaşlarım kalktı. "Bunu hiç düşünmemiştim bile."

"İnsanlara onlara yardım etmeleri için para ödüyorlar ve bu sözde muhabirler sinsî." Logan'ın ses tonunda öfke kaynıyor ve bunun benimle olan durum kadar Dylan'a nasıl davrandıklarıyla da ilgili olduğunu biliyorum. "Muhtemelen seni oraya nasıl çıkarabileceğini görmek için etrafa sormuştur. Newhope'ta bunun fazla bir şey gerektireceğini sanmıyorum."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun." Zane birasını yudumlarken başını sallıyor. "Burada insanlar herkesle konuşur."

"Ve o pislikler bundan faydalaniyor." Logan'ın çenesi geriliyor ve başını sallıyor.

Televizyonlar maçın başlamasıyla birlikte titriyor ve en küçük kardeşimi sahada izlerken sohbete ara veriyoruz. Hendrix profesyonel kariyeri boyunca geniş alıcı ve koşucu arkası oynadı ve şimdi LA Tigers'ın sıkı ucunda oynuyor.

"Tüm yıl boyunca oynadığı en iyi oyun bu." Jack kollarını kavuşturmuş, bir koç gibi izliyor.

"Hızlı," diye katılıyor Logan. "Ve içgüdüleri çok iyi."

"İşte gidiyor!" Bir açıklıktan fırlayıp otuz metre koşarak gol attığında bağıriyorum.

Hepimiz bağırıp beşlik çakıyoruz ve ben gururla gülüyorum. Burada onlarla birlikte maçı izlemek iyi hissettiriyor. Zaman geçiyor ve Liv'in son çeyrekte bize katılmak için dışarı çıkması daha çok hoşuma gidiyor.

Kucağıma oturuyor ve elim yuvarlak karnının üzerinde. Bebek elimi itiyor ve birkaç dakika boyunca kız bebeğimiz gösteriyi çalıyor.

"Bu ılgınlık," diye gülüyor Logan, elini tam ortasından çıkan küçük noktanın üzerine koyarak. "Bunu yaptıklarını hiç bilmiyordum."

"Ben de öyle," diye gülüyorum, o noktayı ovuyor ve Liv'i sıkıyorum.

Sanırım vücudundaki değişimle daha iyi başa çıkıyor. Doğum sınıfının yardımcı olduğunu biliyorum. HypnoBirthing'i daha fazla yapmaya başladık ve rahatlama ve korkularıyla başa çıkma konusunda oldukça iyiler.

Jack bir ıglık atıyor ve hepimiz tam zamanında dikkat kesilip Hendrix'in takım arkadaşları tarafından etrafı sarılıp ayaklarından kaldırılmadan hemen önce bir başka gol için son bölgeye doğru kasıla kasıla ilerlediğini görüyoruz. Bu harika bir manzara ve beni geldiğimden daha iyi hissettiriyor.

"Ne kaçırdım?" Dylan mutfaktan dışarı fırlıyor, kehribar rengi gözleri kocaman, sanki bir oyun oynandığından haberi yokmuş gibi.

"İyi denemeydi, sahtekâr." At kuyruğunu çekiyorum ve yanıma dirsek atıyor.

"Benim kadınım la uğraşma." Logan onu kollarına çekiyor ve başının üstünü öpüyor. "Eğer onu strese sokuyorlarsa maçları izlemek zorunda değil."

"Çünkü artık oynamıyorsun." Zane, Jack'in yanında oturduğu yerden sesini yükseltiyor.

"Programı kaydedebilmemiz için Perşembe günü istasyona gelmenizi istiyorum." Logan dördümüze de başıyla selam verdi.

"Bunu yapabilmeliyim. Son zamanlarda oldukça yavaş."

"Jack? İçeride misin?" diye sesleniyor kardeşime ve Jack ayağa kalkıp konuştuğumuz yere doğru yürüyor.

"Yapamam. Cuma günü mezuniyet balosu için hazırlanıyoruz." "Mezuniyet balosuna bayılırım." Dylan başını yana eğiyor.

"Ben de," diye mırıldandı Liv. "Tarlayı süslerken ve şenlik ateşi yakarken hep çok eğlendik."

"Bale sınıfındaki kızlar çok heyecanlı."

"Dur bakalım." Zane ayağa kalkarak büyük televizyon ekranına yaklaşır. "Garrett, gelip şuna bir baksan iyi olur."

"Oh, kahretsin!" Logan'ın sesi yükseliyor ve hepimiz Zane'in durduğu yere gidiyoruz.

Korsanların maçından önemli anları tekrar oynuyorlar ve o devasa savunma oyuncularından birinin Huck Holmes'a sertçe çarptığını gördüğümde boğazım düğümleniyor. bayraklar yağıyor ama benim yerime geçen hareket etmiyor. *Hay sikeyim.*

"Ne diyorlar?" öplerimizi atmaktan dönen Jack'in ses tonu kasvetli.

"Henüz emin değilim." Zane sesi yükseltmek için uzanıyor. "Beyin sarsıntısı gibi görünüyor. Ayağa kalkamıyor."

Liv durduğum yere doğru yürüyor ve elini kolumun kıvrımına koyuyor. Kolumu hemen kaldırıp omuzlarına doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Dylan çoktan mutfağa dönmüştü ve bunun beyin sarsıntısı yaralanmalarından nefret ettiği için olduğunu biliyorum.

Hepimizin emekli olmasını istiyor.

"Bu ne kadar zaman önceydi?" Logan soruyor. "Şimdiye kadar bir güncelleme yapmış olmalılar."

"İşte başlıyoruz." Telefonum cebimde titremeye başladığı sırada ekran, yaralanmayı anlatan konuşmacılara dönüşüyor.

Daha elime almadan kimin adının ekranda olacağını biliyorum.

Kurt Lucas. Liv de bunu görüyor ve yuvarlak ela gözleri benimkilerle buluşuyor.

Eğilip alınının üstünden öpüyorum. "Bunu almak zorundayım. Merak etme."

Neredeyse boş olan restoranın arka tarafına doğru yürüyüp telefona bakıyorum. "Kurt?"

Hey, dostum, nasıl gidiyor?"

"Ben de sana aynısını söyleyecektim. Ailen nasıl?"

"Güzel." Beni göremese de başımı sallıyorum. "İyi gidiyor."

"Sanırım Korsanlar maçını izlemedin?"

"Ah, hayır, aslında Tigers'ı izliyorduk-" "Kardeşin Hendrix. Katil sıkı uç."

"Evet, ama az önce önemli izledim. Neler oluyor, Kurt?"

"Ben de bu yüzden arıyorum." Ses tonu kasvetli bir hal alıyor ve Kurt'ün Thad'ı neredeyse kovduğu o günü hatırlıyorum. "Sana burada ihtiyacımız var."

Çenem düşüyor ve enseme ovuyorum. Son zamanlarda bunu o kadar çok yapıyorum ki, yanmaya başladım. "O nasıl?"

"Doktorlar en az dokuz gün sahalardan uzak kalacağını söylüyor." Beyin sarsıntısının ardından uygulanan standart protokol bu. "Oldukça hafifti, bu yüzden en fazla iki maç düşünüyoruz."

"Ve iki oyundan sonra?" Göğsüm sıkışıyor ve beni kalmaya zorlayacağından endişeleniyorum. "Kalmak istemiyorum, Kurt."

"Biliyorum." Ses tonu sessiz. "Daha fazlasını öğrendiğimizde bu aramayı yapabiliriz."

Bundan hoşlanmıyorum ama ekibimi yüzüstü bırakamayacağımı da biliyorum. Beni geri çağırabileceğini söyleyerek gitmeme izin verdi ve ben de kabul ettim. Şu anda

Liv'in durumu iyi. Herhangi bir sorunu yok ve tüm ailesi burada onunla birlikte. Yine de annesinin yanında olmak istediğini biliyorum. Dr. Pierce burada ve ben kızımın doğumunu kaçırmayacağım. Daha öğrenecek çok HypnoBirthing'imiz var.

"İki oyun."

"Antrenman için zamanında burada olmanı istiyorum." Ses tonu tamamen iş konuşmaya dönüştü. "Sen ve Berke'nin sahada A-sap'ı çalıştırmanızı istiyorum. Playofflara gidiyoruz ve bu yüzden momentumumuzu kaybedemeyiz."

Bağlantıyı kesiyoruz ve Liv'in grubun arkasında durup parmağının kenarını çiğneyerek beni izlediğini görmek için dönüyorum.

Yanına gidip onu kollarımın arasına aldım ve gülümsedim. "Benimle birkaç haftalığına New York'a gelmeye ne dersin?"

OceanofPDF.com

Olivia

"O Livia! Buradasın!" Stadyumda Charlie'nin locasına adımımı atar atmaz Maddy paytak paytak yanıma .
Charlie'nin formasını giyiyor, hamileliğini örtecek şekilde değiştirilmiş.

Göbek. Benden bile büyük, bu da beni bir şekilde rahatlatıyor.

"Şu halimize bak," diye gülüyor. "Çok tatlısın. İkizlerim olacakmış gibi görünüyorum."

Garrett Salı günü New York'a gitti ama ben geride kalıp bazı işleri bitirdim. Annemi arayıp neler olduğunu anlattım ve hiç şaşırmadım, Kuzen Gwen kendi başının çaresine bakabilecek durumdaydı.

Garrett havaalanına gittikten kısa bir süre sonra Salı günü eve döndü, bu yüzden onun benimle yatakta olmasını özlemiş olsam da yalnız değildim.

Annem beni görür görmez gözyaşlarına boğuldu. O gittiğinden beri büyüdüm ve Salı gecesi ile Çarşamba gününün neredeyse tamamını Gigi'nin hareket etmesini izleyerek ve tüm korkularımı tartışarak geçirdik.

İlk kez karşılaştığım hamilelik korkularım hakkında benimle konuşmak için burada olmadığı için ona kızmam gerekiyordu. Doğrusu, hiç de kızgın değildim. O sadece bir

Garrett'a karşı nasıl hissettiğim konusunda dürüst olmak zorunda kaldım ve bu da sanırım bizi daha da yakınlaştırdı.

Başından beri planının bu olduğunu düşünüyorum.

Burada olsaydı, Garrett ve benim evin her yerinde bir çırpıda seks yapamayacağımızdan bahsetmiyorum bile. Ya da bir kahve fincanı.

Logan bu sabah beni Newhope'un dışındaki küçük havaalanından Teterboro'ya giden babasının özel jet servisine bindirmeyi başardı. İlk kez özel bir jetle uçuyordum ve kendimi gerçek bir ünlü gibi hissettim - ya da ünlü bir futbolcunun kız arkadaşı olan bir *WAG* gibi.

İkram edilen şampanyadan içemedim ama sıcak, çikolata parçacıklı bir kurabiyem vardı. Daha da iyisi, bu kadar hamile olup küçük uçağa doğru yürüyebilmek ve uçağın bana ait olması çok güzeldi. Uçuş görevlileri çok tatlıydı, uçak rahattı ve ben yol boyunca uyudum.

İniş yaparken duygularım beni hazırlıksız yakaladı. Sadece birkaç gündür ayrıydık, ama Garrett' pistte beklerken gördüğümde, koyu kot pantolonu ve açık kahverengi bomber ceketiyle çok uzun boyluydu, saçları esintide dalgalanıyordu. İhtiyaç göğsümde düğümlendi ve kısa merdivenlerden yeterince hızlı inemedim.

Beni en dipte karşıladı ve sımsıkı sarıldı. "Seni çok özledim Cherry."

Şakağıma değen sıcak nefesi sırtımdan aşağı ürperti gönderdi. Maç için stadyumda olması gerekmeden önce beni dairesine bırakacak kadar vaktimiz vardı ama bu gece kaybettiğimiz zamanı telafi edeceğimizi umuyorum. iyi gidiyor.

Uyurken giydiğim pamuklu formayı yanıma aldım ama o benden iki adım öndeydi. Eve geldiğimde yatağın üzerinde yepyeni bir lacivert kırmızı 50 numaralı forma duruyordu. Hatta bebeğe yer açmak için değiştirilmişti.

Garrett'ın şoförü Fred cipe binmeme yardım etti ve beni buraya getirdi. Hatta Charlie'nin locasına çıkan asansöre kadar bana eşlik etti.

Geldiğimizde bir kamera flaşı patlaması ve bağırان muhabirler beni şok etti ama Fred beni korudu. Şimdi buradayız, maça hazırız ve Maddy'yi tekrar gördüğüm için çok mutluyum.

"tatlısın," diye itiraz ediyorum. "Sen neden ?"

"Ben bir balınayım." Elini sallayarak inliyor. "Her hamilelikte daha da büyüdüğünü söylerler ama bu çok fazla. Vücudum bir daha asla eskisi gibi olmayacak."

Yanaklarım kızarıyor ve utanarak şöyle diyorum: "Aynı konuşmayı birkaç hafta önce Garrett ile de yapmıştım. İlk HypnoBirthing dersimiz vardı ve benim en büyük korkumu söylemem gerekiyordu... Kendimi tamamen kaybettim. Sınıfı terk etmek zorunda kaldık!"

"Bekle." Elini kaldırdı. "İki şey var, birincisi, HypnoBirthing? İkincisi, sınıftan mı atıldınız?"

"Eğitmen biraz su içmem gerektiğini söyledi." "Sen ne yaptın?"

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Sanırım, bilmiyorum, duygularımın birikmesine izin veriyordum ve Garrett'a yırtılmayla ilgili korkularımı söylediğimde kontrolümü kaybettim ve gülmeden duramadım. Ama bu daha çok çılgılık atmak, ağlamak ve gülmek gibiydi."

"Bu çok doğru." Maddy'nin gözleri kocaman. "İlk seferimde yırtılmalardan epizyotomilerden ve tüm bunlardan çok korkmuştum."

Uzanıp ön kolunu kavradım. "Ne yaptın sen?"

"Biraz gözyaşı döktüm." Üst dudağı kıvrılıyor. "Doktorum doğum sırasında benimle birlikte çalıştı ama yine de oldu."

"Öyle mi?" Yaltaklanmadan edemiyorum.

"Evet, ama hemen dikiş attı ve oldukça hızlı iyileşti." Başını sallıyor. "Söz veriyorum, görüldüğü kadar kötü değil."

"Tamam..." Dudağımı çiğneyerek sahadaki çocuklara bakıyorum ve bu konuda konuşabileceğim benim yaşında birinin olmasının ne kadar harika olduğunu düşünüyorum. Korkularımdan daha az utandığımı hissediyorum.

Charlie, Garrett kadar iri değil ama yine de muhtemelen 1.80 boyunda ve 90 kilo. "Paxton doğduğunda kaç yaşındaydı?"

"8 pound." Omzumu ovuyor. "Eğer doktorun olsun iyiye, sana yardım edecektir."

"Doktorum oldukça iyidir."

Garrett sahadan bize bakıyor ve küçük bir selam veriyor. Elimi kaldırıp gülümsemeye zorlayarak el sallıyorum.

Kendimi çok güvende hissetmesem de, bunu yaptığını ve hayatta kaldığını bilmek yardımcı oluyor... ve aslında bunu tekrar yapıyor.

"Peki bu HypnoBirthing nedir? Bana her şeyi anlat."

Sahadaki adamları izlerken ona detayları anlatıyorum. Saha kenarında dans etmek yerine burada olmak farklı bir deneyim. Eskiden her gittiğimde yanıma gelirdi ve top kayıpları arasında bir dakika el ele tutuşurduk.

O zaman da şimdiki gibi odaklanmıştı ve son saniyede bir köşe oyuncusunu durdurmak için dönüp Ricky'nin pası tamamlaması ve galibiyet golünü atması için bir boşluk yarattığında hepimiz tezahürat çığlıklarına boğulduk.

Spor spikerleri Ayı'nın döndüğünü haykırarak çılgına dönüyor. Jumbotrona her baktığımda Maddy ve ben varmışız gibi görünüyor. Tüm bunlar yeni ve heyecan verici ve kız bebek deli gibi tekmeliyor.

Çocuklar Ricky'yi ayağından kaldırmak ve Garrett'in omuzlarını tokatlamak için sahaya akın ederken konfeti yağıyor. O ve Charlie yumruk tokuşturma rutinlerini yapıyorlar ve Maddy elimi tutuyor.

"!" Beni kutudan çıkarıp asansöre götürdü.

Birkaç dakika içinde sahaya çıktık ve bizi ilk karşılayan Garrett oldu. Terden sıırıslık olmuş ama beni güldüren bir sarılma ile kendine çekiyor.

"Bu kadar uzun bir aradan sonra bunu başarabileceğimden emin değildim." Yanaklarımda bir gülümseme beliriyor ve beni uzun ve sert bir şekilde öptüğünde yüzünü tutuyorum. "Maddy ile iyi miydin?"

"Evet!" Gürültü ve adamların koşuşturması arasında söyleyebildiğim tek şey bu.

Garrett sahadaki muhabirle konuşmak zorunda. Muhabir geri dönmenin nasıl bir his olduğunu sorar ve Garrett başını sallar.

"Korsanlarla oynamak her zaman harikadır." Gülümsüyor, elini uzatıyor, ben de tutuyorum. "Yüksek bir notla ayrıldığım için mutluyum."

"Logan Murphy ve şimdi de Berke ve Holmes'un bıraktığınız yerden devam etmesiyle mirasınız hakkında çok konuşuldu. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Futbol hanedanları böyle kurulur. Sonsuza kadar burada olamayacağım, bu yüzden takımın emin ellerde olduğunu bilmek güzel."

Başını sallıyor ve Ricky hemen arkasında, mikrofon sırası için hazır. "İyi oynadı, Grizz." Önüne geçmeden önce Garrett'in sırtına bir tokat atıyor.

Ben sinirliyim ama Garrett'in gözleri benimkilere sabitlenmiş durumda. "Hadi gidelim buradan."

Sahadan ayrılırken kocaman gülümsüyor ve ben Ricky'ye nankörlük ettiği için bağırmağa hazır bir şekilde arkama bakıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Soyunma odalarına giden büyük girişin önündeyiz ve Garrett'in eli omzumda. "Yorgun musun?"

"Şimdi olmaz." Uzanıp elini tutuyorum. "Bunu hisset."

Yürümeyi bırakıyoruz ve avuç içi geniş göbeğimin üzerinde düz bir şekilde yayılıyor.

Gülmeye başladığında kaşları kalkıyor. "çıldırıyor." "Sanırım yolda bir futbol hayranımız var."

"Ayı Babası için tezahürat yapıyor." Eğilip çenemi tutuyor ve beni yavaşça öpüyor. "Belki de buraya geldiğinde annesi gibi bir dansçı olur."

"Ve Dylan teyzesi."

"Şimdi bakma. Jumbotron'dayız."

"Yine mi?" Omzumun üzerinden bakıyorum ve kameralar yine üzerimizde.

"Ne yapacağız?"

"Fred'le birlikte arabaya gidin, ben de üzerimi çabucak değiştirip sizinle orada buluşayım."

GARRETT'in dairesinde durmuş, şehrin ışıklarına bakıyorum. Bu yükseklikten, insanların buz pateni yaptığı ve kafe masalarında oturduğu Rockefeller Center'ın avlusunu görebiliyoruz.

Garrett arkamdan yaklaşp ellerini omuzlarıma koyuyor. "Oldukça iyi bir manzara, sence de öyle değil mi?"

"Öyle." Dönüp ona bakıyorum, göğsümde yeni bir korku kabarıyor. "Hâlâ burada olmak ister miydin?"

Gözleri aşağıdaki caddede ve hafifçe kaşlarını çatıyor. "Hayır."

"İstemiyor musun?" Gözlerim kısılıyor ve duymak istediğim şeyi söyleyip söylemediğinden emin olamıyorum.

"İki yıl önce muhtemelen evet derdim ama burada gerçekten çok uzaktayım. Takım arkadaşlarımı seviyorum ama ailemi özlüyorum. Newhope'ta olmayı seviyorum." Mavi gözleri benimkilere kayıyor ve dolgun dudaklarında yarım bir gülümseme beliriyor. "Orada seninle olmayı seviyorum."

Göğsüm sevinçten ağrıyor ve kollarımı beline dolamak için bir adım öne çıkıyorum. Dudaklarını başımın tepesine bastırıyor, derin bir nefes alıyor ve vücudumda bir başka duygu patlaması yaşanıyor.

"Orada seninle olmayı seviyorum." Sesim sessiz.

"Birmingham'da güçlü bir avukat olmayı özlemiyor musun?"

Bir kahkaha atarak başımı sallıyorum. "Hayır." Bir adım geri çekilip çenemi kaldırarak gözleriyle bir kez daha buluşuyorum. "Tam olmak istediğim yerdeyim."

Yanaklarımı kavlıyor ve ağızlarımız birleşiyor. Dudaklar birbirinden ayrılıyor ve dillerimiz birbirine dolanırken vücudumun alt kısmında sıcaklık yükseliyor. Elimi tutarak beni yatak odasına götürüyor.

Taytımı ve iç çamaşırlarımı çıkarmak için diz çöküyor. Tam üstümü çıkaracaktım ki ayağa kalkıp beni durdurdu.

"Forma şimdilik üzerimizde kalsın." Sesi şehvetli ve elimi tutup beni önünde büyük bir ayna olan alçak bir şifonyere götürüyor. "Ellerini buraya koy ve kımıldama."

Formayı sırtımın üzerinden kaldırarak iri elleriyle kıcımlı sıkıyor, bir dizinin üzerine çöküp yüzünü amıma gömmeden önce kaldırıp yayıyor.

O yalayıp emerken sakalları kalçalarımın sürtünüyor ve o kadar sert boşalıyorum ki neredeyse şifonyerdeki tutuşumu kaybediyorum. Hızla yükselerek sikini çırpınan göbeğime sokuyor, boynumun önünü tutarken hızlı ve sert bir şekilde itiyor.

"İşte bu... Sikime gel, Cherry." Kulağımın arkasını öpüyor, çığlık atmamı ve daha sert boşalmamı sağlıyor. "Çok iyi hissettiriyor."

O arkamdayken duramıyorum ve kıcımlı kaldırıp ona doğru itmeye başlıyorum. Bir başka derin iniltiyle başı omzuma düşüyor. Biraz daha ve içimde kırıldığımı hissediyorum. Vücudunu benimkine tutarak, o bitirirken ileri ve geri sallanıyoruz, vücudumu güçlü kollarıyla sarıyor.

Bizi daha da yakınlaştırıyor, sözlerimizi kırılmayacak kadar derin sözlerle mühürlüyor.

Garrett

L Sonbaharın sert sabahına adım attığımızda iv yanımdaydı. Dairemden güneye, Beşinci Cadde'ye doğru ilerlerken elimi onun elinin üzerine koyup koluma sıkıştırıyorum.

Ona nereye gittiğimizi söylemedim, çünkü kafamı kaldırıp onu maçımdeki locada Maddy'nin yanında gördüğümünden beri bundan nasıl kurtulacağımı bulmaya çalışıyordum.

Onu orada, formamı giyerken, her oyundan sonra el sallarken ve gülümserken görmek göğsümde ne istediğimi pekiştirdi. Ona karşı hislerim daha kesin olamazdı ve bir planım var. Ve bunu bozmak istemiyorum.

DYLAN

Sahada mı evlenme teklif edeceksin???

Bu büyük bir risk ama bence evet diyecek.

DYLAN

Şu an ağlıyorum 😭😭😭

Onun haberi olmadan ona nasıl yüzük alabilirim?

DYLAN

Bir itme hediyesi!

İtme hediyesi ne demek?

DYLAN

Bana sahip olduğun için çok şanslısın. Kocalar eşlerine her zaman bebekleri olduktan sonrası için itme hediyeleri alırlar.

Bunu neden hiç duymadım?

DYLAN

Kim bilir, ama bu bilgiyi kardeşlerinle paylaşsanız iyi olur.

Evet, seni anladım, ama itme hediyesi elmas yüzük mü?

DYLAN

Hayır, ama ona sürpriz olmasını istediğini söyleyebilirsin. Sevdği birkaç şeyi seçmesini sağlayın ve içlerinden birini elmas yüzük yapın.

Liv bunun için fazla zeki.

DYLAN

Tabii ki öyle, ama yine de ne zaman olacağını tahmin etmeye devam edecek...

Sanırım yapabileceğimin en iyisi bu.

DYLAN

ÇOK HEYECANLIYIM!!!

Bu da bir sonraki izlemeniz gerektiği ya da kaçıracağınız anlamına geliyor.

DYLAN

YA DA! Logan'ın beni aramasını sağlayabilirim.

Thomas'la birlikte mutfaktaki küçük televizyonundan izleyebilirsiniz.

DYLAN

Şanslı televizyonu.

Belki bu beni şanslı yapar.

DYLAN

Şansa ihtiyacın yok. O seni seviyor. Çok mutluyum!

Dylan'ın özgüveni benimkini artırıyor. Kız arkadaşımın bana aşık olduğunu yazılı olarak görmek, sadece bir mesaj olsa bile, bir şekilde daha resmi hissettiriyor.

küçük kardeş. Ayrıca Dylan'ın planı oldukça sağlam. Bir dahaki sefere bir sürpriz yapmam gerektiğinde onun ne kadar sinsi olduğunu hatırlamam gerekecek.

"Brunch'a gideceğimizi sanıyordum?" Beşinci Cadde'den restorana doğru döndüğümde Liv'in kaşları çatılıyor.

"Sadece hızlıca bir yere uğramam gerek." Onu Tiffany & Co.'nun pirinç ve cam, art deco ön kapılarına götürdüm.

"Garrett..." Tereddüt ediyor, elini kolumdan çekiyor. "Ne yapıyoruz biz?"

Onun tepkisi göğsümde kaynayan endişeyi körüklüyor ama ben bunu bastırıp gülümsüyorum ve Dylan'ın hilesine odaklanıyorum.

"Hadi Liv. Görünüşe göre sana bir hediye vermezsem kötü bir baba oluyorum." Başımı eğerek hayal kırıklığına uğramış gibi yapıyorum. "Beni kötü bir baba yapmaya mı çalışıyorsun?"

Dudakları patlamaya çalışan gülümsemeye karşı geriliyor ve güzel, güzel ela gözleri buğulanıyor. "Bunu asla yapmam. Bu imkansız olurdu."

"O zaman buraya gel." Elini tutup onu ikonik mücevher mağazasına götürüyorum.

Burası şaşırtıcı derecede gösterişsiz bir yer. Duvarları kaplayan çarpıcı kemerli pencereler dışında, merkezin etrafına dizilmiş cam vitrinlerle dolu büyük bir oda. Tezgâhtarlar arkalarında takım elbiseleri ve gülümsemeleriyle duruyor, ben de onu en yakındakine yönlendiriyorum.

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" Adamın sesi neredeyse İngiliz gibi, çok resmi.

"Buradaki hanımefendi için çeşitli hediyeler arıyoruz." Liv'e işaret ediyorum.

"Bir çeşit mi?" Bana doğru eğildi ve fısıldadı.

"İtme hediyesi diyebileceğiniz bir şey için." Bunu söylerken süslü bir aksan kullanıyorum - bu oyunu iki kişi oynayabilir. "Ama sürpriz olmasını istiyorum."

"Elbette, efendim."

"Tam olarak ne alacağını bilmesini istemiyorum, bu yüzden aralarından seçim yapabileceğim birkaç şey seçmesini istiyorum."

"Çok akıllıca." Yüz ifadesi sakin. "Nasıl devam etmek istersiniz?"

Kolumu cam vitrine yaslayarak (evet, yüzünü buruşturduğunu görüyorum) Liv'e bakıyorum. "Etrafta dolaşıp beğendiği eşyaları not etmesi mümkün mü, sonra bana listeyi verebilirsin?"

"Kesinlikle."

"Garrett." Liv'in ifadesi düz. "Etrafta dolaşıp bir şeyleri işaret edemem."

"Elbette yapabilirsin. Seni mutlu eden her şeyin üzerine bir Post-it yapıştır." "

Gözleri kısılıyor ve yemin ederim bu kadını seviyorum. Dokuzuncu sınıfta aşık olduğum kızın aynısı, ama çok daha güçlü ve biraz da sert. Beni diken üstünde tutmasına bayılıyorum.

"Yap şunu." Ellerimi ona doğru sallıyorum. "Ben burada oturup sosyal medyada gezineceğim."

"Brunch yapacağımızı sanıyordum." Daha yakına eğildi.

"Bay... Statler'dı değil mi? Tiffany'de hanımım için atıştırmalık bir şeyler var mı acaba? Konsantre olmasına yardımcı olur."

"Gerçekten de öyle." Arkada duran ve hızla öne çıkan bir dalkavuğa eliyle işaret ediyor. "Atıştırmalık."

"Evet, efendim." Sessiz bir fısıltı.

Liv'e küçük bir kutu içinde robin's-egg mavisi makaron veriliyor. Bir tanesini çıkarıp dikkatlice ısıyor.

"Bu vanilya!"

Çocuk gülümseyerek "Tiffany vanilya, Bayan," diyor.

Parmaklarıyla burnunu kapatarak öne doğru eğiliyor. "Teşekkür ederim."

Liv uzaklaşıyor ve ben Statler'a işaret ediyorum. "Kendi bedeninde bir pırlanta yüzük seçtiğinden emin ol. Bu hafta alabileceğim bir şey."

Ona göz kırpıyorum ve o da parmağını burnunun kenarına koyuyor. Sonra yürüyüp altın rengi, saten kaplı bir sandalyeye oturuyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

Yarım saat sonra kapıdaydık. Statler, ürün numaraları ve renkleri de dahil olmak üzere seçimlerinin listesini bana e-posta ile gönderdi ve ben de yüzükleri aramak için hızlıca taradım. Birkaç büyük yüzük ve kenarlarında daha küçük pırlantalar olan kare şeklinde zarif bir pırlanta seçtiğini görmek beni mutlu ediyor. Sade ve zarif, tıpkı Liv gibi.

Kâtibe kısa bir selam veriyorum. "Yakında görüşürüz,

Stat." "Evet, efendim." Görüldüğü gibi resmi bir şekilde geri çekildi.

Liv elini koluma atıyor ve ısıltılı gözlerle bana bakıyor. "Çok eğlenceliydi. Kendimi prenses gibi hissettim."

"Güzel." Çenemi kaldırıp alnından öpüyorum, mutluluk göğsümde mayalanıyor. "Ne yapmak istiyorsan bana haber ver yeter."

"Şimdi biraz yemek yemek istiyorum. Küçük kız açlıktan ölüyor." "Tamamdır."

"Seninle tekrar oynamak çok eğlenceli." Ricky üniformasıyla sahanın kenarında duruyor. "Biliyor musun, burada bir şeyler yapabilirdik."

"Benim zaten bir kız arkadaşım var Rick." Bu evrim olayında çok iyi gidiyorum. O an ona gerçekten *Dick* demek istedim.

"Evet, biliyorum, artık bir aile babasısın." Çenesini Charlie'nin kutusuna doğru kaldırıyor. "Seni suçladığımı söyleyemem. Google'da biraz araştırma yaptım ve Olivia Bankston dansçıyken çok seksiymiş."

"Evet. Hâlâ öyle." Öfke boğazımda düğümleniyor.

Göründüğü kadar aptal değildir, çünkü hemen iki elini de kaldırır. "Alınma, iltifat olarak söyledim!"

Onu bir saniye ölçüp biçiyorum. Kıçına tekmeyi basarsam muhtemelen burada daha uzun süre kalmam gerekecek ya da daha kötü bir şey olacaktı ve Liv'in Newhope'a dönmek istediğini biliyorum. "Yola çıksak iyi olur."

Saha kenarına doğru koşarken, Maddy'nin yanındaki locada oturan ona bakıyorum. İkisi de el sallıyor ve göğsümdeki sevinç kabarması Dick'i unutmama yardımcı oluyor.

Onun yerine, maçtan sonra onu sahaya götürmeyi düşünüyorum. Maddy ve Charlie de bu işin içinde ve Fred aslında bu sabah aldığım yüzüğü benim için tutuyor.

Düşündükçe kaslarım geriliyor. Bu yaptığım en çılgınca şeylerden biri. Umarım evet der. Umarım bu onu güldürür, çünkü hiçbir şey Liv'in gülüşünden daha iyi olamaz.

Charlie koşarak yanıma geliyor, yumruğunu benimkinin üstüne vuruyor ve başını kaldırıp kutudaki Maddy'ye bir öpücük gönderiyor. "Hiçbir fikri yok mu?"

Başımı sallayarak günümüzü süzgeçten geçiriyorum. "Anlayabildiğim kadarıyla hayır."

"Sen cesur bir orospu çocuğusun. Herkes izliyor olacak. Bu akşamki maç CBS'de."

Zor bir maç. Texas-Jack'in eski takımıyla oynayacağız.

Düdük çaldı ve hepimiz koşarak sahaya çıktık. Mustang'lerle oynamakla ilgili bir şey var, onlar tarihsel olarak harika, bu yüzden kazanmayı planlıyorsak bu gece çalışmamız gerekecek.

Sıraya girdik ve başlama vuruşunu beklediğimiz saniyeler içinde 59 numara, karşımdaki savunma yan hakemi çoktan saçmalamaya başladı. "Emekli olduğumu sanıyordum, 50 yaşında, bebek sahibi olmaya başladın."

Bu adamla geçmişte birçok kez karşılaştım. İyi bir oyuncu, benden yaklaşık iki santim uzun ve elli kilo daha geniş ve onu yerinde tutmak için elimden geleni yapacağım.

"Ağladın mı? Çuvala gireceğini mi sandın?" İyi bir bok konuşmasından asla geri adım atan biri olmadım.

"Johnson'ını getireyim."

İşte bu . Top patladığında bir kahkaha atıyorum ve hepimiz ileri atılıyoruz. Omzumla gövdesine olabildiğince sert vuruyorum, çizgiyi dümdüz geçip Charlie'yi çuvallemasını engellemek için elimden geleni yapıyorum.

Neredeyse başlar başlamaz oyun bitti ve beni geri itti. "Senin sert olduğunu sanıyordum. Bana vurdun ve ben hareket bile etmedim."

Yüz yüze duruyoruz. "Doğru, hareket etmedin."

Yapmadı ve Charlie pası aldı. Birkaç yarda kazandık ama yeterli değil.

Hakemler ayırmak için düdük çalıyor ama aslında kavga etmiyoruz. Sahada koşarken kafamı kaldırdığımda Liv'in benim formamı giydiğini ve Paxton'ı kalçasında zıplattığını görüyorum. Charlie'nin formasının bebek versiyonunu giyiyor ve Liv gülümseyerek küçük elini sallıyor. Bu beni güldürüyor ve onlara iki parmaklık bir öpücük gönderiyorum, o da yakalamış gibi yapıyor.

Oyun bir şekilde uzun ve kısa geliyor. Ricky'ye boşluklar yaratmak için elimden geleni yapıyorum ama Teksas savunma hattı bir duvar gibi. Bir noktada topu kaptırıyoruz ve iki taraf da kıpırdamıyor bile.

"Kilo mu verdin?" Elli dokuz hala devam ediyor. "Diyet yapıyormuş gibi görünüyorsun. Seni hissedemememin nedeni bu olmalı."

Düşük skorlu bir maçtı ve üçüncü çeyrekte sadece bir saha golü atabildik. Texas sayı yaptı, yani dört sayı öndeler. Son çizgiye kadar geldik, üç yarda kaldı ve Charlie beni kendine çekti.

"O açılış olmadan bunu kazanamayız, Grizz." "Elimden geleni yapıyorum, Chuck."

"Bunu Ricky'ye göndereceğim." Sırtımı tokatlıyor ve çizgiye koşuyoruz.

"Bunu yap, sonra planına odaklanabilirsin."

Başımı sallayarak çizgiye gidiyorum. Planımı düşünüyorum ama bu beni iyi oynamaktan alıkoymuyor. Karşımdaki lanet kamyon yüzünden.

Birkaç adım geri atıyorum. Belki ona çarpmadan önce biraz hızlanırsam, onu gerçekten yolumdan çekebilirim.

Top şaklıyor ve ben ayaklarımı yere vurarak adamıma doğru ilerliyorum. Geldiğimi görünce gözleri parlıyor ama bir şey oluyor. Ben görmüyorum

Ne olduğunu bilmiyorum ama tam önümde yere yığıldı.

Hızla uçuyorum ve kale çizgisini geçtiğimi fark ettiğimde bacaklarımı havaya kaldırıp onun üzerinden atlıyorum. Etrafımda dönüyorum ve gözlerim Charlie'ninkilerle kilitleniyor. Adamlar sahanın her yerinde koşuşturuyor, her tarafta kaos var ama ben bomboşum.

Charlie baskı altında. İri bir adam ona doğru yöneliyor ama o geri çekiliyor ve topu mermi gibi hızlı bir şekilde benim durduğum yere fırlatıyor. Zaman duruyor, etrafıma sessizlik çöküyor. Duruşumda sağlamım ama çevresel görüşümde 59'un ayağa kalktığını ve bana doğru geldiğini görüyorum.

Göğsüm sıkışıyor. Vurduğunda canımı yakacak ama bu iş bende. Topun arkasında ve tek yapmam gereken ellerimi uzatmak... ve zaman azalırken topu havadan almak.

Göğsüme çarptığı anda 59 bana çarpıyor, beni çimlere gönderiyor ama topu düşürmüyorum.

Maçı kazandıran oyundur ve stadyum patlar.

İki adam kollarımdan tutup beni ayağa kaldırdığında sadece nefes alacak kadar sırtüstü yatmıştım. İçlerinden biri beni kaldırmaya çalıştı.

Hayranlar çığlık atıyor, aşağı yukarı zıplıyor ve birbirlerine sarılıyorlar. Gözlerimi kırpıştırarak etrafıma bakındığımda Charlie'nin koşarak sırtıma atladığını görüyorum.

Kulağıma bağırarak gülerken sendeleyerek bir adım öne çıkıyorum. "Bu gece başka ne olursa olsun, bu oyun kitaplara girecek!"

Bu doğru. Yan hakemler neredeyse hiç gol atamazlar. Bu bizim işimiz değil. Charlie gülüyor, omuzluklarımı çekip dans ediyor. Başımı sallıyorum, hala 59'un o son çabasını atlatmaya çalışıyorum. Bu beni terk edecek bir çürük.

Kaskını çıkarmış, elini kaldırmış ve gülümsüyor. "Seni eve bir kahraman olarak gönderebildiğime sevindim."

"Tökezledin mi?" Ellerimizi tokatlıyoruz ve o başını sallıyor. "Adamlarımdan birinin üstüne bastım."

Sahaya lacivert ve kırmızı konfetiler yağıyor ve etrafım spor muhabirleriyle çevrili. Tam bir kutlama ve bu tarihi bir oyun olsa da, planımı ciddi şekilde bozuyor.

Yüzümde bir mikrofon var ve bunu Charlie'yle benim planlayıp planlamadığımızı soruyorlar. *Hayır*. Galibiyet golünü atacağımı ne zaman anladım? *Ellerime düştüğünde*.

Herkesten daha uzunum ve zorlanarak Fred'i arıyorum, Liv'in burada olup olmadığını görmeye çalışıyorum, Charlie'yi arıyorum. Yanıma yaklaşıyor ve tam Liv'i kenarda kocaman gülümserken gördüğümde sırtıma bir tokat atıyor.

Fred onun arkasında duruyor, ben de kalabalığı yararak onun durduğu yere doğru ilerliyorum, bir elim karnında. Yanına vardığımda bana sarılabilmesi için eğildim. Öpüşürken dişlerimiz çarpışıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum.

"!" diye bağıyor.

Fred elini uzatıyor, ben de mavi kutuyu ondan alıyorum. Tek dizimin üzerine çöküyorum, hâlâ Liv'in belindeyim. Ona baktığımda gözleri kocaman açılmıştı.

"Küместeki o gün bana ne zaman..." diye sormuştun. Gürültü yüzünden bağırarak zorunda kalıyorum ve bu da planımı tekrar gözden geçirmeme neden oluyor.

Artık değiştirmek için çok geç.

"Ne yapıyorsun?" Bir adım öne çıkıp elini omzuma koydu.

Bu noktada, etrafımızdaki oyuncular neler olduğunu fark ediyor. Tüm gözler ve kameralar üzerimizde olmadan önce fazla zamanım yok ve bunu söylemem gerekiyor.

"Hamile olduğumuz için benimle evlenemeyeceğini biliyorum." Yeterince yakınımda, eğiliyor, böylece yüksek sesle bağırarak zorunda kalmıyorum. "Benimle evlen çünkü seni seviyorum Liv. Çünkü beni seviyorsun ve geçtiğimiz aylar hayatımızın en güzel aylarıydı. Onu geri aldık Liv..."

Gözleri parlıyor ve yanağına bir damla yaş düşüyor. Yine de bana evet ya da hayır demiyor.

Boğazım düğümlendi ve kutuyu açtım. "Ne diyorsun?"

Sertçe yutkunuyor, bakışlarını tutuyor. "Korkuyorum." Kaşlarım çatılıyor ve o devam ediyor. "Seni zaten bir kez kaybettim. Bunu tekrar yapamam."

Yaklaşıyorum, nefes almak için çenemi indiriyorum. "Biz çocukluk Liv. Çocuklar hata yapar. Ben çok güvensizdim. Kendimden çok şey kaybetmişim ve güvenmekten korkuyordum." Başını sallıyor, ben de devam ediyorum. "Ben artık bir erkeğim ve kim olduğumu biliyorum. Senin kim olduğunu ve ne istediğini biliyorum. Beni kaybetmeyeceksin ve ben de seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Saha sessizliğe gömüldü. Sadece stadyumun diğer ucundaki bazı insanlar hala devam ediyor ve kameraların bizi izlediğini biliyorum.

"Daha önce evliydim ve yürümedi."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Yanlış adamla evliydin. Asla onun öpücüğü olmadın. Bir aile kurmak için asla onun olmadın. Sen benimsin ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek." Boğazımdaki ağrıyı yutma sırası bende. "Kim olduğumu görmek için biraz daha zamana ihtiyacın varsa bekleyebilirim. Ama benim için o sensin Liv. Sen çocuklarımdan annesisin. Sen benim karımsın. Tek yapman gereken evet demek."

Titreyen elini ağzına götürüyor ve yanaklarına bir gülümseme yayılırken gözleri yaşlarla doluyor. Başını sallayarak kollarını boynuma dolamak için eğiliyor.

Yumuşak sesi kulağımda ve duymak istediğim tek şeyi söylerken göğsümde bir sevinç patlaması yaşıyorum. "Evet."

"Seninle gelebildiğim için çok ." Liv cipte yanıma oturdu ve elimi tuttu. "Seni oynarken izlemeyi, formanı giymeyi çok sevdim ve Maddy ile bebek hakkında konuşmak harikaydı."

Şehirdeki son gecemiz ve samimi bir veda *yemeği* için Charlie ve Maddy'ye gidiyoruz - nihayet, dedi Maddy.

"Arkadaş olacağınıza dair içimde bir his vardı." Liv'in elini dudaklarıma götürüp nişan yüzüğünün tam altından öpüyorum. "Kutuda beni izlemeni gerçekten çok sevdim. Bu hep kurduğum bir hayal gibiydi."

"Maçın son saniyelerinde kazandıran gol pasını yakalamak gibi mi?"

Bir kahkaha atarak başımı sallıyorum. "Böyle bir şeyin olabileceğini hayal bile edemezdin."

"Harika bir andı." Kıkırdarak nefes veriyor. "O kadar çok çığlık atıyordum ki doğum sancısı çekmediğime şaşırdım."

"Tek düşünebildiğim seni bulmaktı." Birbirine dolanmış parmaklarımıza bakıyorum. "Bütün evlenme teklifini dakikasına kadar planlamıştım."

"Garrett." Gözleri benimkileri tutarken parlıyor ve ben yaşayan en şanslı adam oluyorum.

Charlie'nin evi Yukarı Batı Yakası'nda, benim daireme de çok uzak değil. Fred girişte duruyor, ben de arabadan iniyorum ve Liv'in elini tutarak arabadan inmesine yardım ediyorum.

Asansörle çatı katına çıkarken parmaklarımızı birleştirdi ve beni bir öpücük için aşağı çekti. "Bu senin futbol kariyerinin zirvesindeki kirazdı ve bunu görmek için orada olduğum için çok minnettarım."

Kapılar açılıyor ve ben tam onun en tepedeki kiraz *olduğunu* söylemek üzereyken Liv beni asansörden dışarı sürüklüyor ve küçük fuayede zıplayarak kapıya ritmik bir *şekilde tık tık tık tık vuruyor*.

"Bu da ne?" Açıldığında kıkırdıyorum.

Loş dairenin içinde parıltıyan ışıkları gördüğümde Liv iki eliyle ağzını kapatıyor. Kaşlarım çatılıyor ve yaklaşıyorum, tüm ışıklar yanarken ve yüksek sesler hep bir ağızdan *Sürpriz!* diye bağırırken içeri giriyorum.

Takım arkadaşlarım sırtıma vurmak, kollarımı sıkmak ve beni kucaklarına almak için etrafımda toplanırken kalbim neredeyse ağzımdan fırlayacaktı. Müzik daha yüksek sesle çalıyor ve şöminenin üzerinde *Tebrikler, Grizz!* yazan bir pankartın asılı olduğunu görüyorum.

Etrafıma baktığımda, Charlie'nin açıkça ağlayan Maddy'nin yanında durduğunu görüyorum. Logan Dylan'la birlikte öne çıkınca bir çığlık atıyorum.

"Parti vermeden emekli olmana izin vereceğimizi , değil mi?" O takım elbise giymişti ve küçük kız kardeşim de güzel, kısa bir kokteyl elbisesi giymişti. "Seninle çok gurur duyuyorum." Dylan kollarını belime doluyor.

"Ben

hiç böyle bir şey görmemiştim - galibiyet golünü attınız!" "Sonra 59 saatimi temizledi."

"O kısımdan bahsetmiyoruz."

Gülüyorum, küçük kız kardeşime sarılıyorum. Odaya baktığımda Liv'i köşede ellerini burnunun önünde kavuşturmuş halde görüyorum. Gözleri parlıyor ve ona *seni seviyorum diyorum*. O da bana karşılık veriyor ve beni yakaladıklarına inanamıyorum. Bunun olacağından haberim yoktu.

"Bu benim ağabeyim!" Hendrix kalabalığın arasından çıktı ve kaşlarım havaya kalktı.

"Ne?" Bağırıyorum, sarılmak için onu kendime çekiyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Gülüyor ve sırtımı tokatlayarak sıkıca sarılıyor. "Ben de burada senin mirasın için endişeleniyordum. Sikerler beni."

"Bu adam değil." Ricky yanıma gelip omzumu tuttu. "Garrett Bradford bir efsanedir."

Hendrix ve ben bakışıyoruz, sonra ikimiz de gülüyoruz, Ricky'nin elini sıkıyoruz ve köprünün altından çok sular aktığını düşünüyoruz.

"Senin, Logan ve Dylan'ın burada olduğuna inanamıyorum." Daha fazla mutlu olamayacağımı düşünüyordum ama lanet olsun, tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Takım arkadaşlarım elimi sıkmak için sıraya giriyor ve birlikte oynadığımız onca yıldan eski hikâyeleri anlatıyorlar. Yiyecek ve içecekler var ve müzik çalıyor. Televizyonlarda, Korsan olduğum tüm yılların önemli anları yayınlanıyor, bunların çoğu Logan ve benim birlikte başardığımız harika oyunları içeriyor.

Zaman çok hızlı geçiyor, ama harika bir gece. En iyi parti.

Bir noktada kendimi kardeşlerimle birlikte kanepede buluyorum, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini ve ne kadar seyrek gerçekleştiğini düşünüyorum.

"Eve ne zaman dönüyorsun?" Dylan Hendrix'e baskı yapar. "Seni özlüyoruz."

"Görünüşe göre katılmam gereken birkaç düğün daha var," diye dalga geçiyor. "Ama geçen sefer çok eğlendim. Arkadaşın Raven'ın nesi var?"

"Emin değilim." Dylan'ın kaşları çatılır. "Onu kontrol etmem gerek. İrtibatı kaybettik sayılır."

"Eğlenceliydi." Hendrix odaya bakıyor, sesi daha önce hiç duymadığım bir ton alıyor. "O öyle bir kız ki..."

Logan eğilip avucuma vuruyor. "Kadeh kaldırmak için buraya gel, koca adam."

Ayağa kalkıp Charlie ve Logan'ın pasta masasının yanında beni bekledikleri yere gidiyorum. Duygusallaşan biri değilimdir ama bu iki adam uzun zamandır hayatımın büyük bir parçası.

"En iyi O-line'a, en iyi arkadaşlara ve yakında en iyi baba olacak kişiye." Charlie bir bardak kaldırıyor. "Garret Bradford, adam, ayı, efsane."

Başımı sallayarak, oda bağırlara ve alkışlara boğulurken gülüyorum.

Ortam sakınlaşıyor ve Logan ekliyor: "Her zaman en iyi arkadaşım dediğim ve şimdi kardeşim dediğim adama."

Büyük bir tezahürat daha ve lanet olsun, ağlamasam iyi olur.

Sıra bana geldi ve odanın içinde, hayatımın neredeyse on yılını birlikte cesaretlendirerek, çalışarak ve oyunlar kazanarak geçirdiğim sporculara ve arkadaşlarıma baktım.

"Sizler benim ailem gibisiniz ve benim için her şeyin bu olduğunu biliyorsunuz." Sıkı gülümsemeler, birkaç baş sallama. "Kalbimde her zaman bir Korsan olacağım. Ruhen her zaman olacağım ve buradan nereye gideceğinizi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Garrett'a." Charlie kadehini kaldırıyor ve hepimiz kadeh kaldırırken bu bölümün kapandığını görüyorum.

Hiç hayal etmediğim bir şekilde ayrılıyorum ama bu benim hayatımın harika bir parçasıydı. Eğer oyunu eşim ve kızım için bırakacak olsaydım, onları gülümseyerek bırakma hediyesine sahip olduğum için gerçekten minnettarım.

OceanofPDF.com

Olivia

Garrett sarışın peruğuyla barda Craig'le birlikte Missy Elliot'ın "Work It" şarkısı eşliğinde dans ederken, Perşembe Gecesi Cesareti müşterileri yavaş yavaş ön tarafa doğru ilerliyor. Bu gece, Dylan onun Daha hafif acı biberlerden biri olduğunu söylediği Guajillo ile yapılan balayı tarifleri.

Onların arkasındaki büyük ekran televizyonlarda, Garrett'ın sahada bana evlenme teklif etmesinin ardından Jumbotron'da kırmızı harflerle "Evet Dedi!" kaydı tekrar tekrar yayınlanıyor. Her yerde balonlar ve flamalar var ve bu gece ön tarafında altın renginde "Sonsuza Kadar Aynı Dick" yazan beyaz bir kuşak takıyorum.

Bir haftadan biraz daha fazla bir süredir evdeyiz. Garrett New York'taki her şeyi tamamladı, eşyalarını depoya taşıdı ve bunlar olurken Dylan da bir sonraki Perşembe Dare Night için sürpriz nişan kutlamasını planlamakla meşguldü.

"Bu hediye alamayacağım anlamına mı geliyor?" Surat asıyormuş gibi yapıyorum.

Bayan Gina, annem, Clint ve Rachel ile birlikte bir kabinde oturuyorduk ve Dylan elinde iki porsiyon daha cips ve pico de guajillo ile yanımıza geldi

Annem ve Rachel için.

"Bir hediye alsan iyi olur!" Karşımızdaki kabinin kenarına, Bayan Gina'nın yanına oturdu. "Bu gizli bir hikâyeydi ama Garrett ne yapacağını biliyor."

Craig'in yanındaki barda seksi kıçını sallayan nişanlıma bakıyorum ve yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Annem elini benimkinin üzerine koyuyor ve daha yakına eğiliyor. "Yeniden güvenmeyi öğreneceğini biliyordum."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Baban gittikten sonra senin için çok endişelendim. Her gün onun için ağladın ve bunun senin hatan olmadığını sana nasıl açıklayacağımı bilemedim."

Çenem düşüyor. "Eskiden bir konuda yeterince iyi olursam bizi tekrar seveceğini düşünürdüm." Parmağımdaki elmas yüzüğü inceliyorum. "Şimdi hamile olmasaydım bunların hiçbirinin olmayacağından korkuyorum."

"Keşkelerden ve varsayımlardan anlamam," diye iç geçiriyor. "Ama ya bu bebek ilahi bir müdahaleyse, geçmişteki bir hatayı düzeltiyorsa?"

Burnumu kırıştırarak ona bakıyorum. "Çok fazla mutluluğa ulaşmaktan korkuyorum. Asla sahip düşündüğüm bebeğe sahip olduğum için şükretmeliyim."

"Pff!" Annem başını sallıyor. "Kızım ne zaman korkunun onu durdurmasına izin verdi ki?"

"Yeterince sık değil."

"Şimdi başlama." Kolunu bana doladı. "Babanı senden çok daha iyi tanıyordum Olivia. Garrett Bradford'un babana hiç benzemediğini bu sayede sana güvenle söyleyebiliyorum. Sana hak ettiğin sevgiyi verecektir."

Gözlerim yine ona gidiyor, Craig' birlikte barın yanında duruyor ve televizyon ekranında sarılıp öpüşmemizi gösteren ve *üzerinde "Evet dedi!" yazan* afişe bakıyor. Gülümsemesi kendini beğenmişlikle değil, memnuniyet ve gururla dolu ve göğsüme huzur yerleşiyor.

O benim ailem. Her zaman öyleydi.

Clint sıcak salsa lokmaları arasında gönüllü olarak, "İtme hediyelerini bilmem ama Craig'e yuva kurma aşamamız için içi doldurulmuş bir tavuk verdim," diyor. "Ona bir silkie vermek isterdim ama gerçek bir tavuk için yerimiz yok." "Oraya varacaksın, sadece zaman ver." Annem Craig'in erkek arkadaşının kolunu okşuyor.

"Liv üniversite için taşınana kadar tavuk sahibi olamadım."

"Nedeni bu değildi," diye homurdanıyorum yanında. "Değiştirdiğin tek şey bahçeydi."

"Sana çok odaklanmıştım," diye telaşlanıyor annem. "Sen evdeyken tavuklarıma şimdi baktığım gibi bakamazdım."

"Kaç tavukla başladın?" Clint anneme en sevdiği konuyu açtı ve ben de etrafta dolaşma ihtiyacı duyarak kabinden dışarı çıktım.

"İyi misin, bebeğim?" Allie yanıma yaklaştı. "Austin'e hamileyken üçüncü üç aylık dönemin en kötüsü olduğunu biliyorum."

"Rahat edemiyorum." Karnımın yan tarafını tutarak koluna giriyorum ve o da benimle birlikte körfezdeki oyun alanına açılan paravan kapıya doğru yürüyor.

"Hamile olmaktan nefret ediyordum," diye gülüyor Allie, parmaklarıyla sayarak. "İsilik oldum, hemoroid oldum... aklınıza ne gelirse. Dokuz ay boyunca engelli olmak gibiydi, sonunda da bir kabus vardı."

"Austin doğduğunda kaç yaşındaydı?"

"Tanrım, bir düşüneyim." Çenesi düşüyor ve koyu kahverengi saçları yanağına dökülüyor. "Yaklaşık iki kilo muydu?"

"Yırttın mı?" Hâlâ eski kaygılarımla mücadele ediyorum.

"Emin değilim. Bütün uyuşturucuları ben istedim," diye gülüyor. "Oh, bekle-evet! İstemiş olmalıyım, çünkü doktorun bana fazladan bir dikiş attığını söylediğini hatırlıyorum. Bunu hemen oracıkta yaptı."

"Bu ne anlama geliyor?" Kaşlarım çatıldı.

"Fazladan bir dikiş." Bana dirsek atıyor, yaklaşıyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Bilirsin, biraz daha sıkı yapmak için."

"Bu işe yarar mı?" Aklımdan yepyeni bir olasılık geçiyor.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor, yere bakıyor. "Ben Austin'i eve getirmeden önce Jessie hapisteydi."

"Oh." Utañç boynumu ısıtıyor. "Çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

"Sorun değil. Gençken oldukça aptaldım. Yoluma kötü bir çocuk çıkınca bunun *çok* heyecan verici olduğunu sanırdım." Başını sallıyor. "Uzun bir yoldan geldim, bebeğim. Şimdi sadece Austin'i okula ve üniversiteye sokmaya çalışıyorum. Jack bu konuda gerçekten çok yardımcı oldu." Garrett'in en büyük ağabeyinin Zane'le birlikte durup bilardo oynayan çocukları izlediği yere bakarak iç geçiriyor. "O gerçekten... harikaydı."

Gözlerim daralıyor, onunla onun arasında gidip geliyor ve bir daha duymayı hiç beklemediğim bir ses damarlarıma buz gönderdiğinde daha fazlasını söylemeye hazırım.

"Merhaba Olivia. Tanrım, çok meşgulmüşsün."

Yavaşça döndüğümde, Warner Oberon III'ün ete kemiğe bürünmüş halini görmek için başımı kaldırıyorum ve açgözlü bir kedinin şişman bir fare bulması gibi o soğuk mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Burada ne halt *ediyorsun*?" "Karımı kontrol ediyorum tabii ki."

Başım öne eğiliyor ve Gigi karnıma sert bir tekme atıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Haberim yok galiba." Allie aramızda göz kırpmıyor ve duruşunu savunmacı bir poza çeviriyor. "Ve sen...?"

"Hey, burada iyi misin?" O derin ses, güvende olmak için kollarına atılmak istememe neden oldu.

"Garrett," diye rahat bir nefes vererek elini tutuyorum.

Hemen benimkini alıyor, geliyor.

"Sen Garrett Bradford olmalısın." Warner elini uzattı. "Hakkınızda çok şey duydum ve duymadıklarımı da internette okudum ya da televizyonda gördüm!"

"Bu çok tuhaf." Garrett'ın ses tonunda kızgınlık var. "Senin hakkında hiçbir şey duymadım. Kim bu Liv?"

"Warner." Sesimde sessiz bir öfke var. "Oberon. Üçüncü."

"Ah, benim hatam," diye gülüyor Garrett. "Senin hakkında çok şey duydum. Liv'e çok kötü davranan sık kafalı sensin."

"Daha da iyisi, dostum." Warner sanki gelmiş geçmiş en komik fıkrayı anlatıyormuş gibi öne doğru eğilir. "Ben onun kocasıyım!"

Müzik bitiyor ve bir sonraki şarkı daha sessiz, Craig'in araya sıkıştırmayı sevdiği country baladlarından biri. Mide bulantısı boğazımın dibini yakıyor ve en yakın çöp kutusunu arıyorum.

"Özür dilerim, *dostum*..." Garrett'ın sesi keskinleşiyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Ben onun kocasıyım" Warner daha gösterişli bir şekilde Garrett'ın omzuna vurur. "Sürpriz!"

Şimdi gerçekten kusmak üzereyim. Sertçe yutkunarak nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Beynimi düşünmeye zorluyorum, söylediği şeylerin olasılıklarını gözden geçiriyorum. Birmingham'dan başka bir şey düşünmeden ayrıldım. Tüm postalarımı buraya yönlendirdim. Mason bana söylerdi.

"Ne yaptın sen?" Gözlerimi Warner'ın kollarına diktiğimde, iğrenç gülümsemesindeki gerçeği görüyorum.

"Ben hiçbir şey yapmadım." Bana bir adım daha yaklaştı. "Ancak sen çok kötü bir kız oldun."

Garrett'in eli dışarı fırlıyor ve Warner'ın omzunun üst kısmını kavıyor, onu benden uzaklaştırırken neredeyse ayaklarından kaldırıyor. "Çöp konteynerinin içinin neye benzediğini öğrenmek istemiyorsan, geri çekileceksin."

Warner kıkırdamaya başlıyor ve acaba uyuşturucu mu kullanıyor diye merak ediyorum. Garrett ondan bir kafa daha uzun ve yüzündeki ifadeye bakılırsa onu öldüresiye dövmesine iki saniye var.

"Bekle." Elimi kaldırıp arkamı dönüyorum ve pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıyorum. "Bu düşünceni unutma."

Mesajlaşmakla vakit kaybetmiyorum ve Mason ikinci çalışta telefonu açıyor. "Hey, kız arkadaşım!" Sesi neşeli. "Son zamanlarda tüm haberlerde siz varsınız. Görüyorum ki en iyi dilekler sırayla-"

"Sıralı değil, Mason." Öfkemi gizleyemiyorum. "Warner az önce Newhope'ta ortaya çıktı. Hâlâ evli olduğumuzu söylüyor."

"Ne?" Mason fısıldıyor ve arka planda ayaklarını sürüyerek konuştuğunu duyuyorum.

"Ben de öyle dedim." Sesim daha da yükseliyor. "Ne oluyor Mason?"

Dizüstü bilgisayar tuşlarının tıkırtılarını duyuyorum. "Sözleşmeyi aylar önce avukatına verdim. Bundan sonrasını halledeceğini söyledi."

"Öyle mi yaptı?" Göğsüm kendi üzerine çöküyor ve o daha cevabı bulamadan ben cevabı biliyorum.

"Dosyayı göremiyorum."

"Mason!"

"Neden evrakları dosyalamadı ki?" Arkadaşımın sesi gerçekten şaşkın geliyor, sanki normal insanlarla uğraştığımızı düşünüyormuş gibi.

"Avukatını ara. Bir şey öğrenir öğrenmez bana haber verin."

Telefonu kapattıktan sonra sırttan eski sevgilime dönüyorum. "Boşanma kağıtlarını imzalamadın."

"Benim küçük evcil hayvanım." Warner bana gülümsüyor. "Neden senden boşanmak isteyeyim ki, özellikle de bebeğimi doğuracağını biliyorken."

Bir sarsıntı daha. "Bebeğin mi?" Sesim yükseliyor. "Sen anne-" Son saniyede, bir aile restoranında olduğumuzu hatırlıyorum. Başımı sallayarak dönüyorum. "Bunu şu anda yapamam."

"Buraya gel." Allie kolunu bana doladı. "Seni annene ister misin?" Garrett hemen yanımda. "Bu gece bende kalacak." "Burada neler oluyor?" Jack geldi, onu Zane takip etti. "İyi misin, G?" Logan hemen arkalarında ve ben ölmek istiyorum.

"Görünüşe göre çetenin hepsi burada." Warner'ın sesi midemi bulandırıyor.

"Garrett?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve o da yüz ifademi okuyor.

Çenesi gergin ama nefes alıyor. "Bu Warner Oberon, Liv'in eski sevgilisi."

"Pek sayılmaz." Warner gülümsüyor ve elini sıkmak için uzatıyor. "Karım ve babalık testi için buradayım."

"Babalık testi yaptırmayacağım, seni kendini beğenmiş pislik. Seninle yatmayalı... Hatırlamıyorum bile." Etrafımızdaki birkaç kişi dönüp bakıyor ve yüzümde bir sıcaklık beliriyor. "Garrett, lütfen."

Yumrukları sıkılı ama elimi tutup beni Allie ve kardeşlerinden uzaklaştırarak kapıya doğru götürüyor.

"Sen konuşmaya hazır olduğunda ben adada kalacağım, bebeğim!" Warner arkamızdan sesleniyor. "Umarım bunu zor yoldan yapmak zorunda kalmayız."

Garrett'in eli kolumda sıkılaşıyor ama onu kendime yakın tutuyorum.

"Yapma."

Restorandan Bradford'ların evine kısa bir yürüyüş mesafesindeyiz ve arka kapıdan girer girmez misafir banyosuna koşuyorum, Cooters & Shooters'da yediğim pico de gallo ve Liquid Death'i tuvalete kusarken dizlerimin üzerine çöküyorum.

Omuzlarım çöküyor ve gözlerimden öfkeli yaşlar boşanıyor. Garrett benimle birlikte küçük odaya sıkışıyor, büyük ellerini yüzümün kenarlarında gezdiriyor ve saçlarımı tutuyor.

"yok..." Sesi sakinleştirici ama ben enkaz halindeyim.

"Oh, Tanrım." Sifonu çekerken tuvaletin arkasındaki peçetelere uzanarak nefes nefese kalıyorum. "Kusmaktan nefret ediyorum. Üçüncü Warner Oberon'dan nefret ediyorum."

"Buraya gel." Beni kollarına çekiyor, ben de yanağımı göğsüne yaslıyorum. "Görünüşe göre Gigi de ondan nefret ediyor."

"O adamla evlendiğime inanamıyorum." Doğrulup burnumu siliyorum, öfke göğsümü yakıyor. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Ve Gigi'nin onun olduğunu söylemeye çalıştığına? Bu ne lan?"

"Keşke onu bir çöp konteynerine tıkmama izin verseydin." Garrett yanağımdaki saçları kulağımın arkasından takip ediyor ve öfkeme rağmen bir kakhaha daha atıyorum

Bir avuç kağıt mendil.

"Onu bir çöp konteynerine tıkmayı çok isterim." Kaşları heyecanla kalkıyor ama ben başımı sallıyorum. "Bu sadece işleri daha da kötüleştirir."

"Ama ne kadar iyi hissettireceğini bir düşünün."

Yerden kalkarken, ayağa kalkmama yardım eden Garrett'ın elini tutuyorum. "Gerçekten olurdu."

Lavabonun üzerine eğilip ağızma bir avuç su attıktan sonra Garrett'ı merdivenlere kadar takip ediyorum.

Telefonum bir mesajla aydınlandığında yüzümü yıkamayı yeni bitirmiş ve yatmaya hazırlanıyordum.

MASON

Warner evrakları aldı ve kendisinin dosyalayacağını söyledi. Sonra da takip etmeyen avukatını kovdu.

Çok özür dilerim Liv. Her şeyi iki kez kontrol etmeliydim. Temerrüt kararı talep edebiliriz. Bir yıldır ayrı yaşıyorsunuz ama Birmingham'a gelmeniz gerekecek.

Nefesimi tutarak koridoru geçip Garrett'ın yatak odasına gidiyorum, beni kapıda pazen pantolon ve tişörtsüz karşılıyor.

Çenemi kaldırıyor. "Bu surat da neyin nesi?"

"Mason temerrüt kararı alabileceğimizi söylüyor, ama hakim karşısına çıkmak için Birmingham'a gitmem gerekiyor." Yere bakarak elimi karnımın üzerinde gezdiriyorum, üç saatlik bir yolculuktan ve ardından mahkemede geçecek saatlerden korkuyorum.

"Tek yolu bu mu?" Beni yatağa götürdü, yorganı geri çevirdi. "Warner'ın kağıtları imzalaması dışında." Yastıkları sırtıma göre ayarladım. Şu anda uyumak için en rahat yol bu. "Avukatını kovdu."

"Mason'da belgeler var mı?"

Kaşlarımı çatarak yanıma kayıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Yarın restoranda bunları size fakslamasını isteyin. Mahkeme katibinin ofisinde çalışan bir noter var. Ben onu alırım, Zane ve ben de Bay Oberon'u ziyaret ederiz."

"Garrett..." Göğsüm sıkışıyor ve bunu ne kadar istesem de başının belaya girmesini istemiyorum. "Bu benim pisliğim. Ben halletmeliyim."

Uzanıp başparmağını saçlarımin arasında gezdiriyor. "Uzun bir partnerin olsun istiyordun." Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Artık sahipsin"

bir tane."

"Evet, ama..."

"Burada ellerin dolu, küçük hanımımızı büyütüyorsun, kendinle ilgileniyorsun. Bırak bununla ben ilgileneyim."

"Bunun seni incitmesini istemiyorum." Gözlerim aşağı kayıyor ve parmağımı göğsünün çizgisinde gezdiriyorum. "Harika bir iki hafta geçirdin. Kendi zamanını geçirmeni istiyorum ve böyle bir şey bunu mahvedebilir."

"Hiçbir şey mahvolmayacak." Öne doğru uzanarak sırtımı göğsüne yaslamam için beni kaydırıyor. Büyük elleri bebeğimin yumrularının üzerinde geziniyor. "Dostça bir ziyaret olacak. İyi davranacağız."

"Güzel mi?" Parmaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken kaşlarımı kaldırıyorum. "Kimsin sen? Dalton?"

Kıkırdayarak nefes veriyor ve omzumun üst kısmına bir öpücük konduruyor. "*Road House* boyunca uyuduğunu sanıyordum."

"*Road House*'da bir kez uyuyakalmıştım. İlk izleyişim sayılmazdı."

"Kibar olmama zamanı gelene kadar olacağız. Şimdi biraz dinlen."

Garrett

I Alabama ve Florida eyalet sınırları arasındaki su yolunda bulunan küçük bariyer adasına kırk beş dakikalık bir yolculuk. Rhonda Peachtree kamyonetimin arka koltuğunda, Zane ise önde oturuyor.

Ana yoldan adaya giden yüksek köprünün dibindeki nöbetçi kulübesine vardığımızda, rozetimi gösteriyorum ve adam sadece bir bakışla bizi kapılardan geçiriyor.

"Bu bir hayvan kontrol rozeti, değil mi?" Zane bir kahkaha attı. "Evet, henüz şerif değilim."

Rhonda arka koltuktan neşeyle sesleniyor: "Hayvan kontrol memurları kolluk kuvveti değildir, ancak eyalet ve yerel yönetimlere bağlı olarak çalışırlar."

"Tam buraya, Rhonda." Yumruğumu havaya kaldırdım, o da yumruğuma vurdu.

Rhonda, mahkeme kaleminin yanı sıra şerifin ofisine de ev sahipliği yapan belediye kompleksinde noterlik yapıyor. Benden birkaç yaş küçük, herkes gibi deniz kıyısında yaşamak için Georgia'dan buraya taşınmış ama iyi bir insan.

O Warner denen hıyar Cooters & Shooters'a gelip çene çaldığından beri içim içime sığmıyor. Kadınımı ağlattı ve bebeğimi kusturdu.

Adresine yaklaşırken yolu tarıyorum, her ihtimale karşı bir çöp konteyneri arıyorum.

Liv'in gözleri dün gece çok yorgundu. Onu kollarımda tutarak başını öptüm ve uykuya dalarken buraya gelip bu kendini beğenmiş pisliğın kıcına tekmeıı basmayacağıma söz vermek için tüm gücümü harcadım. Kardeşimin burada olması *kibar* kalmama yardımcı olacak.

Umarım.

Ana bulvarı takip ederek River Road'dan sağa dönüyorum ve bu yol bizi noktaya kadar götürüyor. Sola Key Drive'a dönüyoruz ve deniz yeşili süslemeli ve etrafı çevrili, perdeli bir verandası olan büyük, beyaz bir evin önüne park ediyoruz.

"Beklediğimden daha mütevazı." Kamyonetten inen Zane'in alçak sesi sakindi. "Bu adamın bir tür gazilyoner olması gerekmiyor muydu?"

"Onun gibi bir şey." Çenem yerine oturdu ve kapıyı kapatıp ön kapıya çıkan geniş basamakları tırmandım.

Rhonda arkamda, Zane ise lacivert bir tişörtün üzerine giydiğı flanel gömleğiyile yanımda duruyor. Onu ahırdan aldım, bu yüzden iş botlarını giymiş ve beyzbol şapkasını ters takmış. Kollarını kavuşturuyor ve benim kadar uzun olmasa da, o soğuk mavi gözleri ve siyah saçlarıyla kendine has heybetli bir duruşu var.

Kapıyı alıyorum, ellerimi kalçalarıma koyuyorum, kardeşime ve bir postacı çantasında evrakları ve noter malzemelerini taşıyan Rhonda'ya dönüyorum. Kot pantolon ve beline kadar uzanan pembe bir blazer ceket giymişti ve yanımda duran minyon bir profesyonel gibi görünüyordu.

Kapı açılır ve gelen adamın ta kendisidir. Açık mavi şortu ve pembe polosuyla Warner Oberon. Bu adamdan daha fazla nefret edebileceğimi sanmıyordum.

"Oh, merhaba." Bir adım geri çekilerek irkilmiş gibi bakma nezaketini gösterdi. "Bekleliyordum... Kapılardan nasıl geçtiniz?"

"Saçmalamayı kes, Oberon." Elimi kapıya koyuyorum, daha geniş açıyorum ve içeri girebilmemiz için onu geri itiyorum. "Ne istiyorsun? Paranın peşinde olamazsın."

"Anlamıyorum."

"Neden burada Liv'i rahatsız ediyorsun?"

Tekrar ediyorum. "Ailemi istiyorum."

Yumruğum sıkılaşıyor. "O zaman git kendininkini yap. Liv ve bebek benim." "Sen öyle diyorsun."

Zane hızla yanıma geliyor ve adamın burnuna bir yumruk indirmeden önce ön kolumu tutuyor. "Sanırım Liv de bizimle aynı fikirde." Sesi düz ve Warner'ın gözleri ona kayıyor. "Elimizde karınıza sadakatsizlik ettiğinizi ve çocuğunuz olmadığını belirten boşanma belgeleri var."

"Kimsin sen, avukat mı?" Warner çenesini geriyor ve kardeşime karşı burnunu kıvrırma şeklinden hoşlanmıyorum.

"Zane Bradford." Zane elini uzatıyor. "Ben Garrett'in kardeşiyim ve Liv'i uzun zamandır tanıyorum."

Warner'ın çenesi sıkılır ve başını sallar. "O zaman onun yüksek ruhlu ve uçarı olduğunu biliyorsun. Söylediği tek bir kelimeye bile inanamazsın. Ne de olsa o bir dansçıydı."

"Liv'in kararları konusunda çok düşünceli olduğunu bilirim." Zane'in ses tonu değişmiyor. "Belki bir tanesi hariç, o zaman bile kararını sahiplenirdi."

"Buraya gelip bu adamla evlenmek için bebeğimi alıp kaçtığı mı? Biz boşanmadık bile!"

Buna daha fazla dayanamayacağım. "Dostum, kafayı mı yedin sen? Liv daha buraya gelmeden boşanma davası açtı ve annesine bakmak için geldi. Ben New York'taydım."

"Aynen öyle, yani senin bebeğin olamaz."

Dudaklarımdan hava üfleyerek Zane'e dönüyorum. "Burada elimden geleni yapıyorum..." "Beni arkadaşlarımızın önünde küçük düşürdü."

Masanın ucuna doğru yürüyor.

ve bir bardak berrak sıvı döküyor.

"Seni aşağıladı mı?" Ses tonum keskinleşiyor.

"Kalabalık bir şahit grubunun önünde evlendik. Yarıyı ayrı olduğumuzu bile bilmiyor."

"Onunla yattığını biliyorlar mı?" Ses tonumda ısı yükseliyor. Göğsümde yanıyor. "Bir yıldır ona dokunmana izin vermediğini biliyorlar mı?"

"Onun benim karım olduğunu biliyorlar." Gözleri parlıyor. "Bana bu şekilde davranılmıyor. Benim bir imajım var ve onun yeri benim yanımda. Eğer şimdi eve dönerse, her şey affedilmiş olacak."

"Bu adam bana bir kaplumbağayı hatırlatıyor," diyorum Zane'e dönüp ona bakmadan önce. "Gitmesine izin vermeyen yaşlı bir kaplumbağa bulduğumuzda ne yaparız biliyor musun? Bir sopa alırız."

"Bak..." Zane aramıza giriyor. "Bu çok daha aşağılayıcı olabilir ya da çok çabuk bitebilir-"

Mutfakta bir kapı çarptı ve hepimiz yukarı baktık. "Tatlım, ben geldim!" Mayo ve kaftan giymiş minyon bir sarışın, neşeli bir gülümsemeyle odaya giriyor. "Oh, merhaba. Misafirimiz olduğunu bilmiyordum! Tanıştığımızı sanmıyorum."

Belli ki hamile ve kardeşimle bakışıyoruz. "Ben Garrett Bradford. Bu kardeşim Zane, bu da Rhonda."

"Ben Maren Oberon, Warner'ın karısıyım!"

Hepimiz geri çekilip Warner'ın şaşkın ifadesini yakalamak için dönüyoruz. "Maren, burada ne işin var? Bütün gün havuzda olman gerekiyordu."

"Yorulдум. Hamileyken nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Duydum." Elini tutmak için öne doğru adım atarak başımı sallıyorum.

"Sadece merak ediyorum

-Bu Warner'ın bebeği mi? Bana onun çocuğu olamayacağı söylenmişti."

"Evet, tüp bebek yaptık ve *işte!*" Küçük bir kahkaha atıyor. "Sadece birkaç aylık hamileyim. İkizlerimiz olacak."

"Tebrikler." Başımı sallıyorum, kendime eskisinden daha da çok güveniyorum.

"Yani sen ve Warner... evli misiniz?" Zane bir sonraki soruyu Ben.

"Resmi olarak değil." Mutfağa gider, kendine bir bardak

Su. "Warner'ın boşanmasına izin vermeyen bir eski karısı var. Biz de *Soğuk Dağ* olayını yaptık... Affedersiniz, içecek bir şey ikram edebilir miyim?"

"Maren, onlara söylemek zorunda değilsin-" diye başlar Warner.

"Ben iyiyim," diye hemen araya giriyorum. "*Soğuk Dağ* nedir?"

"Biliyorsun, filmde! O filme bayılıyorum. Nicole Kidman ve Jude Law?" Göğsünü tutuyor ve fışkırıyor. "Onlar da evlenemediler, bu yüzden üç kez 'Seninle evleniyorum, seninle evleniyorum, seninle evleniyorum' dediler. Ve hepsi bu kadar!"

"Maren." Warner'ın sesi keskinleşir. "Bu adamlar bizim özel hayatımızla ilgilenmiyor."

"Oh, özür dilerim! Siz arkadaş değil misiniz?" Mavi gözleri kocaman kırışıyor ve dördümüzün arasına bakıyor.

"Şöyle bir şey Maren, biz aslında 'şirret' eski karısı adına buradayız. Boşanmaya hazır ve Warner'ın belgeleri imzalaması gerekiyor." Rhonda'ya işaret ederek gülümsüyorum. "Kendi noterimizi bile getirdik."

"Başardın!" Maren'in sesi coşkulu bir ciyaklamaydı. "Warner, bunu biliyor muydun? Bana sürpriz mi yapacaktın?" Başını yana eğiyor,

Gülümserken gözleri çekik.

Rhonda'dan kâğıtları aldım ve Warner'ın çaresizce durduğu yere gittim. "Al bakalım." Sesimi alçaltarak bakışlarımı onunkilere diktim. "Çeneni kırmadan önce kâğıtları imzala."

Bana tiksintiyle bakarak kalemi aldı. Paraf atması gereken üç yeri işaret ediyorum ve Rhonda son sayfaya mührünü basıp hızlıca imzalıyor.

"Buna ne dersin?" Evrakları güvenli bir şekilde çantasına koyduktan sonra dayanamıyorum. "Senden boşanıyordum, senden boşanıyordum, senden boşanıyordum."

"Ama sen değilsin..." Rhonda gülüyor, Warner'dan bana bakıyor, sonra gözleri açılıyor. "Oh! İşemem lazım. İkizlerin şakası yok."

Odadan koşarak çıkıyor ve ben de Zane ile el çırpıyorum. "İyi bir hayatın olsun, Oberon."

"Bu iş daha bitmedi," diye tıslıyor ve ben kırılıyorum.

Zane'in beni durdurabileceğinden daha hızlı dönerek onu boynundan yakalıyorum, ayaklarından kaldırıyorum ve sırtını duvara yaslıyorum. "Evet, öyle." Sesim kısık bir hırıltıya dönüştü.

"Beni yere bırak!" Yüzü kıpkırmızı ve burnu akmaya başlarken elimi pençeliyor.

"Bana bak, Warner. Bu benim *kibarlığım*." Gözlerim lazer gibi onunkilere kaydı. "Eğer bir daha karımı rahatsız edersen, onu kızdırır ya da ağlatırsan, gırtlığını koparıyorum." Onu ayağa kaldırıyorum, dudağındaki sümüğü silip nefese kalırken gömleğini düzeltiyorum. "Ve eğer küçük kızımı bir daha rahatsız edersen, bir daha babalık testi yaptıрма konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Sesi boğuk ve gelincik gözleri benimkilerle buluşuyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve o geri çekiliyor. "Bu bir söz." Zane kıkırdayarak sırtımı sıvazlıyor. "Tamam, Baba Ayı. Burada işimiz bitti."

Göğsüm kabarıyor ve öfke kanımda sıcak bir şekilde dolaşıyor. "Hâlâ çöpü çıkarmak istiyorum."

"Biliyorum." Zane kolumu nazıkçe çekti. "Eğer bu adam bir daha karşına çıkacak kadar aptal olursa, sana yardım edeceğim. Şimdi şu evrakları dosyalayalım."

Olivia

"T Şapkalı olan kuzu budu gibi görünüyor," diyor Garrett tembelce. Berrak bir bahar gününde Cooters & Shooters'ın arka verandasındaki hamakta oturuyoruz. Başım göğsüne yaslanmış. hafifçe ileri geri sallanıyoruz.

Bulutların masmavi gökyüzünde süzülüşünü izlerken tüylü bir battaniyeye sarınmışım, yükselen beyaz balyaların içinde şekiller buluyorum. "Sanırım Henny Lane'e benziyor."

Boşanma evraklarımın şehirdeki hakime sunulmasından bu yana çok şey oldu. Katip nihai kararın çıkmasının on haftayı bulabileceğini söyledi, ben de bunu aklımdan çıkardım. Ne kadar süreceği umurumda değil. Tek bildiğim her şeyin bittiği ve bu adamın bunu gerçekleştirdiği.

Bana nasıl olduğunu anlatırsa ona inanmayacağımı söyledi, ben de umurumda olmadığını söyledim. Önemli olan tek şey birlikte olmamız ve bebeğimizin sağlıklı olması.

Ailemizle birlikte güzel bir tatil sezonu geçirdik. Tam zamanlı olarak sahilde bulunmayalı çok uzun zaman oldu. Geçit törenlerini ve tüm ışıktandırmaları unutmuşum.

şehir merkezindeki ağaçlar ve parkta battaniye ve patlamış mısır eşliğinde Kutup *Ekspresi*.

Körfezin üzerinde havai fişekler patlarken yeni yıla bir öpücükle girdik. Memleketimize yerleşmek, toplumla yeniden tanışmak ve bebek için hazırlanmak için zamanımız oldu.

şu an tek sorun gecikmiş olmam.

Hiç kimse gecikmiş olmaktan bahsetmiyor ve ben de bunun çok nadir olduğunu düşünüyorum. İlk haftamdan sonra araştırmaya başladım. Ne sıklıkta olduğunu araştırdım.

-Hamileliklerin sadece yüzde 5'i. *Beş*.

Sonra onu dışarı çıkarmak için bulabildiğim her şeyi taramaya başladım. Ayak masajını denedim... Ayakta doğumu tetikleyen bir nokta varmış. *Yanlış*. Akupunktur denedim... Hayır.

Meme uçlarının uyarılması da bir başka hiledir ve Garrett'ın göğüslerimi nazikçe ovarak, alay ederek ve emerek zaman geçirmesi, sonuçta birçok ayak parmağı kıvrırma orgazmına yol açarken - başka bir sözde doğum indükleyicisi - bebek hala .

Acıyı umursamadığım bir noktaya geldim. Kaka yapmak ya da yırtılmak umurumda değil. Onu *içimden çıkarmak* dışında hiçbir şey umurumda değil.

Kimmie Joy bile yardım etmek için elinden geleni yaptı. Küçük başını karnıma yasladı, beni usulca okşadı ve " ık dışarı Bebek Gina, benimle oynamanı istiyorum!" diye mırıldandı.

"Liv çok sıcak ve rahat," diye takıldı Garrett, küçük yeğenin ciyaklamasını sağlamak için. "  eride çok rahat."

"Gerçekten mi?" Kimmie beni incelerken gözlerini kocaman açmıştı. "Bunu biraz rahatsız edici hale getirmenin zamanı geldi," diye homurdandım.

şimdi restorandayız ve Dylan'ın baharatlı patlıcan parmesan yemeği hazırlamasını bekliyoruz ve Garrett'ın a  olduğundan eminim.

"Bu Lindsey Cluckingham'a benziyor." Kemerli bir kuyruğa benzeyen b y  k, kabarık bir bulutu gösteriyorum.

"Bence pirzolaya benziyor." "Her bulutun yiyecek olduğunu düşünüyorsun."

"Hepsinin tavuk olduğunu mu sanıyorsun!"

Bu beni bir kahkaha attırıyor ve göğüsüne yuvarlanıyorum. Kolları beni sarıyor, sıcak, güvenli ve evim gibi.

"Acıktım," diye inliyor.

"Anlayabiliyorum." Karnımdaki baskıyı tekrar yerime .

Ayaklarımız yere basıyor ve yavaşça sallanıyoruz. "Bende bir tane var." Garrett elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Bana ithaf edeceğin en klişe aşk şarkısı hangisi?"

"En köşelisi mi?"

"Kesinlikle en kötüsü. Uzun mesafeli olarak kendinize ithaf edebileceğiniz en ucuz aşk şarkısı."

"Aslında bir tane var." Düşünmem bile gerek kalmıyor ve dudaklarım utançla bükülüyor. "Çok saçma."

"Mesele de bu zaten. Ne kadar hüznü olursa o kadar iyi. Bensiz ne kadar yaşayamayacağını söyle Liv."

saklanmak için ellerimi yüzüme kapatıyorum. "Bin Yıl." "Hangisi bu?"

Kaşlarını çatıyor.

"Hani şu her gün ölmekle ilgili olan..." "Seni mi bekliyordum?"

"Evet." Yanaklarım alev alev yanıyor, çünkü bu doğru. "Bir keresinde onu dinliyordum ve ağlamaya başladım."

Gözleri ısınıyor ve ensemden yakalayıp dudaklarımı öpmek için beni kendine çekiyor. "Bu gerçekten çok ateşli, Liv."

"Sıcak değil. Çok duygusal."

"Bu beni erekte ediyor. Meme ucu uyarımını tekrar denemeliyiz."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ölebilirim."

"Her gün beni mi bekliyorsun?" Kaşları kalkıyor ve ben de onu şakacı bir şekilde itiyorum.

"Sıra sende ve umarım duygusal olur."

"Kolay - Aerosmith'ten 'Don't Want to Miss a Thing'."

"Bruce Willis filminden mi?"

"Evet, *Armageddon*. Gözlerimi kapatmak ya da uykuya dalmak istemiyorum."

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ve dudaklarını tekrar kendime çekmek için uzanıyorum. Ağızlarımız açılıyor ve dillerimiz kıvrılıyor. Dylan bizi böldüğünde eli göğsümde, gömleğimin altında hareket ediyor.

"Oha! Pardon!" Sahanlıkta arkasını döndü ve kapıyı tekrar açmak için paravana tutundu. "Burada değilmişim gibi davran!"

Gözlerimin içine bakıyor ve ikimiz de gülüyoruz. "Bu iyi bir oyun. Öğle yemeğinden sonra tekrar oynamalıyız."

"Eğer bu bebeği doğurmazsam..."

Ellerimi tutarak hamaktan çıkmama yardım ediyor ve restorana giriyoruz. Artık bir kabine sığamadığım için Dylan tabakları bir masaya koyuyor ve Garrett ben rahatça otururken sandalyeyi tutuyor.

"Gigi, dışarı çık!" Dirseğimi masaya dayayarak ağlıyorum. "Neden korkuyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Craig yanıma bir bardak süt koydu. "İçinde yaşadığımız dünyayı gördün mü?"

"Dur!" Elimi kaldırdım. "Dünya düzelene kadar bu bebeği içimde taşıyamam. Patlayacağım."

"Fillerin iki yıl hamile kaldığını biliyor muydunuz?" Dylan önümüze kırmızı biberli bir sosla kaplanmış patlıcan tabağı koyuyor.

"Dylan..." Gözlerimi ona dikiyorum ve o da gülmeye başlıyor. "Özür dilerim."

Garrett bana patlıcan madalyonu servis ediyor ve sütüm de hazır. "Gerçekten çaresizim. Baharatlı yemeklerden nefret ederim. Dilimi yakıyor."

"Süt yardımcı olacaktır."

Daha ilk lokmamı almıştım ki kapı açıldı ve Rhonda Peachtree aceleyle odaya girdi.

"Garrett, her yerde seni arıyordum. İşte burada!" Başının üzerinde kahverengi bir zarf sallıyor.

"Hey, Rhonda, ne ?" Garrett ayağa kalkıyor, onunla yarı yolda buluşuyor.

"Olivia!" Aceleyle oturduğum yere geliyor, ayakta duramıyor. "Bu mükemmel. Bu..." Zarfı bana uzattı. "Bu aslında senin için."

Gözlerim açılıyor ve yana dönüyorum, zarfı kapalı tutan parlak altın kopçayı açarken parmaklarım titriyor.

"Açabileceğimi sanmıyorum." Heyecanlı, endişeli ve beklentili hissediyorum... ve sonunda kapak açılıyor ve kalın kağıtları çıkarmak için uzanıyorum." *Boşanma Kararı* en üstte büyük harflerle yazılmış ve her şeyin bittiğini belirtiyor. Warner Oberon the Third resmi olarak hayatımdan çıktı ve Herkes için. Bir an durup birkaç nefes alıyorum, nasıl hissettiğimi görmek için bekliyorum. "Bu çok garip," diye fısıldıyorum. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

Bakışlarımı kaldırarak Garret'in gülümsemesiyle karşılaşıyorum.

"O sayfa kapandı." "Kapandı." Başımı sallayıp ona doğru uzanıyorum.

Gözyaşı yok, pişmanlık yok. Duygular dikiz aynasında çok uzakta ve ben bunu tamamen aştım.

"Hey." Garrett beni dürttü ve ben de ona baktım. "Hala benimle evlenecek misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak bunu düşünüyormuş gibi yapıyorum.
"Daha yeni boşandım. Biraz oyun oynamak isteyebilirim."

"Karım olarak oyna."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. *Buna bayıldım.* "Kocam."

Bana tekrar sarılıyor ve dudaklarını kulağımın yanına bastırarak "Seni bir daha asla bırakmayacağım" diye fısıldıyor.

"Buna bir gün daha katlanamam." Bradford'ların evinin mutfağında ananas yiyip meyan kökü çayı içiyorum.

Gözyaşlarının eşliğindeyim.

"Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı!" Dylan elimi tutuyor, yüzü kaşlarını çatmış bir halde.

Saçlarını topuz yapmış ve üzerine naylon pantolonlu bale mayosunu giymiş. Beden eğitimi dersini vermek üzere okula gidiyor ve ben de bir balina gibi paytak paytak yürüdüğüm bir günle daha karşı karşıyayım.

"Şaka mı yapıyorsun? Her şeyi yaptın! Karidesli quesadillas, limonlu cupcake, baharatlı patlıcanlı parm..."

"Sadece mide ekşimesi yaptı." Başını üzgün bir şekilde yana eğiyor.
"Gitmem gerek ama sana bir şey getireyim mi?"

"Hayır." Ağır ağır iç çektim. "Sanırım anneme yürüyeceğim. Belki tavuklarla birlikte olmak onu ikna eder."

Gülüyor ve kapıdan çıkmadan önce bana sarılıyor. Elim belime koyup annemin körfezdeki küçük kulübesine giden su kenarındaki geniş beton yola doğru ilerliyorum.

Etrafımda baharın işaretleri var. Erguvan ağaçlarında pembe çiçekler filizleniyor. Kelebekler küçük, beyaz kanotu çiçeklerinin üzerinde uçuşuyor. Parlak turuncu bir nergis toplamak için mola verdiğimde bir motorcu vızır vızır geçiyor.

"Çok güzeller, değil mi?" Hasır şapkalı yaşlı bir kadın bir tane seçmek için duruyor. Tasmalı küçük bir köpeği var ve küçük ekose bir ceket giyiyor.

"Evet," diye gülümseyerek başımı sallıyorum. "Köpeğinizi sevdim.
Yorkie mi? Hiç bu renkte bir tane görmemiştim."

"Aslında bir Biewer Terrier." Gözleri parlıyor ve tereddüt ediyorum.

"Kunduz mu dedin-" Bir sincap kafasını kaldırdığında ve küçük siyah-beyaz köpek deli gibi havlamaya başladığında sözümü bitiremiyorum.

"Oh!" Kadın onu yakalamak için uzanır ama o kaçar.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve ona yardım etmek için elimi uzattığımda içimden bir gümbürtü geliyor ve bacaklarımdan aşağı bir su fışkırıyor. Bir anda o kadar sert bir kasılma yaşıyorum ki neredeyse diz çökmek zorunda kalıyorum.

"Oh hayır..." Soluk soluğa, patikanın yanında büyüyen sıska bir ağaca uzanıyorum. "Neden, bebeğim?"

Bir kasılma daha geliyor ve alnımdan soğuk terler boşanıyor. Daha önce de mide krampları geçirmiştım ama bu ağrı sanki içim mengeneyle sıkıştırılmış gibi.

"Oh, hayır..." Bükülme devam ederken bu kez gözlerimi sıkarak ağlıyorum.

Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor, ta ki sonunda bitene kadar.

Nefes nefese başımı kaldırdığımda kadının yolun aşağısında olduğunu ve hâlâ küçük köpeğini yakalamaya çalıştığını görüyorum. "Yardım edin..." Ona seslenmeye çalışıyorum ama sesim daha çok ciyıklama gibi çıkıyor.

Kasılmalar o kadar hızlı geliyor ki yürüyemiyorum. Paniklemeye başlıyorum. Etrafta birilerini arıyorum ama Mart ayının bu sabahında yol oldukça ıssız.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve karnımı tutarak acıya rağmen ilerlemeye devam etmek için elimden geleni yapıyorum. "Ben anneme gidene kadar bekleyemedin mi?"

Bir başka acı patlaması beni durduruyor ve öne doğru eğilip ellerimi üst baldırlarıma koyarak haykırıyorum. Zihnim dönüyor ve sonunda durduğunda telefonumu cebimden çıkarmak için uğraşıyorum.

Bunun gerçekleştiğine inanamıyorum. Bunca zaman bekledikten, denedikten ve her şeyden sonra, bu bebeği tam burada, kaldırımda doğuracağım. Dehşet boğazımı sıkıyor ve başka bir kasılma başladığında ellerim titriyor.

Yine yüksek sesle inlememe engel olamıyorum, doğum dersinde bize çığlık atmak yerine bunu yapmamızı öğretmişlerdi. Gözlerimin üzerine siyahlık çökmeye başlıyor ama buna karşı koymaya çalışıyorum. Şu anda bayılamam. Hatırlamaya çalışıyorum... HypnoBirthing, mantram neydi?

Yakındaki banka uzanıp onu dizlerimin üzerine çökmek için kullanırken bunların hiçbirinin önemi yoktu...

Garrett

"H Ne kadar büyük?" Kamyonumdan iniyorum, hayvan kontrol yeleğimi giyiyorum ve iki şeritli dar yolda kollarını kavuşturmuş bir grup yaşlı adamın durduğu yere doğru yavaşça yürüyorum.

Aubrey yanımda ve eldivenlerini çıkarırken tereddüt ediyor. "On bir metrelik gibi görünüyor, bu da muhtemelen bir erkek olduğu anlamına geliyor."

Yılanlardan bu yana yaşadığımız en büyük heyecan bu ve şu anda da en az o zamanki kadar korkmuş durumdayım.

Kasabanın bu küçük köy yolunda yatan timsah benden daha büyük ve hiçbir yere gitmiyor.

Kamyonetimin kasasından Aubrey'in paketlediği soğutucuyu aldım ve şimdi soru şu: Bu durumu halletmek için kim yeterince yaklaşacak?

"Uyuyor gibi görünüyor," diye fısıldıyorum yaşlıların yanında durduğumuzda. "Bütün sabah oradaydı," diyor adamlardan biri. "Sabahtan beri oradaydı.

etrafından dolaşmak için yoldan çıktığımızda hareket ."

"Alligator Alley'deki Jeff'i aradın mı?" Ben öneririm.

"Bir grup okul öncesi çocuk için bir gösteri yapıyor."

"Sorun değil. Zaten buraya bizim kadar hızlı gelemezdi." Aubrey yılanlarla uğraşırken olduğu kadar sakindir. Soğutucuyu açıyor ve orta boy bir tavuk göğsü çıkarıyor. "Bunu döngüye sok, Garrett. Diazepam ile doldurdum."

"Tamam..." Tavuğu alıp ağır çelik direğe bağladım. "O zaman ne yapacağız?"

"Çenesini bantla ve onu kamyonetinin arkasına yükle." bir yaşlı adam benim parlak, neredeyse yeni Chevy'me başını sallıyor.

"Kamyonetimde olmaz." Başımı salladım.

"Damadımın bir çiftliği var, ama o Fort Morgan Yolu'nda."

"Onu arayabilir misin?" Aubrey gözlerini kısarak ona bakar ve o da başını sallayarak bir cep telefonu çıkarır.

"Sanırım balığa gidiyorum." Sırtarak devasa sürünge­nin sıcak asfaltta uyukladığı yere doğru yürüyorum.

Aubrey bana "Eğer tıslarsa, yavaşça geri çekil," diye tavsiyede bulundu.

Gözlerim yaratığa sabitlenmiş durumda ve tavuğu önümdeki metal direkt­en dikkatlice yaklaşıyorum. "Islık falan çalayım mı?"

"Aslında evcil değiller." "Bir de bana sor."

Doğal olarak, timsahtan bir metre uzaklaşır uzaklaşmaz telefonum titremeye başlıyor. Her kimse bana bir dakika vermek zorunda. Birkaç adım daha yaklaşıp canavarı herhangi bir kızgınlık belirtisine karşı izliyorum. Bu yaratıklar ne kadar büyük olsun, ne kadar hızlı hareket edebildiklerini gördüm.

Arkamda çalan telefonun sesi duyuluyor ve Aubrey'nin sessizce cevap verdiğini duyuyorum.

"Al oğlum," diyorum nazikçe, tavuğu başının yanına indirerek. "Biraz tavuk ye."

Hareket etmiyor ve şimdi ne yapacağımdan emin değilim.

"Garrett?" Aubrey'nin sesi düzdür. "Devralmak için oraya geliyorum."

"Sorun yok, ben ." Direği hafifçe sallıyorum, böylece tavuk sürünge­ni kafasından vurdu.

Bu onun dikkatini çekiyor. Düşük bir tıslama sesi çıkarıyor ve midem bulanıyor. "Garrett?" Aubrey tekrar deniyor ama ben başımı sallıyorum.

"Buraya gelme..."

Bir anda iri adam hamle yaptı ve ben de direği fırlatıp ayak parmaklarımı yere vurarak futbol sahasındaymışım gibi kamyonu doğru koşmaya başladım. Eski toprakların hepsi

Ben de doğruca kamyonetime koştum, yan tarafa tutunup yatağa atladım ve timsahın tavuğu iki büyük lokmada bitirdiğini görmek için arkama baktım.

Eldivenleri çıkarıyorum, Aubrey'i takside direksiyonun arkasında gördüğümde *lanet olsun* diye mırıldanıyorum.

"Kamyona bin Garrett," diye bağılıyor ve kaşlarımı çatıyorum.
"Gidiyoruz!"

Timsaha baktığımda, yine aynı pozisyonda yolda yattığını görüyorum ve yolcu tarafına geçmek için kamyonetimin arkasından çıkıyorum. "Ne oldu?"

Aubrey bana endişeli bir bakış atıyor ve midem bulanıyor. "Ne oldu?"
Sesim daha da yükseliyor.

"Endişelenecek bir şey yok ama hastaneye gitmemiz gerekiyor. Karın doğuruyor."

Emniyet kemerini tutup omzuma doğru çektim. " gaza, Aubrey."

Gaza bastı ve biz de lastik gıcırdatmaya başladık. "Arayan kardeşin Jack'ti. Yaşlı bir kadın onu yürüyüş yolunda kasılmalar yaşarken bulmuş."

"Yürüyüş yolu mu?" Başım ağrıyor ve gösterge panelinin üst kısmını kavriyorum. "O iyi mi?"

"İyi görünüyordu ama bebeğin hızla geldiğini söyledi. Olivia seni çağırıyordu ve her yerde seni arıyorlardı."

"Bugün evde kalmalıydım."

"Dürüst olmak gerekirse, çoğu gün evde kalıyorsunuz."

"Tabii ki kırsaldayız." "Biraz daha uzakta olabiliriz."

Boynum sıkıştı. Midem sıkışıyor ve tek düşünebildiğim Liv'in tüm korkularıyla orada tek başına beni çağırdığı. "Yanında kimse var mı?"

"Eminim annesi öyledir." Aubrey kolumu sıkmak için uzandı. "Neredeyse geldik."

Ana caddeye dönmeden önceki son otoyol boyunca hızla ilerlemeden önce dört yönlü bir durakta tereddüt ediyor. Büyük hastane görüldüğünde güneye doğru gidiyoruz. Sinyalini yakıp hastanenin otoparkına girdiğimizde yavaşlıyor.

"Çıkarın beni." Elim kapıda ve hastane otoparkında sürünürken ya da daha kötüsü park yeri bulmaya çalışırken bekleyecek zamanım yok.

Aubrey kamyonu durdurdu, ben de dışarı çıktım ve son sürat ön girişe doğru koşmaya başladım.

İçeri girer girmez erkek bir hemşire beni tanıdı. "Bu taraftan Bay Bradford!" Beni üzerinde *Sadece Personel* yazan bir kapıdan geçiriyor ve arka taraftaki merdiven boşluğuna doğru ilerliyoruz. "Doğum merkezi dördüncü katta."

Tabii ki öyle. "Teşekkürler." Tırabzanı tutup merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Adrenalin beni harekete geçiriyor ve nihayet zirveye ulaştığımda kapılardan içeri dalıyorum.

Jack orada ve beni görünce kaşları kalktı. "!" "Başardım mı?"

Yıkılmak üzereyim ama zamanım yok.

"Bu taraftan!" Ben hemen arkasındayken koridorda ilerledi ve bir odanın önünde durdu. "O burada."

Etrafıma baktığımda, sanırım içeri girmemde bir sakınca yok. Yine tereddüt edecek zaman yok. Kapıyı iterek içeri girdiğimde, Dr. Pierce'ın emirleri ve Liv'in alçak iniltileriyle karışık monitörlerin bip sesini duyuyorum - ta ki sesi yükselene kadar. "Garrett?"

Aceleyle yatağının yanına gidip elini nazikçe kendi elime alıyorum. "Ben buradayım." "Tanrıya şükür!" Bayan Plum iç çekerek bana bir fincan buz parçasını uzattı ve geri . "Bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum. İlaçları ben aldım."

Liv'in yüzü beni görünce buruşuyor ve yanağına bir damla gözyaşı düşüyor. "İşe yaramıyor." Burnunu çekiyor ve bir başka kasılma karnını sıkarken gözleri doluyor. Sonra bağırıyor, "Çok acıyor, Garrett!"

Yüzümü buruşturarak doğum dersinde bize ne söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. "Sorun yok, sorun yok. Panik yapmayın... Kısaltmayı unutmayın..."

"Kısaltmanın canı cehenneme!" diye tekrar bağırıyor. "Bu bebek bir Buick büyüklüğünde ve onu asla içimden çıkaramayacağım!"

İri gözlerim Dr. Pierce'ın kilerle buluşuyor ve sanırım bana gülmemek için dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor.

"Oh, Liv," diye fısıldıyor Bayan Plum. "Ona bir şey vermek için çok mu geç?"

Doktor başını sallıyor ve kadın titreyen elini alnına koyuyor. "Zavallı kızım."

"Koridorda beklemek isterseniz ayıp olmaz Bayan P." Annesine cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum, onu buradan çıkarmayı umuyorum ve başını sallayıp hızla kapıya doğru koşmadan önce bana gözlerini .

"Bu bebeği bugün doğuracaksın." Dr. Pierce'ın sesinde bir gülümseme var. "Neredeyse on santimetreye ulaştınız ve perine bölgenize sıcak bir kompres uyguluyorum."

"Duydun mu?" Neşeli kalmaya çalışıyorum. "Neredeyse zamanı geldi."

Liv'in başı geriye düşüyor ve inliyor. "Çok yorgunum Garrett."

Saçları terden kayganlaşmış ve alnına yapışmış, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış. Kalbim biraz kırılıyor ama pes etmesine izin veremem. Bunun için eğitildik.

Kolumu omzunun arkasından ve yüzü boynuma düştü. "Neden ilaçları almadım?"

"Hadi Liv, senaryoyu hatırla. Çenesi gevşetmek leğen kemiğini rahatlatır." Kolunu ovuyorum, başının üstünü öpüyorum. "Bebeği bırakırken yüzündeki gerginliği de bırak."

Çenesi titremeye başlıyor ve ona daha sıkı sarılıyorum. "İşte bu kadar. Senaryo neydi? Kelimeleri hatırlıyor musun?"

"Hayır," diye inliyor, başını sallıyor. "Mantramı tamamen unutmuşum."

"Gerçekten iyi gidiyorsun Liv." Dr. Pierce'ın sesi güçlüydü. "Her ne yapıyorsan, yapmaya devam et. Bebek hareket ediyor."

"Onu hissediyorum!" Liv'in gözleri kısılıyor ve çenesi yeniden gerilmeye başlıyor.

"Benimle kal Liv! Kelimeler nedir? Yumuşat... Onları biliyorsun. Benimle birlikte söyle. Yumuşat..."

Dişlerini sıkıyor ve dudaklarından hava üflüyor. "Yumuşat..."

"Sakin ol..." İkinci kelimeyi birlikte söylüyoruz, sonra onu nazikçe dürtüyorum. "Gerisini biliyorsun. Söyle hadi."

"Sakin ol..." Gözleri kısılıyor ve üzengileri iterek yatakta daha yükseğe kayıyor.

Bedenim geriliyor ve onun da acıyı hissettiğini biliyorum. "Bunu yapabilirsin."

Tekrar söylerken sesi titriyor. "Rahatla..." Bir nefes daha. "Serbest bırak."

"İşte bu "

"İtmeye hazırız. Sen hazır mısın?" "Uzun

nefes al Liv. Mırıldanmayı unutma."

Gözlerimiz buluşuyor ve hızla başını sallıyor. Üç kez nefes alarak omuzlarını ve çenesini gevşetmesini izliyorum. Gözlerinden yaşlar akıyor ve kalbim parçalanıyor. Yine de yapıyor. Senaryoyu takip ediyor ve ben de onu cesaretlendirmek için elimden geleni yaparak omuzlarını ovuyorum.

Düşük iniltiler, ölçülü nefes alış verişler, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ama oraya varıyoruz.

Dr. Pierce yatağın ayak ucunda duruyor ve bize bakıyor. "Kafayı görüyorum! Ayna ister misiniz?"

Liv başını hızla sallıyor. "Hayır!"

Onun yırtılma ve kaka korkularını biliyorum ve elini tutuyorum. "Süreci unutma."

Başını sallıyor, gözlerini tekrar benimkilere dikeyor ve yavaşça içine çekiyor. Gözleri kapanıyor ama çenesini gevşek tutuyor. Alçak sesle mırıldanırken eli benimkini kavırıyor ve Dr. Pierce sesleniyor.

"Taç giyiyor!" Sesine heyecan karışıyor. "Bir kez daha."

Liv ayağa kalkıyor, üç kez nefes alıyor, elimi sıkıyor ve sekize kadar sayarak mırıldanıyor. Bir inilti daha ve küçük kızımızın ilk sinirli ciyaklamasını duyuyoruz. Liv'in yüzünde bir gülümseme beliriyor ve gözlerinden taze yaşlar akıyor.

"Bir kez daha," diyor Dr. Pierce ve tekrar yapıyor, bir uzun itiş daha ve Gigi çıkıyor.

Dr. Pierce onu hızla kaldırarak Liv'in karnının üzerine yatırıyor, koyu pembe ve mükemmel küçük gül goncası dudaklarıyla somurtuyor. Gözleri sıkıca kapanıyor, minik ağzı açılıyor ve bir başka huysuz ağlama odayı dolduruyor.

"Liv'in sesi ağlamaklı bir kahkahaya dönüşüyor. "Ağlama, bebeğim Gina."

Resmen aşık oldum. Ben ellerimi yıkarken hemşire hızlıca tartıyor ve ölçüyor, sonra da antibiyotikli merhemle gözlerini siliyor.

Gigi bir kez daha küçük ağzını büzüyor ve ardından öfkeli bir çığlık daha atıyor. Liv onu göğsüne çekiyor ve Gigi çoktan burnunu sokmaya başlıyor. Bir dakika sürüyor ama Liv onu yakınına çekmeye devam ediyor, bebek ağzını meme ucuna doğru kaydırıyor. Başını geriye yatırıyor, sonunda Gigi beslenmeye alışıyor.

"Size üç dakika veriyorum." Dr. Pierce kapıya doğru giderken kolumu okşadı.

Endişeli ela gözler benimkilerle buluşuyor. "Bunların hiçbirinde iyi değilim." "Lanet olsun Liv..." Öne doğru eğilip başının üstünü öpüyorum.

"You look

benim için bir profesyonel gibi."

"Sen buraya gelmeden önce nasıl olduğumu görmedin. Tam bir spazz'dım. Senaryoyu hatırlayamadım. Ne yapmam gerektiğini hatırlayamıyordum..."

"Sadece biraz ." Elini sıkarak arkama yaslandım. "Jack yolda doğum sancısı çektiğini mi söyledi?"

"Anneme doğru yürüyordum." Gözleri kocaman kırpışıyor. "Bu kadının bir köpeği vardı ve suyum geldi... Sanırım bayıldım. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum."

"Jack birinin 911'i aradığını söyledi. Aynı kişi olmalı."

Gigi hırıltılı bir ses çıkarıyor ve ikimiz de aşağı baktığımızda onun yuvarlak, koyu renk gözlerle bizi izlediğini görüyoruz. "Benim küçük kızım az önce homurdandı mı?"

Liv gülümseyerek nefes veriyor ve onu dikkatle kaldırıp diğer göğsüne götürüyor. Bu kez bebeği kendine yaklaştırdığında çok daha çabuk memeye yapışıyor.

"Gördün mü?" Sırtarak bir parmağımı yumuşak, yuvarlak yanağında gezdiriyorum. "Hızlı öğreniyorsun, küçük G."

İkimiz de onun yemek yiyişini ve ikimize göz kırpışını izliyoruz. "Çok güzel," diye fısıldıyor Liv.

"Tıpkı annesi gibi."

Bu bana bir öpücük kazandırır. Liv çenesini kaldırıp yaklaşıyor. "Gelebildiğine çok sevindim."

"Ben de."

Timsah balıkçılığı hikayemi başka bir güne saklayacağım. Şimdilik, küçük kızımın annesinin göğsüne sokulmasını, güzel ailemin yakınlaşmasını izlemekten mutluyum.

"TİMSAHA NE OLDU?" Dylan bebek Gina'yı omzuna yaslamış, Kimmie ise yanında durmuş kuzeninin küçük elini parmağıyla okşuyor.

Kardeşlerim, Logan, Bayan Plum, Allie, Rachel, çocuklar ve tabii ki Bayan Gina, Gigi'nin ilk resmi karşılaşması için aile evinde bizimle birlikteler.

Hendrix bile ona pembe kaşmir bir bebek hırkası göndermişti. Liv sadece güldü ve bunu tükürme aşamasını atlattığı zamana saklayacağını söyledi.

Sadece bir haftadır evdeyiz ama Liv kendini çok hızlı toparladı. Doktorun mucize olduğunu söylediği hiç yırtılma yaşamadı. Liv rahatlamasına yardım ettiğim için olduğunu söyledi. Kendime pay çıkarmamam gerektiğini biliyorum ama bu izler var. Görünüşe göre hemşirelik de yardımcı oluyor. Her iki durumda da Liv mutlu ve eski haline dönüyor.

"Aubrey, yaşlı adamların onu bir kamyonu yükleyebildiklerini ve Week's Bay civarında bir yere götürüp bıraktıklarını söyledi."

"Aubrey Schiffer her zaman çok becerikliydi." Bayan Gina, Dylan'ın yanında oturduğu yerden başını sallıyor ve bebeğin küçük elini tutuyor. "Ona benim adımı verdiğine hâlâ inanamıyorum."

"O gece yüzmeye gitmeye karar verdik," diye açıklıyor Liv. "Sen her zaman çok iyi kalpli oldun. Umarım Gigi de büyüyünce aynı şekilde olur."

Buruşuk eli dudaklarına doğru kalkıyor ve Bayan G'yi ilk kez ağlarken görüyorum.

Dylan başını onun omzuna yaslıyor. "Bu doğru. Benden önce davrandıkları için kızgınım."

"Parmağımı tutuyor!" Kimmie kocaman gözlerle bize bakıyor, miyavlıyor. "Çok tatlı."

Liv'in arkasında durduğum yerden, "Kuzenini seviyor," diyorum.

"Her şeyin aynı anda olduğuna inanabiliyor musun?" Liv başını sallıyor ve bir kahkaha atıyor.

"Evet," diye inliyor Allie. "Her zaman böyle olur. Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey, sonra *Boom!*"

"Gerçekten de bebeği yürüyüş yolunda doğuracağımı düşündüm. Kasılmalar çok sert ve çok hızlı geliyordu."

"Tek başına öylece çekip gitmene izin verdiğime inanamıyorum." Dylan başını sallıyor ve bebeğe bakıyor. "Eğer bir şey olsaydı-"

"Her şey yolunda gitti." Kollarımı Liv'e dolayarak, arkadaşlarımızın ve sevdiklerimizin kızımızı aileye kabul etmelerinin sıcaklığını yaşıyoruz.

Liv'in üzerinde kırmızı, mendil desenli, V yakalı hoş bir elbise var ve uzun saçları omuzlarına dökülmüş. Tiffany'den aldığı, üzerinde Gina Grace'in doğum tarihinin yazılı olduğu (ve birkaç tane daha takılabilecek) bir kalp bulunan 24 ayar altın kolye boynunda asılı duruyor.

O çok güzel ve ikisiyle de gurur duyuyorum.

Bayan Plum gülerek, "Sonunda oraya varmanıza sevindim," diyor. "Uzun zaman önce sadece bir kez yapmıştım ve o zaman da kendimde değildim."

"Ben de öyle," Allie onun omzuna yaslanıyor.

"Ne kadar küçük olduklarını unutuyorsun." Jack yanımda durup izliyor.

Gigi sallanan başını kaldırıp kocaman bir bebek hapsirliği çıkarıyor ve bu da bir "ahh" ve "ohh" korosunu tetikliyor. Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü Liv ve ben her gün hemen hemen bunu yapıyoruz. Hepimiz ona hayret ediyoruz. Yaptığı her şey yeni ve sevimli.

"Hapsirdi, baba!" Kimmie, Jack'in durduğu yere doğru koşar. "Hapsirdiğini gördün mü? Komik değil miydi?"

"Öyleydi." Bana bakarak kıkırdıyor. "Eminim ilk kez yeni doğmuş bir bebeğin yanında bulunuyordur."

"İçin uzun zaman oldu." Allie bebeği okşamak için yanına gider.

"Çıtayı oldukça yükseğe koymuşsun." Zane'in alçak sesi yanımdaydı ve yumruk tokuşturmak için elimi kaldırdım.

"Senin yapmayacağın bir şey yapmadım."

Rachel Dylan'ın diğer tarafında, elini Gigi'nin sırtında küçük daireler çizerek gezdiriyor. "O mükemmel Liv."

"Onu şimdi tutabilir miyim, Deedee Teyze?" Kimmie teyzesine yaklaşıp.

"Kanepeye oturalım, böylece sana yardım edebilirim."

İkisi kanepeye gidiyor ve Dylan yeğenimin bebeği kucağına almasına yardım ediyor. Bebek G'nin başını kaldırmak için küçük kolunun altına bir yastık koyuyor ve Rachel onun diğer tarafına oturuyor.

"İyi iş, kardeşim." Logan omzumu kavradı. "Bunu yapabileceğini biliyordum." "Kahretsin, ben hiçbir şey yapmadım." Bir kahkaha attım.

"Bu doğru değil. O çok şey yaptı." Liv çenesini kaldırıp çenemin öperek karşı çıkıyor.

Gurur göğsümü sıkıyor ve eğilip dudaklarını kısaca öpüyorum, güzel ela gözlerini tutuyorum ve kendimi dünyanın kralı gibi hissediyorum.

Sonunda, onu besleme zamanı geldi. Gigi huysuzlanır ve Jack takıntılı küçük kızını kucağına alır.

"Bayan Allie ile evlenmelisin baba, böylece biz de bir bebek sahibi olabiliriz!" Kimmie anons ediyor ve Allie mutfakta neredeyse tükürdüğünü yalıyor.

Dylan onun yanında durduğu yerden, "Bence bu harika bir fikir," diye seslenerek yangına körükle gidiyor.

Jack, el sallayan kızını ön kapıdan çıkarırken tek söylediği "Herkes iyi geceler," oluyor.

"Benim oy hakkım var mı?" Allie, Dylan gittiğinde onunla alay ediyor ve Dylan onu işaret ediyor. "Oyunuzu zaten biliyorum."

Yumruğunu kız kardeşimin parmağına doluyor ve onu kendine çekiyor. "Eve gitmeliyim, baş belası. Okul erken başlıyor."

"Büyükanneyle kalacak kadar büyümesi için sabırsızlanıyorum." Bayan Plum durup kızını kucaklıyor. "Çok güçlü ve zekisin Liv. Seninle daha fazla gurur duyamazdım."

"Teşekkürler anne." Liv annesini öpüyor ve merdivenlere yönelmeden önce onu sıkıyor. "Herkes iyi geceler. Yavru ayıyı beslemem ve onu yatırmam gerekiyor."

Hepimiz iyi geceler diliyoruz ve kısa süre sonra ev sessizleşiyor. Logan ve Dylan odalarına çekiliyorlar, ben de merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum.

Gigi beşikte yanımdayken yatağında birbirimize sarılmışız ve ben ailemiz için almayı planladığım evin fotoğraflarına göz gezdiriyorum. Bayan Plum'ın evinden çok uzakta olmayan ama şehir merkezine daha yakın, küçük, tatlı bir kulübe. Bunu tekrar yapmaya karar verirsek diye üç yatak odası var, ama kuralı biliyorum, baskı yok.

Liv yanımda uyuyor ve ben uyuyan küçük bebeğimize bakıyorum. Henüz uyumaya hazır değilim. Hüzünlü şarkılarımızı ve hiçbir şeyi kaçırmak istemediğimi düşünüyorum. Parmağımla Liv'in saçlarının kenarını hafifçe okşuyorum ve yalnız olduğum, mutsuz olduğum, onu özlediğim zamanları neredeyse unutuyorum. Onu asla geri kazanamayacağımı düşündüğüm, Liv'le birlikteyken hissettiklerimi bir daha asla hissedemeyeceğimi sandığım o günler daha da uzak bir anı.

Bir mucize oldu. Güzel karım, güzel kızımız.

Böyle zamanlarda annemle babamı özlüyorum. Liv ve beni birlikte çok seviyorlardı ve şimdi onu daha da çok seveceklerini biliyorum.

Bize en güzel hediye birbirimizle verdiler. Ailemiz olduğu sürece asla yalnız kalmayacağız ve her yeni üyeyle, sevgimizin güçlendirdiği bu ağaç büyüme devam ediyor.

EPILOG

Garrett

Altı ay sonra

Yanıp sönen ışıklar etrafımızda dönüyor. Cooters & Shooters'a geri dönüyoruz ve Liv göğsüme sarılmış, Beyonce'nin Levi Jeans'i hakkında bir şarkıyla yavaşça dans ediyoruz. Hatta biraz dans bile edebiliriz ama bu bir Dare Gecesi değil. O yüzden 13 yaş üstü tutuyoruz.

Dylan mekânı balonlar ve flamalarla süsletti ve küçük barın üzerinde "*Tebrikler Şerif Yardımcısı Garrett!*" yazılı bir pankart asılı.

Kılavuzu okumam sonsuza kadar sürdü, bu yüzden sesli kitap aldım. Bir ay boyunca çabalamamı izledikten sonra, resmi belalı Aubrey, disleksi için hiç test yaptırıp yaptırmadığımı sordu. Kaşlarımı çatarak ona hayır dedim. Bunun ne olduğundan emin değildim.

Biliyor musunuz, bende de var ama doktora göre beynim yıllar içinde buna göre ayarlamalar yapmış. Yine de bu yüzden bu kadar yavaş okuyorum.

"Bu senin aptal olduğun anlamına gelmez," diye belirtmekte gecikmedi Liv. "Bunun zekayla hiçbir ilgisi yok. Sadece bitirmen daha uzun sürüyor."

"Bana bir centilmenin her zaman önce hanımefendinin bitirmesine izin verdiği söylenirdi," diye takılmadan edemedim.

Şaka bir yana, bu keşke lisede bilseydim dediğim bir şey, çünkü yıllar önce küçük kız kardeşim bin sayfalık romantik romanlar okurken ben *Frankenstein*'la boğuşurken kendimi aptal hissetmezdim.

Köprünün altından çok sular aktı. İnanılmaz bir yıl oldu. Liv ve ben resmi olarak küçük evimize taşındık, Bebek Gina gece boyunca uyuyor ve ikimiz de şehre yerleşiyoruz.

Liv küçük bir kasabada, vasiyetnameler, mülkler ve her türlü küçük işle uğraşan bir taşra avukatı olarak işe başladı ve ben de resmen bir kolluk kuvveti üyesiyim. Üzerime uyan bir üniformam bile var.

Şarkı bitiyor ve ben muhteşem gelin adayımın parlak ela gözlerine bakıyorum. "Düğün için ne zaman tarih belirliyoruz?"

"Programım sonuna kadar açık." Burnu kırışıyor ve dudaklarımı öpmek için parmak uçlarında yükseliyor. "Sonunda formumu geri kazanıyorum."

"Her şeyi tekrar berbat etmeye hazırım."

Gülüyor, beni dans pistinden çıkarıp arkadaşlarımızın ve ailemizin pasta ve şampanyayla etrafta dolandığı yere götürürken dönüyor.

"Siz olmadan Hayvan Kontrol'de işler eskisi gibi olmayacak, Şerif Yardımcısı." Aubrey bir bira kaldırdı. "Yine de seni tebrik ederim."

"Teşekkürler Aubrey," diye kıkırdıyorum. "Seninle çalışırken gerçekten çok şey öğrendim.

Bu durumların yarısında bile ne yapacağımı ."

"Şerif Grizz!" Craig elimi çırparak yanıma geldi. "Umarım bu artık benimle barda dans etmeyeceğin anlamına gelmiyordur."

"Görevde olmadığım zamanlarda Cooters & Shooters'ta olan Cooters & Shooters'ta kalır."

Zane durduğumuz yere doğru yürüyor, Rachel onun yanında, Bebek G omzunda. Küçük kızım beni görür görmez telaşlanmaya ve uzanmaya başlıyor, bu da tabii ki gururla gülümsememe neden oluyor.

"Garrett!" Rachel surat asıyor. "Onu daha yeni yakaladım!"

"O zaman buraya gelmemeliydin." Uzanıp küçük kızımı müstakbel yengemden aldım ve göğsüme yastıdım.

O kadar büyüyor ki, oturup kalkıyor ve o kocaman mavi gözleriyle herkese bakıyor. Saçları annesininki gibi pembe ve hala mükemmel küçük gül goncası dudakları var. Ağlamadan önce de dudaklarını sevimli bir şekilde büzüyor ama bu çok sık olmuyor.

Liv onu şımarttığını söylüyor ama umurumda bile değil.

Zane, Rachel'ı yanına çekip sarılıyor. "Jack, Rodney'nin artık sen de teşkilatta olduğun için emekli olmak istediğini söyledi."

Kaşlarım çatılıyor ve yaşlı şerifin kardeşimle konuştuğu yere bakıyorum. "Umarım en azından ben tuvaletin yerini öğrenene kadar bekler."

Zane kıkırdar. "Eminim sen işi öğrenene kadar bekleyecektir. Sadece o tabelayı değiştirmemizin uzun sürmeyeceğini söylüyorum."

"Şerif Bradford." Rachel çenesini kaldırdı. "Bu gerçekten harika, Grizz. Harika bir şerif olacaksın. Sen zaten harika bir babasın."

"Teşekkürler, Rach." İyi arkadaş olmaya başladık ve o da ailemize tam anlamıyla uyum sağladı. "Siz ikiniz ne zaman bir randevu ayarlamayı planlıyorsunuz? Liv'le evlenmeye hazırım ama senin şimşeklerini üzerime çekmek istemiyorum."

"Eğer heyecanı yatıştırabilirsek," diye takılıyor Rachel. "Bir kış düğünü yapmayı çok isterim. Clint'in Craig'in yanında bara yaslandığı yere bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun Clint? Üç ay içinde bir düğün yapabilir miyiz?"

İtiyor ve durduğumuz yere doğru yürüyor. "Bence bir Aralık düğünü harika olur. Atlı arabalar, mum yakan küçük balerin kızlar, belki de ahırda yapabiliriz. Gloria buna izin verir mi?"

Zane omuz silkiyor. "Neden anlamıyorum."

Rachel'ın gözleri büyür ve yanakları kızarır. "Oh, Clint! Sanki aklımı okudun!"

Onun elini tutuyor. "Bunu kayıtlara geçirelim. ."

İkisi uzaklaşıyor ve ben kardeşime bakıp bir kahkaha atıyorum. "Bir şey değil."

Zane sadece gülümser ve başını sallar. "Ben istediğimi aldım. Kâğıt imzalamak sadece teknik bir mesele."

Müzik başlıyor, bu sefer daha neşeli bir şarkı ve bebek kollarımda sallanmaya başlıyor. Gözlerim açılıyor ve Craig'e dönüp bebeği işaret ediyorum. "Bunu görüyorsun, değil mi?"

"İşte böyle, bebeğim!" Onu kollarımdan almak için yanıma geliyor, kalçalarını oynatıyor ve şarkıyla dans ediyor. "Çok geçmeden Craig Amca'yla birlikte bara çıkacaksın."

Gigi gülerek tombul elleriyle onun omuzlarını okşuyor, o da mutlu bir yüz ifadesiyle burnunu onunkine sürüyor. "Bu doğru. Sen bizim küçük dansçı kızımızsın."

"Liv'e ona Lola adını vermemiz gerektiğini söyledim."

Liv'in elinde bir kadeh şampanya, Allie ve Dylan'la sohbet ettiği yere doğru yürürken kapı açılıyor ve bir yıldan uzun süredir görmediğimiz bir yüz odaya giriyor.

Kot pantolon ve bol bir sweatshirt giymiş ve kalçasında Gigi ile aynı yaşlarda görünen bir kız çocuğu tutuyor.

"Raven?" Dylan'ın sesi yükseliyor. "Sen misin?"

Koşarak arkadaşının yanına gider ve ona sarılır.

"Dylan..." Sesi kısık ve utanmış görünüyor, sanki arkasını dönüp tekrar kapıdan kaçacakmış gibi. "Bilmiyordum... Bugün Perşembe değil!"

"Garrett'ın terfisini kutluyoruz. Şerif departmanına yeni katıldı." Raven'ın elini tutuyor ve onu yavaşça restorana götürüyor. "Haritadan silinmişsin! Sana bir şey oldu sandım!"

"Ahh..." Siyah saçlı küçük bebeği kalçasının üzerinde kaydırıyor ve gözlerim açılıyor. "Muhtemelen başka bir zaman gelmeliyim."

Jack ve Zane'e bakıyorum, onlar da benim durduğum yere doğru yaklaşıyorlar. Hatırlayan bir tek biz varız, çünkü onun bebekliğinden kalan sadece üç kişi biziz.

"Kim bu?" Dylan yaklaşıyor. "Ne kadar da tatlısın!" "Bu Haddy."

Raven'ın gözleri hızla kırpışır. "O, uh..."

"Raven?" Aramızda ilk konuşan Jack oldu ve dikkatle yaklaştı. "Bu... Hendrix'in bebeği mi?"

Raven'ın yüzü kızarır ve gözle görülür bir şekilde nefes nefese kalır. "Başka bir zaman gelebilirim."

"Ne?" Dylan'ın sesi yükseliyor ve Liv'den Raven'a bakıyor. "Düğünümde herkes hamile mi kaldı?"

"Bir implantım var." Rachel, Clint'le birlikte durduğu yerden bir elini kaldırıyor.

"RİA." Allie elini kaldırdı.

"Özür dilerim, partiyi bölmek istememiştim. Seninle konuşmak istedim... Onunla nasıl iletişim kuracağımı bilmiyorum ve düşündüm ki... bilmesi gerekir." Çenesi düşüyor ve neredeyse utaniyor gibi görünüyor.

"Hendrix bilmiyor mu?" Dylan'ın sesi nazik. "Bunu tek başına mı yaptın?"

"Teknik olarak. Kız kardeşim oradaydı."

"Ama o sadece, Amelia şimdi kaç yaşında? Fark etmez..." Dylan elini sallayarak yaklaşıyor. "Merhaba, Haddy! Ben Dylan teyzenim!"

Bebek teyzesinin kollarına yaslanmadan önce Gigi'nin yaptığı gibi sallanıyor. Dylan mutlu bir şekilde yaltaklanıyor, onu omzuna alıyor ve bir o yana bir bu yana zıplıyor.

"Sanki biliyor gibi." Kapıdan içeri girdiğinden beri Raven'ın yüzünde ilk kez belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Onu saklamaya çalışmıyordum. Sadece çok kötü sabah bulantılarım vardı, dokuz ay boyunca hastaydım. Aslında hamileyken kilo vermiştim."

"Oh, Raven, bu korkunç!" Liv onun koluna giriyor. "Keşke bize mesaj atsaydın," diye ekliyor Allie.

"Sonra o doğduktan sonra ona bakmakla o kadar meşguldüm ki," diye açıklıyor Raven. "Ve sanırım, belki de korktum-"

"Korkmana gerek yok." Dylan ona sıkıca sarılır. "Biz bebekleri severiz!"

"Hendrix'in böyle düşüneceğinden emin değildim..."

Kızlar etrafını sarıyor, onu pastanın ve şampanyanın beklediği yere götürüyorlar. Jack gözlerine bakıyor ve eminim hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz.

Dirseğimi bükerek dudaklarımı yarmakla tehdit eden sırtışıma örtüyorum. "Görünüşe göre o kanaviçe üzerinde çalışmaya başlasam iyi olacak."

Zane'in çenesi düşüyor ve o da kocaman gülümsüyor. Bay "Evlilik, Bebek ya da Kaka Yok" büyük bir sürprizle karşılaşmak üzere. "Görünüşe göre yeni bir aile üyemiz var."

Jack telefonunu çıkardı ve kardeşlerin sohbetinin başlaması için sabırsızlanıyorum. Keşke annem ve babam da burada olup bunu görebilselerdi...

The Way We Score'u okuduğunuz için teşekkürler! **ÜCRETSİZ Bonus Sahnenizi BURADAN** indirmeyi unutmayın. Ve ***The Way We Collide* ([link](#))** için hazır olun ... Hendrix & Raven'ın küçük kasaba, sürpriz bebek, mantık evliliği, futbol oyuncusu-fırtına kovalayanla tanışır romantizmi sizi diken üstünde tutacak, güldürecek ve bu beklenmedik çift için tezahürat yapacaksınız. **Kindle Unlimited ve Audio için 10 Nisan'da geliyor!**

★ Kopyanızı **BURADAN** Ön Sipariş Edin VEYA

★ **BURADAN** Yeni Yayın e-posta uyarısı için kaydolun ve/veya

★ TIALOUISE yazıp 855-902-6387'ye göndererek Yeni Yayın Metin uyarısı alın

(Yalnızca ABD)

Kısa bir ön bakış için tıklamaya devam edin...

★ **AILEYE YENİ Mİ KATILDIN?**

The Way We Touch ([link](#)) Logan ve Dylan'ın küçük kasaba, kardeşin en iyi arkadaşı, futbol romantizmidir. İlginç karakterler, aileyi bulma, komik acı biber kazaları, kızgınlık ve arzuladığınız **tüm baharatlarla** seriyi başlatıyor.

Şimdi Okuyun! *!ya da kısa bir ön bakış için tıklamaya devam edin*

**Kindle Unlimited'ta ve Sesli olarak mevcut!*

★ TiaLouise.com/Books adresinden tüm kitaplarım hakkında bilgi edinebilirsiniz.

indirilebilir Okuma Kılavuzu.

OceanofPDF.com

ÇARPIŞMA ŞEKLİMİZ

TIA LOUISE TARAFINDAN

Futbol benim hayatım. Evlilikle, bebeklerle ya da kakalı çocuk bezleriyle ilgilenmiyorum. Yine de burada, kalçamda altı aylık bir bebek ve kolumda fırtına kovalamaya hevesli bir çocukla bir hakimin önünde durup "Evet" diyorum.

Kafamı futbol topuna koyup uyuduğum beri tek bir hedefim vardı: Bradford ailesinin mirasını devam ettirmek.

Ünlü babamız tüm ağabeylerimi ve beni tıpkı kendisi gibi yıldız sporcular olmamız için eğitti, ancak yedi yıl sonra, kafası hala oyunda tek kişi benim.

Ta ki Raven Gale hayatıma girene kadar.

Zeki, küstah, günlerce kıvrımlara sahip ve yatakta şimşek gibi. Onunla küçük kız kardeşimin düğününde tanıştığım, hayallerimize olan bağve hiçbir şeyin bizi durdurmasına izin vermeme konusundaki kararlılığımız sayesinde hemen kaynaştık.

Yüksek riskli meteoroloji dünyasında kendine bir isim yapmak istiyor - eğer Raven Gale şehrinizde ortaya çıkarsa, hava durumu açısından kötü bir gece geçireceksiniz demektir.

Hava şartları dışında harika bir gece geçirdik. *Her zaman* kullandığım koruyucu bariyeri aşmak ve galibiyet golünü atmak da dahil olmak üzere daha önce hiç yapmadığım şeyler yaptık.

Bir kız bebek ikimizin de beklemediği bir sürprizdi. Daha da kötüsü, Raven'ın aşırı korumacı, milyarder babası, onu yasal hale getirmeden güven fonunu iptal etmekle tehdit . Biz de bir plan yaptık: Evleneceğiz, birikimimizi güvence altına alacağız, sonra da el sıkışıp çekip gideceğiz.

Tek sorun, Raven ve Haddy benimle Los Angeles'ta evcilik oynadıkça, onların etrafımda olmasından daha çok hoşlanıyorum. Ve karımla ne kadar çok gece geçirirsem, küçük kızımı ne kadar çok sallayarak uyutursam ve evet, kakalı bezlerini değiştirirsem, sahte evliliğimizin sürmesini o kadar çok istiyorum.

Los Angeles'ta hiç yağmur yağmaz ve Güney Alabama'da benim için futbol yok. Ama bir kasırga ile çarpıştığınızda, planlarınız da dahil olmak üzere her şey değişir.

(THE WAY WE COLLIDE) küçük bir kasaba, sürpriz bebek, spor Sahte flört, mantık evliliği, yakınlık, kakalı bebek bezleri, playboy dövüş reformu ve inatçı bir fırtına romantizm, her zaman siz oldunuz ve aile hisleri buldunuz. Hile yok. Aldatmak yok. Uçurum tehlikesi. Üçüncü perdede ayrılık yok.)

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Kuzgun

"W Bunu buradan mı aldın, Raven Lorrain?" Annemin sesi keskin ve parlak mavi kreması olan çikolatalı keki parmaklarımın ucundan kapıyor.

"Zoe'nin annesi-"

"Zoe'nin annesi..." Gözlerini, kırışık bukleler içinde otururken arkadaşlık ettiğim küçük bir kıza doğru çevirdi. "Bunu bilerek yaptı... şu suratına bak!"

Yüzüme bakamıyorum. Aynam yok ama annemin nemli havluyla yanağımı kabaca ovalamasından yüzümde mavi lekeler olduğunu ıkarabiliyorum.

"ıkmıyor!" Sesindeki panik midemi bulandırıyor. "Tüm konturların mahvoldu. Hamur mavisi yanaklarla nasıl Küçük Bayan Georgia şeftalisi olacaksın? Geçen seneye göre beş kilo daha ağır olman yeterince kötü zaten."

Bileğiyile yüzümü hafifçe itiyor ve utançtan ensem diken diken oluyor. Kabarık şeftalime bakıyorum ve

Beyaz şifon elbise ve parmak uçlarımin da kek kreması maviye boyandığını fark ediyorum.

"Sırada Peachtree City'den bize katılacak olan..." Spikerin cilalı sesi çınıyor ve annemin boğazından yumuşak bir hırıltı geliyor. "Bayan Raven Lorrain Gale."

"Devam et," diye tıslıyor annem, kahverengi gözleri öfkeyle yanıyor.

Eğitim aldığım şekilde çenemi kaldırarak sahneye çıkıyorum. Parlak ışık tenimi yakıyor ve seyirciler arasında kimseyi göremiyorum. Yine de, son altı aydır bu an için çalışıyorduk, bu yüzden ne yapacağımı biliyorum.

Merkeze doğru yürüyorum ve duruyorum, sağa sola bakıyorum, sonra pistte devam ediyorum.

Küçük Şeftali Güzeli yarışması, Orta Şeftali Güzeli'ne giden basamaktaki bir sonraki adımdır. Oradan da Miss Teen Peach olmak için yarıştım ve nihayetinde Miss Georgia Peach'e ulaşırdım ki bu da Miss Georgia World'den önceki en üst basamaktır.

Şeftalilerin ondan sonra nereye gittiğinden emin değilim.

"Raven sekiz yaşında. Jeffrey ve Roxanne Gale'in kızı, kendisi de eski bir 1996 Georgia Dünya Güzeli." Adam sanki müzayededeki bir domuzmuşum gibi statümü ve soyumu sıralamaya devam ediyor.

Eğer anneme inanılacaksa, ben de öyle olabilirim. Tek yaptığım yemek yemek ve uzanıp YouTube videoları izlemek. Yüzüm yuvarlak ve yanaklarım şişman.

-Baba tarafımdan gelen genetik, diye düşünüyor ve yüz hatlarımı bronzlaştırıcı ile şekillendirmek için elinden geleni yapıyor.

Pistin sonuna ulaştığımda duruyorum, sağa sola bakarken gülümsüyorum, sonra dönüyorum ve jürinin önünde son bir kez durmak için yavaşça tepeye doğru yürüyorum.

Işıklar değişiyor ve kibar alkışlar otelin balo salonunu dolduruyor. Beşe kadar saydıktan sonra annemin dikkatli bakışları altında sahneden iniyorum.

Konuşmuyor. Sadece dönüyor ve ben de sonuçları beklemek için onu soyunma bölümüne kadar takip ediyorum.

Hepsi gökkuşağı renklerinde giyinmiş, saçları fönü ve spreyli, yüzleri yetişkin kadınlar gibi makyajlı yirmi dört sekiz yaşındaki çocuk, jürinin önünde sıraya girmemiz için çağrılmadan önce son yürüyüşü yapmaya başladı.

Annem bronzlaştırıcıyı tekrar sürme zahmetine bile girmiyor ve hepimizin dışarı çıkıp kazananları seçme zamanı geldiğinde, yeni arkadaşım Zoë Küçük Bayan Şeftali olarak taçlandırılıyor.

Dördüncülikle ayrıldım ve annem bana bakmadı bile. Eşyalarımızı topluyor ve babamın gümüş rengi Mercedes sedanının ön koltuğuna oturuyor, babam elimden tutup arkaya geçmeme yardım ederken o da öne bakıyor.

Kapıyı kapatmadan önce bana sempatik bir gülümseme veriyor. Emniyet kemerimi bağıyorum ve yağmur altında eve dönerken kimse tek kelime etmiyor.

The Way We Collide (link) 10 Nisan'da Kindle Unlimited ve Audio'da!

-Kopyanızı **BURADAN** ÖN SİPARİŞ VERİN VEYA

-Yeni Yayın e-posta uyarısı için **BURADAN** kaydolun
ve/veya

-TIALOUISE yazıp 855-902-6387'ye göndererek Yeni Yayın Metin
uyarısı alın (yalnızca ABD)

OceanofPDF.com

DOKUNMA ŞEKLİMİZ

TIA LOUISE TARAFINDAN

Kardeşimin en iyi arkadaşı, egosu çok yüksek, ukala bir alıcı olabilir. Ama onu hayalet biberle neredeyse öldürmek istememiştim. Bunu kendi başına yaptı.

Logan Murphy bir uyarıyla gelmeli.

Temmuz ortasında siyah asfaltta yürüyen bir Carolina Azrail'i kadar ateşli. Mükemmel bir şekilde dağılmış siyah saçları ve için için yanan mavi gözleriyle - ve siyah tişörtünün tonlanmış göğsünü nasıl gerdiğinden bahsetmeme bile gerek yok...

O benim kardeşimin en iyi arkadaşı.

Aynı zamanda lig tarihindeki ilk en değerli **oyuncu** ödülünü kazanma yolunda ilerleyen **bir futbol yıldızı**.

İyi ki sadece golfçülerle çıkıyorum... ya da çıktım.

İyi ki sadece bir aylığına geliyor, çünkü onun bir oyuncu olmadığını gördükçe, kalbimi alıp kaçmasını engellemek daha da zorlaşıyor.

Futbolu her zaman sevmişimdir ama sekiz yıllık profesyonelliğin ardından **futbolla** ilgili her şey beni soğutuyor.

Bu yüzden *en iyi arkadaşım*la güneye gitmeyi kabul ettiğimde, beklediğim son şey *onun biber seven küçük kız kardeşi* tarafından yüzümün eritilmesi.

Dylan Bradford'un bir çocuk olması gerekiyordu, bana daha önce hiç erkek görmemiş gibi alingan bir pinup değil.

Kıvrımları ve cutoff'ları var, sıcak yaz gecesinde dans eden çıplak ayaklar, Ama ben sadece bir aydır şehirdeyim ve o futbolcularla çıkmıyor. Sonra gece geç saatlere kadar süren sohbetler geçmiş acıları ve gelecek hayallerini paylaşmaya, utangaç bakışlar kendinden emin öpücüklerle dönüşür. *Aramızdaki sıcaklık inkar edilemez.*

Baharatlı ve tatlı ve bizi birbirimize bağlıyor.

Ta *ki dokunma şeklimiz* arkadaşça olmanın ötesine geçene kadar - *sonsuz*a dek.

(THE WAY WE TOUCH) küçük bir kasabada geçen, kardeşin en iyi arkadaşı, yakınlık, komik "kazalar" ve açık saçık konuşan bir kahraman içeren bir spor romantizmi. Aldatma yok. Uçurum tehlikesi yok. Üçüncü perdede ayrılık yok).

Logan

"S "Başka bir adamla yatmak istiyorsun." Viski bardağını kaldırıyorum, dudaklarımdaki rahat gülümsemeye rağmen çenem gergin.

"Tabii ki, ilk gideceğiniz yer orasıdır." Havalı sarışın

Karşımda oturan kadın, kilometrelerce uzunluğundaki bacaklarını bir zürafa gibi masanın altından yana doğru uzatıyor.

İtiraf ediyorum, onda ilk fark ettiğim şeyler bunlardı. Ben bir bacak adamıyım. "Her zaman bu kadar ukala olmak zorunda mısınız?" diye devam ediyor. "Belki de biraz

Arada bir önemsediğin gibi, repertuarımızı genişletmek zorunda kalmazdım." "Partide sadece bir penis olmasını tercih ederim."

"O sik sen misin?" Başını yana eğiyor.

"Her zaman." Her zamanki kabadayılığımla, hesaplanmış soğukkanlılığımla söyledim. Parlak kırmızı dudaklarından hafif bir kahkaha dökülüyor ama samimiyetsiz.

Natalia van Norse 1.80 boyunda, sıfır beden, sahte memeli bir süper model. Sonradan göre aynı zamanda bir yazar ve Midtown influencer'. Bu da onu ABD'li bir influencer yapıyor.

Bu gece restoranın dekoruna uygun olarak yıldız şeklinde payetlerle kaplı siyah bir elbise giyiyor ve platin rengi saçlarını

Boynundaki zarif kıvrım, tacın üzerine serpiştirilmiş minik altın yıldızlarla tamamlanıyor.

Batı 53. Cadde'deki en yeni restoran olan Galileo's'un büyük açılışını belgelemek için davet edildiğimde mükemmel bir görüntü sergiliyordu. Hemen hemen her açılışa, hayır galasına, kırmızı halı etkinliğine davet ediliyorum.

Davetiyeyi bir kenara atmıştım ama gelmemiz için ısrar etti.

Menü kulağa şaka gibi geliyordu ve arabamız kapıya yanaşır yanaşmaz içeriye kadar beni kör eden kamera flaşları için havamda değildim. Ama kabul ettim ve işte buradayız.

Ev sahibi bizi ana yemek salonunun dışındaki özel bir bölmeye götürdü ve şimdi gece mavisi kadife perdelerin bizi diğer, daha az rağbet gören misafirlerden ayırdığı yaldızlı bir masada oturuyoruz.

"O kadar taşralı birisin ki Logan, yemin ederim sekiz yıldır New York'ta yaşadığına inanmak zor."

"Yatağımı paylaşmak istememenin taşralılık sayıldığını bilmiyordum."

Neredeyse *kız arkadaşım* diyecektim ama bu terim uzun zamandır doğru gelmiyordu. "Peki ya benim ne istediğim?"

Bu kadını ilk gördüğüm zamanı düşünerek parmaklarımın arasında yıldız kaplı bir kürdan yuvarlıyorum. Normal sezon başlamadan önceki son boş gecemizde, hücum oyuncusu ve en iyi arkadaşım Garrett Bradford'la dışarıydık.

Ona tamamen egom yüzünden yaklaştım. Boyu, tarzı ve şöhretiyle, onun "Şimşek" Logan Murphy'nin kolunda olması gereken türden bir kadın olduğuna karar verdim.

Logan Murphy, New Jersey Pirates'ın yıldız açık alıcısı, geçen yıl sezonun en çok pas tamamlayan oyuncusu ve spor yorumcularına inanılacak olursa tarihte bir açık alıcının kazandığı ilk MVP ödülünü kazanma yolunda.

İlişkimiz başından beri sarsıntılıydı.

Deneme kitabının tanıtımını yapıyordu ve ben de okumayı seviyordum. Ancak, kitabının aslında modellik endüstrisinin sadece vücudunu nasıl önemseydiği hakkında bir deneme koleksiyonu olduğunu keşfettiğimde, önermeyi sorgulamak gibi bir hata yaptım.

Manken olup insanların sadece dış görünüşüne önem verdiğinden şikayet etmek, benim futbol yıldızı olup insanların sadece atletizmime önem verdiğinden şikayet etmemle aynı şey değil mi?

Elbette, babamın El Paso'dan Jefferson City'ye kadar tüm spor radyolarının sahibi olmasının da etkisiyle Austin'deki Teksas Üniversitesi'nden iletişim bölümünden dereceyle mezun oldum ama dördüncü çeyrekte top oyunda on saniye kala ikinci goldeyken bunların hiçbiri kimsenin değil.

Ben sadece o lanet olası domuz derisini yakalayıp çizgiyi geçmesi gereken bir oyuncuyum.

Sonra online spor bahisleri patladı ve ben daha da insanlıktan çıktım. En son bir sık kafalı yorumlar bölümünde bana küfredip hayatımla tehdit ettiğinde, çünkü sadece işimi yaparak, yani *kazanarak* yirmi dolarlık bir parlayı mahvettim, tüm sosyal medyamı teslim ettim hesaplarını bir işleyiciye gönderir.

Şikayet etmiyorum. Hem de çok. Bu hayatı kabul ettik. Neyse o.

Natalia bana sadece ters ters baktı, bana evrimleşmemiş mağara adamı dedi ve o zamandan beri yavaş trende *ilerliyoruz*.

Zaten normal sezonda özel hayatıma ayıracak vaktim yok. Menüü incelediğimde, burada olma hevesim daha da azaldı. Tang mı?

Dondurularak kurutulmuş dana jus... "İlginç bir konsept ama uzay yemeği mi?"

"Benim kancam, 'Bu dünyanın dışında' olacak." Natasha bize tahsis edilen garsona el sallıyor. Sanki NASA'nın bir parçasıymış gibi beyaz bir üniforma giymiş ve sanki hayatı bizi mutlu etmeye bağlıymış gibi aceleyle yanımıza geliyor. "Bir yıldız tozu martini daha alacağım ve çocuk menüsünü görebilir miyim?"

"Elbette." Başını sallayıp aceleyle uzaklaşıyor ve gözlerimiz buluşuyor. "Daha fazla yiyeceğine söz verdiğini sanıyordum."

"Bunu yemeyeceğim." Tırnağıyla menüye vuruyor. "Umarım çocuk menüsünde peynirli makarna ya da pizzanın bir versiyonu vardır."

Ellerimi kaldırdım. "Bu akıllıca bir fikir."

Natasha aptal değil. Sadece sosyal medyada öyle davranıyor.

Adam elinde küçük bir kartla dönüp önündeki kemik porselen tabağa koyuyor ve kadın kartı kaldırıp okurken burnunu kıvrıyor. "Dondurularak kurutulmuş havuç, patates ve sığır eti küpleri; sadece et suyu ekleyin. Bunun bir oyun olması mı gerekiyor?"

"Bu kadar yeter." Kucağımdaki peçeteyi çıkarıp tabağıma koyuyorum. "Ben gidiyorum."

"Logan! Buradan ayrılamayız. Tüm yemeklerin fotoğrafını hesaplarımda yayınlayacağıma söz verdim."

Sandalyemde duraksıyorum, tüm bu geceden, tüm durumumdan rahatsızım. Belki de çeyrek yaşam krizi geçiriyorum, ama kendime neden hala bu kadınla birlikte olduğumu sorup duruyorum. Ne elde edeceğimi düşünüyorum? Yeniden mi?

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Kaşları çatılıyor ve ani şefkat gösterimden dolayı kafası karışmış görünüyor.

Kafam karışmadı. Hiçbir şey hissetmiyorum ve bu ihtiyacım olan netlik anı. Bir karar verdim. "Ne istiyorsun Natalia?"

"Pardon?" Başını sallıyor ve ben de önceki sorusuna dönüyorum.

"Bana yatak odamıza getirmek istediğin yeni aletten bahset."

"Ah," mavi gözleri parlıyor ve sanki bunu bir süredir planlıyormuş gibi sandalyesinde kıpırdanıyor. "Aristotle Drakos."

"Bekle..." Yan tarafa bakıyorum. "Bu ismi biliyorum."

"Mart ayında Brittany ile süper yatında tanışmıştınız, hatırladınız mı?"

Belki de taşralıyım, çünkü açıklığa kavuşturmam gerek. "Brittany, en iyi arkadaşın mı?"

"Tabii ki! Yani, eğer en iyi arkadaşım olsaydı." "O adamla çıktığını sanıyordum."

Dudaklarından hava üflüyor ve martinisinden uzun bir yudum alıyor. "Açık bir ilişkileri var. Artık herkes bunu yapıyor, çok *moda*."

Parmağımı bardağımın dibinde gezdiriyorum ve Galileo'yu düşünüyorum. "Ara onu."

"Ne?"

"Onu ara. Bize katılmasını söyle."

"Tamam..." Dudaklarının kenarı bir gülümsemeye dönüşüyor ve başparmakları telefon ekranında geziniyor.

Yavaşça nefes vererek, tavana boyanmış galaksilere bakıyorum. Galileo bir gökbilimciydi. Gece gökyüzüne baktı ve evrenin bizim etrafımızda dönmediğini kanıtladı.

Biz evrenin merkezi değiliz... Onu bu yüzden hapse attılar.

Durmadan ortaya çıkmaktan, sosyal tırmanışçılardan ve sahtekârlıktan ne kadar yorulduğumu düşünüyorum. Sekiz yıl önce hayallerim gerçek oldu. İlk turda seçildim, bu da önemli biri olduğum anlamına geliyordu. Babamın yanıldığı ve hayatımı barbarca bir spor için heba etmediğim anlamına geliyordu.

İki hafta önce, Natalia Avrupa'daki bir modellik işi için ayrıldı ve onun benim alanımda *olmamasından* ne kadar hoşlandığımı fark ettim. Bu gece ilişkimizi bitirmeye karar vermiştim ki o bana üçlü yapmayı önerdi.

"Yola çıktı." Telefonunu indiriyor, uzun bir öğleden sonra uykusundan uyanan bir kedi gibi geriniyor. "Aristotle'ı seveceksin. Kendine çok güveniyor ve seni hemen rahatlatıyor."

"Görünüşe göre ikinizin bir geçmişi var."

Omzu kalkıyor ve gözlerimiz buluştuğunda onu çoktan siktiğini anlıyorum. Ayrıca bir çeşit amfetamin kullandığını da fark ettim. Ve umurumda olmadığını fark ediyorum.

Bileğine hafifçe vuruyor. "Babanın milyarder olduğundan ve seninle tanışması *gerektiğinden* bahsetti. "*Mutlaka*" dedi.

Kaşlarını çatıldı. "Ne istiyor?"

Omuz silkiyor, gülerek başını sallıyor. "Eminim bir tür ortaklık ya da iş teklifi. Herkes senin emekliliği düşündüğünü biliyor ve o da medyaya daha fazla girmek istiyor."

Çenemi geriye çekip yüzünü inceliyorum. Bazen ondan ne anlamam gerektiğinden emin olamıyorum. "Sana babam için çalışmakla ilgilenmediğimi söyledim. Onu öyle olduğuma inandırdın mı?"

"Hayır! Bilmiyorum. Bunu seninle konuşacak."

Garsona işaret ediyorum, o aceleyle geliyor. "Evet, efendim?"

"Bize katılacak başka bir misafirimiz var. Geldiğinde bana haber verin." "Elbette." Başını sallıyor. "Ev sahibini uyaracağım."

"Ve bunların hepsini faturama ekle."

Koşarak uzaklaşmadan önce başını sallıyor ve Natalia öne doğru eğilerek mükemmel yapılmış burnunu kırıstırıyor. "Beni şaşırtıyorsun Logan. Biraz daha ikna edilmeye ihtiyacın olacağını düşünmüştüm."

"Buraya gelmesi ne kadar sürer?"

Telefonuna bir göz atıyor. "Her an olabilir, eminim."

Tam bu sırada, koyu renk saçlı, zeytin tenli, ısmarlama takım elbise giymiş tanıdık bir adam yemek salonundan bize doğru kendinden emin adımlarla ilerliyor. Garsonumuz ona yolu gösteriyor ve adam yaklaştıkça gözlerinin sevgilimin üzerinde gezinmesi şüphelerimi doğruluyor.

Öfke boğazımı ısıtıyor ama bu kıskançlık öfkesi değil. Natalia'ya sahip olabilir ama biz bir çiftken onunla yatarak bana saygısızlık etti.

"Bay Lightning. Ününüz sizden önce geliyor."

Ayağa kalkıp elini sıkıyorum, sıkıca kavıyorum ve gücümü hissedebilmesi için onu kendime çekiyorum. Benden birkaç santim daha kısa ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Çizgiyi aştın." Sesim alçak ve düz. "Senin için iyi bir şey, burada işim bitti. Onu alabilirsin, ama ben biliyorum."

İki elini havaya kaldırarak bir kahkaha atıyor. "Özür dilerim. İlişkiniz hakkında bana yanlış bilgi verilmiş."

"Evet, öyleydin." Onu kabaca geçip kapıya yöneldim.

Etrafımda bir hava girdabı oluştu ve Natalia koşarak yanıma geldi. "Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı." Sesimi alçak tutmak için elimden geleni yapıyorum, duyulmamaya çalışıyorum ama tüm oda bize bakmak için boyunlarını büküyor. "İyi bir hayatın olsun, Natalia."

"Peki ya anlaşmamız ne olacak?" Etrafında büyüyen izleyicilerimize bakıyor.

"Hiçbir zaman bir anlaşmamız olmadı ve yeni aletin seni bekliyor."

Etrafımızda kameraların sesi duyuluyor ve ben bu spot ışığından çıkmak zorundayım.

Ev sahibi beni karşılıyor ve ben de onu kapıya kadar takip ederek beni bekleyen siyah Escalade'e doğru aceleyle yola çıkıyorum. İçeri girer girmez telefonum elimde ve başparmaklarım ekranın üzerinde geziniyor.

? Acıktım ve bir şeyler içmek istiyorum.

GARRETT

Lightning! Kışını kaldırıp Blondie'nin yerine git ve biraz kanat al. Bilardo oynayacağız.

Garrett ve ben iki yıl önce takıma transfer olduğundan beri çok yakındık. O dev gibi bir adam, 1.80 boyunda ve 60 kilo ağırlığında saf bir güce sahip ve yanında tamamen kendim olabildiğim tek kişi.

Ailesinin Alabama'daki sahil kasabasında bir bilardo barı ve restoranı var ve bu küçük kasaba, güney geçmişi muhtemelen hemen bağlanmamızın nedeni.

Ayrıca takımdaki en iyi hücum yan hakemi. Garrett olmasaydı, MVP ödülüne bu kadar yakın olamazdım.

Üniversiteli çocukları kandırmayı bırak.

GARRETT

açığa çıkarma, narkotik.

Kıkırdayarak nefes veriyorum ve şöyle bitiriyorum

Yola
çıkıyorum.

Bu akşamdan sonra beni ancak Garrett'ın güldürebileceğini düşünerek şoföre nereye gideceğimi söylüyorum.

Her şeyin izini MurKo Communications'ın milyarder CEO'su babam Kellan Murphy'ye kadar sürmek sadece birkaç haftalık bir terapi gerektirdi.

Sporcu bir aileden gelmiyorum ama ilk kez bir futbol topunu yakaladığımda, ilk kez bir takımı zafere götürdüğümde bunun benim için bir hayat olduğunu biliyordum.

Beni önemseyen, iyi olmadığımı fark eden ve beni kontrol eden bir grup adam bulmuştum. Gerçek bir ailem vardı.

Annem ben onu hatırlayacak yaşa gelmeden önce öldü, bu yüzden büyürken sadece ben ve Kellan vardık - ve temel ihtiyaçları karşılamak için bir dizi hizmetçi, kendi başıma araba kullanabilecek yaşa gelene kadar beni okula götürmek için bir şoför.

Babamla geçirdiğim tek zaman, Houston'ın kuzeyindeki steril malikanesinde her gece paylaştığımız resmi akşam yemeklerinde uzun, cilalı meşe masanın iki ucunda oturmaktı.

Ben tabağımdaki orta pişmiş bifteği kaçma isteğiyle iterdim, o da bana soracak sorular bulmaya çalışırdı.

Günün nasıl geçti?

İyiydi.

İlginç bir şey oldu mu? Hayır,

olmadı.

Sessizlik.

Sonunda pes eder, viskisini alır ve giderdi, ben de masadan fırlar, erkeklerin sürekli futbol oynadığı parka doğru koşardım. Kim olduğum ya da ne kadar param olduğu umurlarında değildi. Her şey oyunla ilgiliydi.

Ceketimi çıkarıp ortaya geçer, oyun kurar ve pas atardım. Oyun kurucu olmak istiyordum ama Kellan işin içine girince yönümü değiştirdi.

Babama profesyonel olarak futbol oynamak istediğimi ilk söylediğimde, sanki ona profesyonel güreşçi olmak istediğimi söylemişim gibi kaşlarını çatmıştı.

Sonra üniversitedeyken manşetlere çıkmaya başladım ve o da hesap kitap yapmaya başladı. En iyi olmaya devam etmem koşuluyla, futbol kariyerimi yayıncılık işine fayda sağlamak için kullanabileceğini fark etti.

İşte o zaman fikri değişti ve baskı başladı. Geniş bir alıcı olmam gerektiğini söyledi çünkü neredeyse hiç yakalamayı kaçırmıyordum ve hızlıydım. Eğer koşabilirsem, sayı yapardım.

Ligde daha önce hiçbir açık oyuncu MVP, yani En Değerli Oyuncu ödülünü kazanmamıştı ve o benim ilk olabileceğimi söyledi.

Bunu onun destekleyici ve cesaretlendirici olduğu şeklinde algılamayın. Tekrar fildişi kulesine çekilmeden önce sadece isteklerini belirtiyordu. Beni önemseydiğini düşünecek kadar genç ve saftım. Haklıydı ve belki de bu benimle ilgileneceği anlamına geliyordu.

Bu yüzden yönümü değiştirdim ve oyun kurucu dışında en çok darbeyi alan oyuncuların geniş alıcılar olduğunu düşünerek geniş alıcı oldum.

Garrett beni sahada güvende tutmak için pek çok darbe aldı ve ben de ciddi sakatlıklardan kaçınmayı ve topu oyunun kadar taşımayı başardım.

Siyah SUV Yukarı Batı Yakası'ndaki barın önünde duruyor ve inmeden önce adama teşekkür ediyorum. Açılışlar ve diğer büyük etkinlikler dışında, medya tarafından çoğunlukla yalnız bırakılıyorum - bir manken, yazar-etkileyici gibi ilginç biriyle çıkmadığım sürece.

Bar, beyzboldan futbola kadar her televizyonda farklı bir maçla doludur. Sporcu kardeşlerin omuz omuza bira şişelerini tuttuğu ve gelecek sezon hakkında konuştuğu bir sosis partisi.

Garrett'ı arka köşede elinde bilardo ıstakasıyla görmemek imkânsız. İçeri girdiğimde beni fark ediyor ve onlara katılmam için işaret ediyor. Durup barda sek bir viski ve klasik bir Angus burgeri sipariş ettikten sonra masayı topladığı yere .

Sırtımı tokatlamadan önce adamın parasını almamak için büyük bir gösteri yapıyor ve benimle birlikte gürültülü alanın ortasındaki ayakta duran bir masaya doğru yürüyor.

"LL!" Birasının ağzını bardağıma vuruyor. "Fazladan bir hafta tatil yapmış gibi görünüyorsun. Ne oldu?"

"Natalia ile ilişkiyi bitirdim." Şimdi bunu yüksek sesle söylediğimde, gerçekten daha hafif hissediyorum.

"Şükürler olsun," diye bağırıyor. "Çıktığın tüm kemik götlü orospular arasında en kötüsü oydu. Telefonunda sürekli bir şeyler paylaşıyor ve yaptığın her şeyi eleştiriyordu."

Kızıl saçlı ve kıvrımlı minyon bir garson, hamburgerim ve patates kızartmamla birlikte aceleyle yanıma geliyor. Sıkı çalışıyor, odaklanmış ve iyi görünüyor - ya da belki de

bana yemek getiriyor ve ben açlıktan
ölüyorum. "Evet, süper modellerle
işim bitti."

"Yanlış anlamayın. O kızlardan bazıları çok eğlencelidir. Ama bu değil." Ben hamburgerden büyük bir ısırık alırken o da patates kızartmalarımından bir avuç kapıyor. "Senin taşralı bir fare olduğunla ilgili bir laf daha ederse, yüce futbol tanrılarına yemin ederim ki... O lanet olası Hoboken'li!"

Lokmamın etrafında gülüyorum. Garrett çok gürültücü ve ben buna bayılıyorum. Natalia'nın nereli olduğunu nasıl bildiğini ve benim bilmediğimi bilmek bile istemiyorum.

Tuzlu et ve peynir ağzımı doldururken bir inilti çıkarıyorum. "Bu gece Galileo restoranında başladık."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bunun bir şaka olup olmadığını anlayamıyorum. Yemeden önce her şeyin üzerine sıcak su döküp kurutmanız gerekiyor."

Kaşları geriliyor. "Yani kendin yap gibi mi?"

Başımı sallayarak bir ısırık daha alıyorum. "Kahretsin, bilmiyorum. Öğrenmek için burada kalmadım."

Hamburgerim beş ısırıkta bitti ve bir bira daha için el sallıyor. "Şimdi ne olacak?"

Güzel soru. Artık içimde yiyecek var, düşünebiliyorum ve beklentilerimi beğenmiyorum.

Antrenman kampının başlamasına bir ay var ve şehirde tek başıma dolaşmak isteyeceğim son şey. Babamla çalışmak için Houston'a gitmek kadar cazip değil, çünkü sürekli soruyor.

"Ay'da devre mülkü olan birini tanıyor musunuz?"

Garrett omzumu kavradı. "Benimle Newhope'a, eve gel." Elim çoktan havaya kalkmıştı ve sözümü kestiğinde tartışmaya hazırdım. "Ailemin eski evi çok büyük ve tam körfezin üzerinde. Bir sürü oda var ve kafanı boşaltmak için mükemmel olacak."

"Ailenizin ihtiyacı olan son şey, tüm alanı kaplayan ve tüm yemeği yiyen başka bir futbolcu." Nasıl olduğumuzu bilirim.

"Dostum, bunlar kardeşim Zane ve küçük kız kardeşim Dylan, bizim evde olmamıza bayılıyor." Garsona el sallıyor ve o da geliyor.

"Bir tur daha?" Ona göz kırpmıyor ve flört ettiğinden oldukça eminim.

"Sadece çek, Wendy." Tabii ki onun adını biliyor. "Logan Lightning, garson Wendy ile tanış. Bekâr bir anne.

Hemşirelik okulunu bitirdi ve sizi daha fazla bira için bekletmeyecek."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Sesim daha sessiz. "İyi şanslar... her şeyde."

Kırmızı kafasını sallıyor. "Hayat hikayemi anlatma." "Bu iyi bir hikaye! Gurur duymalısın."

Garrett, kıvrıkcık kahverengi saçları ve gür sakalıyla devasa, ukala, arkadaş canlısı bir ayıdır. Tişörtü ve kot pantolonuyla rahattır ve gamzeli sırıtışı ve neşeli mavi gözleri herkesi rahatlatır.

Buna karşın, ben yağsız kaslıyım, takım elbise ceket giymişim, siyah saçlarım şekillendirilmiş ve yanaklarımda hafif bir kırışıklık var. Dünyayı kaşlarımı indirerek inceliyorum ve güvendiğim pek fazla insan yok. Hayat bana bir tampon oluşturmayı öğretti.

Demek istediğim, gece ve gibiyiz.

"İhtiyacın olanı al ve bir saat içinde benim evimde ol. Saat 10'da yolda olmak istiyorum." Bana bir bahane bulmam için zaman vermiyor ve ben de gerçekten istemiyorum.

Sahildeki küçük bir kasabaya kaçmak şu anda kulağa oldukça hoş geliyor.

"Babamın özel jet servisi olduğunu biliyorsun. Araba kullanmak zorunda değiliz." "Hayır, kamyonetim yanımda olmalı."

Garrett ve kamyoneti. "Şehirde pikap kullanan kimseyi tanımıyorum."

"Yapmalılar. Yollardaki en kullanışlı araç."

"Bu Low-gas Murphy değil mi?" Sinir bozucu ses arkamdan geliyor ve Challengers'ın geniş alıcısı Ricky Berke'nin durduğumuz yere doğru salınarak geldiğini görmek için dönüyorum.

"Kardeşim, bu en aptalca smaç. Lakabının yanına bile yaklaşamaz." Garrett bir dirseğine yaslanmış, Ricky'nin üzerinde yükseliyor.

Düşmanım yılmadı. "Bu yıl Beyaz Parti'de olmadığını fark ettim Murph. Soğukkanlılığını mı kaybediyorsun, ihtiyar?"

MVP yarışında, ben ve bu adam kaldık, üç yıl içinde ve tamamen kendisiyle dolu. Tıpkı benim olduğum gibi, sanırım, sadece tam bir pislik olmadığımı düşünmek istiyorum.

"Aslında, ayın dördü için babamla Houston'daydım." Hava güneşin yüzü kadar sıcak ve yağmur ormanları kadar nemliydi.

"Davet edilmediğini duydum." Ricky çenesini kaldırır. "Hiç şaşırmadım.

Mr.

Rubin partilerine sadece en iyileri davet eder. Senin gibi zavallıları değil."

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse, Dick."

Kendimi savunma zahmetine girmiyorum. Babam ve ben, ben liseye başlamadan önce Hamptons'daki yıllık yaz partisinin davetli listesindeydik.

"Bu yıl seçilmene şaşırdım *Dicky*," diyerek yanıma yaklaşan Garrett kollarını kavuşturdu. "*Mike*'ın yalaka taklitçileri daha az sevdiğini duydum."

Ricky ve ben aynı boy ve yapıdayız ama onun parlak kızıl saçları, kahverengi gözleri ve çillerle kaplı soluk bir teni var. Ben ondan biraz daha hızlıyım ve gizli silahım Garrett'in kışımı kollaması ve yorumcuların konuşmasını sağlayan oyunları yapmama yardım etmesi.

"Sanki sen bir şey biliyorsun da, Grizz." Garrett'in arkasından bakıyor. "Natalia nerede?"

Bu adam her zaman arkamda yüzüyor.

"Onu Galileo'da bıraktım. Eğer ilgileniyorsanız hala orada olabilir."

"Geçen ayı Akdeniz'de bir yatta Yunanlı patronla geçirdiğini duydum." Ricky sırtıyor. "Ve şimdi ESPN seni MVP yarışında benim arkamda gösteriyor. Yaşlanmak gerçekten çok sıkıcı."

"Alternatifinden daha iyi." Omzunu tokatlıyorum, daha fazla meşgul olmak istemiyorum.

"Ve *alternatif* derken *seni kastediyor*." Garrett onu işaret ediyor, sesinde bir kakhaha var ve Ricky'nin bizden birine yumruk atacak kadar aptal olduğunu umarak titriyor.

İyi bir bar kavgasına her zaman hazırdır çünkü her zaman o kazanır.

Elimi arkadaşımın omzuna koydum. "Saat 10'da senin evde buluşalım, tamam mı?" Ricky'ye dönerek başımı eğdim. "Natalia senindir."

Çok geç değilse ekleme zahmetine girmiyorum, çünkü Aristotle'ı hazırda bekletiyor. Muhtemelen iyidir. Zaten ikinci bir penis arıyor ve bu adam sipariş üzerine yapılmış.

Garrett bu kadar kolay bırakamaz. Küçük garson kız yanına gelir ve Garrett kolunu kızın sırtına dolar.

"Wendy, seni bu adamla bırakmak zorunda kaldığımız için üzgünüm. O gerçek bir iş parçası ve kötü bir bahşişçi." Ricky'nin omzunu kavradı. "İçkisine tükürme dürtüsüne karşı koymaya çalış."

"Hey!" Ricky'nin kahverengi gözleri dehşetle açılır ama Wendy sadece gülerek onu uzaklaştırır.

". Şu sırtışa bak." Arkadaşımı işaret ediyor.

Garrett kalbinden vurulmuş gibi elini göğsüne koyar, ama hepsi rolden ibarettir.

Wendy'nin bu gece bahşişlerini gerçekten alamama ihtimaline karşı hesabımızın altına fazladan bir yirmilik sıkıştırıyorum. Sonra onu bardan dışarı sürüklüyorum ve her zaman övgüyle bahsettiği yerin neye benzediğini yakından ve kişisel olarak görmeye hazırım.

BİR SAAT SONRA, 95 numaralı eyaletler arası karayolunda güneye doğru giden, son model, tunç rengi F-150'sinin pelüş deri ön koltuğundayım ve radyoda sessizce country müzik çalıyor.

Bir gün sürecek bir yolculuğa çıkacağız ve Kuzey Carolina'da kalmamız için bir oda ayırtıyorum. Şehre taşındığımdan beri ilk kez böyle bir yolculuk yapıyorum.

"Wendy'ye fazladan bahşiş verdiğini gördüm." Bana bakıp gözlerini tekrar yola çevirdi.

Sandalyemde geriniyorum, rahat etmek için elimden geleni yapıyorum. Bir süre burada kalacağız. "Beni onun için endişelendirdin."

Bu onu kıkırdatır. "Sen iyi bir adamsın, LL. Seninle tanıştığım gün bunu anlamıştım, her ne kadar dünyaya gardını almış bir şekilde yaklaşısan da."

"Aynı şekilde."

"Tam da ihtiyacın olan şey bu." Garrett dikiz aynasından New York'un ışıklarına bakıyor. "Newhope kafanı boşaltacak, seni en başa, temel şeylere döndürecek."

"Ticaret odası sana maaş mı veriyor?" Dalga geçiyorum çünkü seviyorum.

Garrett memleketinin poster çocuğu. Tek konuştuğu bu, ama gerçek şu ki, bu noktada beni bu sıkıntıdan kurtaracak her şeye varım.

Birlikte geçirdiğimiz birkaç vakitte bana anlattıklarını düşünüyorum. O da benim gibi annesini genç yaşta kaybetmiş. Hepsi futbol yıldızı olan dört erkek kardeşten biri ve küçük bir kız kardeşi var. Gerçi Garrett dışında sadece kardeşi Hendrix hâlâ futbolun içinde.

Hendrix'i iyi tanımıyorum ama tanışmıştık. Los Angeles'ta bir takımda oynuyor ve biraz rock yıldızı gibi.

İkinci büyük kardeşi Zane, geçen yıl sahte bir saha golü sırasında oldukça kötü bir şekilde yere çakıldıktan sonra emekli olmak zorunda kalan kariyer sahibi bir golcüydü. Dramatik bir sakatlıktı, acı içinde kükrerken ayağı bir ucube gösterisi gibi bacağıının ucunda sallanıyordu.

Her hafta sahaya çıkarken hiç olmayacakmış gibi davrandığınız türden bir sakatlıktı ve her beş dakikada bir tekrarları oynanıyordu. Kahretsin, hala hatırladıkça ürperiyorum.

"Jack biz şehirdeyken sonbahar listesini seçeceğini söyledi." Garrett'ın iri eli direksiyonun tepesinde duruyor ve ağzının köşesinde bir kürdan var. "Ona yardım edebileceğimizi, belki çocuklara moral konuşması yapabileceğimizi söyledim."

En büyük kardeşi Teksas'tan emekli olmuş yıldız bir oyun kurucu. Jack Bradford'u sahada izlediğimi ve bu kadar yetenekli birinin nasıl emekli olabileceğini merak ettiğimi hatırlıyorum. Ama o, oyununun zirvesindeyken emekli oldu. Bir efsaneydi.

Şimdi lisede koçluk yapıyor. Cuma gecesi ışıkları.

"Elbette. Neye ihtiyacı varsa." Karanlık pencereden dışarı bakıyorum ve on dokuz yaşındaki halimin Jack Bradford'la canlı olarak karşılaştım ne düşüneceğini merak ediyorum.

Sonra biraz daha geriye gidiyor ve bugün on beş yaşındaki halime ne söyleyeceğimi merak ediyorum. O ne duyabilirdi ki? Kesinlikle en tepedeki hayatın en aşağıdan görüldüğü kadar harika olmadığını değil. Ya da nereye giderseniz gidin, orada olduğunuzu.

Belki de sadece depresyondayım. Uzun zamandır bir kadınla yatmadım ve en son yattığımda da daha çok sosyal medya takipçileriyle ilgilenen biriyle yatmıştım. Nefret etmiyorum. Bir zamanlar benim de tek önemsedığım şey buydu.

"Dylan, Zane'in ortalıkta görünmediğini ama iyileşmekte olduğunu söyledi." Arkadaşıımın enesi geriliyor ve başını sallıyor. "O kazadan beri onu ilk kez göreceğim ve bu tam bir kâbustu."

"Bir de bana sor." Dudaklarım geriliyor ve mideme kramplar giriyor.

Yılın yedi ayı, her hafta büyük bir maçın aralıksız programından, ülkenin her yerine seyahat etmekten, nüfusun belirli bir kesimi için ünlü olmaktan hiçbir şeye geçmek büyük bir değışim.

Nokta.

Bir stadyumun gürültüsünden, ölüm sessizliğine. Unutulmuş.

Erkeklerin emeklilik şoku hakkında konuştuklarını duydum ve yalan söylemeyeceğim, bunu dört gözle beklemiyorum. Bunun son yılım olma ihtimalini düşünsem bile. Her şey o kupaya bağlı, o kupa babam için benden daha önemli olsa bile.

"Geriye Dylan kalıyor ama o da çoğu gün restoranda çalışıyor olacak." Başımı sallayarak, Alabama'nın güneyinde, sahilde yaşayan bir çocuk hayal ediyorum.

Zihnim Manhattan'ın ışıklarından uzakta, önümüzdeki karanlık yolda binlerce kilometre yol kat ediyor. UT'den mezun olduğumda geride bıraktığım hayatı düşünüyorum.

Telefonumu çıkarıp rehberimi açıyorum ve babamın adını seçiyorum. Gösterge panelinin ışığında, haftalardır düşündüğüm şeyi ona mesaj olarak gönderiyorum.

Oraya geri dönmeyeceğim.

THE WAY WE TOUCH ([link](#)) kitabını alın ve bu küçük kasaba, kardeşin en iyi arkadaşı, futbol aşkına hemen aşık olun!

Kindle Unlimited'ta **ÜCRETSİZ** ve **Sesli Kitap olarak ([bağlantı](#))** da mevcut

OceanofPDF.com

TIA LOUISE'İN KİTAPLARI

KINDLE UNLIMITED'DA ROMANTİZM

BRADFORD ÇOCUKLARI

The Way We Touch,
2024* Way We The Way We
ScorePlay, 2024* , 2025*
Çarpışma Şeklimiz, 2025*
Kazanma Şeklimiz, 2025*
(*Sesli kitapta mevcuttur.)

BE STILL SERİSİ

Küçük Bir Lezzet,
2023* Küçük
Kıvrım Bir Bir Şans,
2023* , 2023*
Biraz Yaramaz, 2024*
(*Sesli kitapta mevcuttur.)

HAMILTOWN HEAT SERİSİ

Fearless, 2022*
Kirli, 2022*
Sadece Sizin Gözleriniz İçin, 2022
Yasak, 2023*
(*Sesli kitapta mevcuttur.)

RISK ALMA SERİSİ

Bu kadarı doğru*

*Kaderin Cilvesi**

Bela*

(*Sesli kitapta mevcuttur.)

AŞK İÇİN SAVAŞ SERİSİ

*Bekle Beni**

Patronum

Benim*

*Burada Benimle**

Pervasisz

*Öpücük**

(*Sesli kitapta mevcuttur.)

AŞKA İNAN SERİSİ

Seni Benim Yap

*Beni Senin Yap**

Kal*

(*Sesli kitapta mevcuttur.)

GÜNEY SICAKLIĞI SERİSİ

Dokunduğumuzda

Öpüştüğümüzde

TUTULACAK SERİ

One to Hold (#1 - Derek & Melissa)*

Saklanacak Biri (#2 - Patrick & Elaine)*

Korunacak Biri (#3 - Derek & Melissa)*

One to Love (#4 - Kenny & Slayde) *One*

One One to One to Take to Save Leave

#5 - Stuart & Mariska) *to Chase* (#6 -

Derek & Melissa)* (#7 - Marcus &

Amy)* (#8 - Stuart & Mariska) (*Sesli

kitapta mevcuttur.)

KİRLİ OYUNCULAR SERİSİ

PRENS (#1)* *OYUNCU*

(#2)* *KRUPİYE* (#3)

HIRSİZ (#4)

(*Sesli kitapta mevcuttur.)

PARLAK IŞIKLAR SERİSİ

Işıkların Altında (#1)

Yıldızların Altında (#2)

Hit Girl #3)

İŞBİRLİKLERİ

The Last Guy.*

The Right Stud

Tangled Up

Kurtar Beni

(*Sesli kitapta mevcuttur.)

PARANORMAL ROMANSLAR

Bir Ölümsüz (vampirler)

Bir Doyumsuz (değiştiriciler)

ÜÇ BEDAVA HİKAYE KAZANIN!

Yeni Yayınlar bültenime kaydolun ve hiçbir indirimi ya da yeni yayınıma kaçırmayın!

Şimdi kaydolun! ([link](#))

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

İkinci şans, kazara hamilelik benim en iyi 3 romantik mecazım arasında olabilir. Karakterlerle birlikte zorlukları aşip gerçek aşklarına geri döndükleri bir yolculuğa çıkmayı seviyorum. Nihai romantizm ve çok fazla *Swoon!*

Alfa okuyucularımdan beta okuyucularıma ve sizlere kadar hepimiz Garrett ve Liv'e bayıldık, gözyaşlarımızı kuruttuk ve kendimizi yelpazeledik. Okurlarıma, inanılmaz destekleyici ekibime ve gerçekten de Bradford Boys'un tüm dünyasına bayılıyorum.

Kurgusal hukuk becerilerimi kontrol etmek ve en iyi dansçı ilham kaynağı olmak da dahil olmak üzere her şey için kocam "Bay TL" ye çok teşekkürler ve çok sevgiler...

Muhteşem asistanım Kat, ben yazarken çarkların dönmesini sağlamakta çok değerli ve inanılmaz yetenekli Laura Moore bu resimli kapakla tam anlamıyla parkın dışına çıktı!

Gezegendeki EN İYİ alfa okuyucular Jen DeJong ve Leticia Teixeira'ya çok teşekkürler. *İnanılmaz* betalarım Maria Black, Corinne Akers, Amy Reiersen, Courtney Anderson, Jennifer Christy, Heather Heaton ve Michelle Mastandrea'ya çok teşekkürler. Sizleri çok **seviyorum** hanımlar.

Kartal gözlü düzenlemeleriniz için Jaime Ryter'a ve inanılmaz kapak tasarımları için Lori Jackson ve Kari March'a, *mükemmel* fotoğraflar için sevgili Wander'a ve muhteşem ciltsiz iç kapaklarımı yapmama yardımcı olan muhteşem Stacy Blake'e teşekkürler!

Sevgili Denizyıldızlarıma, Denizkızlarıma ve Veep'lerime aklımı başımda tutup organize olmamı sağladıkları ve sözü yaymama yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Ve arkadaş olarak görmeye başladığım tüm inanılmaz BookToker'lara.

Son olarak yazar dostlarım Kandi, Laura "LB," Suzy ve Elizabeth'e. Danışma kurulu ve destek olduğunuz için çok teşekkür ederim.

Ve her yerdeki okuyucularıma, yaptığım şeyi yapmama izin verdiğiniz için
teşekkür ederim.

Aşk, küçük kasabalar ve baharat,

♥ *Tia*

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Tia Louise, sahilde ya da sahile yakın yerlerde geçen küçük kasaba, tek ebeveynli, ikinci şans ve askeri aşk romanlarının *USA Today* ve 4 numaralı Amazon çoksatan yazarıdır.

Okuyucuların Seçimi ödülllerinden *USA Today* "Sonsuza Kadar Mutlu" ödülüne, Favori Erotika Yazarı ve "Lady Boner Ödülü" (*lol!*) kazanmaya kadar, hiçbir şey onu diğer Deniz kızları (*hayranları*) ile iletişim kurmaktan ve akıllı, şımarık ve *çok seksi* romanlar yaratmaktan daha mutlu edemez.

Eski bir gazeteci ve yerinden edilmiş bir plaj serserisi olan Louise, ödüllü kocası, iki genç-yetişkin dahisi ve bir sakar "büyük kedisi" ile Orta Batı'da yaşıyor.

Haber bültenine **BURADAN** kaydolun ve yeni bir sürümü veya indirimi asla kaçırmayın ve ücretsiz bir öykü koleksiyonu kazanın!

Tüm kitapların **imzalı kopyaları**

<https://geni.us/SignedPBs> adresinde

Tia ile bağlantı kurun:

[Web sitesi](#)

[Instagram](#) (@AuthorTLouise)

[TikTok](#) (@TheTiaLouise) [Pinterest](#)

[Bookbub Yazar Sayfası](#)

[Amazon Yazar Sayfası](#)

[Goodreads](#)

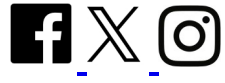
[Snapchat](#)

**** Facebook'ta mı? ****

Deniz kızı olun! *"Tia's Books, Babes & Mermaids"* (bağlantı) *Tia'nın* !adresinde **Okuyucu Grubuna** katılın

www.AuthorTiaLouise.com

allnightreads@gmail.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

